

SZÖKÉS
AZ ARAB
BORDÉLYBÓL

Laila
SHUKRI

Szökés az arab bordélyból

Laila Shukri

Kossuth (okt 2021)

Címke: regény, Arab világ

A lengyel Juliát a csillogó világváros és egy romantikus szerelmi kaland csábította Dubajba. A szerencsétlen lány azonban a sokezernyi, a világ különböző országaiból származó nő és gyerek nyomorúságos sorsára jut: egy arab bordély kegyetlen világában tér magához. Az elviselhetetlen testi megaláztatás és szadizmus poklából csakis a szökés jelenthet kiutat. Az első szökési kísérlete meghiúsul, de szerencsére az emberkereskedő banda fogságából lehetséges időlegesen kitörni, bár a mentőakció során rengeteg csapda és zsákutca fenyeget. Ám ki lehet-e szabadulni véglegesen a nemzetközi bűnözői hálózat csápjai közül? Begyógyulhatnak-e valaha az áldozat testi-lelki sebeit, elfelejtheti-e a brutális erőszakot? Vagy a szenvedés örök nyomot hagy az emberben?

Laila Shukri

Szökés az arab bordélyból

I. FEJEZET

A szerelem pokla

Csak most vagyok képes beszélni róla. Sokévnnyi hallgatás után most érett meg az idő, hogy befejezzem Júlia, a gyönyörű lengyel lány történetét, akit a sármos és cinikus Tarek magába bolondított, aztán eladott az egyik dubaji bordélyba.

Minden szerelmi csalódás fáj. A megszegett ígérek a szívet-lelket megsebzik, a közösen átélt legcsodásabb és legszönyűbb pillanatok egy életen át kísértenek. Amikor egy férfi, akinek a legforróbb szerelemmel és lángoló szenvedéllyel adta át egy szerelmes nő a testét, pénzért löki oda kéjsóvár idegeneknek, akkor nem csak a lélek és a test hullik darabokra. Megsemmisül az egész világ.

Júliát egy sejk jachtján pillantottam meg. Vad orgia zajlott éppen, amelyben férfiak és nők dorbézoltak féktelenül. Engem a véletlen sodort oda: régi munkatársnőm, Kate hívott el egy buliba, akivel egykor munkaügyben érkeztünk Duhajba, hogy lendületet adjunk a cégünk frissen megalakult leányvállalatának. Később elváltak útjaink, mivel én férjhez mentem, és többé nem dolgozhattam, Kate pedig... Igazából nem tudom, mi történt vele azokban az években, miután elvesztettük a kapcsolatot. Bár rengeteg szolga és szolgáló leste a kívánságaimat, kétségbeesett és magányos voltam, amikor felhívtam. A férjem borzalmas büntetéssel sújtott: elment, magával vitte a gyerekeket, és magamra hagyott az üres palotában.

Pár hét, tompa kábulatban töltött időt követően egy reggel kénytelen voltam keserű kérdéseket feltenni magamnak. Egyáltalán mit csinállok én? Hogyan élek? Hová lett a régi Izabela? Hol találhatnám meg? Ekörül forogtak a gondolataim, mintha csak újra meg kellett volna határoznom, ki is vagyok valójában.

„Isabelle” – így hívott a férjem, Szálim. A nevemet suttozta, amikor a néptelen parton váratlanul megkérte a kezem. Halkan, megcsukló hangon, mély átéléssel lehelte a nevem szerelmi önkívületben töltött nászéjszakánkon, a rokokó elemekkel díszített 18. századi paloták stílusában épült velencei luxushotel

hálószobájában. És a nevemet mondta akkor is, amikor vélt helytelen magatartásomon felháborodva megparancsolta, hogyan viselkedjem megfelelően.

– Isabelle, a te hangod... – Szálím nyakán kidagadtak az erek. – ...a te hangod annyira asszonyos, annyira érzéki, annyira provokáló, hogy... – Itt nagyot nyelt. – Hogy amikor megszólalsz, az maga a csábítás. Csábítás... – ismételte meg. – Ezért – nézett rám szigorúan –, ezért neked nem szabad férfiakkal szóba állnod.¹

Ez volt az első alkalom, amikor fájdalmasan meg kellett tapasztalnom Szálím beteges féltékenységét, amely az évek során aztán házasságom átkává vált. Ekkor tértünk vissza európai utazásunkból, és a férjem váratlanul magamra hagyott. Három nap múlva tért haza, és amikor megkérdeztem tőle, miért tűnt el, botrányt csapott. Amiatt a néhány mondat miatt haragudott meg rám, amit – egyébként a jelenlétében – udvariasságból ejtettem ki a számon Lisszabonban egy taxisofőr arra vonatkozó kérdésére, hogy milyennek találom a várost.

Később egyre-másra ismétlődtek meg ezek a helyzetek, egészen a legborzasztóbbig, amikor Szálím brutális házassági erőszakot követett el rajtam, majd elhagyott, magával vitte a gyerekeket, és hosszabb időre megszakította velem a kapcsolatot. És éppen ekkor, amikor a traumatikus esemény által kiváltott letargiából próbáltam meg kilábalni, ekkor kezdtem el vágyani arra, hogy megtaláljam régi – netán valódi – önmagammat, amely a továbbiakban képes lesz döntéseket hozni az életemről. Ezért hívtam fel Kate-et, akinek személyisége az intenzív munkát, az új emberekkel való megismerkedést és a dinamikusan fejlődő Dubaj szépségeinek felfedezését jelentette a számomra.

– Találkozzunk, szórakozzunk! – ajánlotta rég nem látott barátnőm. Fel sem merült bennem, hogy ez a szórakozás valójában nem jelent mást, mint erotikus kalandot; férfiak obszcén zaklatását, orgiát, közösségi onanizálást és egyéb perverziókat, amelyek leírására az ember szavakat sem igen talál.

Egyszer csak ezen a jachton valaki megragadott hátulról, és mire feleszméltem, egy villámmozdulattal felhajtotta a ruhámat, lerántotta

a bugyimat, és magához szorította a hátsómat.

– Cholera!² – kiáltottam fel lengyelül, amire ebben a nemzetközi társaságban felfigyelt Júlia.

Odarohant hozzám, és görcsösen a karomba kapaszkodva, kétségbeesetten esengett:

– Könyörgök, segíts nekem! Nem akarok itt maradni, de foglyul ejtettek. Nem akarom azt csinálni, amit várnak tőlem!

Ekkor két férfi bukkant fel mellette, akik erőszakkal elrángatták mellőlem, majd a fedélzetre lökték, és bestiálisán ütni-rúgni kezdtek. Nekem sikerült elmenekülnöm erről az orgiapartiról, de honfitársnőm szánandó rimázkodása miatt később úgy döntöttem, megkeresem őt, és segítek neki kijutni a bordély poklából.

* * *

Nők, fiatal lányok és kisgyerekek ezreit rabolják el világszerte vagy csalják gáládul Duhajba, hogy eladják és prostitúcióra kényszerítsék őket. A helyi médiában szomorú történetek bukkannak fel az emberkereskedők áldozatairól.

Egy tizenhat éves bangladesi kamaszlánynak egy női bandatag remek állást ajánlott Duhajban. Amikor a lány beleegyezett az utazásba, a közvetítőnő hamis útlevelet és vízumot készíttetett neki az Egyesült Arab Emirátusokba, amelyben a valódi koránál idősebbnek tüntették fel. A sharjahi repülőtéren egy férfi vette át a lányt, aki több ízben megerőszakolta, aztán prostitúcióra kényszerítette, majd nyolcezer dirhamért³ továbbadta egy dubaji nyilvánosházba.

– Azt mondta, hogy ha vissza akarok jutni az országomba, meg kell fizetnem a tartozásomat. Muszáj volt prostituálnak állnom – jelentette ki a lány, akit végül a rendőrség szabadított ki.

Néhány hónapnyi prostituáltként folytatott, megalázó munka után egyik fogvatartója egy mobilt adott a tinédzsernek, hogy váratlan esetekben értesíthesse. A lány megragadta az alkalmat, és kapcsolatba lépett a dubaji rendőrséggel, amely bemérte az illegális nyilvánosházként működtetett apartmant.

– Másnap a rendőrök arra kértek, hogy telefonáljak a vádlottnak, és csaljam a lakásba – vallotta a lány. – Tehát felhívtam, és azt mondtam neki, hogy beteg vagyok. Amint a kerítő a helyszínre ért, a rendőrök őrizetbe vették két másik férfival együtt, akik a bordélyt üzemeltették.

Mindig lehangel a fiatalok lányok drámája, akik akaratuk ellenére, megfélemlítés és zsarolás hatására árusítják a testüket. Az emberkereskedelem visszatartó gyakorlatának felderítése mögött mindig a kihasznált és bántalmazott áldozatok szenvedéssel és elképzelhetetlen fájdalommal teli éjszakai, nappalai, órai, percei rejlenek.

Az egyik dubaji éjszakai klubban lezajlott razzia során a rendőrség felfedezte, hogy az ott dolgozó tucatnyi táncosnő közül – akiknek kötelességük volt a vendégek szexuális igényeit is kielégíteni – négy még kiskorú volt. Kiderült, hogy őket egy évvel korábban, tizenöt-tizenhat éves korukban csalták el Bangladesből az Emirátusokba.

– Táncosnői munkára szegődtem el, mert a családom szegény, és kell a pénz – így nyilatkozott az egyik áldozat a GulfNews cikkében. – Négy nappal azután, hogy beutaztunk az országba, elvittek egy éjszakai bárba, és azt mondták, hogy itt fogunk táncolni. Egyúttal közölték velem, hogy havi három alkalommal fizetős szexuális kapcsolatot kell létesítenem a vendégekkel.

Az Egyesült Arab Emirátusokban a prostitúciót a házasságon kívüli nemi érintkezéshez hasonlóan illegálisnak tekintik, amely miatt bírság és börtönbüntetés, sőt külföldi nők esetében deportálás is fenyeget. A paráználkodásra kényszerített nőknek sokszor nehéz bebizonyítaniuk, hogy erőszaknak engedve végezték a büntetendő tevékenységet, és ez megkönnyíti bántalmazóik számára, hogy zsarolják őket.

A fogva tartott és szexuálisan durván kihasznált tizenévesek nem képesek feldolgozni a testi és lelki horrort, amin átkeli menniük. Nem mindig sikerül nekik kapcsolatba lépniük a rendőrséggel vagy a rokonaikkal, akik kiszabadíthatnák őket a kiskorúakkal kereskedő bandák hálójából.

Egy tizenhét éves bangladesi lányt a dubaji repülőtéren várt egy férfi, aki a lányt a lakására szállította, ahol öt alkalommal megerőszakolta. A borzalmas fájdalmak miatt zokogó lányt a bántalmazója megfenyegette, hogy megöli, ha nem hagyja abba a bögést. Ezután a lányt egy másik lakásba szállította át, ahol kuncsaftok fogadására kényszerítette. A kétségbeesett fiatal elkérte az egyik férfi telefonját, amin felhívta a bátyját Bangladesben. A testvérétől megkapta egy dubaji nő számát azzal, hogy ő majd segít neki kijutni az emberkereskedők karmai közül.

A kamaszlány kapcsolatba lépett a nővel, aki valóban kiszabadította. A következő trükköt vetette be: felkereste a lány fogvatartóját, hogy üzletet akar vele kötni a lány megvásárlásáról. Két és fél ezer dirhamot ígért érte. Amikor az emberkereskedő belement az ajánlatba, a nő értesítette a rendőröket, akik tetten érték a kerítőt. Ebben az akcióban a banda több tagját is sikerült rács mögé juttatni.

A helyi sajtóban számtalan hasonló hír olvasható. Végtelenül elkésérített egy fiatakorú kislány sorsa, aki belebetegedett abba, hogy prostitúcióra kényszerítették. A tizenhat éves lányt egy dubaji klikk csalta oda azzal az ürüggyel, hogy munkát kap egy kozmetikai stúdióban. A lány útlevelét és az utazásával, valamint a munkájával kapcsolatos iratait meghamisították – ahogy ez már lenni szokott akkor, ha valakit idősebbnek akarnak feltüntetni a valódi koránál.

Miután földet ért Duhajban, elvették az útlevelét, aztán bezállították egy lakásba, ahová bezárták, és kötelezték, hogy a testét áruba bocsássa. Egy idő múlva a rendőrök az egyik informátorukon keresztül hírt kaptak a fogva tartott kiskorúról, így hát kivonultak a jelzett apartmanhoz.

– A rendőrinformátor leírásából ismertünk rá – nyilatkozott az akcióban résztvevő egyik rendőrtiszt. – Feltűnt, hogy rosszul néz ki: magában beszélt, a szeme fennakadt, időnként tehetetlenül nevetgélt, aztán hirtelen imádkozni kezdett.

A rendőrség az elsőrendű vádlott párnája alatt megtalálta az áldozat útlevelét és repülőjegyét. A férfi visszautasította a vádat, hogy a lányt prostitúcióra kényszerítette volna. Kijelentette, hogy a lakótársnőjéről van szó. – Azért vertem meg és kötöztem össze,

mert az idegeimre ment, és nem akart enni – vallotta. A lakásban egy másik nő is tartózkodott. Ő a nyomozás során elmondta, hogy a tizenéves kislánnyal olyan borzalmas dolgokat tettek, amik miatt már lábra állni sem volt képes, és súlyosan megbetegedett. A bűnbanda egyik tagjától úgy hallotta, a lányt százhusz férfival kényszerítették szexuális kapcsolatra.

Ez a nő is illegálisan tartózkodott Duhajban, és amikor arról kérdezték, miért nem jelentette mindezt a rendőrségen, azt felelte, hogy félt az elsőrendű vádlottól, aki azzal tartotta a markában, hogy feljeleníti a hatóságoknál.

Az ügyben készített orvosi jelentésben az áll, hogy a prostitúcióra kényszerített fiatal pszichés beteg, ideg-összeroppanása van, fobiáktól szenved, és erős szorongás gyötri.⁴

A tizenhat éves lány, ahogy a többi említett áldozat is, bangladesi volt. Banglades azon kevés muszlim ország közé tartozik, ahol a tizennyolc éven felüliek számára engedélyezett a prostitúció. A valóságban viszont tizenkét éves vagy akár ennél fiatalabb kislányokat is bevonnak a szexiparba.

A kis területen fekvő, szegénységben tengődő Bangladesben mintegy húsz bordélyvárosban nyújtanak legális szolgáltatásként pénzért szexet. Ezek közül a legnagyobb Daulatdia, ahol a körülbelül kétezer prostituálnak több mint a fele gyermekkorú, akiket vagy eladtak, vagy már helyben születtek. Akár hétéves kislányok is bekerülhetnek a bordélyba, akiket kiskorú prostituáltként – tenyésztésnek – vetnek alá. Mivel a kuncsaftok a teltebb idomú örömlányokat részesítik előnyben, a gyerekekkel naponta dexametazont szedetnek, egy erős szteroidtartalmú szert, amit az állattenyésztők kevernek a takarmányba, hogy növeljék állataik súlyát, és ezzel többszörösére növeljék a hasznukat.

A szteroidokkal tömött kislányok a szörnyű gyermekkorukat a nyomornegyed-bordélyvárosban töltik, ahol a szűk utcákat előnti a használt kondomokat, csikkeket, bomló ételmaradékokat, valamint bűzlő emberi és állati ürüléket felhalmozó szemét. A Daulatdiát naponta látogató férfiak ezrei előszeretettel közöszülnek kiskorúakkal, és szexuális örömeük fokozása érdekében potencianövelőket és a

nemi aktust akár húsz percre is elnyújtó készítményeket használnak. A gyerekek csendben szenvednek, a kuncsafttal való első találkozásra pedig erőszakosorozatként emlékeznek vissza. A kiskorú prostituáltak – „tenyésztésének” – rettenetes jelenségéről egyik korábbi regényemben részletesen írtam.⁵

A prostitúcióba hajszolt gyerekek tragikus helyzetére felfigyelt a brit The Guardian újságírója is, aki a drámai A bangladesi bordélyokban rabul ejtett fiatal lányok a poklot járják meg címmel írt cikket a jelenségről, és ebben foglalta össze az általa hallott történeteket.

„Emberkereskedők adják-veszik, évek óta fogva tartják, és naponta többször is megerőszakolják őket... Ilyen életük van kiskorú lányok tízezreinek Bangladesben”⁶ – így kezdi megrázó cikkét.

„A bordélyban eltöltött ötödik évet követően Labonni már nem álmodozott többé arról, hogy megmenekülhet onnan. Amióta tizenhárom éves korában eladták a madámnak, a vendégei sokszor ígérgették neki, hogy segítenek elmenekülnie. Egyikük sem segített. Egy idő múlva a kuncsaftok arca egybemosódott, így Labonni nem emlékezett pontosan, ki látogatta korábban, és arra sem, hány férfit fogadott egy napon. Reggel kilenctől kezdve átlagosan egy kuncsaft jött be hozzá óránként. A most tizenkilenc éves Labonni azt mondja, hogy életről-halálról lemondott Mymensinghenben⁷, a Banglades középső részén fekvő bordélyfaluban. Itt nők és lányok nagyjából hétszáz-an-ezren dolgoznak a szexkereskedelemben, igen gyakran akaratuk ellenére” – olvashatjuk a cikkben.

Az adatok sokkolóak: a világon több mint negyvenmillió ember él a rabszolgaság, ezen belül is a szexuális rabszolgaság modern formájában, amely a kényszerítésen, fogva tartáson, kihasználáson vagy erőszak alkalmazásán alapul. A szexuális rabszolgaság magában foglalja a kiskorúak kényszerházasságát is: világszerte kislányok millióit adják férjhez erőszakkal.⁸

A tizenkét éves Labonni esküvői szertartása az első menstruációja megérkezésének napjára esett. Tizenhárom éves volt, amikor hat hónapos kislányát hátrahagyva megszökött brutális férjétől.

– Nem tudtam, hová megyek – vallotta be. – Arra gondoltam, hogy talán egy ruhagyárban találok munkát. – A dakkai vasútállomáson zokogó Labonnihoz odalépett egy nő, aki ételt és szállást ajánlott fel neki. Két nappal később a kislányt nagyjából száznyolcvan fontért adták el egy bordélyba, ahonnan nem volt szabad kilépnie.

A cikkben leírt nyilvánosházfalu valósága azért tagióz le, mert ott kiskorú lányok testét bocsátják áruba.

– A tizenkét év körüli kiskamaszok ötösével alszanak a szobákban. Az ágyukat egyetlen szál foszladozó függöny választja el egymástól. A hangszórókból dübörög a zene, fájdalomcsillapításként pedig a házi gyártású szeszt műanyag palackokból nyelik. Félmeztelen férfiak róják az ágyak közti szűk ösvényeket, méregetik a lányokat. Tízpercnyi szex négyszáz takába⁹ kerül – de ez a pénz főleg a bordély irányítóinak zsebébe vándorol.

– A madám, aki megvásárolt, azt mondta, hogy ki kell őt fizetnem – meséli Labonni fakó hangon. – Lefizette a rendőrséget, közölte velük, hogy tizennyolc éves vagyok¹⁰, velem meg, hogy több mint kilencszáztizennégy fonttal vagyok az adósa. Aztán elkobozta a telefonomat, és bezárt a hálóba. Megfenyegetett, hogy elintézik, ha szökni próbálok.

Két-három hét múlva Labonni felhagyott a szökési kísérletekkel.

A cikket olvasva szememből a tehetetlenség könnyei törtek fel. Tudtam, hogy lányok ezreinek – nemcsak Bangladesben, de Indiában, Pakisztánban, Sri Lankán és a Fülöp-szigeteken, vagyis az emberkereskedelem legnagyobb piacát alkotó országokban – hasonló sors jut osztályrészül. A cikk szerzője leírja, hogy Labonni – egyik napról a másikra vált chukrivá, azaz szexrabszolganővé, akit mindaddig nem engednek ki a bordélyból, amíg mondvacsinált adósságai miatt több száz fontot ki nem fizet.

A chukri olyan lány, akit egy idősebb nőnek adnak el, és a nő a szállásért, ételért, ruhaneműért, pipereholmikért és egyéb létszükségleti cikkekért cserében prostituálja őt, és elveszi a lány teljes keresetét. A chukrinak rabszolgamunkával kell megfizetnie a

neki felrótt adósságot, amelynek kiegyenlítése legfeljebb évek múltán történik meg – de az is lehet, hogy soha. Időnként egy-egy ilyen lánynak sikerül megszöknie, vagy kölcsönpénzzel kivásárolnia magát ebből a rabszolga-rendszerből, de a legtöbbször csak egy másik nyilvánosházba kerül át, hogy az életét továbbra is prostituáltként folytassa. A chukri rendszere elsősorban India Nyugat-Bengál államában terjedt el, de a szomszédos Bangladesben is ezt a szót használják a rabszolga-prostituáltakra.

Labonni többször is megkísérelt véget vetni az életének.

– Egy napon újra megpróbálom – jelenti ki, miközben hálósobaként is szolgáló cellája betonpadlóján ül. Kuncsaftjai számát falba vésett rovások jelzik. A lány naponta vagdossa magát.

A bangladesi bordélyok rabszolganői között általánosak a mélyen gyökerező problémákkal összefüggő lelki betegségek, és ezek megnehezítik az új élet megkezdésének lehetőségét, még ha az adósságot ki is egyenlítik, jegyzi meg a riport szerzője.

Bár hatévnnyi fogsággal és a rákényszerített prostitúcióval kifizette a maga adósságdélibábját, Labonni továbbra is ugyanezen a helyen dolgozik tovább örömlányként. A hosszú évek során megalázottan és fájdalmak között keresett pénzt a madámja számára, aki luxusban él, hála a Labonni által megkeresett negyvenhat és fél ezer fontnak, no meg a többi kislány rabszolgamunkájából fakadó haszonnak. A kezdeti kilencszáztizennégy font adósságot Labonni több mint ötvenszeresen fizette már vissza.

Az emberkereskedelem a kábítószer- és a fegyverkereskedelem mellett a legjövedelmezőbb illegális üzlet világszerte. Haszonélvezői számára mintegy százötvenmilliárd dollárt fial évente, amiből majdnem százmilliárdot az üzleti alapon működő szexuális kizsákmányolás termel. Sokan óriási vagyonokat keresnek nők és kislányok kizsákmányolásával és szerencsétlenné tételével.

Mire Labonni megtudta, hogy feljegyzett adósságát törlesztette, már nem tudta elhagyni a helyet, ahol ilyen gáládul elbántak vele. A szerző cikkében kiemeli, hogy a lány teljesen kimerült a borzalmas évek kínjai során.

– Értéktelennek érzem magam – állítja Labonni. – A lányom még csaknem is tudja, hogy én vagyok az anyja. – Bár az adósságot

rendezte, továbbra is köteles a madámnak leadni heti keresete felét, körülbelül hetvennyolc fontnyi összeget a szállásért és az áramhasználatért. – Egész életemben azt sulykolták belém, hogy szexeljek mások meggazdagodásáért. Mennyit kell még keresnem, hogy megszabaduljak ettől az élettől? – teszi fel a keserű kérdést.

A rettenetes valóságtól a lányával folytatott videóbeszélgetésekbe menekül. A lány Dakkában él Labonni nővérénél. Labonni, hogy úrrá legyen borzasztó szenvedésén, naponta sebzi meg magát, és ezzel nincs egyedül a bordélyváros lakói között, akik önbántalmazással próbálják oldani a stresszt. Az eladott nők és lányok gyakran, különféle módokon vagdossák magukat, és amikor már nem képesek elviselni a nyilvánosházi poklot, a saját életükre törnek. Az utóbbi években úgy elharapózott az öngyilkosságok száma, hogy a legnagyobb bordélyvárosokban újabb területeket kellett a temetők számára kijelölni.

– Sosem volt még annyi haláleset, mint most – mondja egy prostituált, akit sok évvel ezelőtt adtak el Daulatdiába. Jelenleg a temetkezésből él: a halott prostituáltakat mosdatja, majd átvezeti a tizenkét örrel kísért menetet a temetőt övező bokrokon keresztül. Végül rövid imát mond a sír felett. – Volt idő, amikor követ kötöttünk a nyakukba, aztán a testüket a tóba dobtuk. De néha mégis a felszínre bukkantak, így földet kellett találnunk a számukra, ahol eltemethettük őket – árulja el a bordély egyik titkát.

Mymensinghenben nincs ilyen temető, de ez nem azt jelenti, hogy ne lenne szükség nyughelyre. A testeket a sötétség leple alatt szállítják el falura, ahol fáklyafénynél, jelöletlen sírba kaparják el őket. A megbélyegzett prostituáltakat nem temethetik köztemetőbe. Szégyentelen, rossz nők, tartja róluk a közvélekedés. Ha egy lány öngyilkos lesz, az emberek ezt mondják: jó módszer, így legalább megszabadul tőlük a világ. Egyszerűen csak gyorsabb úton jutnak pokolra.

És ha éppenséggel így szabadulnak meg a pokoltól?, futott át a fejemben, amikor ezt olvastam, mert eszembe jutott Júlia vallomása arról, hogy volt az életében egy pillanat, amikor a bordély a pokol összes zuga közül a legsötétebbé vált a számára.

Mymensinghenben Labonni állandó ügyfelei közé tartozik Mohamed, a közeli városban élő harmincéves, nős buszsofőr, aki négy és fél éve, amióta a lány betöltötte a tizennégyet, nap mint nap látogatja.

– Az itteni lányok mind tehetetlenek – mondja Mohamed. – Egy fiút nem adhatsz el a bordélynak, viszont egy kislányt nagyon is, mert egy lánynak pénzzel kifejezhető értéke van. – A férfi nem érzi bűnösnek magát, hogy tizenévesrel folytatott szexért fizet, aki ráadásul emberkereskedelem áldozata is. – Szerelmes vagyok Labonniba. Úgy hetven százalékig biztos vagyok benne, hogy egy napon kimentem innen őt – hangoztatja. Labonni hallja ezeket a szavakat, de nem emeli fel a pillantását.

– Már nem hiszem el, amit a férfiak beszélnek – vallja be később. – Mindnyájan hazudnak.

Bárcsak Júlia is ehhez a szabályhoz tartotta volna magát! De ő hitt Tareknek, és elfogadta a férfi kéthetes kirándulásra szóló meghívását Duhajba – és ez a kirándulás később a legborzalmasabb rémtörténetté változott.

A bordélyban, ahol prostitúcióra kényszerítették, Júlia egyik szörnyű felfedezése az volt, hogy a gazemberek kislányokat is szexre kényszerítenek. Az egyik kislány, a gyönyörű, indiai Anisa bájos arcával, telt, szép rajzú ajkával, csinos orrocskájával, fényes hajkoronájával, hosszú, felfelé kunkorodó szempilláival és óriási, fekete szemével ébresztette fel Júlia anyai ösztöneit. A gyereket útban az iskola felé rabolták el szülőfalujából. Amikor Júlia először megpillantotta, Anisa tíz- vagy tizenegy éves lehetett.

Indiában évente körülbelül hatvanezer gyermeknek vész nyoma – ez azt jelenti, hogy naponta tízpercenként tűnik el valamelyikük. Egy részük emberkereskedők áldozatává válik, és sosem bukkan elő többé.

„Vannak, akiket megmentenek. Vannak, akik öngyilkosok lesznek. Vannak, akik elveszítik a reményt. Vannak, akik megszöknek. Vannak, akik továbbra is ismeretlen helyen tartózkodnak, kinyomozhatatlanul. Előfordul, hogy kínozzák, molesztálják, megerőszakolják, időnként megölik őket. Igazságtalan, hogy sok-sok ügyet a rendőrség sem tud felgöngyölíteni. A kényszerprostitúció

áldozatai gyakran esnek depresszióba, vagy egyéb lelki gondok miatt szenvednek, és ezek a kínok elkísérik őket életük végéig.” Ezzel a bevezetővel látta el a Think Change India internetes hírportál azt a honlapján elhelyezett történetet, amely egy elrabolt és prostitúcióra kényszerített kislány sorsát mutatja be. A történetet maga az áldozat meséli el saját szavaival, és emiatt olvasás közben nemegyszer csordultak végig könnyek az arcomon. Igazságtalan és felháborító, hogy a 21. században gyerekeknek ilyen kegyetlen sors jusson osztályrészül.

A kislány megtört leikéből feltörő vallomás megrendítő és vérfagyasztó, ezért úgy döntöttem, teljes terjedelmében idézni fogom: így a kislány történetén keresztül ismerheti meg a világ az ártatlan gyerekek mindennapjait megmérgező gonoszságot és szenvedést.

„Tizenkét éves koromban raboltak el, és tizenhét éves koromig prostituált voltam. Az otthonomhoz közeli parkból hurcoltak magukkal éppen a tizenkettedik születésnapom után – ez volt az utolsó családi ünnepség, amin részt vettem. Feleszmélve egy teherautó-féleségben találtam magam. A szememet letapasztották, kezemet-lábamat megkötözték, számat kipeckelték. Emlékszem, az oldalam időnként hozzáverődött a jármű hideg, kemény falához, mivel a teherautó haladt.

Amikor a legközelebb magamhoz tértem, egy lepusztult szobában voltam. Volt ott néhány asszony, akik megmosdattak és megetettek. Ha segítségért kiáltottam, párnát nyomtak az arcomba. Később rájöttem, hogy nem akartak rosszat nekem. Csak féltek, hogy a főnök összeever, amiért gondot okozok. Fiatal voltam, ezért az egyik delux szobában tartottak.

A szüzességemet egy sejknek adták el. Egy hatalmas bungalóban történt a dolog. Az a férfi több napon, de talán heteken keresztül járt oda, és minden alkalommal megerőszakolt. Amikor rám unt, sorakoztak a haverjai, és ők is megerőszakoltak. Egyre csak jöttek a férfiak, akik azt tehettek velem, amit akartak. Sokszor aludni sem tudtam a kintól. Fájt a testem minden egyes porcikája. Időnként arra ébredtem, hogy egy-egy férfi belém hatol. Aztán jött az

orvos, hogy rekonstruálja a szűzhártyámat. Ez jelezte, hogy újra szűzként készülnek továbbadni valamelyik sejk víkendházába.

Csak annak köszönhetően maradtam meg embernek, hogy naponta kerestek fel kedves nők, akik megetettek, és segítettek tisztálkodni. Szomorúan néztek. Néha könnyes volt a szemük. Így legalább megtudhattam: gonoszság, ami itt velem történik. A fájdalomam jogos és valódi.

Egy napon egy másik szobában ébredtem. Órák hosszat sírtam, de talán napokig, hetekig... Már megszoktam korábbi szobám kényelmét. Ekkor már nem voltak körülöttem a jó szándékú asszonyok, akiknek arcomat simító, lágy érintése miatt emberi lénynek éreztem magam. Ebben az új szobában, új főnök felügyelete alatt megmutatták, hogyan kell csinosan felöltözni, kifesteni magam. Táncolni is tanítottak. Tucatnyi szolgáltatás nyújtására képezték ki, ezeket a főnökön, a főnökkel kellett gyakorolnom. Ide már nem jártak sejk. Öltönyös, inges férfiak váltották fel őket.

Olyanná váltam, mint egy robot. Nem éreztem semmit. Még csak nem is vágytam arra, hogy vége legyen, nem lázadtam. Csak végrehajtottam az utasításokat.

Egyszer csak egy világosbarna szárit viselő nő térített magamhoz. Alaposan megrázott, és a nevemet kérdezte. Fel sem fogtam, mi történik. Nem emlékeztem a nevemre. Sírva fakadtam, és ekkor – elrablásom óta először – egy kosztümös nő odajött hozzám, és átölelt. Azt mondta, azért vannak itt, hogy megmentsenek.

Más nőekkel együtt egy furgonba pakoltak minket, és a rendőrkapitányságra szállítottak. Megtudtam, hogy Mumbaiban vagyok. Később elmondták, hogy öt évvel korábban raboltak el, és az első néhány évet Haidarábádban töltöttem.

Egy gondozóotthonban helyeztek el. Pszichiáter kezelt, részt vettem a foglalkozásokon, és végül vizsgára kellett jelentkeznem. Közben meg kellett szoknom, hogy már nem a delux szobámban alszom, melynek pokla az életem részévé vált. Furcsán éreztem magam, hogy sok-sok napon át egyetlen idegen sem hatolt belém. Aztán megtanultam élni ebben az új, kényelmetlen, de emberhez méltó és normális életben. Megtudtam, hogy rengeteg veszélyes

abortuszon estem át, és emiatt sosem leszek képes gyereket szülni. Valamilyik ügyfél egyszer kicsavarta és eltörte a csuklómat. Mivel akkor nem látott el orvos, a csontom már soha nem tud rendesen összeforrni.

A pszichiáter segítségével sikerült felidézmem gyermekkori lakcímemet. Amikor a segélyszervezet tagjai megpróbálták felvenni a kapcsolatot a szüleimmel, megtudták, hogy az anyukám már meghalt, mert az eltűnésemet követően nem volt hajlandó ételt és italt magához venni. Édesapám anyukám halálát követően öngyilkos lett.

A szervezet talált nekem egy támogatót Delhiben, akinek köszönhetően továbbtanulhattam. Számítógépes tanfolyamra és idegen nyelvet tanulni átköltöztem Delhibe. Azóta itt lakom. Jelenleg egy számítógépes központban tanítok. Két barátnőmmel közösen bériünk egy lakást.

Van egy barátom, aki szeret és megbecsül. Tud a múltamról, de kényelmetlenül érzem magam, ha arra gondolok, hogy esetleg a részletekbe is beavathatnám. Időnként most sem tudok aludni. Felébredek, és azt hiszem, hogy újra ott vagyok. Ilyenkor felhívom a barátomat, aki mindig megnyugtat. Eléri, hogy biztonságban érezzem magam. Ő egy vérbeli pandzsábi, ezért mindig felvidít: táncol nekem, romantikus számokat énekel, hosszú kirándulásokra visz. Jól főz, és ragaszkodik hozzá, hogy a finomságait megkóstoljam. Még arra is rábeszél, hogy eljárjak vele egy edzőterembe, mivel a rabságban töltött évek miatt a testem nagyon erőtlen. A srác egy normális, középosztálybeli családból származik, ezért sem nekik, sem a barátainak nem beszélhet a múltamról. Gyűlölöm, hogy be kell csapnom őket.

Nemrég, az ígéret napján¹¹ megkérte a kezemet. Nem mondtam igent. Ő túl jóképű, túl tisztességes, képzett és rendes hozzám. Én túlságosan megtört és mocskos vagyok ahhoz, hogy a felesége lehessen valakinek. A legkevésbé pedig neki. Azt mondja, nem sűrget, hogy várni fog, amíg készen nem állok, hogy örökbe fogadhatunk, és hogy a múltamnak nincs jelentősége a számára.

Mégis várom, hogy rájöjjön: találhat nálam sokkal jobb lányt is. Nem akarom, hogy a terheim tönkretegyék az életét és az álmait.”

Ez a történet mélyen megérintett. Kivételes szuggesztivitással mutatta be, milyen védtelenek és tehetetlenek az emberkereskedelem áldozatai, akik nap mint nap fájóan megalázkodva és szenvedések közepette töltik meg kínzóik zsebeit.

Meghatott a lány barátjának hozzáállása is, aki erős támaszt nyújtott, nagyon tisztelte őt, és sokféle módon kifejezésre juttatta az iránta érzett őszinte, mély érzéseit. Kevés nőnek van ekkora szerencséje, hogy traumatikus élményeket követően egy igazi, erős férfira akad, aki képes segítséget nyújtani a legnehezebb pillanatokban, valamint reményt és megnyugvást tud adni. És végtelen szerelmet ajándékozni.

Az iménti történet is mutatja, mekkora nehézséget jelent a kényszerprostitúcióból megszabadított nőknek a normális életbe való visszatérés. A kapott testi-lelki sebek miatt nehezen szabadulnak a traumából, és nem tudják teljesen elfelejteni a borzalmat, amiben éltek.

A prostituáltak – még azok is, akik saját elhatározásukból bocsátják áruba testüket – ki vannak téve vendégeik és bántalmazóik agressziójának. Egy dubaji taxis tanúja volt egy prostituált és ügyfele közti durva veszekedésnek. A heves szóváltást követően a férfi arcon ütötte a nőt, majd ököllel keményen megszorozta a fejét és a hátát. A sofőr fékezett, hogy megakadályozza ezt a brutális támadást, és hívta a rendőroket. Mire azok kiértek, a kuncsaft elvette a prostituált pénzét és mobiltelefonját. Később azt állította, hogy korábban kétezer dirhamot fizetett a nőnek a szexért, a taxiban folyó veszekedés pedig arról szólt, hogy ő le akart mondani a szolgáltatásról, és emiatt vett ki holmikat a nő táskájából. Az orvosi jelentés szerint a nőnek zúzódások voltak a vállán és horzsolások a homlokán, illetve combját és mellkasát fájlalta.

Mindkettőjüket perbe fogták, majd a férfit és a nőt egyaránt börtönbüntetésre és deportálásra ítélték. A huszonöt éves szaúdi férfit egy mobiltelefon és ötszáz dirham összegű készpénz

eltulajdonítása miatt ítélték el, a huszonegy éves marokkói nőt pedig prostitúcióért.

Az ügyfelekkel való civakodás ennél súlyosabb következményekkel is járhat. Az egyik dubaji prostituált egy éjszakai mulatóban találkozott három üzbegisztáni férfival, és beleegyezett, hogy ezer dirhamért közösül velük az egyik férfi által kivett hotelszobában. Miután teljesült a szolgáltatás, parázs veszekedés robbant ki közöttük, mivel a nő több pénzt követelt tőlük. A botrány azzal zárult, hogy a három férfi alaposan helybenhagyta a nőt, elvették az összes pénzét, aztán bezárták a hotelszobába. A nő igyekezett kijutni onnan, megpróbált átugrani egy másik erkélyre, de elvétette a mozdulatot. Nagy magasságból zuhant a földre, és szörnyethalt. A kezén vágásnyomokat találtak, amelyek a nyomozást vezető tiszt szerint akkor keletkezhettek, amikor a férfiak rátámadtak.

Nekem erről más feltevésem van. Úgy gondolom, hogy a kezek sérülését az egyik vagy akár az összes férfi szadista szexuális játszadozása okozhatta. Júliának is volt olyan kuncsaftja, aki a bordélyban való feltűnésével rémületet keltett a prostituáltak között. Ahmed olyan pökhendi arckifejezéssel, mintha csak a saját háremébe tért volna be, söpört végig tekintetével a szalonban ülő nőkön. Amelyiküket kiválasztotta, azt megsebezte, majd a lány rettegésével és fájdalmával töltekezve elégtelt ki szexuálisan.

– Sajnáltam, hogy akkor és ott nem haltam meg – emlékezett vissza Júlia. – A vadállati módon kielégült Ahmed bement a fürdőszobába, lezuhanyozott, felöltözött, kezításkájába visszarámolta három borzalmas játékszerét, és távozott. Én meg ott feküdtem keresztre feszítve, megkötözve. A sperma összekeveredett a vérrel.¹²

Ha a férfiak szadista szexet folytattak az erkélyről kizuhant prostituálttal, az megmagyarázná, miért követelt tőlük több pénzt a lány annál, mint amiben előzetesen megállapodtak Számára mindez tragikusan végződött.

Egy másik dubaji örömlány százötven dirham miatt vesztette életét, ami körülbelül negyvendollárnyi összegnek felel meg. Egy

nap felhívta a rendőrséget az egyik házmegbízott, hogy az épület lakói az egyik lakásból áradó rossz szagra panaszkodnak. A gondnok elmondta, hogy hiába mosták fel többször is a lépcsőházat, a bűz nem szűnt meg, sőt napról napra erősebbé vált. A megbízott bedörömbölt a lakásba, ahonnan a szag áradt, de senki nem nyitott ajtót. Ekkor úgy döntött, hogy értesíti a rendőrséget. Az ajtó felfeszítését követően a rendőrök egy bomló holttestre bukkantak a fürdőszoba mosdókagylója mellett. Mivel sehol nem találták a hulla lakáskulcsait, gyilkosságra gyanakodtak. A mobiltelefonban talált adatok alapján jutottak el a gyilkoshoz, a prostituált egyik ügyfeléhez.

A férfi bevallotta, hogy dupla szexuális szolgáltatásról állapotott meg a nővel százötven dirhamért. A prostituált teljesítette is a megbeszélteket, majd ezt követően a kuncsaft bement mosakodni a fürdőszobába. Visszatérve észrevette, hogy a pénztárcájából újabb százötven dirham tűnt el. A prostituált nem adta vissza az ügyfélnek a pénzt, és közölte, hogy takarodjon a lakásból. Megfenyegette a férfit, hogy hívja a rendőrséget. Bement a fürdőszobába – ekkor a férfi rávetette magát, fojtogatni kezdte, és a nő végül a padlóra zuhant.

A többi prostituálthalálhoz hasonlóan ez is mutatja, hogy egyesek számára milyen keveset ér ezeknek a lányoknak az élete. Egyiküknek hidegvérrel, egy éles késsel kaszabolták össze a torkát.

– Megérdemelte a halált, mert leitatott és meglopott. – A gyilkos még csak büntudatot sem érzett amiatt, hogy pénzvita okán ölt. Azzal vádolta a nőt, hogy hatezer dirhamot lopott tőle.

Még borzalmasabb, megkövezéses halál várt az Afrikából az Egyesült Arab Emirátusokba érkező egyik prostituáltra. A per során az áldozat egyik társnője azt vallotta, hogy az áldozattal volt, amikor hirtelen ázsiai férfiak ütöttek rajtuk. Ő megpróbálta védeni a barátnőjét, de sajnos hiába. A nyomozás megállapította, hogy a megkövezett prostituált korábban anyagiakról vitatkozott az egyik gyilkosával.

A borzalmas esemény tanúja elmondta, hogy miközben társnője veszekedett, váratlanul kilenc férfi bukkant fel a közelükben, akik elkezdtek kövekkel hajigálni az áldozatot. A prostituált hamarosan

súlyos sérüléseket szenvedett, és erősen vérzett. A kihívott mentők a legközelebbi kórházba szállították, ahol intenzív osztályra került. A sebei azonban olyan súlyosak voltak, hogy alig egy órával később meghalt.

És ebbe a világba: a mohóság, csalás, zsarolás, megfélemlítés, emberkereskedelem, könyörtelenség, erőszak, öngyilkosságok, bosszú, emberölések, fájdalom és ismeretlenekkel folytatott, kikényszerített szex világába került a perzselő szerelmi lánggal égő Júlia. A nő, aki hitt a szeretett férfi varázsában és szavában. Az pedig...

Most átadom neki a szót. Ez egy szerelmes és rászédett nő lebilincselő története, amiről hallania kell a világnak.

II. FEJEZET

Veszélyes játék

– Ég veled, Dzsúúlia – mondta Tarek, és kezével végigsimította hosszú, szőke hajamat.

A hátsó ülésre ültem, az idegen férfi pedig a kormányhoz telepedett. Automata zár kattant az autó összes ajtajában. Csak ekkor, a nyitott ablakon keresztül adott ki Tareknek egy nagy köteg pénzt. Tarek pedig átnyújtotta neki az útlevelemet. Megértettem, hogy eladtak.¹³

* * *

Júliának hívnak, de Tarek a kezdetektől fogva Dzsúúliának nevezett. Én pedig, ostoba, ezt az elnyújtott ú-t az érzelmesség jelének vettem...

Egy keletiesen berendezett lengyel éjszakai klubban ismertem meg, ahová a barátnőimmal tértünkbe egynyári éjszakán. A ritmusos arab zene, az egzotikus ételek zamata és az aromás vízpipák illata segített elfeledtetni egy kis időre szürke életemet. Akkoriban a szüleimmel éltem, akik folyton beleszóltak a dolgaimba, és könyvelőként dolgoztam, amit szívből utáltam. A klubban magával ragadott a forró slágerek ritmusa, amelyekre az arabországból érkező vendégek lelkesen, hangos tapsolás kíséretében ropták. A lelkes férfiak csatlakoztak a társaságunkhoz, majd együtt szórakoztunk tovább.

Ettől az estétől fogva kezdtem el randizni Tarekkel. Elbűvöltek úriember gesztusai, kifinomult szóhasználata és a nekem szentelt figyelme, miközben sétáltunk vagy felkerestük a város különféle zugait. Hangulatos kocsmákba és exkluzív éttermekbe hívott meg, ahol mindig bőkezűnek mutatkozott.

Származását tekintve szíriai volt, de – legalább is nekem ezt mondta – a szüleivel és a testvéreivel a nevezetes Duhajban élt. Elmesélte, hogyan győzték meg testvérevel együtt a szüleiket, hogy a húguk, Amira a saját útját járassa, és teljesüljön álma, az

angoltanári pálya. A szülők álma viszont az volt, hogy a lányuk orvos legyen, és csak Tarek, illetve az öccse érvei győzték meg őket arról, hogy Amira azt tanulhassa, amit ő maga választott.

Én is gyerekekkel szerettem volna foglalkozni, nem pedig az unalmas könyvelési számsorok között fuldokolni. De a szüleim hallani sem akartak erről, és közölték velem, hogy csakis az általuk kinézett egyetemi szakot hajlandók finanszírozni. Ezért ismeretlenül is rögtön a szívembe zártam Amirát, akinek meg kellett küzdenie az álma teljesüléséért. Nagyon imponált nekem, ahogy Tarek kiállt a húga mellett. Később kiderült, hogy nincs is húga a rohadéknak.

A Tarekkel eltöltött első éjszakám életem legcsodásabb élményének tűnt. Egy luxusétteremben, gyertyafénynél elfogyasztott finom vacsorát követően a szerelmem meghívott egy ötcsillagos hotel negyvenedik emeletén lévő bárba, ahonnan kitekintve az üvegfalakon keresztül szikrázva tündököltek a városi panoráma fényei. Kortyolgattuk a rózsaszínben játszó Dóm Perignon Rosé Vintage pezsgőt, melynek üde ízét eperszemek emelték ki, és csokoládéfondübe mártott friss gyümölcsöket csemegéztünk. Tarek a világ egyik építészeti remekműveként festette le Dubajt, és izgalmas anekdotákat mesélt a városban töltött gyermekkoráról. Csodás este volt, és amikor Tarek fizetett, sajnáltam, hogy el kell válnunk egymástól. Csak bámultam, amikor kézen fogott, és elvitt magával a hotelben kivett lakosztályába.

Ott pedig szenvedélyesen csókolott... Felgyújtotta érzéseimet... Lágyan dédelgetett... Szeretkezett velem, szerelmes szavakkal varázsolt el...

– Gyönyörű nő vagy, kivételes, különleges... Ne mondd, hogy talán soha többé nem találkozunk... – Lágyan belecsókolott a nyakamba. – A melleid csodásak, mint egy istennőé... – Csókjai egyre perzselőbbekké váltak. – Te vagy az én éjszakai istennőm, életem istennője!

Forró vallomása és kifinomult izgatása a mennybe repített. És szerelmes lettem.

– Meghívlak két hétre Duhajba. Minden költséget állok, beleértve a repülőjegyet is. Eljössz, szerelmem? – kérdezte Tarek halkán a lenyugvó nap fényében, hosszú, szőke fürtjeimet simogatva.

Odautaztam. És az az utolsó görény eladott egy kuplerájba, mint Európából behozott friss árucikket.

A kezdet kezdetén, még mielőtt az első kuncsaftomra sor került volna, felkeresett az ukrán Okszana, és megmutatta a hasát elcsúfító, kiterjedt, itt-ott bemélyedő, rosszul összeforrt sebhelyet, és tudatosította bennem az emberkereskedőkkel kapcsolatos fájó igazságot:

– Nem nyerhetsz ellenük. Lehetetlen.

Később a bordély Karima nevű madámja az orrom alá tolt egy filmeckét, amelyen a Tarek által alattomosan belém diktált kábítószer hatása alatt gátlástalanul, kéjsóváran szexelek egy sejjel, és pontosan megértettem, mire is gondolt Okszana. Halálos félelem borított el.

– Ezt látni fogják a szüleid – közölte hidegen Karima. – Hadd lássák, hogyan kurválkodik a lánykájuk. A szomszédai és az ismerőseik is mind tudni fognak róla. A te ismerőseid is. Mindenki tudni fogja.

Abban a pillanatban anyámra gondoltam. Ezt nem éli túl.

Nem volt más választásom, mint bemenni a szalonba, ahol már nézelődtek a kuncsaftok. Felvettem egy mélyen dekoltált, rózsaszín, csillogó miniruhát, amely egykor egy ukrán lányé volt, aki túlságosan is tiltakozott, és már jó ideje az Öböl vizében úszkál, ahogy azt az egyik bandatag baljósán megjegyezte.

Okszana kisminkelt, ami eltartott egy darabig, mert az arcomon patakzó könnyek folyton elkenték a festéket. Azt tanácsolta, hogy bátorításként a szalonban küldjék le néhány italt.

– Meglátod, könnyebb lesz, mint ahogy most tűnik – igyekezett lelket önteni belém.

Sosem volt az. Sem azon az estén, sem a következőn, és az arra következőn sem, soha.

Okszana megmutatta, hol tartják az óvszereket és a síkosítót.

Elvitt magával a szalonba, ahol a pultnál vörös bőrrel behúzott párnájú, magas székeken foglaltunk helyet. Két dupla vodkát rendelt nekem narancslével és Sprite-tal.

– A kupiban nincs érzélgés – vezetett be új életem szabályai közé.

– Itt állandóan szexelni kell, és keményen megküzdünk az ügyfelekért.

Az első kuncsaftom egy középkorú arab férfi volt. Miután megittuk a második pezsgőt is, amire a mellettem ülő Okszana beszélt rá, bementem vele a szobámba, amely a következő hónapokban elmondhatatlan fájdalmaim és megaláztatásaim színhelye lett.

Irtózatosan szégyelltem magam, de megtettem, amit a férfi parancsolt. Amikor végül rám sem nézve egy bankjegyet hajított a padlóra, és kiment, úgy éreztem magam, mint egy utolsó kurva. Egy szajha, akit bárki megvehet és magáévá tehet. Később rádöbbenem, hogy nem a szex a legrosszabb dolog, ami egy prostituálttal történhet.

Valószínűleg hat vagy hét vendégem lehetett azon az éjszakán, de annyit ittam, hogy csak háromra emlékszem. Valami borraivalófélét is kaptam, de azt Okszana lopta el. Üdv a kupiban, Dzsúúlia!

Az első hetek alkoholgőzben és kuncsaftok tucatjainak kiszolgálásával teltek, akik vagy tiszták voltak, vagy mocskosak, kedvesek vagy bunkók, szelídek vagy követelőzők, türelmesek vagy indulatosak. Okszana suttyomban ellopkodta a pénzeket, amiket az ügyfelek ott hagytak, a régebb óta a bordélyban dolgozó lányok gyűlölködő pillantásokkal méregettek, mert irigyelték tőlem a vendégeket.

Hamarosan Ibrahim sejk is megtalált – akivel azon a filmen szerepeltem, amit Karima mutatott meg –, és állandó kuncsaftom lett. Élő tárgyként kezelte, akinek feladata az ő kéjvágyának kielégítése, s a kedvence az orális szex volt. Hánytam, böngtem, hánytam, mosakodtam, hánytam, üvöltöttem, hánytam...

Ibrahim vitt el arra a jachtpartira is, ahol meghallottam, hogy egy nő lengyelül káromkodik, és akire kétségbeesett elszántsággal vettem magam rá, és könyörögtem a segítségéért. Ezzel feldühítettem a prostituáltakat felügyelő emberkereskedőket. Amikor nekem estek, és bestiálisán ütöttek-rúgtak, azt hittem, agyonvernek. Ibrahim sejk kiragadott a karmaik közül, és belökött az egyik fedélzet alatti kabinba. Ott az ágyra lökött, és többször durván megerőszakolt, miközben ivott és kábítószerrel vett be. Már a parti

elején beígért egy obszcén édeshármast. Végül a cimborája nem érkezett meg, valószínűleg talált a jachton folyó szexorgiában elegendő, érzéket korbácsoló élményt és partnert arra, hogy kielégítse ocsmány vágyait.

Ettől kezdve Ibrahim a dúsgazdag sejkekből álló társaságával gyakran vendégeskedett a nyilvánosházunkban. Az állandó látogatásának köszönhetően kezdett más szemmel nézni rám Karima és Szandzsaj, a bordély főnöke. A sejk ajándékokkal halmozott el – ezek a leggyakrabban luxusparfümök voltak, de kaptam drága ruhákat, márkás táskákat, exkluzív órát is tőle. Egy idő múlva megígérte, hogy elvisz magával SaintTropez-ba.

Tarek – mielőtt pénzért túladott volna rajtam – megpróbált rávenni, hogy legyek sejkek szeretője. Akkor még el nem tudtam képzelni, hogy idegen férfiaknak adjam el magam, még ha a legnagyobb luxust kapom is érte cserébe. Ám később olyan kilátástalan helyzetbe kerültem, hogy mindent megtettem volna, csak hogy szabaduljak a rémálomból. Tehát „kedves” voltam a sejkhez, mert felébredt bennem a remény, hogy SaintTropez-ban talán megszökhetek. Hiszen Franciaország közelebb van Lengyelországhoz, mint az Egyesült Arab Emirátusok.

Ibrahim sejk ráébredt, hogy a bordélyban viselt ruháim nem illenek a Cöte dAzur boulevard-jain való andalgáshoz, és kijelentette, hogy feltétlenül el kell mennem egy nagybevásárlásra a világ egyik legexkluzívabb üzletközpontjába, a Mail ofthe Emiratesbe. Szandzsaj rábólintott a kimenőre, de mert nem bízott bennem, elküldte velünk az általam csak késes férfinak nevezett felügyelőt. A késes férfi kezében tartott hosszú, keskeny, villogó penge nemegyszer tartott sakkban, fenyegetett engem és erőszakolta ki engedelmességemet.

Másnap megérkezett értem a sejk fekete luxusautója a sofőrrel és a sejk kíséretének egyik tagjával. Sok-sok hónap után ez volt az első kimenőm, és az emberekkel tömött üzletközpontban alig bírtam megküzdeni fellángoló érzéseimmel. Először is boldog voltam, hogy végre egy normális helyen lehetek, és nem a bárszék meg a szexágy között, amelyen jó pár férfi váltja egymást éjszakánként. De pár perccel később már késztetést éreztem arra, hogy elmeneküljek,

elfussak lélekszakadva, beleolvadjak a tömegbe, aztán eltűnjek a sejk testőre és a késes férfi elől. És soha vissza ne térjek a nyilvánosházba.

Ugyanakkor a józan ész arra intett, hogy ez nem ilyen egyszerű. Hogy egyenesen lehetetlen. A késes férfi és a testőr biztosan utolérnek, a szökésért kimért büntetés pedig rettenetes lesz. Ezenkívül tisztában voltam azzal is, hogy a prostitúció és a házasságon kívüli szexuális kapcsolat illegális az Egyesült Arab Emírátsokban, tehát ha valamilyen csoda folytán mégis eljutnék a rendőrségre, nehéz lenne meggyőzni a kihallgatóimat arról, hogy a testemet nem jószántamból bocsátottam áruba.

Okszana megrázó történeteket mesélt megerőszakolt nőkről, akik Duhajban börtönbüntetést kaptak házasságon kívüli nemi kapcsolatért. Esélyem sem volt. Egyetlen reményem a sejkkal való nyári SaintTropez-i kirándulás maradt. Tehát bevásároltam, és visszatértem a bordélyba.

Ezután a sejk egy előkelő étterembe vitt vacsorázni, hogy megmutassam neki frissen vásárolt ruháimat. Izgató, sötétvörös fehérműbe bújtam, és egy egyszerű, de roppant hatásos fekete, szexis csipkebetéttel feldobott, testhezálló koktélsruhát vettem fel. A ruha tökéletesen hangsúlyozta idomaimat. Mindehhez hihetetlenül magas sarkú, fekete Gucci cipőbe bújtam, és öltözékemet az Yves Saint Laurent emblémát viselő bordó, láncos, táskával egészítettem ki.

A több mint tízezer dolláros shoppingolást persze a sejk az eddigieknél is durvább szexuális fantáziájának beteljesítésével kellett meghálálnom, de engem csak az érdekelt, hogy eljussak Franciaországba. Azzal vigasztaltam magam, hogy ez az ára a szabadulásomnak.

Ekkortájt tettem egy sokkoló felfedezést. Megtudtam, hogy a nyilvánosházban elrabolt és eladott kiskorú lányokat is dolgoztatnak. A gyerekeket a bordélynak egy elzárt részében tartották, ahová tilos volt belépnünk. Ők is éppen úgy fogadták a kuncsaftokat a szobáikban, ahogy a többi prostituált. Őket sem kímélték a perverz szadisták. Nem kímélte őket a kegyetlen, mocskos pénz és még

mocskosabb szex után sóvárgó, minden emberi érzést nélkülöző világ.

Anisa titokban lopódzott át hozzám; igyekezett elkerülni Karimát, aki, ha meglátta a gyerekek területén kívül, hangosan ordított vele, és könyörtelenül megbüntette. Magam láttam, amikor irtózatot pofont kapott azért, mert rajtakapták, hogy a főfolyosóra tévedt.

Elviselhetetlen volt látni a gyermek fájdalmát, kínt és elkeseredést sugárzó tekintetét. Amikor egy idő múlva sikerült átosonnia az én szobámba, meghallottam rekedtes, természetellenesen fojtott hangját.

Őt is látogatta a degenerált Ahmed.

A bordélybiznisz felpörgött, ezért Szandzsaj megengedhette magának, hogy új élő árut vásároljon. Az összes örömlány kíváncsi volt, ki lesz a friss hús a kupiban, mert tudható volt, hogy az új nő borítani fogja az addigi rendet és a kialakult hierarchiát. A lányok izgatottan várták a pillanatot, amikor szemrevételezhetik a riválisukat, de az új szerzeménynek nem látszott sem az arca, sem az alakja, mert Karima tetőtől talpig fekete abajába burkoltan vezette be.

Amikor viszont megláttuk, minden megváltozott.

– Nekünk annyi – jósolta meg a mellettünk elsuhanó ukrán származású Larisa, akire addig én jelentettem a legnagyobb veszélyt. – A ragyogó marokkói Latifa viszi a bankot.

A marokkói lányok voltak a legkeresettebbek és a legdrágábbak a piacon, mert kivételesen szenvedélyesnek és dögösnek tartották őket, akik a legmagasabb fokon űzik a szerelem művészetét. Latifa nem csupán szépségével és alakja tökéletességével döbbsentett meg – el kellett ismernem, hogy ő a legszebb nő, akit életemben láttam –, de profi hastáncosnő is volt. A bemutatására szervezett estén látványos és kifinomult érzéki hastáncot adott elő. Táncában csábos mozdulatokkal hangsúlyozta szexis testének minden porcikáját. A sejkék megőrültek érte. A leginkább Ibrahim, így hát elveszítettem a sejkem vonzalmát, a Cote d'Azur-re való utazás lehetőségét és egyben a menekülésem esélyét. A remény úgy foszlott szét, mint a sivatagi délibáb, és helyébe a bizonytalan jövő miatt érzett rettegés nyomult.

A bordélyban síri hangulat uralkodott, mivel elterjedt a pletyka, hogy Szandzsaj túlad rajtunk, és valódi aranybányát jelentő marokkói nőket hoz be a helyünkre. Karima is Marokkóból érkezett Duhajba, és ő csábította Latifát a kupinkba.

Az összes sarokban arról sutyorogtak, hogy hamarosan újabb lányok érkeznek Marokkóból, akik menyei hurikként fogják sejkjeinket nem e világi örömeiben részesíteni.

A prostituáltak nagyon aggódtak amiatt, hogy erősen használt áruként adják tovább őket valamelyik mocskosabb bordélyba. Az eddigieknél is borzalmasabb megaláztatás fenyegetett mindenkit.

Okszana volt az első, akin túladott a gazda. Amikor érte jöttek az emberkereskedők, halálos félelmében az én szobámban húzta meg magát. Láttam őt smink nélkül, feketéllő karikákkal véreres szeme körül, vöröslő orral, megereszkedett arccal, földszínű bőrrel, reszkető kézzel. Egy emberi roncs volt, akit a bordély megalázott, lealjasított, tönkretett.

Miután elvitték, teljesen magamra maradtam. Ő volt a bordélyban az egyetlen, aki közel állt hozzám, aki ugyan meglopott, és kicsalta tőlem az Ibrahim sejktől kapott drága ajándékokat, de beszélgetett velem, és segített megismerni a bordély titkait. Kifestett az első kuncsaft előtt, és mellettem ült a pultnál. Lemosta a sebeimet, amiket a szadista Ahmed okozott. És hozott jó erős vodkát, melynek gőzében túlélhettem a legszörnyűbb pillanatokat. Ilyen volt a barátság a kupiban.

Most pedig már nem volt velem, és nem volt meg Ibrahim sem, aki elszakította a szabadság reményébe kapaszkodó utolsó cérnaszálat. Csak a kis Anisa maradt, akit a szexuális perverz látogatásait követően borzalmas fájdalom kínozta az intim részein: sajgott a hasa, a melle, az egész teste. A kicsi lány arról álmodozott, hogy hazamegy a mamájához.

És ekkor jelent meg Steven. A jóképű, kimunkált testű, középkorú amerikai, aki mellém telepedett a pulthoz, és meghívott egy italra.

Nyomban felkeltette az érdeklődésemet, mert nem értettem, hogy egy ilyen sármos, kisportolt, magabiztos és hihetetlenül fegyelmezett férfi mit keres a kupiban. Még beteges szexuális vágyakkal is meggyanúsítottam, amiket csakis örömlányokkal tud kielégíteni.

Lariszának már első este feltűnt a férfi, és amint Steven távozott, mellém ült, hogy beszéljünk róla.

– Talán visszajön még... – mondta Larisza, és hozzátette, reméli, hogy a legközelebb őt fogja választani. – Ebben a fickóban van valami... – Abba nem hagyta volna az amerikaiáról való fecsegést.

Megpróbáltam témát váltani, és Okszanára tereltem a szót, hogy vajon mi történhetett vele, hová kerülhetett. De pár perc múlva Larisza megint tovább kérdezősködött:

– Hogy hívják? Honnan jött?

– Mit faggatsz? – Felidegesített. – Beleszerettél, vagy mi?

– Miért? Egy kurva nem lehet szerelmes?

Lehet-e szerelmes egy kurva?, ismételtem meg magamban Larisza kérdését.

Steven már a kezdetektől sem úgy viselkedett, mint egy átlagos kuncsaft. Nekem ugyan italokat rendelt, de magának csak ásványvizet kért. Már a bárpulnál is a lehető legtöbbet akarta megtudni rólam, és amikor bementünk a szobába, lefegyverző mosollyal rakta félre az óvszert, amit rutinosan nyújtottam felé. Az igazat megvallva ellenállhatatlanul vonzónak éreztem.

Ezután alaposan átkutatta a szobámat, mintha rejtett kamerát vagy lehallgatókészüléket keresett volna, majd megkért, meséljem el, hogy kerültem a bordélyba. Meglepett, mert a kuncsaftok nem szoktak ilyesmit kérdezni.

– Azért vagyok itt, hogy segítsék neked – jelentette ki nyugodt, kimért hangon.

Megdöbbsentem, hiszen Tarekben óriásit csalódtam... Csalódtam? Ez lenne a megfelelő szó arra borzalmas aljasságra, amit ellenem elkövetett? Elcsábított. Elérte, hogy beleszeressek. Elkábított, és kéjvágyó sejkek martalékául lökött oda. Lelketlenül eladott. Tarek könyörtelen hazugságai után az újonnan megismert férfi egyetlen szavát sem hittem el.

Steven meg akart győzni arról, hogy igazat mond. Emlékeztetett a jachtos szexorgiára, amelyen segítséget kértem a honfitársnőmtől. Biztosított arról, hogy ez a nő küldte hozzám, hogy kiszabadítson a bordélyból.

A fejemben örült kavargásba kezdtek a gondolatok. A férfi talán emberkereskedő, aki ki akar csalni a nyilvánosházból, csak azért, hogy később ő is eladjon? Még a jachtos incidens is ezt a vélekedésemet támasztotta alá, hiszen az esetnek rengeteg tanúja volt. Szandzsajon és a sleppjén kívül biztosan ott forgolódtak más emberkereskedő bandák tagjai is. Az egész könnyörtelen maffia.

Az arckifejezésem arról győzte meg az amerikaiakat, hogy a szavai nem értek célba.

– Ahogy gondolod – mondta, és felállt. – De visszajövök még. Eljövök, hogy megmentselek. – Valami felszikkasztott a tekintetében.

A következő alkalommal több részletet is közölt arról, hogy mi történt a jachton. Olyan eseményeket elevenített fel, amelyeket csakis az a lengyel nő tudhatott, akit segítségül hívtam. Ennek következtében újraértékeltem az egész helyzetet, és most már megláttam az ajánlatában a lehetőséget. Fogalmam sem volt, hogyan tudna Steven kijuttatni a nyilvánosház poklából. Nem volt útlevelem, nem volt pénzem. Tízezer dolláros adósság nyomta a vállamat, amivel először Tarek terhelt meg, aztán az adósságot átvette tőle Szandzsaj. Börtönben éltem, örök – köztük a késes férfi – figyelték lépteimet.

– Nem nyerhetsz ellenük – ismételte Okszana. – Mindig megtalálnak.

Akkor hát hogyan lehetne engem kiszabadítani innen?, töprengtem.

– Én mindent elintézek, Júlia, téged csakis szoros együttműködésre kérlek – jelentette ki Steven, mintha csak olvasna a gondolataimban.

Egyre jobban foglalkoztatott ez a jóképű férfi. Egyet kellett értenem Lariszával: volt benne valami ellenállhatatlan férfiasság meg olyasfajta kisugárzás, amitől elhittem, hogy minden helyzetet megtud oldani.

– Mit kellene tennem? – kérdeztem eltökélten, mert beláttam, hogy nincs sok veszítenivalóm.

Kezdetét vette hát a veszélyes játszma, amelyben szükségünk volt minden önuralmunkra és éberségünkre. A játszma célja az

emberkereskedők markából való kiszabadításom, a tétje pedig az életem volt.

Steven részletesen kikérdezett a bordélybeli szokásokról. Elsősorban az érdekelte, hogy milyen körülmények teszik lehetővé a kimenőt. Beszéltem neki állandó kuncsaftomról, Ibrahim sejkről, aki elintézte, hogy bevásárolhassak, aztán étterembe vitt. Az amerikai figyelmesen végighallgatott, a legkisebb részletek sem kerülték el figyelmét. Minden nagy jelentőséggel bírt, és akár semmiségeken is múlhatott az akció sikere.

Szakaszonként avatott be a szökés részleteibe. Hangsúlyozta, hogy a lehető legtermészetesebben kell viselkednem, nehogy gyanakvást keltsünk valakiben.

– Rendszeresen eljárók ide hozzád, és egy nap meghívlak majd vacsorázni. Reméljük, Szandzsaj beleegyezik. Valószínűleg kiküldi velünk a késes férfit, hogy vigyázzon rád, de ha a kijárásunk rutinná válik, nem kizárt, hogy kettesben is elenged minket. És akkor megszöksz.

– De Steven... Én egyedül... – Megrettentem, mert elképzelni sem tudtam, hogy fogok útlevel és pénz nélkül boldogulni, miközben az országban való illegális tartózkodásért és a prostitúcióért járó büntetés fenyeget.

– Mindent hagyj csak rám – mondta Steven, és ettől egyszerre melegséget éreztem a szívem körül.

Steven ezek után állandó kuncsaftom lett, ami Lariszát szörnyen féltékennyé tette.

– Egy ilyenrel akár ingyen is ágyba bújnék – ismerte be bánatosan, miközben reménykedett, hogy Steven figyelmét egyszer csak magára terelheti.

Meghagytam a hitében, mert amúgy sem örültem a férfi iránt tanúsított kitüntetétt figyelmének. Larisza szerencsére nem jött rá, hogy nem fekszünk le egymással, mert akkor kapiskálni kezdte volna kapcsolatunk valódi jellegét.

Steven látogatásai és a vele folytatott beszélgetések révén lassanként elért hozzám a szabad világ fuvallata. Steven emberként, nem pedig ribancként bánt velem, és az is kellemes változatosságot jelentett, hogy nem szexuális tárgyként tekintett rám.

– Vigyázz magadra, Júlia – mondta távozáskor, és ez nagyon különbözött attól, ahogy az ügyfelek bántak velem a szolgáltatás végeztével. Végre reménykedni kezdtem, mert friss levegőhöz jutottam.

Eleinte minden terv szerint haladt. Amikor egyik este Steven meghívott vacsorázni, Szandzsaj – mivel úgy tudta, hogy a férfi az állandó kuncsaftom – nem emelt kifogást, de azért közölte, hogy a késes férfi is velünk tart.

– Hát hogye. – Stevennek a szeme sem rebbent, nem ellenkezett.

Ideges voltam, egész éjjel nem aludtam. Elképzeltem, milyen lesz, ha majd második, harmadik alkalommal is kimenőt kapok Stevennel.

Lassan távolodunk a bordélytól, mintha nem is gondolnánk semmire, aztán pedig... soha nem megyek oda vissza!

Ezen az emlékezetes éjszakán odacsusszant mellém Anisa. Egész testében reszketett, a háta vérzett. Elláttam a kislány összetört testecskéjét, és fájdalomcsillapítót diktáltam belé. Magamhoz öleltem, hogy legalább egy kis enyhülést, egy cseppnyi melegséget kapjon tőlem. Tudtam, hogy a degenerált Ahmed tett nála látogatást.

Az a rohadt perverz! Meg tudtam volna fojtani. Anisa hajnalban, továbbra is fájdalomtól gyötörten és mérhetetlenül szomorúan osont vissza a szobájába.

Este megjött Steven, hogy vacsorázni vigyen.

– Csinos vagy – üdvözölt kedvesen.

– Köszönöm. – Bár borzasztó feszültnek éreztem magam, kissé felderültem.

A késes férfi kíséretében már a kijáratnál jártunk, amikor fájdalmas sikolyok hangzottak fel.

– Jaaaaj! Segítség! Nem akarom! Nem csinálom! Nem kényszeríthettek! Segítség! Neeee! – A kétségbeesett ordítás mintha csapdába esett vadállattól származott volna.

Kiderült, hogy az egy nappal korábban behozott marokkói lány kiáltozik ilyen rémülten, aki ekkor döbbent rá, hová is került.

Karima bukkant fel a kijáratnál.

– Egyedül nem bírok vele, segítened kell – fordult a késes férfihoz.

– Hát ők? – kérdezte a férfi ránc mutatva.

– Kérdezd meg Szandzsajt!

A késes férfi felhívta a főnököt, pár szót váltott vele, aztán így szólt:

– Elmehettek. Három órátok van.

A marokkói lány, aki alig tizenhat éves lehetett, úgy sikított, mint aki eszét vesztette.

– Gyerünk, induljunk már hozzá! – sürgette Karima a késes férfit.

A szívem örülten dobogott. Stevennek egy arcizma sem rándult.

Egyszerűen kísértáltunk, és beültünk az autóba. Elindultunk. Steven fegyelmezetten vezetett, és egész idő alatt a visszapillantó tükröket ellenőrizte. A feszültség percről percre nőtt. Felhívott valakit, de valami furcsa titkosítással beszélt, mintha kódolt szöveget mondott volna fel; semmit nem értettem belőle. És közben folyton figyelt, hogy nem követ-e valaki.

Elég messze elautóztunk, majd megálltunk egy étteremnél. Steven kiszállt, körülnézett, aztán kinyitotta nekem az ajtót.

– Parancsolj!

– Köszönöm.

Bementünk, helyet foglaltunk egy asztalnál. Steven továbbra is nagyon éber volt, és gyakran pillantgatott a bejárat felé. A pincér odalépett hozzánk, nyújtotta volna az étlapot, de Steven már döntött is:

– Két kávét kérünk.

– Máris – mondta a pincér, és elsietett.

Steven pár semleges szót vetett oda az időjárásról. Felhívta a figyelmet a levegő páratartalmára. Mivel egyre idegesebb lettem, csak félszavakkal reagáltam. Steven viszont mindent bevetett annak érdekében, hogy úgy nézzünk ki, mint egy átlagos pár, akik épp csak beugrottak egy kávéra.

A pincér visszaért, és két gőzölgő kávéscsészét tett le elénk az asztalra. Szinte egyszerre nyúltunk feléjük. Egy kortynyi a finom, erős kávéból – és már jobban is éreztem magam. Megértettem, hogy bár Szandzsajtól három órát kaptunk, Steven nem akarja étkezésre

vesztegetni az időt. Pár percig csendben iszogattunk Aztán egyszer csak mélyen a szemembe nézett. Mindent elmondott a tekintete, amely egyszerre volt komoly és figyelmes. Azt sugározta ez a pillantás, hogy a tervünk sikerülni fog, és nincs mitől tartanom.

„Hagyj csak rám mindent!” jutottak eszembe a szavai.

Dobogó szívvel fejeztem be a kávé. Stevennek hirtelen érkezett egy üzenete, és nyomban elolvasta. Kiitta az utolsó kortyot a csészéből, magához intette a pincért, és fizetett.

– Induljunk! – emelkedett fel a székről.

Én is felálltam, és kicsit megszedültem. Elkapta a könyökömet.

– Minden rendben lesz! – súgta a fülembe.

Kiléptünk. Az ajtóban egy nagy, fekete, elsötétített szélvédőjű terepjáró állt.

– Minden elő van készítve. Most átdobunk téged... – kezdte az amerikai higgadtan.

– De hogyan? – vágtam közbe.

– Bízd csak ránk! Szállj be gyorsan, minden percért kár. – Az utolsó mondatnak erősebb nyomatékot adott.

Néztem a kocsí csillogó feketeségét. Vörös vérpatakok jelentek meg a szemem előtt. Vércseppek, amelyek Anisa összekaszabolt hátán gördülnek végig. Leírhatatlan düh áradt szét bennem. A szadista Ahmedre gondoltam, aki rendszeresen kínozza a gyereket.

A rohadt dög, aki élvezzi, ha a sperma összevegyül a vérrel. Végezni fog a kislánnyal.

– Anisa... – szólaltam meg elszorult torokkal. – Nem hagyom őt ott, Steve.

Úgy éreztem, ha most nem megyek vissza érte, magam ítélem halálra.

Az amerikai meghökkent, és megragadta a kezem.

– Biztos vagy benne, Júlia? Lehet, hogy több ilyen alkalom nem adódik...

– Igen, biztos vagyok.

Ha hazamegyek, és megetetem a cicát...

Ha hazamegyek, és találkozom a barátnőmmel...

Ha hazamegyek, és játszani fogunka testvéremmel...

Anisa szavai mélyen megérintettek. Egy elrabolts kislány szavai, aki arról ábrándozott, hogy hazajut, ahol majd újra lesz neki anyukája és babája, cicája, barátnője, húga...

– Elviszlek innen, Anisa. Ígérem – ezt mondtam neki egyszer.

– Igen, biztos vagyok benne – ismétellem meg.

Steven biccentett a terepjáró kormányánál ülő férfinak, aztán kézen fogott, és visszavezetett az étterembe. Leültünk, majd ugyanaz a pincér lépett oda újra az asztalunkhoz.

– Mégis úgy döntöttünk, hogy megvacsorázunk – vette át Steven az étlapot.

– Hideg ásványvizet kérek. – Az izgalomtól kiszáradt a torkom. – Kérem, hozza ki azonnal, aztán majd rendelünk.

– Ahogy parancsolja. – A pincér átnyújtotta az étlapot.

– Én is kérek egy pohár vizet. – Steven is megszemjázott.

– Máris. – A pincér távozott.

– Egy falatot sem tudok lenyelni – csúszttam az asztalra az étlapot.

– Rendelj valamit! – javasolta Steven. – Eszel, amennyit eszel. Amíg vacsoráztunk, meséltem neki Anisáról és Ahmed szadista szokásairól. Steven a csuklómra pillantott, ahol látszottak a kegyetlen vadállat látogatása nyomán keletkezett hegek.

– Kinyírnám a rohadékot – szűrte fogai közt a szót.

Megértette, miért akartam visszatérni a szenvedő kislányhoz, de azt is megjegyezte, hogy erről korábban kellett volna szólnom neki. Ha tudott volna a gyerekről, már a kezdetektől másképp szervez meg mindent.

Próbáltam elmagyarázni a helyzetet: hogy bár reményt nyújtottam a kicsinek, tisztában voltam azzal, milyen brutális a valóság. A bordélyból való szabadulás egyenesen lehetetlennek tűnt.

– És én magam is olyan elveszett voltam...

Beszéltem, és közben az arcomon csorogtak a könnyek. Steven tekintete elkomorult.

A vacsora után visszatértünk a nyilvánosházba. A szobámba érve a felgyülemlett érzelmek fékezhetetlen zokogás formájában törtek fel. Sirattam Anisát, magamat, Okszanát és az emberkereskedők áldozataivá lett nők, lányok ezreit. Dühöngtem, haragudtam Tarekre,

a gyermekkereskedőkre, Szandzsajra, Ibrahim sejkre, Ahmedre és az összes rohadékra, akik szemrebbenés nélkül elraboltak, elcsábítottak, elcsaltak, adtakvettek, megaláztak ártatlan emberi lényeket. Mérgemben, tehetetlenségemben Stevenre vettem magam: ököllel ütöttem-vertem, az aljas vadállatok helyett őt bántottam...

Steven nyugodtan tűrte ütéseimet – én meg hisztérikusan zokogva egyre csak csapkodtam. Végül félholtan zuhantam a karjai közé, ő pedig magához húzott, megölelt. Olyan gyengédséggel karolt át, amelyet már rég nem éreztem. Megadtam magam ennek a gyengédségnek, ennek a kedvességnek... A hajamat, aztán a számát csókolta – engedtem, sőt viszonztam. Együtt zuhantunk az ágyra. Ekkor már én csókoltam, ő pedig magához szorított és dédelgetett... És kívánt engem, vágyott rám – nem egy kurvára: rám. A karjában ismét nő lettem, és ő egyre csak becézett, becézett...

– Kiviszlek innen. Anisát is – ígérte meg, mielőtt elment.

Ezután újra és újra felkeresett, és szeretkeztünk: nő a férfival, férfi a nővel.

– Szerintem beléd zúgott – jegyezte meg Larisza, aki továbbra is fürkész szemmel figyelte Stevent.

Az amerikai rendszeresen eljár hozzám. Ilyenkor szeretkeztünk, de szerelemről nem esett szó közöttünk. Főleg azt tervezgettük, hogyan szabadíthatjuk ki Anisát. Nyilvánvaló volt, hogy neki kell előbb elhagynia a bordélyt, és én csak ezután gondolhatok szökésre. Versenyt futottunk az idővel, mert Szandzsaj egyre-másra adogatta el a lányokat, és nem tudhattuk, én mikor kerülök sorra.

Aztán kezdetét vette az álpedofilos játszma: egy Steven által beszervezett férfi ügyfélként kezdte el látogatni Anisát. Természetesen nem nyúlt a kislányhoz, nem bántotta, csak megpróbálta azt a látszatot kelteni, hogy nagyon fontos neki a gyerek. Végül vételi ajánlatot tett Szandzsajnak. A bordély főnöke borsos, húszezer dolláros árat kért érte. Tudtam, hogy Stevennek és az ismerőseinek nehézséget okoz ekkora összeget egybegyűjteni. Az árat végül tizennyolcezer dollárra alkudták le. Meglett a pénz, és Anisát új tulajdonosa magával vihetette a bordélyból.

El sem búcsúzhattam tőle, nem volt rá alkalom. De örültem a hírnek, hogy mindörökre maga mögött hagyta az itteni poklot.

– Köszönöm, szívből köszönöm – bújtam oda Stevenhez, amikor elmondta, hogy Anisa már szabad.

– Most rajtad a sor – mondta, és szenvedélyesen megcsókolt.

Azt követően, hogy az első vacsora után visszatértünk a bordélyba, Szandzsaj még kétszer engedélyezte, hogy felvigyázás nélkül távozhassunk. Steven szerint továbbra is óvatosnak kellett maradnunk, mert sosem tudhattuk, hogy valóban hisz-e nekünk a főnök, vagy csak megtévesztésről van szó, és valaki a nyomunkban liheg.

Végre elérkezett a szabadulásom estéje. Larisza irigy tekintetétől kísérvé vacsorázni indultunk. Elkocsiztunk az étteremig, rendeltünk. Már falatoztunk, amikor Steven egyszer csak odahajolt hozzám.

– Látod ott azt a két, abajában ülő nőt? – kérdezte halkán.

– Igen. – A két fekete ruhás alak felé fordultam, akiknek az arcuk is el volt takarva.

– Mindjárt bemennek a mosdóba. Utánuk mész, és bent kapsz tőlük egy táskát, amelyben lesz egy abaja, egy fejkendő és egy arcot takaró függöny. Vedd fel ezeket, aztán egyikükkel gyere vissza a mosdóból. Kimentek az étteremből, és beültök egy autóba, amelyben a vezető már vár rátok. Ő visz el az előkészített apartmanba. Ott várj rám!

– De... – Bepánikoltam. Nem gondoltam volna, hogy a szabadság első pillanatában el kell válnom Steventől.

– Indulj! – utasított, mert a nők már felkeltek az asztaluktól.

– Félek. – Elbizonytalanodtam.

– Bízz bennem! – mosolyodott el könnyedén Steven.

Nehéz szívvel álltam fel és indultam a mosdó felé. Bent az egyik nőtől megkaptam a táskát a ruhákkal. A fürkében mindent magamra kaptam, és kiléptem.

– Gyere velem! – szólalt meg az egyik fekete alak.

Átvágtunk a termen, és már kint is voltunk. Menet közben Steven felé lestem, aki telefonon beszélt éppen. Oda sem nézett. Beültünk a várakozó terepjáróba, amely fürgén nekirugaszkodott. Hamarosan

már egy széles úton haladtunk, amelynek mindkét oldalát csillogó dubaji toronyházak szegélyezték.

Majd a kocsi fékezett egy emeletes épület előtt. Kiszálltunk, és a nő bekísért az egyik lakásba. Azt hittem, hogy velem marad, de csak beengedett, majd kulcsra zárta mögöttem az ajtót. Egyedül maradtam.

Tűkön ülve vártam Stevent. Múltak az órák, de még mindig nem volt sehol.

Furcsán zaklatottnak éreztem magam. Mintha szabadulásom után egyik kalitkából a másikba kerültem volna. A menekülési ösztöntől vezérelve egyszer csak felpattantam, és a bejárati ajtóhoz szaladtam.

– Segítség! – dörömböltem ököllel az ajtón. – Segítség! Van ott valaki? Engedjenek ki! Segítség!

Ráébredtem, hogy az ajtó tökéletesen hangszigetelt, és a kiáltásomat nem hallhatja meg senki. Úgy éreztem magam, mintha valaki alattomosan elrabolta, majd újra börtönbe zárt volna.

III. FEJEZET

Csalfa délibábok

Elborított a rettegés. Újra be voltam zárva, kiszolgáltatottan valaki kényének-kedvének De kiének?

Steven... A fenébe is, ki ez a férfi? A fejemben összevissza cikáztak a gondolatok. Csak egy álnok játszma részét képezték volna a látogatásai és a kiszabadításomra tett ígérete? Jelent az bármit is, ha ismerte a lengyel nőt, akitől segítséget kértem? Én talán tudom, ki valójában az a nő? Lehetett akár emberkereskedő banda tagja is! Jeges borzongás futott végig rajtam. A jachton kiszakította magát egy hozzá dörgölődő férfi karjából – és a jelenlevők közül senki sem reagált erre... Tehát valószínűleg nem volt a tulajdona senkinek... Honnan tudhatnám, hogy nem ő maga kísért oda lányokat a szexorgia résztvevőinek a szórakoztatására? Hogy nem a kiszabadításom ürügyén akart a saját áldozatává tenni?

Görnyedten kucorogtam a kanapén, és reszkettem félelmemben.

A kulcsra zárt és hangszigetelt ajtó iszonyatos rémülettel töltött el. Akárcsak a légmentesen záródó ablakok. Az automatikus redőny meg sem moccant, amikor próbáltam felhúzni. A legjobban mégis Steven hiánya viselt meg. Erre nem készített fel. Igaz, hogy folyton azt sulykolta, hogy minél kevesebbet tudok az akcióról, annál jobb lesz nekem, de egy pillanatig sem merült fel bennem, hogy ilyen sokáig magamra hagynak. A tehetetlenség könnyei gördültek le az arcomon.

Eszembe jutott Anisa. Hol lehet most? Vajon tényleg azért vásárolták meg, hogy visszaküldjék az anyukájához? És a Steven által szervezett férfi tényleg kiszabadította, vagy igazi pedofil volt? Egy perverz, aki kivitte magával, aztán pedig bezárta? És most ott ül valahol, ki tudja, hol, épp úgy, mint én... És fél, épp úgy, mint én...

Most már hisztérikusan böngtem, a zokogásom lassanként egyetlen hosszú, állati üvöltéssé olvadt össze, ami kísértetiesen hasonlított arra a hangra, amit a bordélyban a tizenéves marokkói kislány adott ki magából. Mert az emberkereskedelem áldozatai már nem számítanak embernek...

Pillantásom a csukott ablakra esett. Igen, ha tehettem volna, abban a percben megteszem. Kinyitom, kiugrom, befejezem...

Mint a kis nigériai lány, akiről bordélybeli társnőim, Jenny és Samanta meséltek. A lány egy rendőrségi razzia alkalmával ugrott ki egy apartman ablakán, ahová bezárták, és ahol prostitúcióra kényszerítették. Ártatlan lélek volt, aki annyira megijedt a letartóztatástól, hogy inkább kivetette magát a negyedik emeletről, öngyilkos lett. Még a valódi nevét sem tudta senki, mivel a lakásban nem találták meg az útlevelét. Névtelenül halt meg egy idegen országban, ahová aljas emberek, hamis dokumentumokkal csalták el.

– Kár érte... Olyan szép volt. Mint egy baba – mesélte Jenny, aki látta a fényképét. – A fotón vastag sminket viselt, ez adott neki néhány pluszévet, de nagyjából tizenöt-tizenhat éves lehetett... Vagy még kevesebb... Kár a gyerekért...

A kislány tragikus halálát követően a hatóságok megpróbálták felkutatni azokat a személyeket, akik közelebbről ismerhették, és segíthettek volna értesíteni a családját. Nem tudom, sikerülte. Tekintettel a tényre, hogy hamisított útlevelemmel érkezett az Emirátusokba, ez elég valószínűtlen.

Szipogtam, és egyre csak a zárt ablakra meredtem. Eszembe jutott még egy szomorú történet. Egy prostituált, akit kergettek a rendőrök, levetette magát az egyik ötemeletes dubaji épület tetejéről. Egy elégedetlen kuncsaft tett feljelentést az illegális bordélyról, erre csapott le a rendőrség. Két etiópai nőt elkaptak, a harmadik kimenekült a lakásból, a ház tetejére.

A hivatalos jelentés szerint öngyilkos lett.

Zavaros menekülésemet követően tehát egy vadidegen helyen találtam magam, ahol rettegve és kétségbeesésben vártam Stevent. Miközben az öngyilkos örömlányok sorsán rágódtam, sajnáltam, hogy a szobám ablaka olyan szorosan zár. Mint ahogy zárva volt a többi ablak is.

A hosszú sírás és a komor gondolatok kifárasztottak, ledőltem hát a kanapén. Összegömbölyödve, mozdulatlanul, a sorsom miatt aggódva, félelemben feküdtem.

Egyszerre nagyon megszomjaztam, de képtelen voltam felkelni. Mintha a testem nem lett volna hajlandó engedelmeskedni az akaratomnak. A testem... Az én testem... Undorral gondoltam a testemre. Undorral gondoltam magamra. Ez a bordélyból előcibált test csak egy mocskos rongycafát volt, annyiszor kifacsarták, meggyalázták, a legundorítóbb ocsmányságokkal mocskolták be.

Elhasznált és kidobandó test volt. Spermával lefröcskölt, leokádott test. Disznó tréfákkal beborított, káromkodásokkal leköpdösött, perverz devianciákkal összerondított test. És benne – ebben a testben! – ott voltam én magam.

Valamiféle letargia vett rajtam erőt: félálomba zuhantam, hogy messze, minél messzebb tudjam magam ettől a testtől. Hogyne érezzék, ne gondolkozzam, ne éljek. A csillapítatlan szomjúság miatti delíriumban egyre csak vonszoltam magam, víz után kutatva a végtelen sivatagban. Lábaim botladoztak, megmentő oázist kerestem. Amikor úgy tűnt, hogy megtaláltam, és a látóhatáron feltűntek a forró szélben remegő zöld pálmalegyezők, még pár lépés... és a látvány enyhén hullámozó, sárga homokká változott. Csalóka délibáb jutott az elveszett vándornak a túlélés végtelen sivatagjában.

Összeestem, erőm elhagyott. Száraz torkom égett. A nap kíméletlenül tűzött. Nem kaptam levegőt. A mellemre iszonyatos súly nehezedett. Szerettem volna mélyet lélegezni, de valami összeszorította a tüdőmet. Levegő után kapkodva kitéptem a számat. Úgy éreztem, hogy a torkomat fekete, pokolforró kátrány lepi be. Fuldokolni kezdtem.

- Kh, kh... – köhögtem fel.
- Júlia... – A hang mintha a túlvilágról érkezett volna hozzám.
- Neeee! – tört föl rekedt ordítás a torkomból.
- Júlia! – Valaki vállon ragadott.

Megpróbáltam kiszakítani magam... A szám még mindig tele volt ragadós kátránnyal. Ösztönösen az arcomhoz kaptam – és lerántottam magamról a könnyektől nedves takarót.

- Ahh, hahh, hahh... – Végre mélyeket lélegezhettem.
- Valaki leült mellém.
- Itt vagyok már.

Kinyitottam a szemem, és mintha ködön keresztül láttam volna meg őt.

– Bocsáss meg, hogy ilyen sokáig tartott, de... – Elhallgatott, és figyelmesen rám nézett. – Jól vagy?

Meglátta kisírt szememet, cserepes számat.

– Hozok egy kis vizet.

Felkelt, de máris visszatért egy pohár hideg vízzel.

– Tessék – nyújtotta át, és megint mellém telepedett.

Felültem, átvettem a poharat, és mohón fenékiig ürítettem. Ekkor elvette tőlem a poharat, és letette mellém, a kisasztalra. Odahajolt, át akart ölelni.

– Ne nyúlj hozzám! – rándultam hátra.

– Én vagyok az, Steven – mondta, látva zavaros tekintetemet.

– Steven... – szajkóztam tanácstalanul.

Hirtelen úgy éreztem, muszáj lesz lezuhanyoznom, aztán felöltözöm, kisminkelnem magam, hogy indulhassak a szalonba, kuncsaftot fogni.

De miért viselek fekete abaját? Hol van Okszana? Ő talán megmagyarázná a helyzetet.

A fejemben összefüggéstelen kérdések nyüzsögtek. Talán a sejkek újabb kifinomult ötletéről van szó? Mi van rajtam az abaja alatt? Talán pucér vagyok? Ez a fickó pedig túl közel ül, és egyre csak mered rám... Mit akar tőlem?

Bizonytalan arckifejezésem és ködös pillantásom arról árulkodott, hogy továbbra sincs fogalmam arról, mit történik velem és körülöttem. Steven aggódó tekintete az arcomat pásztázta.

– Figyelj rám, Júlia! – Lassan beszélt, minden szót külön hangsúlyozott. – Úgy látom, még mindig sokkos állapotban vagy. Ez érthető is mindazok után, amiken átmentél. De annak érdekében, hogy véghez vihessük ezt az akciót, nagyon szorosan együtt kell működöd velem. Érted, amit mondok?

Nem tudtam, hogy értem-e vagy sem. Csak arra tudtam gondolni, hogy indulnom kell, vár a munka. Karima mindig ügyelt arra, hogy ne húzzuk el az időt feleslegesen egy kuncsafttal.

– Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha most aludnál egy kicsit – mondta Steven, mivel hiába várt választ. – Pihensz egy kicsit,

lazítasz, holnap pedig mindent megbeszélünk.

Miről kellene nekünk beszélnünk? Tarek egyszer már mondta, hogy kedvesnek kell lennem a sejkekhez.

Semmit sem akartam megbeszélni.

Steven szemében aggodás villant. Nyúlt a kezemért, de én gyorsan elrántottam.

– Hozzám ne érij! – förmedtem rá.

– Rendben. – Felkelt a kanapéről. – Gyere, megmutatom a hálószobát!

Szerettem volna felkászálódni, de úgy megszédültem, hogy visszazöttyentem.

– Segítsek? – kérdezte halkán, aggodó hangon.

– Hagyd csak, menni fog.

A testem elhasznált, kifacsart, mocskos... Undokul bepiszkolták.

A kanapé támlájába kapaszkodva lábra vergődtem. Tanácstalanul néztem körül. A lehúzott redőnyök láttán kellemetlen borzongás futott végig rajtam. Steven észrevette.

– A biztonságod érdekében vannak leeresztve... – magyarázta.

Hogy eszembe ne jusson kiugrani az ablakon?, tettem fel magamban a kérdést.

– Hogy kintről senki ne lásson meg – folytatta Steven, és a hálószoba felé terelt.

Megállt az ajtónál, és maga elé engedett. Egy karmozdulattal intett a tágas helyiség felé: – Parancsolj! Fürdőszoba is tartozik hozzá.

Megrázkódtam. Felvillant bennem az a borzalmas reggel, amikor feleszméltem a Tarek által beadott, kábítószeret tartalmazó ital elfogyasztása után, és csupaszon, egy ugyancsak meztelen férfi mellett ébredtem fel egy idegen ágyban, aki súlyos lábszárát átvette a combomon. Akkor felugrottam, és berohantam a szobához tartozó fürdőszobába. Pánikszerűen kulcsra zártam az ajtót, és a vécékagyló melletti zugban húztam meg magam. Naivan azt képzeltem, hogy ez a hely védelmet nyújt majd nekem. Aztán felharsant Ibrahim sejk dühös ordítása, akinek Tarek arra az éjszakára áruba bocsátott.

– Júlia, te hülye ribanc, nyisd ki, most rögtön! – bömbölte Ibrahim, miközben az öklével az ajtót verte.

Aztán az a semmi kis fürdő jutott eszembe, amely a nyilvánosházi szobámból nyílt. Vécékagyló, mosdó, zuhanyfülke. Ott mosakodtam, mostam le, mostam át magam, ott öblögettem. Folyton csak a semmit le nem mosó, undok tisztálkodás.

Megálltam a küszöbön, és féltem beljebb lépni. A hálósobában egy óriási franciaágy terpeszkedett, pont olyan, mint a kupi összes szobájában. Azok az ágyak... A rajtuk végiggördülő sok-sok férfitest... Megrázkódtam... Megint megszédültem. Éreztem, menten elájulok.

A falba kapaszkodva jutottam el az ágyig. Lefeküdtem, még csak le sem vettem a fekete abaját.

Steven tudott a traumáimról. Nem lépett be a hálóba, az ajtóból figyelt.

– Hozzak valamit? – kérdezte kedvesen. – Kérsz még egy kis vizet? Ennél pár falatot?

Megráztam a fejem.

– Akkor most aludj... Pihenj... – Elhallgatott, és kicsit előrehajolt, mintha szeretett volna odajönni hozzám.

– Aludni fogok – Lehunytam a szemem. Szerettem volna végre magamban lenni.

– Rendben, aludj. Ha szükséged lenne valamire... Itt vagyok... A nappaliban alszom, a kanapén.

– Köszönöm.

– Szép álmokat!

De nem ment el, és éreztem, nehezebbre esik magamra hagynia.

– Csukjam be az ajtót, vagy szeretnéd, ha nyitva maradna? – kérdezte. – Szólj csak, bármikor...

– Csukd be, kérlek!

– Rendben.

– Köszönöm. Jó éjszakát!

– Jó éjt! – Lassan behúzta az ajtót.

A szemem kipattant. Már a bárshéken kellene ülnöm. Ahogy több mint egy éve minden este. Tudtam, hogy nehezen fog menni az elalvás. Ilyenkor kezdődnek a munkaidőnk legintenzívebb órái.

Ezenkívül rettenetesen vágytam egy italra. Amióta tisztában voltunk azzal, hogy Szandzsaj túlrad rajtunk, sokkal többet ittunk. Az alkohol mindig segített túlélni a legkeservesebb pillanatokot, és amikor elkezdtünk aggódni amiatt, hogy valami alja kupiban kötünk ki, még többet döntöttünk belőle magunkba.

Vajon van itt valami pia? Inni kell, hogy ellazuljak, felejtsek, elkábuljak. És ha megkérdezném Stevent? Nem, nem, jobb, ha nem kérdezem. Még azt hiszi, hogy olyan ribanc vagyok, aki nem élhet a mindennapi betevő itala nélkül. De talán nem az vagyok? Most, hogy magam mögött hagytam a bordélyt, azt jelenti, hogy már nem vagyok örömlány? Mikor szűnik meg prostituálnak lenni az ember? Lehet, hogy soha? A testem... Összerándultam az undortól. Férfiak százai becstelenítették meg, akik kizárólag azért kerestek fel, hogy a legalantasabb kéjvágyukat éljék ki rajtam. Tarek... Az a szörnyeteg, az a perverz. Magába bolondított, aztán büntudat nélkül eladott, miközben pontosan tudta, mi vár rám. Csakis árunak tartott. Élő árunak. Gyűlni kezdett bennem a düh és a gyűlölet. Ha most meglátnám, kinyírnám. Igen, képes lennék rá.

Csend volt. Túlságosan mély csend. Nem töltötte be a teret a hangos zene, a kuncsaftokra várakozó prostik közönséges, provokatív kacarászása. Nem csengtek üveg poharak, nem hallatszott a kitöltött szeszek csobogása, a férfiak disznó beszólásait követő röhögés. Nem csilingeltek vágykeltően a hastáncosnők ruhájára erősített fémpitykék. Nem tapsoltak ritmust, nem süvöltöztek buzdítón a vendégek a paradicsomi hurik bájtáncának örvénylése közben.

– Ajla! Ajla!¹⁴ – rikkantották a férfiak, mire a táncosnő egyenesen az arcukba rázta telt mellét és fenekét, rezgettette vágykeltő hasát.

Nem voltak tucatjával repkedő bankók, amelyekkel a férfiak hintették be a lenyűgöző hastáncosnőt. Nem surrogott a pénz.

Nem vetettek pénzt a prostituált lába elé a kuncsaftok. Nem volt pénzem. Nem volt útlevelem. Nem volt tervem sem, hogyan tovább.

Még csak egy váltás bugyim sem volt.

Az engem körülvevő valóság lassan elhatolt a tudatomig. Steven... Úgy volt, hogy kiszabadít a bordélyból, hogy megment. De

valóban ez történt? Idegen emberekre bízott, hogy hozzanak be egy üres lakásba. Hosszú időre magamra hagyott. Holnap meg akar beszélni velem valamit. Mit kellene megbeszelnünk? Mi lesz holnap? Bízhatom benne? Súlyos kérdések. Túlságosan is súlyosak egy rabként tartott, megalázott, leharcolt szajhának Reggelig alig aludtam valamit. A munkaidőről volt szó. Nekem muszáj dolgoznom! A nem kívánt tapogatásoktól megszabadult test mintha nem is az enyém lett volna. Miközben egy-egy menet után visszavonszoltam magam a szalonba, mindig arról álmodoztam, hogy bárcsak ne kellene ezt csinálnom. És most, amikor mindez valóra vált, furcsán éreztem magam. Ilyenkorra általában már elkábított az alkohol, és mindenem sajgott a férfiak sorozatos kielégítésétől. A rutinszerű szextől. Csak legyen már vége... Vagy mégse, hiszen a következő ügyfél akár rosszabb is lehet a mostaninál. Kurvasors.

Hajnal előtt nyugtalan rémálomba merültem, amelyben ziháló kuncsaftok másztak rám, használt óvszereket hajigáltam félre, síkosítóval kentem feltört altestemet. A bordélyban az intim részem néha annyira égett, hogy a gélek sem segítettek, és minden újabb közösülés borzalmasan megkínzott. Most álmomban, melyben a vadállat Ahmed gonosz vigyorral vörösre izzított, vastag rudat dugott a hüvelyembe, ugyanezt a fájdalmat éreztem.

Kinyitottam a szemem, és észrevettem, hogy a hálószoba ajtaját épp csak behajtották. Megrökönyödtem. Akkor hát nem álom volt? Megint aljasul kihasználtak, miközben nem voltam magamnál? Jogosan gyanakodtam volna Stevenre? Egy pohár vizet hozott, hogy megigyam...

Ellenőriztem a fehéreneműmet, de az abaja és a ruhám is sértetlen volt. Úgy tűnt, minden rendben, mégsem oszlott a zavarom. Felkeltem, hogy bemenjek a fürdőszobába. Steven hangja nyomban elért.

– Júlia? Felébredtél?

– Igen.

– Bemehetek hozzád?

– Egy pillanat. Ki kell mennem a mosdóba.

– Hát persze. Szólj, ha bemehetek!

– Rendben.

Bementem a fürdőszobába, kiléptem a bugyimból, és leültem a vécécsészére. Alaposan átnéztem a fehérneműmet, mert attól tartottam, ott találok az ellenem elkövetett undok disznóság nyomait. Semmi nem mutatott ilyesmire, de még megvizsgáltam az öletem és a combom belső felét is. Sem véraláfutás, sem karmolás nem volt rajtuk. Vagyis nem fordult meg az ágyamban nemkívánatos személy.

Megmosakodtam, és visszatértem a hálóba. Csak most vettem le magamról az abaját. Továbbra is nagyon idegenül éreztem magam. Új helyen voltam, egy szinte ismeretlen férfival, és fogalmam sem volt, mi vár rám a jövőben.

– Júlia! – jelentkezett Steven. – Bejöhetek már?

– Én megyek át hozzád – feleltem, mert nem akartam, hogy férfi lépjen a hálósobámba.

A nappaliban a kanapéval szemközti fotelban foglaltam helyet, Stevennel átellenben. Sokáig hallgattunk. Figyelmesen nézett, látszott, hogy töri valamin a fejét. Zavarban voltam, mert bár a bordélyban lefeküdtünk egymással, és a látogatásaiért befizette a megfelelő összeget Szandzsajnak, nekem sosem adott borraivalót. Nem esett szó szerelemről köztünk Most pedig a kezében tartotta a sorsomat.

– Hogy érzed magad? – kérdezte.

– Nem tudom – feleltem bizonytalanul, ugyanakkor az igazságnak megfelelően.

– Tegnap... Kicsit zavart voltál.

– Nem tudtam, hogy egyedül fogsz hagyni. – A hangomban jól kivehető szemrehányás csendült.

– így volt biztonságos. Nem tehattük meg, hogy egyszerűen csak kísétáljunk az étteremből, autóba vágjuk magunkat, és idehajtsunk Fennállt a veszély, hogy Szandzsaj valamelyik embere követ minket.

– Szandzsaj... – Összerándultam a félelemtől. – Már tudja, hogy nem mentem vissza... Hogy nem mentünk vissza...

– Ezért is tartott el egy darabig, amíg ideértem – magyarázta Steven. – Egy másik kijáraton kellett lelépnem az étteremből. Nem a saját kocsimat használtam. Aztán leparkoltam egy ismeretlen

helyen, és elvegyültem a tömegben. Meg kellett bizonyosodnom arról, hogy senki nem jár a nyomomban... És csak később, miután rengeteget köröztem a városban, hogy lerázzam azokat, akik esetleg követnek, azután jöhettek ide.

– Most már biztosan keresnek... – Dermesztő hideg áradt szét bennem, mintha a késes férfi a torkomhoz szegezte volna a pengét.

– Igen – felelte kurtán Steven.

– Most mi lesz? – kérdeztem rettegve.

– Először is új ruhákat kell neked vennünk...

Ledermedtem. Mielőtt eladott, Tarek is azt mondta, hogy vegyek új ruhákat, és viseljem azokat.

„Nagyon klassz – lelkesedett, amikor a belebújtam az egyik miniruhába. – Istenien nézel ki, kincsem!”

Az aljas kurvapeccér!

– Ha megadod a méretedet, veszek neked néhány holmit – magyarázta Steven, elsápadó arcomat látva. – Te nem mehatsz ki az apartmanból.

Ez lenne hát a szabadulásom? Megint elöntött a kétség. Áru voltam, eladtak, és lám, most is tárgyként kezelnek. Nem vagyok hatással arra, mi történik velem.

– Júlia... – Steven észrevette, milyen feszült vagyok. – Megígértem, hogy mindent elintézek, és úgy is lesz... Csak...

Megint ez a csak Mi a francról van itt szó? Megint árulnom kell magam, paráználkodnom, pénzt keresnem? Leterített a kétségbeesés és a rettegés hulláma. Lélegzetem felgyorsult, kétségbeesetten kapkodtam levegőért, aztán sírásban törtem ki.

– Júlia... – Steven felpattant, és felém lódult, hogy átöleljen. – Figyelj rám, kincsem...

– Ne érh hozzám, fogd már fel! – ugrottam ki a fotelből, mintha forró vízzel öntöttek volna nyakom. – Sose érh hozzám!

Az ablakhoz rohantam, a redőnyt csapkodtam.

– Engedj ki innen! Most azonnal engedj ki! – Keserű könnyek csorogtak végig az arcomon.

Steven megőrizte a nyugalmát, engedte, hogy kitomboljam magamból a kétségbeesést és a tehetetlenséget. Én pedig egyre csak őrjögtem. Mivel az ablakhoz nem tudtam hozzáférni, az ajtó

felé vetettem magam – de azt is bezárták. Kimerültén a kanapéra rogytam, és szorosan összekuporodtam. Vigasztalanul és teljesen elveszetten böngöttem.

A férfi fegyelmelmeztlenül ült a fotelben, és komoly arccal hagyta, hogy kisíriam magam. Aztán elfogytak a könnyeim, abbamaradt a szipogás is, és mozdulatlanra dermedtem. Steven csak ekkor szólalt meg: – Szeretnéd tudni, mi történt Anisával?

– Anisával? – Résnnyire nyitottam a szemem.

Anisáról van szó? A véresre sebzett kislányról?

– Igen. Azt hiszem, jót tette neked, ha találkoznál valakivel.

– Kivel?

– Isabelle-lel.

– Az meg kicsoda?

– Ő az a lengyel nő, akitől segítséget kértél a jachton. Egy sejk felesége.

Mit keresett egy sejk felesége egy olyan jachton, ahol szexorgia folyt?

– Ő segített kivásárolni Anisát – magyarázta Steven. – Egy barátnőmmel, Lindával közösen.

– Mi van Anisával?

„Ha hazamegyek, és elmondom anyunak...” – jutottak eszembe a gyerekek vágyódással teli szavai.

– Linda majd mindent elmesél neked, mert az összes részletet én sem tudom. Az utóbbi időben, a jelenlegi akciónk miatt, nemigen tartottuk a kapcsolatot.

Steven tehát rájött, hogy nem hiszek neki, és így akar meggyőzni az igazáról.

– Rendben, találkozom velük.

– Igyekszem minél hamarabb megszervezni – ígérte.

Rádöbentem, hogy már jó ideje nem beszéltem nővel a prostituáltakon kívül. Vajon hogyan bánik majd velem Linda és a sejk felesége? Ott égett rajtam a kiárusított kurvák perzselő bélyege.

– Ők nagyon bölcs és kedves asszonyok – mondta Steven, amikor látta elfelhősödni az arcomat.

Tehát ő is prostituáltként tekint rám... Kellemetlen szorítást éreztem a gyomromban. És szeretne megnyugtatni, hogy a mocskos

múltam ellenére az ismerősei korrektül fognak bánni velem.

Kényszeredett csend telepedett ránk. Felkeltem a kanapéról.

– Megyek és lefekszem a hálóban – közöltem letörten. – Alig aludtam valamit az éjjel.

– De hiszen... – kezdett bele Steven, de elharapta a mondatot. Az átjöhettél volna hozzám valahol ott maradt lógva a levegőben.

Otthagytam a nappalit, bebújtam az ágyba, és a fejem búbjáig rántottam a takarót. Én, a nyomorult, meggyötört prosti.

Hallottam, hogy Steven felhív valakit, és fojtott hangú beszélgetésbe kezd. Később fel-alá sétált a nappaliban, mintha gondolkozna valamin. Egyszer hallottam a lépteit közeledni a hálósobához. Bekukkantott. Azt hitte, alszom, ezért tapintatosan becsukta az ajtót.

* * *

– Szóval most így áll a helyzet – Steven felkereste Lindát, és beszámolt neki arról, hogyan sikerült Júliát kicsempésznie a bordélyból. – Csakhogy most teljesen összetört... Bizalmatlan... Érzelmileg instabil...

– Nem csoda. – Linda mélyen átérezte, mi megy végbe az emberkereskedők áldozatának lelkében. – Mindazok után, amiken átment...

– Most nem ez a legfontosabb. – Steven nagyot kortyolt a kávéból, amit barátnője főzött.

– Miről beszélsz?

– Most arra kell összpontosítanunk, hogy Júliát minél messzebbre juttassuk Dubajból. És magad is jól tudod, hogy ez nem lesz könnyű. Nincs útlevele, tehát nem mehet ki egyszerűen a repülőtérre és pattanhat fel egy repülőre.

– Ahogy ezzel kezdettől fogva tisztában voltunk – szúrta közbe Linda.

– Igazad van, csakhogy... – Az amerikai letette a kávéscsészét. – Aggódom az állapota miatt. Nem gondoltam volna, hogy amikor kiszabadul... arról a helyről... – Nem akaródzott kiejtenie a száján a bordély szót. – Nem sejtettem, hogy ilyen ideges, ilyen zaklatott lesz.

Steven nem árulta el Lindának, hogy lefeküdt Júliával. Amikor a nyilvánosházban egymásra találtak, úgy érezte, a lány tökéletesen megbízik benne – ezért feltételezte, hogy felesleges kérdések és kétségek nélkül hagyja majd végigvinni a tervet. Most viszont mintha teljesen idegennek tartotta volna. Néha nem könnyű megérteni a nőket.

- Hogy akarod kijuttatni az Emirátusokból?
- A szárazföldi út az egyetlen lehetőség.
- Hová akarod vinni?
- Egyiptomba.
- Szaúd-Arábián keresztül?
- Csak arra visz út.
- Hát az útlevél?
- Ez gondot okoz. Nem lesz útlevele, ezért nem mehet ki a hivatalos határátkelőknél.
- Nem tudsz neki hamis útlevelet szerezni?
- Az túl veszélyes lenne.
- Miért?
- Túlságosan közel vannak az itteni emberkereskedő bandák... És kapcsolatot tartanak az irathamisítókkal... Az egész egyetlen nagy maffia. Ha elindítanám az útlevél intézését egy európai nőnek, valamelyik gazfickónak menten eszébe juthatna, hogy a lengyel lányról van szó, aki megszökött a... nyilvánvaló, honnan.
- Igazad van – értett egyet Linda. – Akkor hogyan fog átjutni a határon?
- Egy megbízható beduinnal akarom átküldeni. Ők ismerik azokat a sivatagi ösvényeket, amelyek elkerülik a hivatalos ellenőrző pontokat.
- Hogyhogy átküldeni? – csodálkozott Linda. – Hát te nem mész vele?
- Az még veszélyesebbé tenné a menekítést. Mindennek a lehető legtermészetesebben kell lezajlania.
- Vagyis?
- A beduinnak három felesége van, akiket mindig magával visz az útjaira. Júlia majd beugrik az egyikük helyére. Az asszonyok mind

eltakartan járnak, ezért ha látja is őket valaki az úton, nem jut majd eszébe, hogy a fátyol egy idegen nőt rejt.

– És mi lesz Júliával? Ezek szerint vadidegen emberek társaságában kell majd átkelnie a sivatagon?

– Itt a bökkenő... – Steven mélyet sóhajtott. – Ezért szeretnék megkérni valamire.

– Mire?

– Átjönnél meglátogatni Júliát? Elmesélhetnéd neki, mi lett Aniséval...

– Gondolod, hogy jót tennénk vele?

– Szerintem egy ilyen találkozás gyorsabban magához térítené. Ő olyan... elveszett ebben a helyzetben. Fogalmam sincs, hogyan reagál majd arra, hogy nem leszek vele az úton.

– Szóval azt szeretnéd, ha segítenék elfogadtatni vele a tervedet?

– szegezze Stevennek a kérdést köntörfalazás nélkül Linda.

– Igen, pontosan erről van szó. Örülök, hogy megértesz.

– Én kértelek, hogy találd meg Júliát, ezért nyilván támogatni foglak a menekülés kivitelezésében is.

– És jó lenne, ha Isabelle is veled tartana. – Steven mindenképp szeretne volna visszaszerezni Júlia bizalmát, és elérni, hogy a lány biztonságban érezze magát. Egy találkozás a megmentőivei sokat segített volna.

– Isabelle... – Linda eltöprengett. – Tudod, milyen féltékeny a férje. Isabelle nem mozoghat olyan szabadon, ahogy szeretne.

– Az igazat megvallva, már szoltam Júliának, hogy jöttök – ismerte be Steven. – Annyira zaklatott volt... Azt gondoltam, ez segít rajta.

– Beszélek Isabelle-lel – ígérte meg Linda. – Szerintem ő is örömmel találkozna Júliával. Nagyon a szívéen viseli a sorsát.

– Igyekezzetek! – Steven tudta, hogy az idő kulcsfontosságú. – Júliát a lehető leghamarabb ki kell juttatni Dubajból.

– Jól van, még ma felhívom Isabelle-t.

– Ha sikerülne holnapra megbeszélgetek...

– Részemről semmi akadálya, de Isabelle... – Linda nagy szeretettel gondolt barátnőjére. Tudta, mennyire rajong a férjéért,

holott annak beteges féltékenységét borzalmasan megszenvedte. Ugyanakkor Szálím mélyen és őszintén imádta a feleségét, amit nemegyszer bizonyított azzal, hogy védte, óvta a nőt ellenséges érzelmű családtagjaival szemben.

„A szerelem olyan, mint a rózsza: a virágszirmokat csodáljuk, de a tüskés szár tartja magasan és életben”¹⁵ – emlékezett vissza Linda a kedvenc szerzője idézetére.

– Szóval, mi van Isabelle-lel? – firtatta Steven, hogy megtörje az elhúzódó csendet.

– Nem vagyok biztos benne, hogy holnap csakúgy egyszerűen eljöhet... Ráadásul mindig őrizettel jár... – aggodalmaskodott Linda.

– Habár... – ráncolta a homlokát – bevethetnénk a már korábban is alkalmazott trükkünket...

– Vagyis?

– Amikor Isabelle meglátogat, általában eltölt nálam néhány órát. Ilyenkor a testőrök a ház előtt várakoznak. Kiosonhatunk a hátsó ajtón, és elautózzhatunk Júliához. Milyen messze van a lakás, ahol elhelyezted?

– Nincs túl messze.

– Az jó. Akkor lesz elég időnk.

– Tehát van rá esély, hogy holnap eljőjtek?

– Mindent megteszünk ennek érdekében.

– Remek. – Steven felállt. – Mennem kell. Amikor eljöttem, Júlia még aludt, ezért hagytam neki egy cetlit, hogy hamarosan visszatérek, nehogy megint pánikba essen.

– Vigyázz magadra! – Linda is felemelkedett, és gondterhelt pillantást vetett a barátjára.

– Vigyázok. – Steven megeresztett egy halvány mosolyfélét.

– Nem veszélyes ilyen szabadon járnod-kelned a városban? – aggódott tovább Linda.

– Júlia egy föld alatti garázsos apartmanházban van jelenleg, én pedig nem a saját autót használom, ráadásul a szélvédő is sötétített. Azt is folyton ellenőrzöm, hogy nem követ-e valaki. Ezenkívül megvannak a magam módszerei...

– Azt sejtem. – Linda az ajtóhoz kísérte a vendégét. – Végül is a titkosszolgálat egykori tisztjével beszélek...

– Pszt... – kapta a szája elé a mutatóujját Steven. – Szólj, holnap mikorra várjunk!

– Hát persze. Felhívlak, amint beszéltem Isabelle-lel.

– Várom.

– Viszlát.

Steven elment, Linda pedig rögtön felhívta Isabelle-t. Meghallotta barátnője hangját: – Halló!

– Szia, Linda vagyok. Most volt nálam Steven, és az a helyzet...

* * *

Nyugtalan álomból riadtam fel. Egy darabig tanácstalanul törtem a fejem, hol is vagyok. Egy ismeretlen hálósobában...

Egy idő múlva elért hozzám, hogy kiloptak a bordélyból, és idehoztak, ebbe az apartmanba. Nehézkesen kikecmeregtem az ágyból, és beléptem a fürdőszobába. Kezet és arcot mostam. Jól esett volna egy zuhanyozás és a friss ruha, de nem volt váltóruhám. Száját öblítettem, aztán a hálósobába visszatérve használtam a szájsprayt, amit még az éttermi látogatás előtt hajítottam a táskámba.

Épp a konyhába tartottam, hogy kávé után nézzek, amikor kulcscsörgést hallottam a bejárati ajtó felől. Ösztönösen ledermedtem, szoborrá kövülve vártam, ki jelenik meg az apartmanban. Steven volt az.

– Kialudtad magad? – kérdezte, amikor meglátott.

– Nem igazán.

Ilyen helyzetben nem lehet jól aludni.

– Hoztam egy kis harapnivalót. – Csomagolt készlettel teli szatyrot helyezett az asztalra.

– Köszönöm, nem vagyok éhes.

– De hisz tegnap óta egy falatot sem ettél! Legalább nézd meg, mit hoztam... – Arra készült, hogy kirakosgatja a fogásokat.

– Köszönöm, nem kérek – állítottam le. – Csak egy kávé innék.

– Rendben. Ül le, megcsinálom.

Kiment a konyhába, én pedig helyet foglaltam a kanapén. Meghallottam a kávéfőző hangját, és pár perc múlva jött is Steven a csészékben gőzölgő itallal. Lerakta az asztalra, majd leült a fotelbe. Ittam néhány kortyot.

– Lindánál jártam – közölte, és a szemembe nézett.

– Mi van Aniséval?

– Holnap Linda maga mondja el neked.

– Idejön?

– Igen.

– Isabelle is?

– Valószínűleg.

– Vagyis nem biztos?

– Linda felhívja, és megkérdezi tőle, ráér-e.

– Aha. – Egyfolytában ott motoszkált a fejemben kérdés, hogy miért várt Isabelle egy egész évet a felkutatásommal.

Steven megszemlélte előző nap óta viselt, gyűrött ruhámat.

– Beszéltünk már róla, hogy új ruhákra van szükséged.

El kellett ismernem, hogy igaza van. Hogyan fogadjak holnap vendégeket olyan öltözékben, amit két napja hordok éjjel-nappal? Ugyanakkor tudtam, hogy egy vasam sincs, és emiatt is kellemetlenül éreztem magam. Az utóbbi időben pénzt keresni csakis kurválkodással tudtam.

– Ezenkívül pipereholmik is kellenek... – folytatta Steven. – Szappan, fogkefe, fogkrém...

– Hajkefe – szóltam közbe, mert megfésülködni sem tudtam.

– Sampon... – mosolyodott el Steven.

– Hajbalzsam...

– És ruhák...

– Hálóholmi is – tettem hozzá.

– Rendben. Van még valami?

– Igen. – Nem volt fehérneműm.

– Micsoda?

Bugyi, melltartó... Valahogy rosszul esett ezeket megemlítenem. Szégyenkezik a szajha, gondoltam keserű iróniával.

– Mi kell még? – kérdezte meg újra Steven.

– Nos, fehérnemű... – suttogtam.

Az amerikai megértette a zavaromat.

– A legjobb lesz, ha felírod a méreteidet. – Elővette a telefonját, és megkereste a jegyzetfunkciót. – Írd csak be! – Átnyújtotta a készüléket.

Beírtam a bugyi- és a melltartóméreteimet. A nagyon intim adataimat.

– Tessék – nyújtottam vissza a telefont.

– Még valami esetleg?

– Nem, köszönöm.

– Sminkfélék?

– Nem, nem akarom festeni magam.

Elegem lett az arcfestésből. A kihívóan vörös számból, amit kényszeredett mosolyra húztam, hogy elcsábítsam a vendégeket. A feketével vastagon kihúzott szememből, amelyben nem volt szabad meglátniuk a szenvedést és a megalázottságot. A vastag púderrétegből, amelynek el kellett takarnia az ivástól, kialvatlanságtól és fájdalomtól beteges, nyúzott bőrt.

– Gondolkozz! Mi az, ami ezeken kívül jól jönne még?

Törtem a fejem.

– Esetleg egy kényelmes, lapos sarkú cipő. – Az éttermi vacsorához magas sarkút húztam, és furcsa lett volna most ebben parádéznom.

– Hogyne, feltétlenül – bólintott Steven. – Hányas a méreted?

– Add a telefont, beírom.

– Tessék. A ruhaméreteket is írd be.

– Rendben.

Beütöttem a cipő- és ruhaméreteimet.

– Beírtam – adtam vissza a telefont.

A bevásárlási lista elég intimre sikeredett.

– Rendben. Ez minden? – pislantott a képernyőre Steven.

– Szerintem igen.

Ekkor megszólalt a telefon.

– Linda az – mondta Steven, mielőtt fogadta volna a hívást. Pár szót váltottak, aztán Steven elbúcsúzott. – Akkor holnap, és Isabelle is jön. Tökéletes. Szia.

Az asztalra rakta a készüléket.

– Holnap reggel érkeznek – jelentette be, és látszott, mennyire örül ennek.

Kezdem feszültté válni az ismeretlen nővel való találkozás miatt. Steven felkapta a kávéscsészét, és egy hajtásra kiitta. Aztán felállt.

– Elmegyek vásárolni. Lehet, hogy eltart egy darabig, ezért jobb, ha máris indulok – Rendben. – Jólesett elábrándozni egy kiadós zuhanyozásról, és hogy tiszta ruhába bújhatok.

Steven délután, szatyrokkal megrakodva ért vissza. Mindent megvett, amiről beszéltünk. Hosszan zuhanyoztam, hajam mostam, majd bezárkóztam a hálószobába, és egymás után felpróbáltam mindent: a fehérneműket, ruhákat, cipőket. Kiderült, hogy az összes illik rám, és amikor közöltem ezt Stevennel, felderült a képe. Este együtt vacsoráztunk, de aludni már külön-külön mentünk. Másnap új ruhában vártam Stevennel a nappaliban a vendégeket. Az éjszakám megint nyugtalanul telt. Mintha a testem magától kíváncsított volna a nyilvánosház bárpultjához, majd az ágyba, aztán tisztálkodni, sminket igazítani, leküldeni egy újabb italt, műmosolyt ölteni – végigcsinálni az egész gyalázatos szertartást.

A feszült csendben egyszer csak megszólalt az ajtócsengő.

– Megyek, kinyitom. – Steven sietve beengedte a vendégeket.

Két nő lépett be a nappaliba, egyikük teljes testet fedő feketében.

Felálltam.

– Üdvözlöm önöket – mondtam kissé reszkető hangon, mert hirtelen nagyon érzékenyültem.

– Jó napot. Linda vagyok – mutatkozott be a rövidre nyírt, gesztenyebarna hajú nő.

– Júlia.

– Örülök, hogy megismertelek, Júlia. – Az arcán kedvesség ragyogott.

A másik nő elhúzta a függönyt az arcáról.

– Úgy örülök, hogy látlak, Júlia – köszöntött melegen. – A nevem Isabelle.

Ő volt az, a nő a jachtról, akitől segítséget kértem. Összeszorult a torkom, egy szót sem tudtam kinyögni. Ők hárman megértő pillantást váltottak.

– Foglaljunk helyet – ajánlotta Steven.

Leültünk a kanapéra, Steven pedig a fotelbe.

– Anisa... Mi történt vele? – Végre sikerült kiszorítanom magamból, ami attól fogva aggasztott, amióta az álpedofil vevő elvitte magával a kislányt a bordélyból.

Linda mosolya feltündökölt.

– Anisa már otthon van a falujában, Indiában. Hála az ezzel foglalkozó segélyszervezetnek, sikerült megtalálnunk a családját. Ez nem mindig sikerül, tehát óriási szerencsénk volt.

– Mielőtt Indiába küldtük volna, orvos és pszichológus is ellátta – tette hozzá Isabelle. Nagyon kellemes hangja volt.

– És Anisa... – Eszembe jutottak a sebek a hátán. A lelki sebei még ezeknél is fájóbbak lehetnek. – Hogyan fogadta a szabadulást?

– Azon gondolkodtam, milyen lehetett, amikor egy új, teljesen ismeretlen helyzetben találta magát. Hiszen nekem is nehéz volt, hát még egy apró, meggyötört gyereknek...

– Azt hiszem, kivételesen jól ment minden – jelentette ki Linda. – Kezdetől fogva hitt benne, hogy hamarosan találkozik az édesanyjával, és ez reményt öntött belé, erőt adott neki.

„Ha majd hazamegyek, és elmondom anyunak...” – visszhangoztak szavai a fejemben, amiket annyiszor elismételt, miközben hozzám bújt a nyilvánosházi szobában. A meghatottság könnyei szaladtak le az arcomon.

– Tehát megint együtt vannak az édesanyjával? – Újra szerettem volna hallani. Meg akartam bizonyosodni arról, hogy a perverz Ahmed soha többé nem tud hozzáférni.

– Igen, kapcsolatban állunk a szervezettel, amely őt és a családját támogatja. Anisa egyre jobban érzi magát, és nemsokára iskolába mehet – mondta Linda elégedetten.

– Az jó, az nagyon jó... – Szerettem volna, ha a kislány minél hamarabb megfeledez a bordélybeli pokoljárásról.

– Most viszont rajtad a sor – szólalt meg Steven hozzám fordulva.

Rájöttem, hogy a hölgyek jelenlétében készül elém tárnai a Duhajból való szökésem tervét.

– Júlia, jelenleg nincs útleveled, és nagyon veszélyes lenne itt hamis papírokat készíttetnünk neked. Ezért egy megbízható beduinral és az ő két feleségével fogsz elautózni Szaúd-Arábián

keresztül Egyiptomba. Elkerültek a hivatalos határátkelő helyeket – vázolta tömören.

– Hát te? – kérdeztem, mert félelemmel töltött el az utazás az ismeretlen emberekkel a sivatagon keresztül.

– Egyiptomban találkozunk.

Még jobban megijedtem. Már maga a hosszú utazás is nyomasztott, hát még, hogy utána Stevent is kereshetem valahol a távoli Egyiptomban. És ha valami miatt nem sikerül ott találkozunk? Hogyan boldoguljak egyedül?

– A beduinokban megbízhatasz – szólalt meg Isabelle, aki felfigyelt aggodalmamra. – Nagyon becsületes emberek. Nem hagyják cserben azt, akit az oltalmukba vettek.

Steven hálás pillantást vetett Isabelle-re. Maga sem mondhatta volna találóbban.

– Egykor én is a vendégszeretetüket és a védelmüket élveztem – folytatta Isabelle, és elfogódott hangja arra utalt, hogy rendkívüli élethelyzetről volt szó. – Néhány hetet teveszőr sátraikban, a sivatagban töltöttem közöttük... A férjemtől távol, terhesen... – Isabelle szava elhalt, a vallomás megviselte.

Aztán összeszedte magát:

– A beduinok mindent megtettek, és ami ott történt, az elkerülhetetlen volt.¹⁶

A felfoghatatlan bánat árnyékát láttam átsuhanni Isabelle arcán. Ösztönösen megéreztem, hogy elveszítette a gyermekét.

– Igen, Júlia, ez lesz a legjobb megoldás – szólalt meg Linda is. – Steven tényleg tudja, mit csinál.

Ránéztem a férfira, aki figyelmesen követte beszélgetésünket.

– Hát jó – csak ennyit mondtam, ő pedig hálás, férfias mosollyal válaszolt.

Isabelle és Linda szintén egymásra néztek, és látszott, hogy elégedettek.

– Csak üldögélünk itt, én meg még egy itallal sem kínáltalak meg benneteket. – Steven felkelt a fotelból. – Mit hozhatok? Teát? Kávét?

– Én egy kis gyümölcslének örülnék a legjobban – fordult oda Linda a barátjához.

– Én vizet kérek – mondta Isabelle.

Vizet kér, ami úgy hiányzott neki a sivatagban, amikor elvetélt.

– Hát te, Júlia? – kérdezte tőlem Steven.

– Én is vizet szeretnék.

– Máris hozom. – Kiment a konyhába.

Isabelle hozzám fordult.

– Nagyon-nagyon örülök, hogy látlak. Annyit gondoltam rád...

– Én pedig köszönöm, hogy meghallgattad a segítségkérésemet.

Ha te nem lettél volna... – Megrázkódtam. – Nagyon hálás vagyok.

– A legfontosabb, hogy azt a rémálmot már magad mögött tudhatod.

Ez még nem jelenti a menekülés végét, gondoltam nyugtalanul, bár tudtam, hogy Isabelle a bordélybeli életre célzott.

– Szeretnék megkérdezni valamit... – kezdtem bele bizonytalanul. – Valamit, ami nagyon régóta nem hagy nyugodni.

– Tessék, kérdezz, amit csak akarsz! – bátorított Isabelle.

– Miért épp most került sor a kiszabadításomra? A jachtos parti óta már egy év eltelt...

Egy rémálom év, tettem hozzá gondolatban.

– Őszinte leszek veled. – Isabelle megigazította magán a gazdagon díszített abaját. – Csak azután kezdtelek el keresni, amikor egy lengyel nőről szóló történetet hallottam, aki pihenni ment az egyik egyiptomi üdülőhelyre, és ott nagyon gyanús körülmények között lelte halálát. Vagyis hivatalosan a halál oka az volt, hogy kiesett egy kórház második emeletéről, ahová előzőleg beszállították. Állítólag ő maga ugrott ki...

– Szegény lány... – Bármin ment is át, borzalmas lehetett. Ebben biztos voltam.

– Már a nyomozás kezdetétől feltűnt egy emberkereskedelemre utaló szál... – Isabelle keze ökölbe szorult az abaja redői között.

Viszlát, Dzsúúlia..., zúgott a fejemben, a szívem pedig bőszi iramra váltott, mint egy csapdába esett vadállaté.

– És ezért akartam... ezért kellett... Úgy éreztem, az életemről van szó.

– Kiderült valami a halál okáról? – kérdeztem halkán.

– Úgy tudom, még most is öngyilkosságnak tartják. Hivatalos közlések szerint a bizonyítási anyagban nincs információ arról, hogy erőszak történt, vagy hogy emberkereskedők hálójába került volna. De sokan nem hisznek a hivatalos jelentésnek... – Isabelle nagyot sóhajtott.

„Nem nyerhetsz ellenük. Lehetetlen”, jutottak eszembe Okszana kemény szavai az emberkereskedőkről.

– És mi a te történeted? Mi hozott Duhajba? – faggatott Isabelle.

A szerelem. Az esztelen, naiv szerelem, felelt rá a szívem. Tarek... Ő volt az...

Isabelle egyre várta a válaszomat, de én képtelen voltam felelni neki. Kitért belőlem a sírás, és beszaladtam a hálószobába.

Pár perccel később Isabelle bejött utánam. Leült mellém az ágyra.

– Már sok-sok éve élek itt, a Közel-Keleten, és ezalatt megbizonyosodtam arról, hogy itt hol a paradicsom, hol a pokol fordítja az ember felé az arcát... – súgta bizalmasan. – Nem mindenki tudja ezt...

Megremegtem, mert lengyelül szólt hozzám. Ettől valahogy nagyobb biztonságban éreztem magam. Aztán arra gondoltam, hogy igaza van. Én is az aranyváros Dubaj miatt érkeztem ide, ami a paradicsomot jelentette akkor a számomra.

– Ha elmeséled a történetedet, én nyilvánosságra hozom, és talán sikerül figyelmeztetni azokat a lányokat és nőket, akik elhamarkodottan hoznának életre szóló döntéseket. Ezenkívül meg... ha kibeszéled magadból a történeteket, talán megkönnyebbülsz. És tudni fogod, hogy a szenvedésed egy fontos ügy szolgálatába állt.

Kicsit elgondolkoztam, és belekezdtem a történetbe, amit Isabelle később megírt.

Linda és Isabelle látogatása segített abban, hogy hinni tudjak Stevennek, és belementem a terve megvalósításába. Két nappal később szólt, hogy itt az idő, elutazom Duhajból. Úgy éreztem, mintha búcsúzóul szívesen átölelt volna, de én csak mosolyogtam bánatosan, és becsuktam a hálószoba ajtaját.

Magamra cibáltam az abaját, kendőt tekertem a fejemre, elfátyoloztam arcomat, kesztyűt húztam. Fekete szövetbe burkoltan hagytam magam mögött az apartmant. Lelifteztem, és beszálltam a kapu előtt álló autóba, amelynek kormányánál egy hagyományos ruhát viselő arab férfi ült, mögötte két fekete ruhás, eltakart nő. Beültem melléjük, becsuktam az ajtót, a sofőr indított, és ezzel kezdetét vette a kockázatos utazás.

IV FEJEZET

A két feleség

Dubaj. A remény városa. Az álmok városa. A város, amelyben eltöltöttem egy évet, és amelyet nem ismertem meg. Még csak nem is láttam. Hittel és szerelemmel telve érkeztem ide. Emberi könyörtelenségtől és aljasságtól megalázottan hagytam magam mögött. A gépkocsi ablaka mögött büszkélkedtek a sivatagra épült, futurisztikus metropolisz impozáns épületcsodái... Elfüggönyözött arcomon szakadatlanul, patakokban ömlött a keserű könny.

Könnyes szemmel bámultam az izgalmas formájú, váltakozó fényekkel viliódzó, különleges kiképzésű felhőkarcolókat, a kocsinkat előzgető luxusautókat, a széles utcák feletti modern, üvegezett átjárókat, a sötét ég háttéréből kirajzolódó mecsetek jellegzetes kupoláit és minaretjeit, a szélben integető, karcsú, sudár pálmákat és a zöld, gondos kompozíciókba rendezett és gonddal óvott növényzetet, amely külön bájt kölcsönzött e kivételes városnak.

Útközben elhaladtunk Dubaj legjellegzetesebb épületei mellett. Elmaradt mögöttünk a Burdzs Kalifa, a világ legmagasabb felhőkarcolója, melynek elvékonyodó, ezüstös sziluettje a város fölé tornyosult; a Burdzs al-Arab, a legdrágább hotelek egyike, melynek vitorlaformája váltakozva úszott fehér, lila, égszínkék, zöld, rózsaszín, vörös és zafír ragyogásban.

„Dubaj megkérdőjelezhetetlen, fantasztikus építészeti csoda, amit látni kell – jutottak eszembe Tarek szavai, amikor megpróbált rábeszélni az utazásra. – Rengeteg étterem és bár van, ahonnan csodás panoráma nyílik mindenfelé. Döbbenetes látnivalókban lenne részed nap mint nap, Júlia.”

Én meg eljöttem ide. A különleges, sosem alvó városba. Amely az egyik embernek tündérmese, a másoknak pokoljárás.

Most pedig elutazom... Ismeretlen emberekkel, és valójában nem is tudni, hogy hová – hiszen még azt sem tudtam, hol fogok Egyiptomban Stevennel találkozni. Útlevel és pénz nélkül utazom. Legális határátlépési lehetőség nélkül. Mi lesz, ha elkapnak és

letartóztatnak? És börtönbe dugnak illegális itt-tartózkodásért és prostitúcióért?

Képtelen voltam uralkodni a feltörő síráson. Fekete kesztyűmmel itatgattam ömlő könnyeimet. A mellettem ülő nő odahajolt hozzám. Miután csak kesztyűmmel szárítottam arcomat, papír zsebkendőt vett elő a táskájából, és odanyújtotta.

– Köszönöm – mondtam angolul.

A nő hallgatott. Nem tudtam eldönteni, hogy nem érti-e, amit mondok, vagy egyszerűen csak – a három feleség egyikeként – naponta találkozik keserves sírással. Megtöröltem az arcomat, majd igyekeztem másfelé terelni gondolataimat, és nem mániákusan azon rágódni, mi vár rám a közeljövőben. Amúgy sem volt befolyásom a sorsomra.

Összevissza köröztünk a városban, mintha a sofőr bizonyosságot akart volna nyerni arról, hogy senki nem követ minket. Megértettem a helyzetet, mert a sivatagban egyedül, három védtelen nővel, nem sok esélye maradt volna.

Néztem ki az ablakon, és tekintetemet szinte vonzották a magasra törő szökőkutak, a dekorizzókkal villogó pálmatorok, a gigantikus üzletközpontok és az érdekes építészeti megoldású, exkluzív szállodák. Dubaj sokat ígérő város volt. Sok jót, de sok rosszat is akár.

Behajtottunk egy alagútba, és az arab gyorsított. Bepánikoltam, hogy talán meglátott valami gyanúsat a visszapillantó tükörben, amit amúgy is egyfolytában bámult. A szívem hevesebben dobogott. Félttem. Iszonyúan félttem. Már azt sem tudtam, mitől rettegek jobban: az emberkereskedőktől vagy a dubaji rendőröktől. Egyiptomtól majdnem háromezer kilométer választott el. Át a konzervatív, szigorú, különösen a nőkre vonatkozóan merev törvényeiről hírhedtté vált Szaúd-Arábián. Újfent tudatosult bennem, hogy az utazás, amelyre indulok, életveszélyes.

Nagyon magányosnak és magamra hagyottnak éreztem magam. Hisz felfogtam én, hogy ha az amerikai velünk utazna, az felesleges figyelmet ébresztene irántunk, másfelől viszont, ha velem lett volna, sokkal nagyobb biztonságban éreztem volna magam.

Kiértünk az alagútból, de a sofőr nem vett vissza a sebességből. Ahogy telt az idő, egyre kevesebb toronyházat és világító dekorációt láttunk. Az épületek is alacsonyabbak lettek, és megritkultak, míg egyszer csak azt vettem észre, hogy az út két oldalán homokos sivatag terül el. Lehunytam a szemem, és lélekben fohászkodtam, hogy baj nélkül célhoz érjek. És találkozzam Stevennel.

Egy darabig sima úton haladtunk előre, aztán enyhén rázkódni kezdett a kocsink. Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy letértünk az autópályáról, behajtottunk a homoksivatagba. Rájöttem, hogy a beduin el akarja kerülni a hivatalos határátkelőt.

Pattanásig feszültek az idegeim. Mi lesz, ha nem sikerül, és elkapnak minket? A bordélyban beszéltünk arról, milyen büntetés várna ránk, ha egy rendőrrazzia során letartóztatnának. Bár sejtettük, hogy Szandzsaj bőségesen lefizeti az illetékeseket, és arra is lehetett számítani, hogy a hozzánk ellátogató sejkék biztosan gondoskodnak kihágásaik álcázásáról és büntetlenségük megőrzéséről, azért az is igaz volt, hogy ebben a piszkos bizniszben soha semmi nem lehet biztos.

– Mennyi időre csukhatnak le minket? – kérdeztem Okszanát.

– Attól függ. – Az ukrán lány kitöltötte a poharainkba a vodkát. – Néhány hónaptól pár évig terjedően akármi megeshet.

– De mitől függ? – faggattam tovább.

– Azt meg én honnan tudjam? – Okszana egy lendülettel fenéig ürítette a poharat, aztán újra töltött. – Csak annyit hallottam, hogy nigériai csajokat hat évre bevarrtak.

– Prostitúcióért?

– Igen, bár nem csak azért.

– Miért még?

– Erkölcstelen videóanyagok birtoklásáért, hivatalos iratok meghamisításáért...

– Hat év egy arab börtönben... – Ittam pár korty vodkát. – Vajon milyen lehet...

– Téged az inkább ne érdekeljen, ne is ferd az ördögöt a falra! – szidott meg Okszana. – Abból, amit a börtönről hallottam, borzalmas lehet.

– Honnan tudod?

– Hallani szörnyűségeket...
– Miféléket?
– Szűk, tömött cellákban nők tucatjával alszanak a padlón; vacak, gyakran félig nyers ételeken tengődnek, mosakodáshoz piszkos vizet adnak...
– Úristen!
– És nem ez a legrosszabb.
– Nem hiszem, hogy mindent hallani szeretnék!
– Ha már elkezdtem, be is fejezem. – Okszana nagyot kortyolt a vodkából. – A beteg nőket nem látja orvos, nem kapnak gyógyszert, ezenkívül meg... – Kiürítette a poharát. – Büntetésből hetekre elzárják, megalázzák, agyba-főbe verik, kínozzák, megerősokolják őket...

Még hallgatni is rossz volt.

– Sokan megpróbálnak végezni magukkal.
– Tölts! – toltam közelebb a poharamat.

Teleöntötte, én meg egy hajtásra lehúztam, miközben azon töprengtem, melyik hely a rosszabb: a kupi vagy a börtön.

Az előbbiből ugyan megszöktem, de még bekerülhettem a másikba. A jármű vágatott velünk a sötétségbe süppedő sivatagban, és engem a hideg rázott amiatt, hogy elkaphatnak.

Elég nagy utat tettünk meg. Fogalmam sem volt, hogy a beduin még az emirátusi sivatagban tekereg-e, vagy már Szaúd-Arábiában vagyunk. Szomjas voltam, feszült a hólyagom. Reméltem, hogy útitársaim hamarosan jelezni fognak, és megállunk valahol egy rövid pihenőre. De az autó csak robogott tovább, én pedig egyre kellemetlenebbül éreztem magam.

Hirtelen hátulról, a távolból reflektorok pásztázását észleltük. A fények felvillantak, elenyésztek, ezért eleinte azt hittem, hogy az idegesség és a fáradtság miatt káprázik a szemem. De hamarosan megint, most sokkal közelebről tűntek fel. A sofőr is látta őket, mert folyton arrafelé pislogott. Változtatott a haladási irányon, igyekezett eltávolodni tőlük, de hasztalan. Már tisztán kivehető volt, hogy egy felénk robogó jármű fényszóróit látjuk. Nemsokára más reflektorok is csatlakoztak: két gépkocsi tartott felénk. A beduin káromkodásfélét mormolt el az orra alatt.

Egy arab börtönben fogok kikötni, futott át a fejemen. Vagy az Öböl mélyén, ha ezek Szandzsaj emberei.

A mellettem ülő nők pergő párbeszédbe fogtak, de a férfi rájuk reccsent, és ettől elcsendesedtek. Arra gondoltam, hogy mielőtt elkapnak, jó lenne egyet pisilni. Ha egyből nekem ugranak, nem tudom, lesz-e rá időm.

Pár perc múlva a terepjárók már szorosan mögöttünk gurultak, a lámpáikat villogtatták, dudáltak. A beduin megint csak elégedetlenül morgott, de végül leállította az autót. Egész testemben reszkettem. Az egyik arab nő imának tűnő, ritmusos szöveget duruzsolt.

Önkéntelenül is közelebb húzódtam hozzá. A másik oldalán ülő nő is ugyanezt tette. Egyetlen fekete tömeget képeztünk.

A terepjárók is megálltak, és mindkettőből három-három arab férfi kászálódott elő. Figyeltem, nincs-e köztük a késes férfi, de olyan sötét volt, hogy nem láttam tisztán.

Az ismeretlenek odajöttek hozzánk, és az ablakon át megszemléltek a kocsink belsejét. A minket szállító beduin gyorsan kiszállt – szeretne volna az idegeneket minél távolabb tudni az asszonyaitól. Beszédbe elegyedett velük, de egy szót sem értettem. A hangszínükből próbáltam következtetni arra, miről szól az eszmecsere, de nem lettem okosabb. Sebesen, torokhangon hadartak, fogalmam sem volt, hogy békével jöttek, vagy az ellenségeink.

A percek végtelen hosszúra nyúltak. Időnként valamelyik férfi odajött az autóhoz, és bebámult a szélvédőn. Már láttam magam megbilincselve. Vagy amint felszakított hassal a Perzsaöböl vizébe hajítanak.

Már-már idegrohamot kaptam, amikor úgy tűnt, a férfiak búcsúzkodnak. Először hárman visszaültek a kocsijukba, és begyújtották a motort. Várták a társaikat.

– Maskuur¹⁷ – hallottam beduin sofőrünk hangját. – Jalla ma' asz-szalama.¹⁸

– Ma' asz-szalama – felelték azok, akik ott maradtak, aztán ők is helyet foglaltak az autókban.

Rákapcsolták a gyújtást, aztán mindkét terepjáró elhajtott. Lassanként kezdtem magamhoz térni. A beduin kis ideig még kint maradt, a csillagos eget fürkészte. Azután a csomagtartóhoz lépett, behajolt, és kivett néhány vizespalackot. Kinyitotta az ajtónkat, és beadta nekünk az italt.

– Maskuura¹⁹ – köszönte meg az egyik asszony, a másik pedig megismételte, amit az előző mondott.

– Maskuura – szajkóztam a nők nyomán.

Lecsavartam a kupakot, és kortyoltam a palackból. Nagyon jólesett a víz, mert borzasztóan szomjas voltam, a szám és a torkom teljesen kiszáradt. Társnőim is ittak, aztán egyikük kinyitotta az ajtót, hátraszólt valamit a másiknak, és kiszállt. Rájöttem, hogy a szükségét végezni indult, ezért megragadtam az alkalmat, és angolul mondtam a mellettem ülő nőnek, hogy én is szeretnék kimenni. A nő tanácstalanul széttárta a karját, ezzel adva értésemre, hogy nem beszél angolul. Így hát elmutogattam neki, hogy én is szeretnék kijutni az autóból, és ekkor már bólintott, hogy érti.

A beduin beült a volánhoz, a felesége pedig pár szót mondott neki. A férfi bólintott, és nem indította be a motort. Amikor a másik feleség visszaért, a mellettem ülő nő kézmozdulatokkal jelezte, hogy most már én is mehetek. Kiszálltam, az autó mögé kerültem, és ott végre könnyíthettem magamon. Amint visszaültem a helyemre, indultunk is.

Annyira kimerített az elmúlt órák izgalma, hogy a sivatagi utazás monoton ritmusa hamar elaltatott. Azt álmodtam, hogy Stevennel a Mail of the Emirates üzletközpontban sétálgatunk, és különféle üzletekben együtt vásárolunk. Sokat beszélgetünk, viccelődünk, nevetünk egymásra. Végül ugyanazokat a dolgokat vettük meg, amiket valójában Steven egyedül szerzettbe nekem. Igazán kellemes álom volt.

Arra ébredtem, hogy a mellettem ülő asszony gyengéden megrázza a vállamat. Egy pillanatig tanácstalanul pislogtam, hogy mit keresek ebben a kocsiban, ezekkel az emberekkel a végtelen sivatagban. Aztán úrrá lettem pillanatnyi zavaromon, és tudatosítottam magamban, hogy megszöktem a nyilvánosházból, és

el kell jutnom Egyiptomba. De fogalmam sem volt, hogy milyen hosszú út áll előttem.

Mindnyájan kiszálltunk a kocsiból, és az éjszakai szállásunkul szolgáló alacsony épület felé indultunk el. A beduin külön szobákat vett ki hármunknak. Az egyikben ő maga tűnt el az egyik feleséggel. Mielőtt beléptem volna a magaméba, a másik asszony az ujjbegyeit összecsiszpentve az ajkához emelte néhányszor, így adta tudtomra, hogy a személyzet hoz majd ételt.

A szoba nagyon apró volt, a berendezés szerény. Csak egy padlóra dobott matrac és a mellé tolt alacsony, kerek asztalka jelentette a bútort. Lehuppantam a matracra, és jólesően kinyújtóztattam a hosszú út során elgémberedett tagjaimat. Az arcfátylat és a kesztyűt is magamon hagytam, amíg a pincér bekopogott, és egy tálcán benyújtotta az ennivalót. Egyszerű, de friss és ízletes ételt kaptam: sült csirkét, hasáburgonyát, salátát. Evés után lefeküdtem, hogy erőt gyűjtsék az út további részére.

Nem tudtam elaludni. Az elmúlt napok eseményei kaleidoszkópszerűen vissza-visszatértek, gondolatok, érzések tucatjait hozva magukkal. Isabelle, a sejk felesége... Nagyon együttérző volt, így könnyen megnyíltam előtte. És igaza lett. Amikor végeztem a történetemmel, kicsit könnyebbé vált a lelkem. Az osztályrészemül jutó rengeteg rosszból legalább egy apró rész elszállt, eltűnt belőlem.

Linda is nagyon rokonszenves volt, és látszott rajta, hogy szívéen viseli Anisa sorsát. Örültem, hogy a kislány hazatalált, és rendes emberek vigyáznak rá. Reméltem, hogy idővel megfakul benne a dubaji bordélyban átélt rémségek emléke. Azt kívántam, hogy amint lehet, térjen vissza az iskolába, és élje a gyerekek normális életét. Nem egy gyerekkurváét.

Steven... Larisza ráhibázott: volt az amerikaiban valami megfoghatatlanul elbájoló és nagyon férfias. Hiányzott. Felidéztem, milyen volt, amikor a bordélyban szeretkeztünk. Vele nem mechanikusan szexeltem, nem úgy, mint amikor a kuncsaftokat szolgáltam ki. És ő is... Ahogy simogatott... De lehet, hogy csak képzelődtem.

Aztán itt vannak a beduin feleségei. Furcsa, hogy megférnek egymással. Én nem viselnék el még egy nőt a szeretett férfi mellett. Kizárt. A beduin kiválasztotta az egyiket, és bement vele a szobába. Vagyis a másíknak tudnia kell, hogy mi történhet ott köztük. Aztán esetleg átmegy a férfi hozzá is. Brrrr... Förtelem. Nem tudnám elviselni az érintését. Sem a szexre ráhangolódni. De ha tényleg, teljes szívemből szeretném... Nem, nem. Csakis ő és csakis én. Az igaz szerelmet kizárólag két embernek találták ki. Nem többnek.

Eszembe jutott, hogy erről már beszélgettünk Okszanával és a többi lánnyal.

– Hallottatok a pasasról, aki drogozni kezdett, csak hogy kielégítse a három feleségét? – Okszana vodkát öntött magának, Larisának és nekem.

– Szóval három felesége volt? – Larisza felmarkolta a poharat. Egy európai nő számára ezt nehéz volt megérteni.

– Igen. – Okszana magasra emelte a poharat, és egy fejbiccentéssel erre biztatta honfitársnőjét is. – Júlia – fordult felém –, egészségünkre!

Koccintottunk, és lenyeltem egy korty vodkát. A bordélyban ez mindig segített.

– Két feleségig még csak-csak bírta, de amikor magához vette a harmadikat, beütött a krach – mesélte Okszana.

– Mégis mit képzelt a pali? Majd könnyű lesz neki ennyi nőt a nyakába vennie? – kuncogott Larisza.

– Naná! – csatlakozott hozzá Okszana. – Amikor harmadszor megházasodott, az első két asszony ontani kezdte a panaszokat.

– Ami tulajdonképpen érthető... – szoltam közbe.

– A pasas beszélt a nehézségeiről a barátjával – folytatta Okszana. – Az meg segítségképpen hozott neki valami gyógyszert – ezt vallotta a bíróság előtt a háromnejű hapsi.

– Hát bíróság elé került? – kérdeztem.

– Igen, mivel kiderült, hogy a gyógyszer valójában kristályos metamfetamin volt. Ez fűtötte energiával.

– Annyi energiát lökött belé, hogy a bíróság előtt kötött ki kábítószer-használat miatt – röhögött Larisza.

– A kihallgatásakor azzal magyarázkodott, hogy a cuccot gyógyszerként szedte a családi gondjai enyhítésére, és hogy boldoggá tehesse mindhárom asszonykáját.

– Egy férfi nem tehet boldoggá egyszerre három nőt – jelentettem ki meggyőződéssel. – Különösen akkor nem, ha tudnak egymásról.

– Teljesen igazad van – bólintott Larisza. – Csakhogy képes ezt egy pasas megérteni? – Elfintorodott. – Mindegyik abban a téveszmében él, hogy neki majd sikerül.

– Ami lehetetlen... – tettem hozzá.

– Abszolút lehetetlen – helyeselt Larisza.

– A férfi ugyanakkor azt vallotta, hogy mindhárom feleségének ki akarta mutatni a szerelmét – folytatta Okszana.

– Miféle szerelmet? – Most Larisza öntött vodkát a poharakba. – Mióta hívják szerelemnek a kéjsóvár kufircolást? – kérdezte elkedvetlenül. – És ha valakit tényleg szeret az ember, azzal nem tol így ki.

Tarek..., kellemetlen görcs szorította össze a gyomromat. Sosem volt belém szerelmes.

– A bíróság előtt azzal védekezett, hogy vissza akarta szerezni az első két feleség megbecsülését, akik panaszkodtak rá – fecsegett tovább Okszana.

– Miféle megbecsülést? – fakadt ki Larisza keserűen. – Megbecsülést csak egyetlenegy feleség adhat, már ha nem csalják meg. Az igazi férfi kitart egy nő mellett.

– Ne igyál már annyit! – Okszanánaknem voltak illúziói. – Ilyen férfiak ugyan hol teremnek? Nem szoktál azon sopánkodni, hogy munka nélkül maradtál. És a kuncsaftok többsége valószínűleg nős...

– De mindig is furcsálltam, hogy az itteni pasiknak több feleségük is lehet... – Larisza arcán nemtetszés tükröződött.

– Az arabok otthon tartják a feleségeiket, itt pedig a szeretőiket – vetette közbe Okszana.

– Így igaz – értett vele egyet Larisza. – De ha már említetted... Nincs egy kis porod?

– Nem szedek ilyen szarságokat.

A kábítószerrel én is távol tartottam magam. Azok a lányok, akik a szeszen kívül drogokkal is éltek, egykettőre eltűntek a süllyesztőben.

Egy másik alkalommal, amikor az ukrán lányokon kívül a filippínó Jenny és Sámánta is csatlakozott hozzánk, egy gyilkosságról beszélgettünk, amit egy indiai származású férfi és annak második felesége követett el.

– Halálra szurkálták – ecsetelte átéléssel Jenny.

– Kit? – kapta fel a fejét Larisza.

– Az első feleséget.

– Így végződik, ha egy pasas két feleséggel él egy fedél alatt – jelentette ki meggyőződéssel Samanta.

– Szerinted jobb lett volna, ha nem laktak volna együtt? – fordult a társnőjéhez Jenny. – Ha késelni akarnak, úgymint megteszik.

– Jennyvel értek egyet – kapcsolódott be a beszélgetésbe Larisza.

– Féltékenység... Gyűlölet... Ezt érzik az egymással rivalizáló nők. Ezek bitang erős érzelmek, akár gyilkossággal is végződhetnek... Nagyon is elképzelhető, hogy a második feleség bujtotta fel a férjet.

– Lehet benne valami – töprengett el Jenny –, mert nagyon aktív szerepet vállalt. A gyilkosságban is, a hulla elrejtésében is.

– Na látod. Hol rejtették el a holttestet? – kérdezte Larisza.

– Otthon.

– Együtt laktak egy hullával? – Az ukrán lány undorral megrázkódott.

– Nem, nem – tiltakozott Jenny –, a testet a bérelt villájukban rejtették el, ők maguk pedig Indiába szöktek.

– Duhajban történt az eset?

– Nem, Sardzsában.

– És hogy derült fény a gyilkosságra? – kíváncsiskodott Larisza.

– Az áldozat fivérét nyugtalanította, hogy nem tud kapcsolatba lépni a húgával, így bejelentést tett a rendőrségen. Iderepült Indiából, hogy megtudja, mi folyik itt, mert azelőtt naponta beszéltek egymással, és a nő egy ideje nem vette fel a telefont. Amikor zárt ajtó fogadta, riasztotta a rendőröket.

– Szomorú eset... – jegyeztem meg.

– Az bizony – biccentett Samanta. – A rendőrök bírói engedélyt szereztek, aztán behatoltak a villába, hogy átkutassák. Feltűnt nekik, hogy a padlón itt-ott hiányzik a kerámiaburkolat, ezért rendőrkutyaikat hozták. A kutyák aztán megmutatták, hova rejtették az összeszurkált holttestet.

– Féltékenység, gyűlölet... – visszhangozta Larisza.

– Abu-Dzabiban is volt egy hasonló eset, csak ott az első feleség segédkezett a második asszony brutális megkínzásában. – Samanta vizet töltött a vodkájához. A filippínó lányok a vodkát magában mindig túl erősnek találták.

– Én is hallottam róla – Jenny is felvizezte az italát. – Verték, verték, végül agyonverték.

– Tehát meghalt? – kérdezte Okszana.

– Igen, még hozzá borzasztó szenvedések közepette – közölte Jenny. – Kiderült, hogy a férje éhezette, agyba-főbe rugdosta, a testét pedig több helyen megégette.

– A férfiak szörnyetegek – markolta meg a poharát Larisza.

Egyikünk sem tiltakozott.

– Igyunk! – ajánlotta Okszana.

– Igyunk! – csatlakoztam hozzá.

Koccintottunk, és fenéig ürítettük bordélybeli mentsvárunkat, a poharat.

– Féltékenységből és gyűlöletből a nők is képesek bestiává átváltozni – folytatta Jenny. – Az első feleség segédkezett a férjnek ebben a disznóságban, szóval őt is megvádolták.

– Rádadásul kínozták a gyerekeket is... – sóhajtott fel Samanta.

– Igen, ez a legundorítóbb az egészben – ismerte el Jenny.

– Miféle gyerekekről van szó? – kérdezte Larisza.

– Az első feleség és a férj az áldozat két gyerekét, egy kislányt és egy kislányt szintén tortúrának vetette alá.

– A kislány tartós agyi károsodást szenvedett – tette hozzá Samanta.

– Borzasztó aljasak tudnak lenni az emberek – Larisza kiürítette a poharát.

– Szörnyetegek. – Okszana az iskolatársnőjére gondolt, aki álnokul Duhajba csábította, aztán eladta.

– Egyetértek – mondtam én is nyomatékkai, mert eszembe jutott Tarek, aki kezdettől fogva úgy nézett rám, mint eladásra szánt élő árura.

– A tárgyaláson a fickó azt vallotta, hogy szerette a feleségét, és alig ért hozzá, csupán meg akarta fegyelmezni. – Jenny töltött mindenkinek vodkát.

– Alig-alig, éppen csak belehalt – jegyezte meg gúnyosan Okszana.

– Rugdosta, kínozza, éhezette, megégette – sorolta Larisza. – Furcsa egy szerelem, mondhatom.

– Talán a féltékeny első feleség biztatta? – találgatott Samanta.

– A fickónak pedig egy csöpp esze sem volt? – fortyant fel Larisza.

– Felnőtt férfiről beszélünk, vagy anyuci befolyásolható fiacskájáról? Egyáltalán minek kellett második feleség annak a faszinak?

– Na ja... – Samanta megcsóválta a fejét.

Súlyos csend ereszkedett le ránk. Legyen szó feleségről vagy prostituáltról, egy nő mindig könnyen áldozattá válhat.

Az Egyesült Arab Emirátusokban a muszlim törvények megengedik, hogy egy férfinak egyidejűleg négy felesége legyen. Ha a múltban a nagyapák és dédapák elfogadták is az iránymutatást, ami arra kötelezi a férjet, hogy egyenlően bánjon minden feleségével, napjainkban a nők egyre gyakrabban fejezik ki tiltakozásukat az efféle gyakorlat ellen, és felhívják a figyelmet arra, hogy a többnejűség bomlasztó hatással van a család stabilitására. A médiában nők osztják meg egymással lehangoló történeteiket, melyekkel szeretnék mindenki számára érthetővé tenni, hogy a fennálló helyzet nők és gyermekek lelkét mérgezi meg, és veszélyezteti a családok működőképességét.

– Nagyon nehéz ez a nők számára – ismétlődik lépten-nyomon a mondat a cikkekben.

Egy Szarnia nevű emirátusi nő úgy ment férjhez, hogy az már tíz éve nős volt első feleségével, és négy gyermeket neveltek.

– Ez igencsak emberpróbáló életforma, és – ha őszintén magába néz – a poligám kapcsolatban élő egyetlen férfi és egyetlen nő sem

mondhatja azt, hogy megelégedetten érzi magát. Eleinte az összes férfit felvillanyozza az új helyzet, izgatónak találja, hogy második feleséget vegyen magához, és sok nőt nem is zavar az új asszony megjelenése. Viszont az esküvőt követően már kezdődnek is a bajok. A nők bejelentik igényüket, hogy a férj egyenlő módon bánjon mindkét feleségével. A Koránban megírt egyenlőségi szabályok azonban a valóságban szinte teljesíthetetlenek – állítja Szamia.²⁰

Szamiának három közös gyermeke van a férjével, és leírja, milyen bonyolult a mindennapi családi életük.

– Bár magam is sebzett vagyok, látom, milyen rettenetes terhet ró a férjemre a poligámia. Zaklatottá vált, nincs valódi élete. Ha egyik nap elvisz valahová, másnap az első felesége követeli tőle, hogy vele is tegye ugyanazt.

Nem minden férfi képes két nővel élni egyszerre, még ha kezdetben úgy is érzi, hogy képes lesz kezelni a problémákat. A harmincéves dubaji Ahmed mindenkit óva int az efféle házasságoktól:

– Elváltam a második feleségemtől. Nem boldogultam így.

Ahmed felesége jó pár évvel fiatalabb volt nála, ezért a férfi azt gondolta, izgalmas élet várja a nő mellett.

– Először is saját házat kért magának, pontosan olyat, amilyen az első feleségemé. Nemet mondott arra, hogy bérelt lakásban éljen.

Ahmed állami hivatalnok, és nem telt neki másik ház vásárlására. Ugyanekkor az első feleségének is megnőtték az igényei, és nagyon megbántódott azon, hogy Ahmed második feleséget vett magához.

– Elérte, hogy bűnösnek érezzem magam, pedig én mindig igyekeztem a kedvében járni – vallotta be a férfi. – És minél inkább igyekeztem az első asszonyt megbékíteni, a második feleségem annál feszültebb lett.

A második feleségtől egy évvel első közös gyermekük megszületése után vált el, és azt tanácsolja a barátainak, hogy elégedjenek meg a monogám házassággal.

A cikkben idézik egy emirátusi nő véleményét is, aki szerint a poligám házasság nem való mindenkinek.

– A gazdag emberek megengedhetik maguknak az ilyesfajta kapcsolatot, de az összes, ezzel járó kiadást és a magas költségeket figyelembe véve egy átlagos emirátusi férfi nem tud két háztartást egyenlő színvonalon fenntartani.

A nő szerint Duhajban és Abu-Dzabiban divatba jött kizárólag szórakozási célból második feleséget tartani. Ő a saját férjét akkor ismerte meg, amikor annak már volt egy felesége, de nem éltek együtt.

– A házasság első hetétől fogva követeltem, hogy váljon el az asszonytól, és ő megtette – mondja. – Közöltem vele, hogy csakis a magaménak szeretném tudni őt. Nem osztozkodom.

Ha veszekszenek a párok, a férj gyakran azzal fenyegetőzik, hogy újabb feleséget szerez. De a valóság teljesen másképp fest.

– Nem ment el teljesen az eszem – jelentette ki egy férfi –, eggyel sem bírok el.

Egy, a témának szentelt újabb cikkben, amelynek a címe magáért beszél – Másnap beadtam a válókeresetet²¹ – a rengeteg, poligám házasságban élő nőt meginterjúvoló doktor Rana Raddawi megállapítja, hogy ezek az asszonyok többségükben hajlamosak az önutálatra és a férfiak lenézésére. Az ilyen kapcsolatokban élő nők körében elvégzett, a többnejűségnek az érzelmi állapotra gyakorolt hatását tanulmányozó vizsgálat feltárta, hogyan kavarog ezekben az asszonyokban a féltékenység, az elhanyagoltság és a traumatizáltság érzése. Doktor Rana szerint napjainkban legfőbb ideje lenne beszüntetni a poligám házasság gyakorlatát.

– Talán szélsőségesnek tarthatnak, mert minden korban és minden életszakaszban elvetem az ilyesfajta életet, mégpedig a házasság általam megfogalmazott definíciója miatt. Számomra a házasság két ember szereteten, bizalmon és hűségen alapuló érzelmi elköteleződését jelenti. Úgy tartom, hogy a poligámia és a paráználkodás ugyanannak az érmének a két oldalát képezi.

Doktor Rana a Korán azon szakaszaira hivatkozik, amelyek arról szólnak, hogy a férfi nem képes egyenlőképpen kezelni a feleségeit:

Képtelenek lesztek arra, hogy igazságosak legyetek asszonyaitok iránt, bármennyire is törekednétek erre.²²

Meggyőződése alátámasztásaként a kutató nő idézi azoknak a nőknek a véleményét, akikből erős negatív érzést váltott ki, hogy a férjük második feleséget választott:

– Amikor megtudtam, hogy összeházasodott egy másik nővel, pofon ütöttem. Meg sem mukkant, úgy szégyellte magát – árulta el Szafia, egy negyvenéves szaúd-arábiai háziasszony, aki húsz éve van férjénél.

– Másnap benyújtottam a válókeresetet. Nem tudtam elviselni a gondolatot, hogy benne rekedjek egy poligám kapcsolatban. Nagyon haragudtam rá – vallotta be Szara, egy huszonöt éves könyvelő az Egyesült Arab Emírátsokból.

– Feljelentést kellett tennem ellene a rendőrségen, mert attól fogva, hogy másodszor is megnősült, nem tartott el sem engem, sem a gyermekeinket. Úgy szégyellem! – árulta el Aisa Jordániából tizenöt évnyi házasság után.

– Ezek a nők attól a naptól kezdve számítanak szerencsétlennek, hogy tudomást szereznek a második feleségről – állítja doktor Rana.

A poligám házasságokban élő nők tapasztalatainak leírását olyan szavak szövik át, mint az aggodalom, a csalás, a szomorúság, csalódottság, féltékenység, alacsony önértékelés, gyűlölet, fenyegetés, elhanyagolás, depresszió. A feltorló rossz érzések idézik elő, hogy sok nő azt kívánja, bárcsak ne is létezne a férje.

Az arab országok többségében, bár engedélyezett a poligámia – Tunézia kivételével, ahol tiltják –, nagyon ritkán fordul elő. Poligám házasságokat legnagyobb számban a Perzsaöböl gazdag országaiban jegyezik be.

* * *

A többnejűségről folytatott bordélybeli, vodka melletti beszélgetéseinket felidézve lassan álomba merültem. Hangos kopogás ébresztett. Leléptem a matracról, kendőt dobtam a fejemre, eltakartam arcomat, kesztyűt rántottam, majd kinyitottam az ajtót. A beduin egyik felesége volt. Összevissza kalimpált a kezével, miközben elégedetlenül, nagy hangon magyarázott valamit. Gesztusaiból kikövetkeztettem, hogy ideje továbbutaznunk.

– Jalla! Jalla! – kiabálta.

Bólintottam, és a nő nyomában kiléptem a folyosóra. A szomszéd szobából előjött a beduin a másik feleséggel. Az asszony, aki felébresztett, szemrehányóan mondott valamit a férfinak. Talán a szemére vetette, hogy a pihenőidő alatt elhanyagolta. Az arab egy darabig nem törődött a perlekedéssel, de amikor a lárma csak nem hagyott alább, és a nő hangja egyre agresszívabbá vált, egyszerre rádörrent a nőre, és szinte felöklelte a tekintetével. A feleség azonmód elcsitult.

Beültünk az autóba. Az asszony, aki az éjszakát a férjével töltötte, egy reklámszatyrot nyújtott át nekem, ami tele volt csirkedarabokkal és zöldséggel töltött arab kenyerekből hajtogatott tekerccsekkel. Kaptam egy vizespalackot is. Megvolt hát az útravalóm.

– Maskuura – mondtam.

A nő, aki felkeltett, ugyanilyen zacskót kapott. Elgondolkodtam azon, hogy a helyében nem félnék-e bármilyen ételt elfogadni a másik feleségtől. Hiszen akár meg is mérgezhethetnék.

Elindultunk, és nekem menten eszembe jutott Steven. A hosszú utazás az idegenekkel, akikkel ráadásul meg sem értettük egymást, egyre kimerítőbbé vált. Steven olyan megértő és türelmes volt... Alig vártam, hogy találkozzam vele.

Néztem az ablakon át a látóhatárig nyúló szaúdi sivatagot. Az apró szemű homok dombokba rendeződött, és a hullámos táj a napfényben a zöld, a rózsaszín és az arany árnyalataiban úszó meseországként tárult elém. A távolban időnként dzsipek bukkantak fel, amelyek vezetői a homokdombok hátán és völgyeiben izgalmas szafarit rendeztek. Lendületből vetődtek buckáról buckára, szinte szétfröccsent a homok az autók kerekei alól.

Itt-ott sivatagi növények csomói váltak láthatóvá. A kisebb-nagyobb zöld bozótok és bokrok megszépítették az egyre változó tájat.

Egyszer csak a távolban egypúpú tevéket pillantottam meg. Méltósággal lépdeltek egymás nyomában, éreztetve, hogy ez itt az ő örök birodalmuk.

Az idő előrehaladtával a látvány egyre komorabbá vált. A sivatagot kövek és magas sziklaormok borították, amelyek

változatos formákat öltve váltak ki a felhőtlen ég háttéréből. Ahogy néztem ezeket a barna, kopár hegyeket, nyugtalanság lett úrrá rajtam. Azt kívántam, bárcsak a lehető leghamarabb véget érne az utunk.

Időnként pihenőt tartottunk. A leggyakrabban csupán azért, hogy kilépjünk az autóból, kinyújtóztassuk tagjainkat és könnyítsünk magunkon. Egész nap nagyon feszélyezettnek éreztem magam.

Idővel újra megálltunk egy sivatagi szálláson, amely nagyon hasonlított az előzőhöz. Minden nagyjából ugyanúgy történt, ám a beduin ezúttal a másik feleségével mentbe egy szobába. Annyira kimerült és fáradt voltam, hogy az étkezést követően nyomban elnyomott az álom.

Elég jól kipihentük magunkat, amikor másnap reggel nekivágtunk az újabb útszakasznak. Hirtelen két autó jelent meg mellettünk, és megállásra kényszerítettek minket. Ezúttal nem láttam izgalmat a beduin arcán. Nyugodtan kiszállt, és üdvözölte a férfiakat, akik szintén kiléptek terepjáróikból. Elég hosszan beszélgettek, aztán a beduin visszajött a kocsihoz, és elővett egy csomagot. Feltűnt, hogy nagy köteg pénz lehet. Odaadta az egyik férfinak, aki precízen megszámolta a bankókat, aztán bólintott, hogy rendben. A beduin elbúcsúzott az ismeretlenektől, és ki-ki ment a maga útjára.

Egy idő után rájöttem, hogy már Egyiptomban vagyunk Amikor behajtottunk egy üdülőhelyre emlékeztető városba, nagyon megörültem, mert biztos voltam benne, hogy hamarosan találkozni fogunk Stevennel. Hosszú, veszélyes utam a végéhez közeledett.

A beduin egyszer csak az útpadkára kormányozta az autót, majd kiszállt, és kinyitotta nekem az ajtót.

– Ma' asz-szalama – búcsúztam el az arab feleségektől.

– Ma' asz-szalama – felelt az egyik.

– Ma' asz-szalama – visszhangozta a másik.

Kiszálltam, és a beduinhoz fordultam, hogy köszönetét mondjak neki.

– Maskuura, maskuura – ismételtettem izgatottan, miközben a tekintetemmel Stevent kerestem.

– Jalla ma' asz-szalama. – A férfi indult, készült visszaülni az autóba.

– Várj csak! – Olyan ideges lettem, hogy lengyelül kezdtem beszélni. – Hé! Ne hagyj itt egyedül! Várd meg, amíg Steven ideér! Steven! Érted?

A beduin igenlően bólintott.

– Steven – mondta, és a közeli kávézóra mutatott, értésemre adva, hogy ez a találkozási pontunk, itt kell várnom.

– De én nem akarok itt egyedül maradni! – ömlött tovább belőlem a szó lengyelül.

– Steven. – Az arab az órájára mutatott, jelezte, hogy Steven hamarosan ideér.

Tanácstalanul álltam, ezért a beduin néhány bankjegyet nyomott a kezembe, és fejével a kávézó felé intett. Mielőtt bármit is mondhattam volna, beült a kocsiba, és elhajtott.

Nem volt mit tenni, be kellett mennem a kávézóba, és várnom. Bent leültem egy kis asztalhoz a sarokban, és kávézt rendeltem. Aztán kértem még egyet, majd egy újabbat.

Csak vártam, egyre csak vártam rá. Már alkonyodni kezdett, és az aggodalmam masszív félelemmé sűrűsödött.

Hol van Steven? Bepánikoltam. Szúrt a szívem tája. A fenébe is, hol marad Steven?

V. FEJEZET

A sejkek extravagáns húzásai

Olyan sokáig ültem ott, hogy a kávéházi személyzet már gyanakvó pillantásokkal méregetett. A nehéz, sötét ruha szörnyen meleg és kényelmetlen volt. A kávé kortyolásához meg kellett emelnem az arcfátylat. Ez is kellemetlen volt. Gondosan beburkolva, egyre növekvő félelemmel, aggodalomtól zúgó fejjel próbáltam tervet kovácsolni, hogy mit csinálok, ha Steven nem jelentkezik. Az izgalomtól egyre nehezebben nyeltem a levegőt.

A kávézóban gyülekezni kezdtek a vendégek, főleg férfiak. Apró poharakban kardamomos kávét vagy nagyon édes, friss mentalevelekkel megszórt teát ittak. Néhányan vízpipát szívogattak, és az áradó dohányfüstöt alma, narancs, citrom és meggy aromája járta át, ezzel teremtve meg a jellegzetes arab kávézó hangulatát. A gomolygó füst és az egyik legnépszerűbb egyiptomi énekes, Amr Diab hangszórókból áradó hangja is erősítette ezt a benyomást.

A férfiak kortyolgatták forró italaikat, shishából pöfékeltek, és hangosan, hadarva tereferéltek, miközben időnként kíváncsi pillantásokat vetettek felém. Bár öltözékem mindent takart, rossz volt egyedül ülni a pillantásaik keresztüzében. Egy idő múlva úgy hatalmába kerített az idegesség, hogy megfájdult a gyomrom, és rosszul lettem. Intettem a pincérnek, és kértem egy mentateát.

Pár perc múlva ott is volt a kis üveg pohár a forró itallal. Vártam egy kicsit, aztán felemeltem, és a függönyt félrehúzva ittam pár kortyot. A férfiak tekintete tolakodóbbá vált, mintha mindenáron be akartak volna nézni a fátyol alá, az arcomba. Most még hangosabban beszéltek, hogy felhívják magukra a figyelmet. Egyszerre nevetésben törtek ki. Vagyis inkább durván felröhögtek. Megdermedtem. A bordélyból jól ismertem a begerjedt férfiak nevetését.

Szerettem volna mielőbb kijutni a helyről. Csakhogy hová menjek? Szinte fuldokoltam. Zaklatott pillantásokat vettem a bejárat felé, de Stevennek híre-hamva sem volt. Most mit tegyek? A

táskámban alig néhány száz dollár hanyódott, amit Steven adott az útra.

– Rakd csak el! – mondta, és szinte erőszakkal nyomta a markomba.

Észrevette, milyen feszült lettem a pénz láttán. A borraivalóra emlékeztetett, amit a kuncsaftok dobtak oda közösülés után. A megalázó baksisra.

– Tartsd magadnál minden esetre! – tette hozzá.

– Milyen esetre?

Steven hosszan, komolyan rám nézett.

– Egyszerűen tedd csak el!

Eltettem. Ugyan mennyi időre lesz elég? Ennél azonban súlyosabb problémával is szembe kellett néznem: nem voltak irataim. Hogyan jelentkezhetnék be egy hotelbe? Privát szállást keressek, lefizessek valakit? Mindez túl veszélyes lett volna egy magányos nő számára egy arab országban. És még ha sikerülne is... A pénz nem tart ki sokáig. Mi lesz azután? Kétségbeesetten törtem a fejem. Miből fogok élni? És ha valakinek eszébe jut ellenőrizni az okmányaimat? Egyfolytában meg kell majd vesztegetnem valakiket.

Úgy, ahogy a beduin tette útközben. Láttam, hogy pénzt adott a férfiaknak, hogy szabadon bejuthassunk Egyiptomba. A pénzköteg vastagságából ítélve nem csekély összegről lehetett szó. Nekem honnan lenne ennyim? A túléléshez egyfolytában pénzre lesz szükségem. Hogyan szerezzek?

Hemzsegték a fejemben a közeljövőmre vonatkozó aggodalmas gondolatok. Hamis útlevelet kell szereznem valahogy. Az is egy vagyomba kerül. Honnan szerzek ennyi pénzt? Ittam pár korty mentateát. Úgy tűnt, valamilyen üdülőhelyen vagyok. Az emberek a kellemes időtöltés, a szórakozás miatt utaznak ide. Lennének kuncsaftjaim. És most magamnak dolgozhatnék.

Egyszer csak rádöbentem, milyen terveket szövök. A saját gondolataim sértettek vérig.

Intettem a pincérnek: fizetek. Bólintott, hogy érti, de nem sietett elszámolni a fogyasztásomat. Kényelmesen kiszolgálta a többi

vendéget, ráérősen fecsegett velük. Éreztem, rólam beszélnek, mert ha lehet, még tolaodóbb pillantásokat vetettek felém.

Egyszerre valami ritmikus szám harsant fel a hangszórókból, amit a bordélyból már jól ismertem. Latifa képes volt olyan csábos hastáncot lejteni rá, hogy az összes sejk bevadult; hangosan tapsoltak, tele torokból kornyikáltak, majd újabb italokat rendeltek; a táncosnőt pedig bankjegyekkel hintették be. Később szobára mentek a prostituáltakkal, ahol bujálkodtak velük.

A szomszédos asztaloknál ülő arabok dúdolták a dallamot, és célzatos mosolyokat eregettek felém. Még egyszer intettem a pincérnek, hogy hozza a számlát. A fickó odalépett a pénztárgéphez, és nekilátott beütögetni valamit. Úrrá lett rajtam a tanácstalanság, hogy mit tegyek, miután kiléptem a kávézóból. Itt már nem maradhattam tovább, mert a helyzet percről percre tarthatatlanabbá vált.

Megkaptam a számlát, amit enyhén remegő kézzel egyenlítetttem ki. Megigazítottam a fátlyat, és nehéz szívvel felálltam.

Megindultam a kijárat felé, és ekkor megláttam az ajtóban.

– Steven! – Lódultam felé.

– Egy szót se! – Megmarkolta a kezemet, és a kávézótól nem messze parkoló autóhoz vonszolt. Feltépte az ajtót, és szinte belökött a gépkocsi belsejébe. – Ül be!

Csikorgó gumikkal indított, és sebesen elhajtottunk. Örültem, hogy végre Stevennel lehetek, de a félelem továbbra sem engedett a szorításából, mert az amerikai úgy viselkedett, mintha továbbra is veszélyben lennénk.

Steven az útra koncentrált, figyelmesen pásztázta, és gyakran lesett a visszapillantó tükörbe.

– Milyen volt az út a sivatagon keresztül? – kérdezte, de már csak akkor, amikor kiértünk a városból.

– Elég fárasztó – mondtam, mert tényleg az volt.

– Ez volt a legjobb megoldás – felelte, de mintha mentegetődzött volna.

– Tudom. – Nagyon is tisztában voltam azzal, hogy útlevél nélkül egyetlen repülőgépre sem engednek fel.

– Mindjárt visszafordulunk a városba, és egy hotelben fogunk megszállni. Akkor aztán kipihenheted az ide vezető utat. – Egy pillanatra felém fordult, és egy szívdöglesztő mosollyal ajándékozott meg.

– Hogy fogok bejelentkezni papírok nélkül?

– Elintézem.

Arra gondoltam, hogy milyen jó, ha van az ember közelében egy férfi, aki törődik vele.

Autóztunk még pár kilométert, majd Steven lehúzódt az útpadkára. Hosszan figyelte a hátrapillantó tükört: ellenőrizte, hogy másik jármű nem követett-e minket. Valószínűleg semmi gyanúsat nem látott, mert úgy negyedóra múlva továbbindultunk. Aztán megfordultunk, és visszakocsiztunk a városba.

– Hol vagyunk egyáltalán? – Régóta motoszkált bennem ez a kérdés.

– Egyiptomban! – nevetett rám Steven, hogy oldja a kissé feszültté vált hangulatot.

– Ezt én is tudom – jegyeztem meg mosolyogva, bár ezt nem láthatta, mert az arcomat kendő takarta. – De pontosabban?

– A Sínai-félszigeten, Sarm es-Sejken.

– A Vörös-tenger partján?

– Igen, a város a Vörös-tenger riviéráján, az Arany-öbölben fekszik.

– Hallottam róla...

Tudtam, hogy a sejkek itt töltik a vakációikat, és itt horgonyozzák le a jachtjaikat. A bordélyban voltak olyan lányok, akik arról ábrándoztak, hogy valamelyik kuncsaft egyszer majd elhozza őket ide. De ez sosem történt meg.

– Ez egy híres üdülőhely, ahol a gazdag arabok pihennek – folytatta Steven. – Időnként még Szaúd-Arábia koronahercege, a trón várományosa, Mohamed bin Szalmán is itt köt ki a közelben szuperjachtján, az ötszázmillió eurót érő Serenén.

Az arab sejkek meg a jachtjaik... – Nem ébresztettek túl szép emlékeket, így hát nem szóltam.

– Ki nem találnád, mit tart a hajóján a herceg...

Az első ötletem az volt, hogy egy háremet hurik tucatjaival és csábos táncosnőket, de ezt megtartottam magamnak.

- Fogalmam sincs – közöltem.
- Leonardo da Vinci egyik képét.
- Tessék? – kiáltottam meglepetten.

– Állítólag ezen a jachton található a Salvator Mundi²³, Leonardo da Vinci mesterműve a 16. század elejéről, amit XII. Lajos francia királynak festett. – Steven el akarta terelni a figyelmemet a saját nyomorult helyzetemről.

– Hogyan kerülhetett a híres reneszánsz mester alkotása a sejk jachtjára?

– Egy árverésről. Ez a világ legdrágább festménye, amit a sejk a New York-i Christie aukciósház árverésén szerzett meg négyszázötven millió dolláros áron.

– A sejkeket mindig is a legek érdekelték... – mormoltam gúnyosan.

– Ha egyszer van rá pénzük... – Steven gyorsított egy kicsit. – Az a hír járja, hogy a rekordajánlatot a trónörökös nevében a barátja, egy másik szaúdi herceg tette.

– És persze nem licitált rá senki...

– Senki. Így a festmény a jachtra került. – Steven gyors tempóban közelített újra a város felé. – Aztán ott van még a palota...

– A jachton? – élcelődtem.

– Egy jacht, amelynek a hossza úgy százharmincöt méter, amelynek hét fedélzete, két helikopterleszállója, tizenöt óriási luxuskabinja, edzőtermei, úszómedencéje, mozija és valószínűleg még egy rakás komfortcucca van, valójában egy úszó palota – szögezte le Steven. – De most egy olyan kastélyra gondolok, amely a jachton és a képen kívül a harmadik extravagáns vásárlása a szaúdi hercegnek.

– Mégis miféle kastélyról van szó?

– A franciaországi Chateau Louis XIV-ről, amely Versailles-tól nem messze épült fel. Ezért a herceg háromszázmillió dollárt adott.

– A sejk úgy szórja a dollármilliókat, mint... – Nem tudtam befejezni, mert nem találtam a helyzethez illő hasonlatot. – Ez a

birtok is legalább olyan imponáló lehet, mint a jacht.

– Úgy van. Bár a palotát napjainkban építették, külső megjelenését a 17. századi francia kastélyok ihlették, ezért elképesztő pompa jellemzi.

– Akkor épp a koronahercegnek való...

– A kastély elé arany szökőkutat helyeztetett, és természetesen az arany képezi a gazdagságtól roskadozó palota teljes belső kiképzésének dekorációs vezérmotívumát. Aranyból készültek az ajtóképek a lépcső-balusztrádokdíszei, a csillárok, a falilámpák... – Steven elhallgatott, mert valaki mellette előzésbe kezdett, és figyelnie kellett a vezetésre.

Az aranyvárosnak nevezett Duhajra gondoltam. Több mint egy évet töltöttem ott, mégsem ismerhettem meg.

– A Châteu Louis XIV a világ egyik legdrágább lakóháza, tehát...

– Megint egy lég... – kotnyeleskedtem bele.

– Természetesen a legrafináltabb kényelmi igényeket is kielégíti. Tíz luxuslakosztály van benne az ezekhez tartozó fürdőszobákkal; impozáns hall tizenöt méter magasra ívelő, festett kupolamennyezettel; óriási könyvtár és borospince, ahol háromszáz italos palack elhelyezése biztosított... – sorolta Steven, és kicsit visszavett a sebességből, mert a látóhatáron feltűntek az üdülőkomplexum körvonalai. – Ezenkívül a tulajdonost és vendégeit két úszómedence várja: egy kinti és egy belső. A kastélyhoz tartozik még egy squashpálya, két bálterem és egy gazdagon felszerelt éjszakai klub.

Összerándultam. Éjszakai klub... Naná, hogy egy hercegnek, egy arab sejknek feltétlenül szüksége lehet a kastélyában egy privát klubra. Hogy ő és a haverjai kedvükre kettyintgessenek benne. Meghívják a legszebb modelleket a párizsi, londoni, milánói, New York-i kifutókról. Szemem előtt felvillantak a jachtos orgia jelenetei, amelyre Ibrahim sejk vitt magával engem és még néhány lányt a bordélyból. Később ki is tárgyaltuk az egészet Okszanával, aki a hasán lévő sebhely miatt nem került be a körünkbe.

– Ha sejkek körül forgolódsz, úszhatsz a pénzben – mondta ábrándos hangon az ukrán lány, akin látszott, hogy fájlalja, amiért nem vehetett részt az orgián.

És tapicskolhatsz a kakiban, fűztem hozzá gondolatban, mert eszembe jutott a fedélzeten heverő, meztelen Larisza ürülékkel borított melle. Amikor visszaindultunk, a késes férfi alig tudta lábra állítani, hogy visszafuvarozza a bordélyba, Szandzsaj pedig a mellette fekvő gusztustalan arabot keltegette, hogy fizessen az extra szolgáltatásért. Az arab nem vitatkozott: elővett egy bankjegyköteget, és átnyújtotta Szandzsajnak, majd egy másik, ugyanilyen vastag pénzrolnit – nyilván előzőleg már összekészítette – a félig eszméletlen Larisza kezébe nyomott. Tényleg gigantikus borra való volt.²⁴

A szexorgiákat, amelyen a sejkek akár koprofíliával és urofíliával is mulattak, nemcsak a privát jachtjaikon szervezték meg, de voltak ilyenek dubaji, bahreini, londoni és párizsi luxushotelekben is. A nyilvánosházunkban élt egy orosz lány, Katrina, aki korábban Bahreinben dolgozott. Ő mesélte, mi folyt a manámai exkluzív szállodákban:

– A bulik végén szó szerint mindent húgy és szar borított – jegyezte meg, amikor mi panaszkodtunk a kuncsaftjainkra. Így akarta érzékelteni, hogy mindig lehet rosszabb a helyzet. Sokkal rosszabb. – Az ágyakon, a padlón, a kanapékon, fotelekben, szőnyegeken, asztalokon... Aztán a személyzet kínlódhatott az egész fürtelem feltakarításával. Úgy hallottam, a hotel kénytelen volt speciális takarítóegységeket bevetni, hogy mindent lefertőtlenítsenek és megtisztítsanak. Mivel ezek a gyomorforgató orgiák általában a legdrágább elnöki lakosztályokban zajlottak, a felújítások – mert időnként egyenesen új bútorokat és berendezéseket is kellett vásárolni – dollárszázerekbe kerültek. Amit nyilván a mindent összerondító vendégeknek számláztak ki. És gondolnátok? – Katrina pupillája kitágult, szeme elkerekedett. – Egy hang nélkül fizettek! Felfogtátok? Húsz-harmincezer dollárt köhögtek ki csak azért, hogy valaki eltakarítsa utánuk a mocskukat!

Egy darabig csendben maradtunk. Próbáltuk megemészteni a hallottakat, mert az összeg, amit a sejkek képesek voltak kiadni néhány órányi ocsmány mókára, letaglózott minket.

– Ezek általában szaúdiak voltak – folytatta Katrina –, és valószínűleg az uralkodócsalád tagjai, mert ki másnak van ennyi felesleges, eldobható pénze? Bahrein közel van Rijádhoz, szóval átjöttek...

– És ti? Hogy bírtátok ki mindezt? – kérdezte Okszana, aki már nem bánta, hogy lemaradt a jachtos partiról.

– Ne is kérdezd! – Katrina arca elsötétült a nyomasztó emlékek hatására. – Az egyik csaj szerintem ettől purcant ki. Talán túl sok jutott belőle a szájába, vagy mi... Az orgia utáni napon belázasodott, hányt... Aztán már nem érzett semmit.

– És mi lett vele? – faggatta Larisza.

– Mi lett volna? A hulláját bedobták az Öbölbe. De most, hogy mondod... Lehet, hogy még élt? – Katrina úgy jártatta végig rajtunk eszelős tekintetét, mintha hirtelen rájött volna valamire. – Lehet, hogy még élt a szerencsétlen?

Legyeztem párat kezemmel az arcomat takaró fátyol előtt, hogy elűzzem a bordély rémképeit.

– Kapsz levegőt? – kérdezte Steven.

– Fullasztó egy kicsit ez a holmi...

– Feljebb csavarom a klímát. – Az amerikai igazított az autó benti hőmérsékletén.

– Nos, igen... – Megköszörültem a torkom, mert nehezemre esett a beszéd. – A sejkeknek szükségük van a magán-éjszakaiklubjaikra a maguk... – Obszcén, akartam mondani, de Steven mellett nem voltam képes kiejteni ezt a szót. Megpróbáltam tagadni a valóságot. Úgy éreztem, ha nem mondom ki, nem is vagyok prosti. – ... kifinomult szórakozásaihoz. – Fejeztem be a mondatot letérten. Kis híján elbőgtem magam.

Steven rögtön megérezte, hogy elkedvetlenedtem.

– Abban a kastélyban van még valami, ami szerintem nagyon tetszene neked – folytatta derűsen.

– Ugyan mi?

– Egy üvegfalú víz alatti szoba, ahol meditálni lehet.

– Víz alatti?

– Igen, a vizesárok palota felőli oldalán. Láttam róla fotókat, és el kell ismernem, én is szívesen elmeditálnék benne. Úgy néz ki,

mint egy átlátszó kupola, amit minden oldalról víz ölel körül. És a vízben díszhalak úszkálnak. Egy kerek, süppedős, fehér kanapé van a közepén, amely pihenésre csábít. Ha azon ülsz, a halak a fejed felett úszkálnak. Na, hogy tetszik?

– Tetszik – feleltem halkán. Hálás voltam Stevennek, hogy megpróbálta elterelni a figyelmemet a kínos gondolatokról.

Az amerikai hamarosan lelassított, és figyelmesen körülnézett.

– Kérlek, vedd le az abaját és a fátylat! – fordult felém.

– Miért?

– Most bemegyünk a hotelbe, és én nem vagyok arab, tehát furcsa lenne, ha mellettem egy fekete abajás nőt látnának.

Bármilyen meggyőző is volt Steven érvelése, nehezemre esett kibújni a fekete takarásból. Úgy éreztem, amióta kiléptem a dubaji apartmanból, az abaja megvédett engem. Ha most leveszem, a világ elé tárom, hogy ki vagyok. És bárki néz is rám, az rögtön tudni fogja: ez itt Júlia, aki megszökött a dubaji bordélyból.

– Mi a baj? – kérdezte aggódalmasan Steven, amikor látta, hogy meg sem moccanok.

– Nem tudom... Félek, nagyon félek – feleltem sírós hangon.

– Ne aggódj – mondta gyengéden –, ez egy óriási szálloda. Tulajdonképpen egy egész üdülőkomplexum. Egy villaapartmanban lakunk majd, mármint két hálószobában – fűzte hozzá gyorsan –, de egész idő alatt melletted leszek. Az üdülő óriási, és rengeteg itt a turista, hisz sok-sok európai turista nyaral itt. Medencék vannak, parkok, éttermek, kávézók, kijárat a gyönyörű partra...

– Hát az irataink?

– Mondtam, hogy emiatt ne aggódj! Ha már bent leszel az üdülő területén, senki nem fog papírokat kérni tőled – magyarázta türelmesen.

– De nem túl veszélyes, hogy egyszerűen csak itt flangáljak? – Továbbra is kétségek gyötörtek.

– A gyertyaláng alatt van a legsötétebb. Egyszerűen csak egy leszel a rengeteg európai nő között, akik egy kellemes vakációt töltenek el Egyiptomban – nyugtatott meg.

Meggyőződött a magabiztosságáról, ezért megszabadultam az arcfátyoltól, a kendőtől és az abajától. Steven alaposan

megszemlélt.

– Először is alaposan ki kell magad pihened, Júlia!

Befordítottam az utasoldali visszapillantó tükröt, és megnéztem magam. Vörös, karikás szemek pillantottak rám, bőröm földszínű volt, hajam tiszta kóc. Rémesen néztem ki.

– Mit csináljak az abajával és a többi holmival? – kérdeztem, bár a legszívesebben visszabújtam volna beléjük.

– A hátsó ülésen találsz egy szatyrot. Tedd bele!

– Rendben. – Megtettem, amit kért.

Továbbhajtottunk Végiggurultunk az üdülő területére bevezető úton, melynek két oldalán kettős pálmazor magasodott. Csakhamar impozáns szökőkutak tűntek fel, amelyek közül a legnagyobb különösen magasra lőtte fel a vízugarat. A nagy épület főbejáratához hajtottunk, itt volt a recepció. Steven fékezett, és már ott is termett a hotel személyzetéből valaki, hogy leparkolja a kocsinkat. A londiner kinyitotta nekem az ajtót.

– Megérkeztünk – közölte Steven.

– Hát a csomagjaink? – Úgy beszéltük meg, hogy a holmimat Steven hozza magával, mert azokra amúgy sem volt szükségem a szaúdi sivatagon át vivő úton.

– Majd hozzák a hordárok.

Kiszálltunk az autóból, és besétáltunk a keleties ízléssel berendezett hotel fogadótermébe. A falak a sivatagi homok rózsásba hajló árnyalatának színét viselték, a márványpadlót ízléses rozettadíszítés ékesítette, az orientális ívek, a lampionok és az arabos díszítés az egzotikus belső teret hangsúlyozta. Egy kerek, nagy asztal állt középen, rajta különböző magasságú és formájú, áttetsző vázákból fehér és fuksziapiros virágok hajoltak ki szemet gyönyörködtető csokrokban. Az elegáns dekoráció jól illett az első osztályú szállodához.

A bejáratnál egy fehér egyenruhás hotelalkalmazott fogadott minket, aki egy tálcán vízzel átítatott, illatos kéztörlő kendőkkel és apró poharakban friss mentateával kínált minket. Miután felfrissítettük magunkat, az üres poharakat a tálcán hagyva beljebb léptünk. Steven nem foglalkozott a recepcióval, hanem magabiztos léptekkel haladt előre.

– Gyere, minden el van rendezve – szólt oda nekem.

Átvágtunk a halion, majd lelépdeltünk egy szárnyas ajtóhoz vezető széles lépcsőn, és már ki is jutottunk a lejtőre épült, jókora üdülő területére. Kikukucskáltam Steven háta mögül.

– De gyönyörű! – csodáltam meg az elém táruló látványt.

Igényesen megtervezett, zöld növénykompozíciós környezetből tűntek elő a keleti paloták stílusára emlékeztető épületek. Áttört díszítésű, íves ablakosok ritmusa tette mozgalmassá a napsütötte homok színének árnyalataiban tündökölő falakat. Az erkélyeket magasba nyúló tornyocskák és mesteri kivitelezésű balusztrádok ékesítették, a varázslatos és titokzatos hangulatot pedig az épületek aljában futó árkádok biztosították. Arra gondoltam, hogy az arab hercegnők is ilyen palotákban lakhatnak.

– Örülök, hogy tetszik neked – mosolygott rám melegen az amerikai.

Egy fedett elektromos autó kanyarodott oda hozzánk a csomagjainkkal. Mi is helyet foglaltunk benne, majd a fehér nadrágot és betűrt inget viselő sofőr tekervényes utakat bejárva elfuvarozott minket a villánkhöz. Útközben megcsodáltam a falakról lecsüngő fehér, mélyrózsaszín és piros virággirlandokat, az egyenletesre nyírt sövényeket, a virágzó bokrokat, a gondozott kis fákat, az égbe törő pálmákat és a rengeteg, kellemesen csobogó szökőkutat.

A jármű megállt az épületünknél. Kiszálltunk, és felmentünk a lépcsőn a lakrészünkhöz. A sofőr behordta a csomagokat, Steven borraivalót adott neki, aztán bezárta az ajtót.

Beléptünk az elegánsan berendezett nappaliba. A szobát egy kényelmes kanapé uralta, és volt benne három üveglapos asztalka is: egy aranyozott szélű, amely a kanapé előtt állt, kétoldalt pedig a két kisebb, ezekre modern lámpákat helyeztek. A kanapé fölött egy stílusos tükör lógott, amelyet kétfelől falilámpák világítottak meg, vele szemben állt egy zömök komód, rajta a legeslegújabb generációs tévékészülék. A padlón bézs színű geometrikus mintákkal telerajzolt égszínkék szőnyeg terült el. A teraszra vezető, teljes terjedelmében nyitható üvegfalon odailő sötétítő és fehér függöny lógott.

Teljes szélességében kitártam a teraszajtót, és kiálltam a szabad ég alá. A fehér kupolájú, tornyos házikók és a szélben hajladozó pálmák mögött mélykék, hullámozó tenger tárult fel. A látóhatáron a Sínai-félsziget hegyvonulatának sötét körvonalai rajzolódtak ki. Magamba szívtam ezt az elbűvölő látképet, amely a rég várt szabadság ígérését hordozta.

Steven megállt mellettem, és egy darabig a horizontot fürkészte.

– Remélem, hogy... – elhallgatott, és komolyan rám pillantott –, hogy kellemesen érzed majd itt magad. – Úgy éreztem, mást akart mondani.

– Jó lesz neked itt – biztosítottam.

Valóban gyönyörű és minden létező kényelemmel ellátott helyen jártunk. A legjobban mégis annak örültem, hogy Steven velem van, mert ebben a bonyolult helyzetben egyedül nem tudtam volna megbirkózni a problémáimmal. Az egyiptomi kávézóban a jövőmért reszkettem, nem tudtam, hogyan tovább. És akkor megjelent Steven...

– Köszönöm – néztem komolyan a szemébe.

Nem felelt, de egy pillanatra felém hajolt. Aztán rögtön visszakozott, tekintete a tengerre szegeződött.

– Gyere, megmutatom a hálószobádat! Ott is van egy terasz, tengeri kilátással – mondta kisvártatva.

– Tényleg? – Erre nem számítottam. – Gyönyörű a kilátás a hálóból is?

Fülig szaladt a szája, és bevezetett a nekem szánt szobába. Kimerítő utazásom végén a franciaágy egyenesen királyi nyoszolyának tűnt.

– Most pedig ne haragudj, de szeretnék megfürdeni és...

– Igen, legfőbb ideje lepihenni – értett egyet velem. – De előtte nem haragnál valamit? A szobába rendelem a vacsorát – ajánlotta fel.

– Nem, köszönöm. Nem vagyok éhes.

– Biztosan nem? Jó ideje nem ehettél egy falatot sem.

– Nem, nem. Csakis aludni szeretnék.

– Hozom a cuccaidat.

A hordár a folyosón hagyta a bőröndömet, Steven áthozta a háló ajtajához.

- Tessék – rakta le a szoba előtt.
- Köszönöm.
- Szép álmokat – mondta búcsúzóul.
- Neked is. Jó éjt!
- Jó éjt!

Becsuktam az ajtót, és nyomban bevettem magam a fürdőszobába. Vizet engedtem a kádba, a hotel nyújtotta kínálatból kiválasztottam egy illatos folyadékot tartalmazó flakont, melynek teljes tartalmát a fürdővízbe zúdítottam. A kádban hamarosan dús, sűrű, fehér hab tornyosult. Ledobtam a ruhám, és élvezettel merültem bele az illatos vízbe. A bordélyban egy éve nem vettem kádfürdőt, ott csak zuhanyozni tudtam. Hosszú ideje ez volt az első szabad fürdéselem.

Olyan hosszan hevertem a vízben, hogy időnként hozzá kellett töltenem egy kis meleget, mert vacogni kezdtem. Élveztem, hogy bár lassanként leszállt az éj, mégsem kellett sietnem sehová. Nem kellett kiöltözni és kifesteni magam, sem a bárszéken egyensúlyozva kuncsaftokat fognom. Nem kellett szobára mennem velük. Nem kellett széttennem a lábam, és arra várni, mikor fejezik be végre. Nem kellett színlelnem, hogy milyen jó. Hazug extázisban nyögdécselnem és jajgatnom. Azt mondanom, hogy még soha, senkivel ennyire. Nem elhitték azok az idióták? Utána meg büszkélkedtek, hogy milyen klasszak, milyen férfiasak, hogy képesek még egy kurvát is... Nem kellett semmit sem tennem. Csak meleg vizet eresztenem a kádba.

Hosszan áztattam magam, aztán kiszálltam a kádból, megtörölköztem, és egy fürdőlepedőbe burkolózva a táskákhoz léptem, hogy elővegyem a szükséges holmit. Tiszta bugyiban, hálóingben bújtam be az óriási ágyba. Kicsit szédültem. A szemem előtt sivatagi tájak tűntek fel. A két egymásra acsargó feleség. A beduin, aki egyszerűen faképnél hagyott. A férfiak, akik rám meresztették tekintetüket. És Steven, aki elhozott ebbe a csodás palotába.

Nem tudom, mikor aludtam el.

Amikor felébredtem, kevés napfény szűrődött be a zárt sötétítőn keresztül. Feküdtem még pár percig. Képtelen voltam betelni az érzéssel, hogy senki nem ellenőrizget, és nem förmednekrám, hogy menjek dolgozni. Megtehettem, hogy lustálkodom, vagy akár fel is öltözhettem és elsétálhattam volna. Csakúgy. Nem tiltotta meg senki. Mert már senki rabszolgája, senki szexrabszolgája nem voltam.

Lassacskán kikászálódtam az ágyból, rendbe hoztam magam a fürdőszobában, és kiléptem az erkélyre. A tenger reggeli látványa még az előző napinál is fenségesebb volt. Kék hullámok szikráztak a fényben, a hegyek gerince aranyárnyalatot kapott. Két kézzel az erkélykönyöklőbe kapaszkodtam, az arcomat a nap felé fordítottam. A szellő szétzilálta hosszú, szőke hajam, és úgy éreztem, végre megérkezett a rég várt szabadság. Csak álltam ott lehunyt szemmel, élvezve a napot, a szelet, a szabadságot.

– Hahó!

A hang felé fordultam. Steven a szomszédos teraszon állt, és engem nézett. Nem tudom, mióta figyelt.

– Hahó – mosolyogtam rá.

– Hogy aludtál?

– Köszönöm, csodásán. És te?

– Jól, köszönöm. Hol reggelizünk? A szobában vagy az étteremben?

– Mehetünk az étterembe.

Elegem volt a szobában bekapott reggelikből. Meg az ebédekből, vacsorákból. Több mint egy éve, hogy – gyér számú kivételtől eltekintve – minden étkezésem a bordélybeli szobában zajlott le.

– Rendben. Szólj, ha kész vagy!

– Egy kis időt kérek.

– Csak nyugodtan – ragyogtatta rám a mosolyát Steven. – Nem kell sietned.

– Mindjárt elkészülök. – Örültem, hogy nem sürgetett.

– Türelmesen várok.

Még egy utolsó pillantást vetettem a csillámló tengerre, és visszamentem a szobába. Feltúrtam a táskámat, elővettem belőle az egyik ruhát, és belebújtam. Megfésülködtem, nyúltam a rúzsért. Végighúztam a kis rudat az ajkamon, aztán visszatettem a táskába.

Nem akartam ennél jobban kifesteni magam. Festettem már az arcomat eleget.

Bementem a nappaliba, ahol Steven várt. Tetőtől talpig végigmért.

– Csinos vagy.

– Köszönöm.

– Indulhatunk – mosolygott rám gyengéden.

Az ápolt növények között kanyargó ösvényeken elsétáltunk az étteremig, ahol svédasztalos reggeli várt minket. A termet – akárcsak az egész szállodát – dús, keleties motívumok ékesítették. A gazdagon megrakott asztalokon zavarba ejtő bőség uralkodott. Elszédített az evőeszközök és tányérok fémes csengése, a színes ruhás nyaralók gondtalan fecsegése, a gyerekek kiáltozása és nyafogása, az örömteli kacajok; a különféle ételekkel megrakott tálcákat fuvarozó, körülöttem járókelő emberek, a fel-alá cikázó pincérek. A hosszú nyilvánosházi hétköznapiak után, amelyek gyakorlatilag elsötétített, füstben és alkoholgőzben úszó termekben, illetve az én ablaktalan, izzadságtól és spermától bűzlő odúmban zajlottak, úgy éreztem, mintha egyszer csak egy másik bolygóra vetődtem volna. Megfeledkeztem arról, hogy ez a világ is létezhet.

– Alig ettél pár falatot – jegyezte meg Steven a reggeli végén.

– Nincs étvágyam.

Steven szomorúságot olvasott ki a tekintetemből.

– Javaslom, hogy a mai napot töltsük a parton.

– Jól van.

– De előtte még valamelyik butikban veszünk neked fürdőruhát.

– Rendben.

Jólesett, hogy törődött velem valaki. Nem voltam biztos abban, hogy valaha is fel tudom-e venni a normális élet ritmusát.

Kimentünk az étkezőből, és sietség nélkül elindultunk megkeresni a hotel butikját. Alig pár szót váltottunk. Steven megértéssel alkalmazkodott változó kedélyállapotomhoz. Jól tudta, hogy időre lesz szükségem, amíg megszokom az új helyzetet, és többé-kevésbé visszanyerem a lelki egyensúlyomat.

Az exkluzív butikban izgalmas és ízléses áruválaszték állt rendelkezésünkre, de az árak meglehetősen borsosak voltak.

– Nincs is szükségem fürdőruhára – bizonygattam, mert nem akartam Stevent újabb kiadásokba hajszozni.

– De igenis szükséged van rá – tiltakozott. – Anélkül hogy mész ki a partra?

– Mehetek ruhában...

– Ebben a forróságban?

– Nekem meg sem kottyán!

Steven tekintete a vitrinben kiállított egyik bikinire tévedt, és kérte, hogy azt mutassák meg. A méret megadásánál nem tévedett.

– Jó választás! Kiváló minőségű anyagból készült, ezért kivételesen jól követi a test vonalát – dicsérte az árut az eladónő, miközben kiteregette Steven előtt a fürdőruhát. – Swarovski kristályok díszítik. Gyönyörűen csillognak a fényben. – Nyújtotta volna a bikinit, de nem tudta, melyikünk felé tartsa.

– Próbáld fel! – unszolt Steven. – Nagyon kérek!

Nem illett volna visszautasítanom. Átvettem az eladónőtől a fürdőruhát, és bementem a próbafülkébe. Belebújtam, és minden oldalról szemrevételeztem magam. El kellett ismernem, Stevennek jó ízlése volt. A felső rész halcsont merevítésű, varrásmentes melltartókosarai csodásán passzoltak, kiemelték telt kebleimet, a bikinibugyi merész kivágása pedig előnyösen hangsúlyozta formás hátsómat. A tarka madártollmintás anyagot a rávarrt Swarovski kristályok még hatásosabbá tették, és ezáltal egészen csodás lett az egyébként is csinos fürdőruha.

– Megnézhetem? – kérdezte Steven.

Kiléptem a próbafülkéből és megálltam előtte.

– Gyönyörű! – mondta őszinte elragadtatással.

– Nagyon jól áll – csatlakozott hozzá az eladónő is –, de ilyen alakkal minden jól állna.

– Köszönöm. – Kicsit zavarba jöttem.

– Ajánlanék egy hozzáillő pareót is... – A nő elővett egy türkiz színű kendőt. – A fejére pedig... Nálunk nagyon erősek a napsugarak, szóval védekezni kell... – Egy széles karimájú, égszínkék szalagos kalapot nyújtott felém.

A fejemre illesztettem a kalapot, a csípőm köré tekertem a pareót.

– Ez igen! – Steven képtelen volt elfordítani rólam a tekintetét.

– És vannak szép strandpapucsaink is... – Az eladónő a lehető legtöbb árut szeretne volna a nyakunkba varrni. – Mi a lábmérete?

Mielőtt tiltakozhattam volna, Steven már mondta, az egyiptomi nő pedig nyújtotta is a könnyű, finom szabású, azúrkék flipflop papucsot, amelybe azonnal bele is bújtam. A szett részei csodásán összeillettek.

– Tetszenek? – kérdezte Steven.

– Naná, de...

– Akkor megvesszük – jelentette ki.

– Tökéletes választás. – Az eladónő elégedetten mosolygott. – Mindjárt becsomagolom. És ajánlanék még egy strandtáskát... – Már nyúlt is a következő árucikk után.

– Steven, ez túl sok lesz, elég a bikini... – próbáltam meg tiltakozni.

– Az összesre szükséged van. A táskát is megvesszük. Persze csak ha tetszik...

– Igen, csodás, de...

– Akkor kérjük – szögezte le határozottan Steven. – Csak... – Egy pillanatig eltűnődött. – Mivel amúgy is a strandra készülünk, nincs értelme átöltözni. Inkább a ruhákat és a cipőt csomagolja be... Majd a part felé, útközben betesszük az apartmanba.

A váratlan vásárlások miatti zavaromban csak álltam tanácstalanul.

– Indulunk a strandra... – ismételte meg nyomatékosan Steven, mintha emlékeztetni akart volna rá, hogy igyekezzem hétköznapi európai turistának mutatkozni.

– Rendben. Köszönöm...

Úgy tettünk, ahogy Steven mondta. Vettünk még napszemüveget, naptejet, aztán a becsomagolt holmit fent hagytuk a szobában, és elindultunk az üdülő strandjára. A bejárat melletti ellátópontnál kaptunk törölközőket, és elhevertünk a napozóágyakon. Már ott is termett a személyzet egy tagja, aki hatalmas, fehér napernyőt nyitott szét fölöttünk, aztán a pincér jelent meg a hideg és meleg italok, szeszek, apró harapnivalók választékát feltüntető lappal.

– Mit innál? – fordult hozzám Steven.

– Vízet kérek Szénsavasat, citrommal.

– Én is ugyanezt kérem. Tehát két szénsavas ásványvizet kérünk, citrommal.

– Igenis. – A pincér feljegyezte a megrendelést. – Még valamit?

– Innál egy italt?

– Talán valami könnyűt... – Nem akartam inni, de belegondoltam, hogy jól jön majd egy kis lazítás. Egész idő alatt valami megfoghatatlan szorongást éreztem.

– Akkor egy koktél lesz a legjobb... – Steven az itallapot tanulmányozta. – Martini, Campari, Ricard...

– Camparit kérek narancslével.

– Tehát a hölgynek Camparit... – A pincér fürgén jegyzetelt. – És önnek?

– Köszönöm, semmit. Elég lesz a víz.

A pincér megismételte a rendelést, és odébbállt, én pedig arra gondoltam, hogy Steven azért nem iszik, mert szeretné egész idő alatt megőrizni az éberségét.

A strandolás remek ötletnek bizonyult. A napfény, a tenger moraja és a (végül is néhány) elköltött ital teljesen ellazított. Párszor bementünk a tengerbe is, és kacagva fröcsköltük egymásra a vizet.

Aztán visszamentünk az apartmanba, ahol lezuhanyoztunk és átöltözünk. Steven egy késői ebédet javasolt, de azt mondtam, hogy nem vagyok éhes.

– Akkor van egy meglepetésem a számodra – közölte titokzatosan.

– Miféle meglepetés?

– Ha elmondanám, nem lenne meglepetés... – húzódott széles mosolyra a szája.

Elsétáltunk a kikötőbe, és Steven ott azt javasolta, tegyünk egy csónakkirándulást. Kiderült, hogy a csónak üvegezett aljú, így utunk során megcsodálhatjuk a víz alatti világot és a korallzátonyokat.

– Benne vagy?

– Hogyne! – vágtam rá elragadtatottan.

Kihajóztunk a tengerre. Eltávolodtunk a parttól: messziről láttuk az aranyló homokot és a zöld fák és pálmák közül előbukkanó fehér, palotaszerű házacskákat.

– Innen nézve is nagyon szép a szállásunk – állapítottam meg.

– Igen, ez az egyik legjobb, ha ugyan nem a legjobb üdülőkörzet Sarm es-Sejken. Az üdülőkomplexum projektje építészeti szempontból is tökéletesen kidolgozott – jelentette ki Steven.

– Ez a hotel egész területén érzékelhető – helyeseltem, miközben a tenger hullámaint bámultam. – Nézd csak, milyen hihetetlen türkiz árnyalata van a víznek! És milyen áttetsző! Már jócskán eltávolodtunk a parttól, de még mindig lelátok a fenéig.

– Ha beljebb kerülünk, valódi csodákat is láthatsz.

Stevennek igaza lett. Teljességgel lenyűgözött a víz alatti világ. A korallzátonyok szín- és formavilága épp úgy csodálatra készítetett, mint a korallok között úszkáló halak. Némelyik hálnak különösen magával ragadó, intenzív színe volt.

– Nézd! Nézd! Micsoda gyönyörű halacska!

– Hol? – kérdezte kicsit szórakozottan Steven.

– Ott! Ott úszik! Az a kobaltek!

– Á, most már látom.

– És ott van mögötte a másik! Milyen viccesen csapkod a farkával!

A türkiz színű vízben, a korallzátonyok háttéréből időnként aranyhalak váltak ki, és engedték, hogy hosszabb ideig megszemléljük őket. Úgy tűnt, arra várnak, hogy a bémészködő emberek mikor fordulnak hozzájuk kéréseikkel és kívánságaikkal. Előfordult, hogy egy-egy hatalmas hal siklott el alattunk méltóságteljesen, mintha csak jelezné, hogy íme, érkezik a tengeri mélységek uralkodója. Feltűntek kétféle színben játszó, csíkos, ezüstös, világítóan fehér, neonsárga és élénkpiros halak is. Elmondhatatlanul bájos látványt nyújtottak Hatalmas élmény volt, hogy megleshettem a vízi világ titkait.

A partra érve még sokáig a csodás látnivalók hatása alatt álltam.

– Tetszett? – érdeklődött Steven.

– Nagyon!

– Akkor örülök! – Elégedetten felnevetett. – Most pedig meghívlak vacsorázni.

Választása az üdülő területén lévő számos exkluzív étterem egyikére esett. Pezsgőt rendelt, de ő maga csak udvariasságból

emelte fel a poharat, és aprókat kortyolt. Illatgyertya égett az asztalunkon, imbolygó fénye varázslatos hangulatot teremtett.

Aztán felhangzott Amr Diab hangulatos száma, az Illa habibi²⁵. A szomszéd asztalnál ülő arab pár – szépséges lány keleties vonásokkal és egy láthatóan elragadtatott, jóképű férfi – egymás tekintetében elveszve, az előadóval együtt énekelte a dalt.

– Hallottad már ezt a számot? – kérdezte Steven.

– Igen, sokszor.

– És ismered a szövegét?

– Nem.

– Egészen gyönyörű. Duhajban volt egy szír barátom, aki lefordította nekem. Gyakran ismételtette, hogy milyen szép és gazdag nyelv az arab, különösen, ha romantikus szövegről van szó.

Ebben lehetett némi igazság, mert úgy tűnt, hogy az egymásba feledkező, daloló pár számára teljesen megszűnt a környező világ.

– Fordítsam le? – ajánlotta fel Steven. – Pontosan emlékszem rá, mert Hasszán – így hívták a szír srácot – nagyon vágyódott Damaszkuszban élő szerelme, Aisa után. Újra és újra meghallgatta ezt a nótát, egyfolytában ezt énekelte.

– Fordítsd, kérlek! – Ittam néhány kortyot a finom pezsgőből.

– A dal a Kuli illa habibi szavakkal kezdődik, ami szó szerint annyit jelent, hogy mindent, kivéve a szerelmemet – vágott bele a magyarázatba Steven, mintha közölni akart volna valamit a szövegen keresztül. – Ez egy arab kifejezés, amit úgy kell érteni, hogy bárkit bánthatnak, vagy akár a világ is megsemmisülhet, csak azt nem hagyom, hogy a szerelem elenyésszen. – A tekintetében megvillant valami, amitől az egész testemen remegés futott át.

– Gyönyörű szavak... Nagyon szenvedélyesek... – Ittam még egy korty pezsgőt.

– Az egész dal mesészép... A világ már nem lesz ugyanaz a szerelmem nélkül; Ki lenne mellettem, ki segítene rajtam ezen a világon, ha a szerelmem elhagyna...

Melegen rámosolyogtam. Észrevettem, hogy a közelünkben ülő férfi már nem énekel, hanem olvadó pillantással figyeli partnerét, szinte issza a szavakat a nő ajkáról.

– A dal szövege olyan furfangos, hogy férfiakra és nőkre egyaránt vonatkozhat – folytatta Steven. – Ezért Hasszán mindig arra gondolt, hogy Aisa Damaszkuszban szintén ezt éneкли neki... Akárcsak ez a szépség itt mellettünk... – súgta oda, majd lefordította a szöveg következő részletét is. – Ez a férfi életem álma, ő a mindenem, csakis rá vágyom; sok-sok éjszakát töltöttem várakozva, egész életemben őt vártam...

Egyre áradt a romantikus dal, melynek érzéki dallama és borzongató szavai egyenesen a szívbe találtak.

– Így is mondhatjuk: Ez a nő életem álma, ő a mindenem, csakis rá vágyom; sok-sok éjszakát töltöttem várakozva, egész életemben őt vártam... – Steven a pezsgőtől nedves ajkaimat figyelte.

– Csodás... – Magasra emeltem a pezsgős poharat. Az amerikai arcán elragadó mosoly villant, ő is ugyanezt tette.

A vacsora után visszatértünk a lakosztályunkba. Megálltunk a szobám ajtajában.

– Felejthetetlen volt ez a nap és ez az este... – mondtam. – Nagyon köszönöm...

Egyszerre elfogott a vágy, hogy hozzásimuljak. Hogy érezzem a közelségét. Hogy elveszek a biztonságot adó karjában. Hogy ne kuporodjam újra össze szúrós, fájdalmas magányomban.

Közelebb húzódtam hozzá. Vágytam rá, hogy átöleljen. Nem tette meg. De én nem akartam egyedül maradni. Átöleltem a derekát, a fejemet a mellkasára hajtottam. Éreztem heves szívverését.

Magához vont, én pedig felé fordítottam arcomat, és reszkető, vágytól elnyílt ajkamat nyújtottam felé. A szájával végigsimított rajta, aztán szenvedélyesen megcsókolt. Egy pillanatra megszakította a csókot, de továbbra is az ölelésében tartott.

– Júlia... Biztosan ezt szeretnéd? Nem akarom, hogy azt gondold... – A hangja rekedten szólt. – Nem akarom, hogy azt gondold, hogy tartozol nekem valamivel...

– Nem gondolom...

Forró szenvedéllyel olvadtunk egybe. Mintha egész életünkben csakis erre vártunk volna, olyan mohón csókoltuk egymást. Úgy kívántam őt, mint azelőtt soha senkit még. Egyszerre áradt belőle a férfiasság, a vágy – de a gyengédség is.

Beestünk a hálóba, és végigdőltünk az ágyon. Magához szorított, dédelgetett, csókolt. Apró csókokkal árasztott el. A számat, a szememet, az arcomat, a keblemet csókolta.

Amikor egyesültünk, szóval ki nem fejezhető kéj öntött el. Életem legperzselőbb extázisát éltem át.

- Szerelmem... – lehelte a fülembe.
- Mindent, kivéve a szerelmemet.

VI. FEJEZET

A barbár üzlet

Egyiptom azon országok egyike, amelyekben óriási mértékű az emberkereskedelem, és ahol mindez igen könyörtelen és szadisztikus formában nyilvánul meg. A Sínai-félsziget központi helyet foglal el ebben a visszataszító ügyletben, mivel sivatagi területein vezetnek át azok az útvonalak, amelyeken keresztül embereket csempésznek be Izrael területére.

A főleg beduinok lakta Szinájnak mindig megvoltak a maga törvényei, amelyek a csempészek és a kereskedők számára megkönnyítették a különféle illegális tevékenységek lebonyolítását. A 20. század kilencvenes éveiben például Szinájon keresztül csempészték be Izraelbe fiatal, főként kelet-európai nőket, akiket először remek munkaajánlatokkal csábítottak, majd prostitúcióra kényszerítettek.

A 21. század elején az izraeli jobb élet reményében bízó afrikai menekültek kezdték több hullámban elhagyni Egyiptomot. A Sínai-félszigeten csempészhálózatok jöttek létre, amelyek segítettek nekik átkelni sivatagon és átjutni a határon. A beduinok az évszázadok során kifejlesztett tájékozódási képességüket és a sivatagi körülményeket túlélő adottságaikat kamatoztatva eleinte támogatást nyújtottak a rászorulóknak, és fizetség fejében csempészték át a menekülteket.

Idővel olyan bűnözői csoportok jöttek létre, amelyek az emberi nyomorúságon üzérkedve az Egyiptom déli határán és a Keletisivatagon keresztül a különböző afrikai országokból érkező migránsokat és menekülteket a Sínai-félszigetre irányították. Ez a folyamat napjainkban is tart. A csempészés gyomorforgató vállalkozás: a menekülteket élő áruként adják-veszik az emberkereskedők. A menekülteket kiváltásukig fogva tartják, megkínózzák, sőt előfordul, hogy agyonverik őket. A „szerencsésebbeket” letartóztatják és deportálják.

A könyörtelen emberkereskedők markából kiszabadult áldozatok vallomásai szívfacsaróak, különösen azért, mert olyan eseményekre

vonatkoznak, amelyek itt és most, a 21. században történnek meg.

Az Eritreából, a világ egyik leginkább elnyomó rendszerű országából származó húszéves Zarai és a vele egykorú Efrant története jól mutatja ennek a gyalázatos gyakorlatnak a mechanizmusát.²⁶

Zarai katona volt a hazájában. Otthon az édesanyjáról és három húgáról kellett gondoskodnia. Aztán úgy döntött, jobb életet keres. Elhagyta a szülővárosát, és átlépte a szudáni határt. Útközben, más migránsokkal együtt, foglyul ejtették a Szudán és Eritrea területén elszórtan élő arab Rasaid törzshöz tartozó beduinok. Kezdetben a beduinok kedvesek voltak, és felajánlották, hogy háromezer dollárért segítenek nekik eljutni Izraelbe.

– Amikor ezt elutasítottuk, erőt alkalmaztak – emlékszik vissza Zarai. – Fegyverük volt. Magukkal vittek, több tucat emberrel együtt bepréseltek egy gépkocsiba, aztán több napon át szállítottak minket fullasztó hőségben.

Az igazi rémtörténet Szinájban kezdődött, ahol az áldozatokat a válságdíj kiszorítása érdekében kínozni kezdték.

– Harminchárromezer dollárt akartak tőlünk – folytatja a történetét Zarai. – A szüleink nagyon szegények. Mondtuk a fogvatartóinknak, hogy nincs pénzünk. Ezt hallva összekötözték kezünket-lábunkat, majd kövekkel vertek minket. Azt ismételték, hogy elmehetünk, ha fizetünk. Egész idő alatt egy kevés narancson éltünk, és az év során három alkalommal mosakodhattunk meg.

Efrant, aki Zaraival együtt volt a fogságban, az emberkereskedők kegyetlenségéről mesél.

– Mondtuk nekik, hogy nem jószántunkból jöttünk ide. Egy válaszuk volt csak: „Ha nem fizetsz, meghalsz. Válassz! Fizetés vagy halál.”

Zarai és Efrant tanúja volt az ideiglenes raktárban fogva tartott húsz ember közül tíz halálának. Az áldozatokat borzalmasan megkínozták: áramot vezettek beléjük, megégették, megkövezték őket.

Végül mindketten kétségbeesetten könyörögtek telefonon a szüleiknek, hogy utalják el a pénzt. Ekkor azt hitték, hogy végre

megválthatták szabadságukat. De tévedtek. Mivel nem láttak más kiutat, szökést terveztek.

– Egyik nap szakadt az eső, és nem volt áram. Az egyik rabtársunk levágta a láncainkat, és akkor elmenekülhettünk – emlékeznek vissza. – Voltak, akik ott maradtak, mások megszöktek.

A statisztikai adatokijesztők: alig öt év alatt, 2007 és 2013 között a Sínai-félszigeten harmincezer embert raboltak el, tartottak fogva és vetettek alá kínzásoknak. Az emberkereskedők felhívják a szülőket, miközben zajlik a tortúra, akiknek egyszerre kell hallaniuk gyermekeik borzalmas fájdalomsikolyait, miközben az egyik bandatag nagyjából ötvenezer dolláros váltságdíjat követel tőlük.

Idrisznek óriási lyukak tátonganak a háta bőrén. Ezt szó szerint kell érteni. Az elrablói késsel metszettek ki belőle darabokat.

Eritreai sorstársának, Biriktinek a teste csupa heg. A gazemberek vörösen izzó fadarabot dugtak a lány ruhája alá, majd egy mobilt nyomtak a kezébe.

– Megparancsolták, hogy hívjam fel a szüléimét, és kérjek tőlük harmincezer dollárt – mondja.²⁷

Birikti a munkahelyére tartott a szudáni Kaszaiében, amikor elrabolták.

– Egy boltban kaptak el. Befogták az orromat, és valamilyen folyadékot töltöttek a számba. Innentől kezdve nem emlékszem semmire, egészen a sivatagig, ahol később feleszméltem.

A Biriktiről készült fényképeken nem csak a bőrén láthatók mély égésnyomok. A testébe vezetett áramtól a lábfeje is elfeketedett.

– Láttam, ahogy az emberek sorra halnak meg a cellámban, nekem pedig egyre az zakatolt a fejemben, hogy: könyörgöm, velem is végezzetek!

A jelentésekben olvasható, hogy a megkínzott és rabságban tartott emberek negyede nem marad életben. A tortúramódszerek kegyetlenségükkel sokkolnak. Az áldozatokat gyakran árammal égetik, fémdorongokkal verik, olvadt műanyagot lötyintenek rájuk, csövet dugnak a vaginájukba vagy a végbelükbe. A szexuális bántalmazás is mindennaposnak mondható. A legfiatalabb áldozatok gyerekek, némelyikük alig tizennégy éves.

Keveseknek sikerül megszökniük, de rájuk a biztos éhezés vár a sivatag végtelenjében, esetleg az egyiptomi vagy az izraeli határőrök gyűjtik be őket.

– Lehet, hogy látszatra szerencsésnek mondhatók azok, akiknek sikerül megszökniük, de szinte ugyanabban a pokolban élnek tovább, amin egyszer már keresztülmentek – állítja az Amnesty International képviselője. – Kínozza őket a lelkipurdalás: ők ugyan megúszták, de a többiek továbbra is szenvednek, és senki nem siet a segítségükre.

Birikti pokoljárása akkor ért véget, amikor a helyi sejk, Mohammed Ali fegyvereseivel megtámadta a boltot, ahol fogva tartották.

– Amikor értesültünk az itteni emberek durva megkínzásáról, nagyon megdöböntünk. Hallottuk, hogy még egy idős asszonyt is megerőszakoltak – mondta el Mohammed sejk az Al-Jazeerának adott interjújában. – Ez a vallásunk meggyalázása. A tulajdonost elkaptuk a boltja előtt, és kényszerítettük, hogy engedjen be minket. Tízen voltunk, férfiak. Bent iszonyatos állapotban találtuk az áldozatokat, köztük egy tizennégy éves fiút az egyik magánzárkában. A foglyokon kívül két őrt hoztunk ki az épületből.

A nagy tiszteletnek örvendő, magas presztízsű helyi sejkek beavatkozásai a hivatalos állami szervek fáradozásainál sokkal jobb eredményeket hoznak az emberkereskedőkkel folytatott küzdelemben. Bár az egyiptomi fegyveres erők éppúgy felveszik a harcot az emberkereskedő bandákkal, mint a kábítószercsempészekkel és a terrorista csapatokkal, amint véget ér a konkrét ügyben zajló művelet, minden visszatér a régi kerékvágásba.

– A rajtaütéskor a foglyokat dzsippel elszállították valahová – nyilatkozta az egyik helyi lakos az Al-Jazeerának –, de amint elvonul a hadsereg, biztosan visszajönnek. Végül is itt élnek.

Az emberkereskedők a helyi törzsek tagjai, így szorosan kötődnek a lokális társadalomhoz. Ám minél brutálisabbakká válnak az emberkínzások, úgy mélyül a szakadék az emberkereskedő és a rokonai között.

– Haragszunk a kereskedőkre – jelenti ki Szaíd, a helyi prominens sejk testvére. – Két épületükben keletkeztek károk a katonai akció következtében, de ez rendjén van így, mert bűnösök voltak.

Sokan nem engedik be az emberkereskedőket otthonaikba, és nem köszönnek nekik az utcán. Az efféle közösségi ellenállás egy törzsi társadalomban nagyon sokat nyom a latban, és fontos szerepet játszhat az ezzel a visszataszító jelenséggel folytatott harcban.

– Ez most még új volt a számunkra, és mindnyájunkat felkavart – mondja Mohammed sejk, aki segítséget nyújtott a korábban említett szökevényeknek, Zarainak és Effrantnak. – De valamit kezdenünk kellett a helyzettel.

Ugyanakkor arra a kérdésre, hogy együttműködik-e az egyiptomi rendőrséggel, azt feleli, hogy az egyáltalán nem lenne helyénvaló.

– Ez egy törzsi közösség – magyarázza. – Nem teheted meg, hogy együttműködsz az állami szervekkel, mert ezáltal megfenyegetnéd a saját törzsed tagjait, sőt más törzsek embereit is. Mi csakis a közösség révén gyakorolhatunk nyomást.

Ez a közösségi nyomás időnként pozitív eredményt hoz, mint például annak az egykori emberkereskedőnek az esetében, aki a Lina Attalával folytatott beszélgetésben Mohammedként mutatkozott be.

– Valamikor hat mobilom is volt, hogy a különböző helyeken működő ügynökeimet irányítsam. Egy nap mindegyiket megsemmisítettem, és úgy döntöttem, felhagyok ezzel a munkával. Félrehajítottam az egészet, és elkezdtem mással foglalkozni.

Elismeri, hogy ebben a döntésben a törzse felől érkező kirekesztő jelek játszottak főszerepet.

– Ha kereskedő vagy, és bemész a boltba egy doboz cigiért, az eladó úgy tesz, mintha nem lenne bent, vagy arra kér, hogy menj ki onnan.

Érthető okokból Mohammed nem árul el részleteket a volt „munkájáról”, ahogy a jövedelmező emberkereskedelmet emlegette.

Az izraeli kormány által nyilvánosságra hozott adatok szerint ötvennyolcezer ember jutott be az országba a Sínai-félszigeten át a

szubszaharai Afrikából. A jogvédők állítása szerint az Eritreából érkező migránsok arról beszéltek, milyen barbár tortúrák áldozataivá váltak: verték, megkorbácsolták, megbélyegezték, árammal égették, földbe ásták, napra állították, szexuálisan kihasználták, meglőtték őket. Nem egyet közülük kivégzéssel fenyegettek meg, illetve azzal is, hogy megfosztják őket a szerveiktől.

Egyiptomnak sikerült az emberiszerv-kereskedelmi központ kétes dicsőségét is kivívnia magának. Az országba becsempészett áldozatoknak néha esélyük adódik arra, hogy a veséjük vagy egyéb szervük feláldozásával kiválthassák magukat. Főleg az eritreaiakat sújtja ez a gyakorlat, akiknek sokszor nincs annyi pénzük, hogy a több tízezer dolláros váltságdíjat megfizessék.

Az emberszerv-kereskedőknek szinte ellenállás nélkül áldozatul eső másik csoportba azok a szudániak tartoznak, akik a jobb élet reményében vagy politikai menekülteként érkeznek Kairóba. Mivel a tartózkodásuk legalizálásának vagy a munkavállalásuk engedélyeztetésének folyamata évekig is eltarthat, emberek ezrei maradnak fedél nélkül, elzárva bármilyen egészségügyi szolgáltatástól, megélhetési forrástól. Az ebből fakadó ínség az oka annak, hogy a bűnöző bandák könnyedén kihasználhatják áldozataikat, vagy szerveik átadására kényszeríthetik őket.

A Francé 24 televízió megrázó riportban²⁸ számol be minderről. A műsor elején bemutatják Ahmedet, az ifjú szudánit, aki ugyan nem akart a kamera elé állni, de érzelmektől fűtött hangon mesélte el a saját történetét.

– Amikor Kairóba érkeztem, pénzt akartam szerezni, hogy megélhessek, de nem találtam munkát. Valaki azt javasolta, hogy adjam el az egyik vesémet nyolcezer dollárért.

A veseeltávolítási műtét Ahmed számára rémálomba fordult.

– Kitaláltak a műtőből, de még az altatás hatása alatt álltam, amikor elszállítottak egy apartmanba, és otthagytak egyedül. A párnám alá valaki bedugott ötven eurót. Most beteg vagyok, és kimerült... – Ahmed megmutatja a hosszú, vastag sebhelyet az oldalán. – Egyfolytában fáj – panaszolja letörten.

Az okmányok nélküli migránsok – mivel ők a társadalom páriái – könnyű célpontot jelentenek a szervkereskedőknek. A WHO jelentése szerint Kína, a Fülöp-szigetek és India után Egyiptomnak a legmagasabb az illegális szervátültetési mutatója. Egyiptomban ugyan tiltják a szervkereskedelmet, viszont ajándékként az emberi szerv bármikor felajánlható. A szervkereskedők vagy zsarolással, vagy magas pénzösszeg ígéretével veszik rá áldozataikat az ajándékozási szerződés aláírására.

A francia televízió anyagában egy veseátültetésre specializálódott kórházi sebész is megszólalt.

– Az a szerencsétlen, aki hajlandó eladni valamelyik szervét, bemegy a rendőrkapitányságra, és ott aláír egy hivatalos, lepecsételt okiratot, amely tanúsítja, hogy a veséjét Isten nevében vagy magasztos lelki célok miatt ajánlja fel. Ha ilyen módon ajánlod fel a szerveidet, akkor az látszólag nem pénzkérdés. Nincs mögötte pénzügyi művelet. De valójában igenis van szó fizetségről.

Amikor a riporter úgy dönt, hogy mélyebbre ás, és az interneten végez kutatást az egyiptomi illegális veseátültetésekről, megrázó következtetésekre jut. Meghökkenően egyszerű ugyanis vesét találni akár hirdetés útján, akár a közösségi térben. A közvetítők a Facebookon írják ki az elérhetőségüket és a telefonszámukat.

Az újságíró felhívja ezek egyikét, és a közvetítő rögtön a tárgyra tér:

– Milyen vércsoportba tartozol?

– A, Rh-pozitív vagyok.

– Akkor ez Isten kegyelméből nagyjából kilencezer, kilencezeröttszáz euróba fog kerülni.

– És ebben az árban, ugye, minden benne van? – Igen, minden. A donor, a kórház, az egészségügyi személyzet. Minden, minden, minden... – nyomatékosítja a közvetítő.

– Szerinted nem kértek kicsit sokat ezért? – kérdezi a riporter, hogy hihetőbbé tegye az érdeklődést.

– Egy ötcsillagos kórházban a legjobb sebészek fognak foglalkozni veled...

A riporter, hogy meggyőződjön az ajánlat valódiságáról, rejtett kamerával megy be a közvetítő által említett, Kairó központjában

lévő kórházba, ahol hivatalosan nem foglalkoznak ugyan szervátültetéssel, de a kórházi személyzet minden szükséges információval ellátja.

– A sebész máris elindult, vele fogja tudni megbeszélni a kezelést
– közli a pult mögött ülő hölgy.

– Mikorra ér be? – kérdezi a riporter.

– Egyre. De máris beutalom a szükséges vizsgálatokra. Rengeteg donorunk van, hamarosan keresni fogjuk önt...

– Mennyibe fog mindez kerülni?

– Azt én nem tudhatom pontosan.

– De nagyjából milyen költségekre kell számítanom?

– Nézze, a donor körülbelül két, két és fél ezer eurót kap... Maga a műtét is két és fél ezer euróba kerül...

A televíziós csatorna által leforgatott anyag meggyőzően bizonyítja, hogy Egyiptomban milyen egyszerű elintézni egy illegális veseműtétet. Ezért a Perzsaöböl országainak dúsgazdag betegei is szívesen élnek az itt nyújtott lehetőségekkel.

Pár éve az egyiptomi bűnügyi hatóságok a szervkereskedő bandák közül lekapcsoltak néhányat. Ekkor az Al Arabiya hírportál pontos leírást adott arról, hogyan is működik a gyakorlatban ez az illegális szolgáltatás.²⁹ Az egyik nyolctagú bűnözői csoport Gízában tevékenykedett. A tagok között volt orvos és több labortechnikus is, akik a donortól huszonötezer egyiptomi fontért vásárolták meg a veséjét (ez akkoriban ezernégyszáz dollárnak felelt meg), majd huszonötezer dollárért adták tovább a transzplantációra váró jómódúaknak.

Amikor a hatóság rajtaütött a gyanús kórházon, éppen műtötték.

A páciens a Perzsaöböl területéről érkezett. A nyomozás megállapította, hogy a közvetítő egy Omár nevű férfi volt, ő teremtette meg a kapcsolatot a donor és egy dúsgazdag nő között. Omár a vallomásában beismerte, hogy a donorok huszonötezer egyiptomi fontot, vagyis valamivel több mint ezernégyszáz dollárt kaptak a veséjükért vagy májdarabjukért.

A gazdag páciens a veseátültetésért huszonötezer dollárt fizetett, amiből a sebész tízezret, az aneszteziológus ötezret kapott; az

ápolónőnek ezerötszáz, a technikusnak háromezer jutott. A közvetítő ötszáz dollárt vágott zsebre. A kórház átkutatásakor hetvenkétezer dollárt találtak készpénzben. A bandatagoknál szintén nagy összegek, dollártízezrek voltak.

A közvetítők az általuk létrehozott hálózatokon keresztül a szegény falvakban vagy egyéb, nyomorukról hírhedtté vált területeken hajtották fel az áldozatokat. A donorok egészségével, sőt életével mit sem törődve gyűjtötték be a szerveket. A gyanúsítottakat emberkereskedelemmel, illegális szervtranszplantációval, valamint engedély nélküli orvosi egység működtetésével vádolták meg.

Kettős kihasználásra is van példa: a szexuális rabszolgának eladott kislányokat, nőket veséik átadására is rákényszerítették, így a bűnbandák nem csupán szexet, de emberi szerveket is árultak. Az orvosok a szerv kiműtését követően szexuális szolgáltatásra is számítottak a prostituálttól.

A szervkereskedelem megdöbbentő jelenségének van még egy sötét oldala. Előfordul, hogy a szerveket a gyanútlan donor szándéka, sőt tudta nélkül szerzik meg. Az egyik áldozat, akinek a veséjét lopták el, megosztotta drámai történetét.

– Nem voltam jól, ezért bementem a kórházba, ahol azt mondták, hogy el kell távolítaniuk az epehólyagomat. A kórházból való távozást követően a fájdalom egyre erősödött. Megemlítettem a problémámat egy ismerősömnek, egy idősebb szudáni férfinak. Ő adott pénzt egy újabb kivizsgálásra. Az orvos ekkor közölte, hogy csupán egy vesém van, mert a másikat kiműtötték.³⁰

A 21. században virágzik az ember- és a szervkereskedelem.

* * *

Ötödik napja voltunk Sarm es-Sejkben. Továbbra is kijártunk a strandra, éttermekben étkeztünk, de már érintettük a jövőmet illető legfontosabb témákat is. Illegálisan, útlevel nélkül tartózkodtam Egyiptomban, így az okmánybeszerzés kulcskérdéssé vált annak érdekében, hogy hazajuthassak Lengyelországba.

Vegyes érzések kavarogtak bennem, és ezeken úrrá lenni emberpróbáló feladat volt. Örültem a szabadságnak, a napfénynek

és a gyönyörű környezetnek, ahol igen kellemesen telt az időm. A rabság és megaláztatás korszakát követően sorsom most csodás pihenést és kényelmes ellazulást tartogatott a számomra. Időnként mégis rám tört a félelem, hogy az engem körülölelő világ nem más, mint gyönyörű álmom, és mindjárt Karima ordítására fogok ébredni, aki visszapenderít lealacsonyító feladataim közé.

Steven szinte minden idejét velem töltötte, és nagyon odafigyelt rám. Amint belém hasított a pokoli rettegés, rögtön észrevette az arcomon a változást.

– Jól vagy? – kérdezte ilyenkor.

Csendben maradtam, mert ezekben a percekben képtelen voltam eldönteni, hogy nem valamiféle látomásban vagy álomban leledzem-e. Steven aggódó, együttérző pillantást vetett rám, megnyugtató szavakat keresett.

– El fog múlni – ismételte türelmesen. – Mostantól egyre jobb lesz minden.

– Ha te mondod... – nyögtem ki megtörtén.

Annak érdekében, hogy elterelje a figyelmemet a sötét gondolatokról, megpróbált feldobni egy kicsit:

– Szeretnéd megnézni a dervistáncot?³¹ – A dervistánc az üdülő számos attrakciójának egyike volt.

– Nem, köszönöm, talán majd máskor. – Valamiféle letargia vett rajtam erőt, mintha teljesen működésképtelenné váltam volna.

– Majd szólj, ha kedved támad valami mulatságra. – Steven nem erőltette a dolgot. Tudta, hogy el kell telnie némi időnek, mire magamra találok dermedtségből.

– Rendben.

Máskor meg egyszerűen habzoltam az életet. Elnézegettem a kisgyerekes családokat, akik örültek a szép időnek, a meleg tengernek és a közös vakációnak. A szülők felfújható labdákat vásároltak a csöppségeknek, aztán kacagva játszottak velük, kiáltozva dobálták egymásnak a labdát. Meglestem az alkonyatkor a strandon kószáló, egymásnak érzelmes szavakat suttogó szerelmespárokat. Megfigyeltem az idős házaspárokat, akik

gondoskodón kínálgattak egymásnak finomságokat a szálloda éttermében.

És ilyenkor mindig rám tört a szomorúság. A fájdalom, hogy valaki hirtelen, erőszakkal elvette tőlem ezt a normális világot. A világot, ahol a kislányok színes labdákkal játszanak, és nem beteges vágyaikat kiélő, visszataszító pedofilokat szolgálnak ki; ahol a férfi és a nő azért bújjik együtt ágyba, mert valóban szerelmesek; ahol az egymással töltött időt években, és nem órákban mérik. Pénzzel megfizetett órákban.

A fájdalom és a szomorúság nagyon hamar alakult át haraggá bennem. Harag lett belőle, és düh. Düh és gyűlölet. Tarek iránt. Az emberkereskedő iránt, aki előre megfontolt szándékkal csapott le rám, az élő árura. Magába bolondított és túladott rajtam. És elvette a normális világot, amit talán sosem kapok már vissza. Mert a szexuális rabszolgaságban töltött év tovább élt bennem, nem engedett megnyugodni és visszatérni a hétköznapi valóságához.

Kapcsolatba kellett volna lépnem a családommal, de még nem álltam készen rá. Még csak bele sem mertem gondolni, mit éltek át a szüleim, amikor hirtelen, minden életjel nélkül eltűntem. Bár mindez akaratom ellenére történt, iszonyú büntudat gyötört miattam.

A családom még azt sem tudta, hogy Duhajba utaztam. Anyukám az elejétől fogva ellenezte a Tarekkel való barátkozást, ezért azt hazudtam neki, hogy a szaúdi már rég elutazott Lengyelországból. Aztán pedig beadtam nekik, hogy Horvátországba megyek nyaralni... A szüleim semmiről nem tudtak.

Csak a munkatársnőimet avattam be az utazásomba, akikkel a Tarekkel való megismerkedés estéjén szórakoztam. Ők biztosan felvették a kapcsolatot a szüleimmel, amikor nem tértem vissza a szabadságról, és akkor... Fogalmam sincs, hogy azonnal elmondták-e anyuénak az igazságot. Talán azt hitték, hogy olyan jól érzem magam Duhajban, hogy ott is maradtam? És arra vártak, hogy majd én értesítem erről őket? Vagy esetleg mindnyájan kétségbeesetten kerestek? Bármi is történt, most nem volt erőm szembenézni vele. Magyarázkodni, hogy miért nem jelentkeztem. Elmesélni, hogy mi történt. Végighallgatni a szemrehányásokat,

amiért nem hallgattam anyámra. Hordozni ezt az iszonyú szégyent... Nem, most még nem...

Steven átköltözött a hálószobámba, és éjszakánként sokat beszélgettünk.

– Steven... – szólaltam meg.

– Hallgatlak, szerelmem. – Közelebb húzott magához.

– Az a pénz...

– Miféle pénz?

– Amit kiadsz rám... Az nagyon nagy összeg.

– Nem olyan túl nagy.

– De az. Egyszer majd megadom.

– Felesleges.

– Nem az.

– De.

– Könyvelő vagyok... – folytattam makacsul. – Dolgozni fogok, pénzt keresek és... Lassanként mindent visszaadok. Lehet, hogy nem azonnal, de...

– Ne foglalkozz most ezzel! – Hosszan megcsókol.

Máskor meg elhúzódtam tőle, egészen az ágy széléig.

– Mi van veled? – kérdezte.

– Semmi.

Pedig dehogynem. Mocskosnak és elhasználtalak éreztem magam. Nagyon alávalónak. Bűnösnek. És iszonyúan szégyelltem magam. Amiket csináltam... Nem számít, hogy kényszerítettek. Égető szégyen borította lángba a testemet. Perzselt. Borzalmas emlékek törtek fel. Undorodtam magamtól. Reszkettem. Rángatóztam. A megaláztatás és a gyalázat könnycseppjei gurultak le az arcomon.

– Kedvesem... – Egy hajszálynit felém mozdult.

Tiltakozva ráztam a fejem. Nem akartam, hogy hozzám érjen.

Ő megértette.

– Kényszerítettek... – A testem akaratom ellenére rázkódott. – Ráerőszakoltak mindenféle...

– Tudom, szívem... – suttogta. – Tudom...

– Én tényleg nem akartam. – Ekkor már bögtém. – Megzsaroltak, megijesztettek... Félttem. – A sírás hisztérikus zokogásba fordult.

Óriási részvétellel a szemében nézett, de a harag is meglátszott az arcán, hogy valaki ilyen iszonyú fájdalmat okozhatott nekem.

Zokogtam, üvöltöttem, vonyítottam, gyászoltam magam.

– Nem a te hibád – ismételte.

Miután a feltorlódott érzelmek meggyötörtek, szerettem magam mellett tudni. Odabújtam hozzá. Lágyan átkarolt, és magához ölelt. Hosszú ideig csak feküdtünk csendben, hallgattam, ahogy ver a szíve.

– Most már nem fog bántani senki – mormogta mély hangon. – Mindent, kivéve a szerelmemet...

Az ötödik napon reggel szokás szerint reggelizni mentünk az étterembe, aztán visszatértünk az apartmanunkba. Steven alaposan átnézte az összes helyiséget, lehallgatókészülékeket keresett, és csak amikor biztosra vette, hogy minden rendben van, csukta be gondosan az ablakot, és állt elő a mondandójával.

– Ma el kell utaznom, és lehet, hogy egy darabig nem tudok visszajönni. Tudod, milyen ügyben megyek?

– Igen. – Kitaláltam, hogy az irataimról lehet szó.

Steven máskor is elhagyta már az üdülőt, amikor találkoznia kellett valakivel. Sosem mondta, hova megy, kivel lép kapcsolatba. Igyekeztünk a lehető legkevesebbet beszélni arról, hogy valójában mit is csinál. Steven mindig nagyon óvatos volt. De éjszakára sosem hagyott egyedül. Úgy gondolta, hogy napközben, az emberektől nyüzsgő üdülőben, a parton, a medencénél vagy valamelyik étteremben nagyobb biztonságban vagyok.

– Mit fogsz csinálni? – kérdezte.

– Kimegyek a partra. – Nem szerettem egyedül ülni a zárt szobában. Nagyon rossz emlékeket ébresztett.

– Remek ötlet. – Rám mosolygott. – Elkísérlek.

– Nagyszerű – viszonztam a mosolyát. – De még fel kell vennem a fürdőruhát, és pár holmit összekészíteni. Tudsz várni egy kicsit?

Az órájára pillantott.

– Igen, de siess!

– Jól van, rögtön kész leszek.

– Várlak.

Bementem a hálóba, ledobtam a ruhát, és bikinit kaptam magamra. A strandtáskába behajigáltam néhány apróságot, felkötöttem a pareót, feltettem a napszemüveget és a kalapot, strandpapucsba bújtam, és visszamentem a nappaliba.

– Meg is volnék.

– Tényleg gyorsan elkészültél – nevette el magát Steven.

Felkelt a kanapéról, és hozzám lépett.

– Örült jól nézel ki. – Átölelt. – Ahogy egyébként mindig.

– Köszönöm. – Kicsit félrebiccentettem a fejem, lehunytam a szemem.

Megcsókolt. Hosszú és édes volt a csókja.

– Steve...

Nem mondtam még ki azt, hogy szeretem. De majd nemsokára. Talán ma este. Igen, ma este biztosan megmondom neki.

– Akartál valamit mondani, Júlia?

– Ha visszajöttél, elmegyünk valahová? – kérdeztem. – Esetleg a táncoló dervises bemutatóra? – Úgy éreztem, a misztikus tánc jó körítéséül szolgál majd a kivételes alkalomhoz.

– Hát persze, szívem, ahová csak akarsz... – Melegen átölelt. – De most már induljunk!

Kiléptünk a villából, és a tekerős ösvényeken, amelyeknek mindkét oldalán zöld növények és virágok díszlettek, és amelyeket úgy megszerettem, lebaktattunk a partra. A törölközős standtól nem messze telepedtünk le.

– Igyekszem minél hamarabb visszaérni – biztosított Steven. – Lehet, hogy még itt talállak a tengerparton.

– Igen, azt hiszem, a strandon maradok. – Nem akartam egyhamar visszabújni az apartmanba.

– Este pedig elmegyünk, jót vacsorázunk, és megnézzük a táncbemutatót – ígérte.

– Alig várom... – Elmosolyodtam, mert eszembe jutott a tervem.

– Viszlát, kedves.

Szerelmem..., fűztem hozzá gondolatban. Steven sarkon fordult, én pedig néztem, ahogy távolodik a kanyargós kis úton.

Fogtam egy törölközőt, aztán letelepedtem az egyik fekvőhelyen.

A személyzet szokás szerint máris ott termett, hogy kifeszítsék a napernyőt, és italokkal meg harapnivalókkal kínáljanak. Kértem egy Camparit narancslével, leoldottam a pareót, és elnyúltam a fekvőhelyen.

A pincér kihozta a koktélt, és a mellettem álló kisasztalra helyezte.

– Parancsoljon!

– Köszönöm. – Kinyitottam a szemem, és a kezembe vettem az italt.

Lassan kortyolgattam. Élveztem a hullámozó tenger látványát. Egyszerre egy kellemetlen kis remegés futott át rajtam. A távolban egy fehér jacht horgonyzott. Bár a türkiz éggel a háttérben impozáns látványt nyújtott, rögtön eszembe jutott róla a szexorgia, amelyen bestiálisán összeverték, megrugdostak és megerőszakoltak. Elfordítottam a tekintetemet a jachttól, és kiürítettem a koktélos poharat. Nem akartam erre gondolni. Nem akartam emlékezni. Nem akartam, hogy fájjon.

Leraktam az öblös poharat az asztalkára, és már érkezett is a pincér, hogy elvigye.

– Még egyszer ugyanezt? – ajánlotta.

– Igen, jöhet még egy.

Komoly erőfeszítésbe került, hogy a gondolataimat más vágányra tereljem. Felidéztem a Stevannel töltött időt, amikor úgy éreztem magam, mint egy szabadságát töltő turista. Hogy milyen volt a tenger felszínén lebegni az üvegezett aljú csónakban. Vagy az esti tengerparti sétáinkra gondoltam. Arra, amikor kimerülésig úsztunk együtt a medencében. Vagy a feledhetetlen vacsorára, amikor azt az arab számot hallgattuk, és Steven lefordította a szövegét.

A mai este is biztosan ilyen lesz... Ábrándoztam. Az üdülőben a fő látnivaló a hastáncosokon kívül a keringő dervisek estje volt. A hastánc cseppet sem érdekelt. Egy életre elegendő lett belőle...

Újra megrázkódtam, és amint a pincér letette mellém a következő italt, rögtön a pohárért nyúltam. Ittam néhány kortyot, és gondolatban visszatértem a dervisek táncához.

Előző nap hallottunk erről, amikor kihallgattuk a mellettünk ülő házaspár csevegését. Csodálattal emlegették a férfiak örvénylő

mozdulatait. Arról társalognak, hogy a saját tengelyük körüli gyors pörgés egyfajta meditáció, melynek célja a belső lelki tisztaság elérése.

Étterembefogunk menni... Megnézzük a keringő derviseket... Beszélünk a tánc jelentőségéről... És bevallom Stevennek, hogy szerelmes vagyok belé...

– Nincs túl melege? – szólalt meg mellettem egy férfi.

Kinyitottam a szemem, és csodálkozva vettem észre, hogy a szomszédos fekvőhelyet egy kivételesen jóképű egyiptomi fiatalember foglalta el.

– Zijád vagyok – mutatkozott be.

– Júlia – feleltem reflexből.

– Örvendek. – Széles mosolya hófehér fogakat villantott elő.

Biccentettem, mert nem volt kedvem társalogni. Azt is sajnáltam, hogy elárultam a nevemet.

– Nincs túl melege? – ismételte meg a kérdést.

Tanácsstalan voltam. Nem akartam, hogy a válaszomba kapaszkodva igyekezzen folytatni az ismerkedést, de nehéz lett volna egyszerűen úgy tenni, mintha ott sem lett volna.

– Nincs – szögeztem le kurtán.

– Mert ha esetleg melege lenne – folytatta a fickó zavartalanul –, akkor meghívnám a koktélbárba, az klimatizált hely.

Ez most kurvának néz? Ideges lettem.

– A férjemet várom! – közöltem hangosan és határozottan. – Mindjárt itt lesz!

– Szóval a férjét várja... – Valahogy furcsává vált a mosolya. Sikamlóssá... – Ma' asz-szalama. – Felkelt a fekhelyről, átható pillantást vetett rám, aztán lassú léptekkel odébbállt.

Ez az incidens kibillentett az egyensúlyomból. Úgy néznék ki, mint egy kurva? Talán rögtön látni rajtam, hogy nemrég mivel foglalkoztam? A szívem örült ritmusban dübörgött, a szemem benedvesedett. Miért pont hozzám jött ide? Hisz annyi nő van a strandon...

Körülnéztem, és feltűnt néhány pár: egyiptomi férfiak, európai nőkkel. Eszembe jutott, hogy a fiatal egyiptomi fiúkról az a hír járja, szeretnek az európai nők körül legyeskedni; akik némi romantikus

enyelgésért – no meg szexért – pénzzel és apróbb ajándékokkal kedveskednek nekik. Az efféle dzsigolóknak valószínűleg nem okoz problémát, ha egy nőnek férje van...

Kicsit megnyugodtam, de elment a kedvem a további strandolástól. Pár perc múlva összeszedtem a holmim, betekertem magam a pareóba, és megindultam a villa felé. Menet közben az a furcsa érzésem támadt, mintha figyelne valaki. Megpördültem, de semmi gyanúsat nem láttam. Csak egy fiatal házaspár ballagott mögöttem két kisgyerekekkel.

Biztos csak az idegeim..., gondoltam, mégis sietősebbre fogtam a lépteimet. Sajnáltam, hogy nem hívhattam fel Stevent. Volt ugyan mobilja, de gyakran kikapcsolta, és valahová mélyre dugta. Nekem nem volt telefonom, mert Steven szerint még korai lett volna.

– Sosem tudhatod, hogy ki, mikor és milyen célból mér be – magyarázta. – Fényképezned nem lenne szabad vele, és ha elmegyek, amúgy sem tudnánk felvenni a kapcsolatot. Nem beszélve arról, hogy szinte állandóan együtt vagyunk.

Az apartmanba érve gondosan magamra zártam az ajtót, úgy, ahogy Steven tette, ha valami fontos mondanivalóra készült. Lezuhanyoztam, magamra kaptam egy ruhát, és letelepedtem a nappaliban. Reméltem, hogy Steven hamar visszatér, mert már hosszú idő telt el a távozása óta. Először biztosan kimegy értem a strandra, és ha nem talál ott, akkor jön be ide. Csak már itt lenne!

Negyedóra múlva kopogtak az ajtón. Odaszaladtam, és már nyitottam volna, de az utolsó pillanatban elbizonytalanodtam.

– Steven? – kérdeztem.

– Ahmed, Ahmed.

Ahmed takarította a lakrészünket, és mivel Steven bőkezű borralalót csúsztatott oda neki, időnként plusztörölközőt, – szappant és – tusfürdőt hozott be nekünk. Arra gondoltam, hogy ebben a kánikulában akármi jól jöhet, így kinyitottam az ajtót.

Abban a pillanatban visszalöktek, és az arcomba nyomtak egy nedves rongyot. Édeskés illatot éreztem. Férfihangokat hallottam, arabul beszéltek. Rám erőltettek egy abaját, a fejemet is eltakarták egy kendővel. Alig vonszoltam magam, miközben kivezettek az apartmanból. Aztán fekete szakadékba zuhantam.

VII. FEJEZET

A poklok pokla

Bár kinyitottam a szemem, nem láttam semmit. Az arcomra takarót dobtak. Le akartam húzni, de amint mozdítottam a kezemet, fájdalom hasított belé. Valami a csuklómba vágott. Rájöttem, hogy hátrakötötték a kezem.

– Segítség! – üvöltöttem. – Segítség!

Arabul beszélő férfihangokat hallottam. Egyik-másik ismerősnek is tűnt. Hogy kerültek Egyiptomba ismerős hangok? Már megint egy rémálom. Most álmodom vagy képzelgek...

Kényelmetlen pózban feküdtem az oldalamon, mindenem sajgott. Nem törődtem a fájdalommal, a könyökömre támaszkodva próbáltam felemelkedni. Valaki megakadályozta, és határozottan visszanyomott a kezével. A férfiak ismét pergő arab párbeszédet folytattak. A hangjukból nyilvánvaló elégedetlenség tűnt ki. Mintha vitakoztak volna, vagy egymás szemére hánytak volna valamit.

Monoton motorhang ért el hozzám, ebből kitaláltam, hogy autóval visznek. De mi célból? Hová? Miért? Megpróbáltam összeszedni magam, és felidézni, mi történt, mielőtt az eszméletemet vesztettem volna. Steven elment, hogy iratokat szerezzen nekem. Előtte kikísért a strandra. Tovább erőltettem az emlékezetemet. Az a férfi... Zijád... Elég furcsa volt... Szóval tartott... Mit is akart tulajdonképpen?

Nem mozdultam, és nem is szóltam, így a férfiak elcsendesedtek. Gondolatban visszatértem Zijádhoz. Meg akart hívni egy italra... Mi volt a célja?, rettegve törtem a fejem, mert fogalmam sem volt, kiknek a kezébe kerültem. Egy európai nőre vadászott, aki támogatná? Esetleg feldühítette az elutasításom, és most bosszút áll? Nem, ennek nincs értelme... Hiszen tömérdek európai turista volt egy karnyújtásnyira. Ha velem nem jön össze, majd akad más... Vagy talán... Az eszembe ötlő gondolat olyan rémülettel töltött el, hogy libabőrös lett a testem.

A hotelapartmanunkba kiszállított angol nyelvű újságban olvastam egy cikket az Egyiptomban egyre inkább elharapódzó emberiszerv-kereskedelemről. Arról szólt, hogy embereket rabolnak

el, aztán műtétnek vetik alá őket, melynek során megszabadítják őket a szerveiktől – főképp a vesékre vadásznak. Az áldozatokat vagy erőszakkal viszik magukkal, vagy elkábítják őket. Halálos hideg borzongatta a hátamat.

A kényszerdonorokat a szervtolvajok elrabolták, esetleg azzal csalták őket be a kórházba, hogy egészségmentő beavatkozásra van szükségük. Amikor a mit sem sejtő páciens felfeküdt a műtőasztalra, kioperálták valamelyik szervét.

Mivel főleg szudániak kerültek bajba, az egyiptomi kormány határozottan visszautasította, hogy ilyesféle esetek előfordulnának. Ez azonban valószínűleg nem volt igaz, mert Dél-Szudán tájékoztatásügyi minisztere hivatalos közleményben figyelmeztette országa állampolgárait.

„Ha ilyen incidensek előfordulhatnak Egyiptomban, ha embereket ölnek meg és kiműtik a szerveiket, akkor Dél-Szudán állampolgárainak óvatosnak kell lenniük – mondta. – Nincs helye a könnyelműségnek. Ha az emberek félnek a kórházaktól, akkor megfelelő ellenintézkedésekre lesz szükség.”

Illegálisan tartózkodtam Egyiptomban. Nem voltak irataim. Nem jelentkeztem be hivatalosan a hotelben. Steven azt állította, hogy mindent elrendezett – tehát valakinek a hotel személyzetéből tudnia kellett rólam. Ha eltűnök, még arra sem lesz bizonyíték, hogy jártam ott egyáltalán. Nem voltam ott, nem vagyok itt. Én nem is létezem... Bármit megtehetnek velem...

– Neeeeem! – üvöltöttem fel, mint akinek a bőrét nyúzzák. – Neeeeem!

– Ide-oda dobáltam magam.

– Kahba!³² Kalba!³³ – hangzott az arab káromkodás.

A mellettem ülő férfi nyomban lefogott, és keményen az ülésbe szorított. Moccanni sem tudtam. A kezét a takarón keresztül a számra tapasztotta. Meg sem mukkanhattam.

Kiáltott a társainak, majd kis idő múlva félrehúzta a takarást, és az orromba tolt egy benedvesített kendőt. Ugyanaz az édeskés szag áradt belőle, amivel az üdülőben elkábítottak. Nem, ez nem lehet

igaz. Álmodom, most csak álmodom... Steven karjai között fogok felébredni.

Nem Steven karjai között ébredtem. Egymagám voltam, amikor magamhoz tértem egy apró szobában. Megmozdulni is félttem, nehogy felhívjam magamra elrablóim figyelmét. Ha tehettem volna, levegőt sem veszek.

Steven... Úgy vágytam utána. Az utóbbi pár éjszakán olyan közel éreztem magamhoz... Támogatott, jókedvre derített, hozzám bújtt...

A szívembe görcsös fájdalom hasított.

Néhány percig csak feküdtem teljesen összezavarodva, és megpróbáltam úrrá lenni vágtaozó gondolataimon. Talán egy szervkereskedő banda rabolt el? Végigsimítottam a hasamon és az oldalamon, ellenőriztem, nincs-e sebhely rajtam. A testem ép volt – de meddig marad így? Halálos rettegés tört rám. Reszkettem. Steven, szerelmem, nem volt időm elmondani neked... Nagy nehezen erőt vettem magamon, és visszanyeltem a feltörő zokogást.

Egy idő múlva felkeltem, és halkán az ajtóhoz osontam. Finoman lenyomtam a kilincset, de ahogy számítottam is rá, kulcsra volt zárva. A szobában volt még egy ajtó, amely, ahogy feltételeztem, a fürdőszobába vezetett. Megmostam az arcom, és visszamásztam az ágyba. Szinte ájultan hevertem. Kimerültén. Reménytelenül.

Hirtelen léptek kopogása verte fel a csendet. Magamra húztam a takarót, becsuktam a szemem, és úgy tettem, mint aki alszik. Hallottam, hogy csörren a kulcs, és a szobába bejött valaki. Lerakott valamit az éjjeliszekrényre, aztán valószínűleg engem vizslathatott, mert nem hallottam, hogy kiment volna. Felemelte a takarót, aztán megfogta a csuklómat, mintha a pulzusomat vizsgálta volna. Ha ez egy orvos...

Eszelős kétségbeeséssel rántottam ki magam, és az ajtóhoz vágattam. Kizuhantam a folyosóra, majd – mivel iszonyúan szédültem – a falnak támaszkodva próbáltam meg kijutni. Egyszerre erős napfény vakított el, és bár úgy éreztem, minden erőm elszállt, mégis rohantam előre, abban reménykedve, hogy sikerül megszöknöm elrablóim elől. Futottam, egyre csak futottam, nem néztem hátra. Csak minél messzebbre innen!

Később elkérem valakitől a mobilját, és felhívom Stevent, ez zakatolt a fejemben. Azt mondta, fontos, hogy megtanuljam a számát. Ő mindig előre tervezett... Az én szerelmem... Elszököm... A karjába zár, és akkor minden jó lesz. Mindörökre.

Nem kaptam levegőt, szakadt rólam az izzadság, de még mindig futottam. Sikerülni fog... Biztosan sikerül... A távolban épületeket láttam. Talán van ott valami üzlet vagy kávézó. Bármi, bárki... Felhívom Stevent, és minden rendbe jön.

Azok az épületek már egészen közel voltak. Még egy perc, és megmenekülök Gyorsítottam. Igen! Ott egy kávézó! Repültem, mintha a megváltást reméltem volna. Még pár lépés, és... Elbotlottam valamiben. Elestem. Ösztönösen magam elé kaptam a kezem, és a könyökömmel úgy vágódtam a kövezetnek, hogy azt hittem, eltört a karom.

– Jaaaj! – kiáltottam fel.

A fájdalomhoz társuló félelem megbénított. Fektemben megdermedtem, a könnyeimen keresztül bámultam csak a kis kávézót. Steven... Hol vagy? Ki segít felkelni?

Valaki odalépett, és talpra állított. Nem tudtam, barát-e, ellensége. De hamar megtudtam.

– Kaiba!

– Kahba!

– Sarmuta!³⁴

Az arab káromkodások úgy hullottak rám, mint parázna nőre a kődarabok.

– Jaaajjj!

Valaki durván megmarkolta a karomat, melyet éles fájdalom járt át.

Három arab férfi, mit sem törődve kétségbeesett kiáltással, visszafelé rángatott. Minden tiltakozásom ellenére visszavezettek az impozáns, fehér villához, amelyből az imént megszöktem.

Lenyomtak az ágyra, majd ketten közrefogtak, így telepedtek le mellém. A harmadik férfi pár szót váltott velük, és kiment a szobából. Csakhamar visszatért. Egy poharat hozott, amelyben valamilyen folyadék lötyögött.

– Igyál! – parancsolt rám angolul, és a pohár szélét ajkamhoz érintette.

Szorosan összezártam a számat, és elfordítottam a fejem. Újabb káromkodások következtek, és a jobbomon ülő férfi megragadta az orromat. Nem kaptam levegőt, ki kellett nyitnom a számat. A bal oldali arab a hajamnál fogva tartotta a fejem, a két másik pedig leerőszakolta a torkomon a pohárban lévő folyadékot. Hamarosan majd leragadt a szemem, és valami furcsa tehetetlenséget éreztem, ami az összes tagomra átterjedt. A fejemet is alig bírtam tartani. A férfiak az ágyra löktek. Hosszú, súlyos álomba zuhantam.

Amikor felébredtem, először a könnyökömet szaggató fájdalmat éreztem. Megvizsgáltam a karomat, és elhültem. Nagyon feldagadt, és az ütéstől a szivárvány színeiben pompázott. Egy helyen a duzzanat kidudorodott. Megijedtem, hogy eltört a karom. Megpróbáltam kiegyenesíteni, de a fájdalom miatt nem tudtam.

Mi lesz velem?, rágódtam kétségbeesetten. Ha ez repedés vagy törés... És ha jön még hozzá valami fertőzés is... Egyedül halok meg, lebénulva a fájdalomtól és a szepszistól...

A zár kellemetlen csikordulása emlékeztetett rá, hogy rab vagyok. Mintha valaki azt próbálta volna a fejembe verni, hogy a menekülésnek semmi értelme nincs. Mert úgysem sikerülhet.

Egy természetes férfi lépett a szobába, és leült mellém az ágyra. A tekintete rögtön felfedezte dagadt könnyökömet.

- Fáj? – kérdezte angolul.
- Igen – feleltem bizalmatlanul.
- Nagyon?
- Igen.

A férfi megtapogatta a karomat, én pedig felszisszentem a fájdalomtól. Minden oldalról megvizsgálta, ellenőrizte, mennyire tudom mozgatni.

- Hát így fáj? – Lassan megpróbálta kiegyene síteni.
 - Fáj.
 - És így? – Könnyedén elfordította.
 - Így is.
 - Mozdasd az ujjaidat! – kérte.
- Szót fogadtam.

– Most szorítsd ökölbe a kezed, aztán lazítsd el!

Ezt is megtettem, ő pedig alaposan megvizsgálta, hogy hol a legerősebb a fájdalom, és mennyire tudom mozgatni a karomat. Feltűnt, hogy nagyon alaposan és szakszerűen végzi a dolgát. Túlságosan is szakszerűen. A szervkereskedőkre gondoltam, és hideg borzongás futott végig rajtam.

– Most egyelőre fájdalomcsillapítót és gyulladásgátlót kapsz – közölte a végén. – Később, ha szükséges, megröntgenezik.

A testem rángatózni kezdett. Észrevette. Felhívott valakit, és hadarva tárgyalt arabul. Nemsokára bejött egy nő gyógyszerekkel és egy pohár vízzel.

– Vedd ezt be! – Az orvos egy maroknyi tablettát vett át a nőtől, és átnyújtotta.

Nem maradt erőm tiltakozni. Tisztában voltam azzal, hogy ha megtagadom a bevételüket, úgyis arra fognak kényszeríteni, amire csak akarnak. Lenyeltem a pirulákat, és reméltem, hogy tényleg fájdalomcsillapítót kapok, mert a kínom egyre fokozódott.

Azokketten nem mentek ki a szobából, mintha várták volna, hogyan reagálok a gyógyszerekre. Valószínűleg megint altatót kaphattam, mert a szemhéjam mintha ólomból lett volna. Steven, szerelmem, hol vagy?

Elalvás közben rá gondoltam, és rá gondoltam akkor is, amikor magamhoz tértem az erőltetett alvásból. Biztos voltam benne, hogy az elrablóim bármire képesek, így azon emésztettem magam, hogy vajon Stevent is fenyegeti-e veszély. Ezek a gazemberek esetleg őt is megtámadták? Aggódtam a biztonságáért, az egészségéért, az életéért. Kedvesem, találkozunk-e még valaha?

Megtörtén felkászálódtam, hogy kimenjek a mosdóba, és egyszerre megláttam...

– Ó, anyám! – fakadt fel a rémület kiáltása ajkamról.

A sarokban egy szellem imbolygott. Vagyis elsőre úgy tűnt, hogy szellem. Nagyon fiatal és nagyon szép, hosszú hajú, szőke lány formájában. Falfehér arca és a szeme alatti kékeslila karikák egészen kísértetszerűvé tették. Ő is épp olyan iszonyattal meredt rám, mint én őrá.

El kellett telnie egy kis időnek, mire magamhoz tértem, és megláttam benne azt a nyomorult, halálra vált lányt, aki a sarokban ült, és két karjával görcsösen ölelte át a térdét.

Ő is a szervkereskedők áldozata lenne?, futott át a fejemen a gondolat. Ide gyűjtik be a donorokat...

Gyorsan bementem a fürdőbe, magamra zártam, és újra ellenőriztem, hogy nincs-e seb a testemen. Egyelőre nem volt. Megvizsgáltam a könnyökömet is. A színe kissé megváltozott, de nem nézett ki rosszabbul. Könnyítettem magamon, de még nem végeztem a kézmosással, amikor meghallottam, hogy valaki bejön a szobába.

– Hát az a másik meg hová lett? – csattant fel egy mérges női hang.

Válasz nem érkezett, ezért a nő odalépett a fürdőszoba ajtajához, és megpróbálta kinyitni. Amikor az ajtó nem engedett, dörömbölni kezdett.

– Bent vagy? – ordította. – Bent vagy?

– Igen.

– Nyomás, kifelé!

Elzártam a csapot, és kiléptem. Elég volt egyetlen pillantást vetnem a nőre, és a szívem megdermedt. Most már mindent tudtam.

A kihívóan öltözött arab nő a csillogó, mélyen dekoltált ruhában, amelyből szinte kidőlt az óriási mell, a dubaji nyilvánosház Karimájára emlékeztetett. Ugyanaz az ordenáré, rikítóvörös rúzs, ugyanaz az erőszakos tekintet, amelyből könnyörtelen aljasság süttött, ugyanaz a lestrapált ábrázat, amelyen a vastag festék ellenére is látszott a védelések, az éjszakai züllések és a kivédhetetlenül múltó idő nyoma.

– Dina vagyok – mutatkozott be. – Te pedig Júlia, igaz? – dörrent rám nyersen.

– Igen.

– Lengyelországból?

– Igen.

– Wiktorja is lengyel, szóval majd könnyen szót értetek Te dolgoztál már a szakmában, ezért pontosan el tudod magyarázni neki, hogy merre hány lépés. Ő új... – biccentett a rémült lány felé. –

Pár nap múlva kezdünk, és nincs szükség felesleges akciózgatásra. Te se próbálkozz szökéssel, esélyed sincs rá! – közölte határozottan, egy fenyegető pillantás kíséretében. – A lány egyelőre veled marad. – Elindult az ajtó felé. – Gondoskodj róla, hogy összeszedje magát! – Nem maradhat ilyen állapotban, még elriasztja a kuncsaftokat... – Mormogott még valamit az orra alatt arabul, aztán kiment a szobából, és kulcsra zárta az ajtót.

Wiktorja szemében könnyek gyülekeztek. Eszembe jutott, amikor Karima Okszanát küldte oda hozzám, hogy bevezessen a bordély rendjébe. Később visszajött, és az ukrán lánynak szegezte a kérdést:

– Megmondtad neki, hogy mi a dolga?

– Igen... – bólintott Okszana. – Rábeszélni a kuncsaftokat, hogy drága italokat rendeljenek, minden vágyukat teljesíteni...

Csak hát az élet a kupiban ennél sokkal, de sokkal többet követel... Aljasságot, hitványságot, feslettséget, züllést és könyörtelenséget. Ezekről beszéljek most ennek a gyerekeknek?

A lány zokogni kezdett. Épp olyan áldozat voltam, mint ő. Nem voltam alkalmas arra, hogy megtanítsam neki, hogyan legyen jó örömlány, és megvigasztalni sem tudtam. Nyeldestem a keserű könnyeket.

– Hány éves vagy? – kérdeztem tőle lengyelül.

– Tizenhét.

Sokkal fiatalabbnak nézett ki. Vagy ráijesztettek már, és megtanították neki, hogy hazudjon az életkoráról, vagy kislányos típus volt. Függetlenül az igazságtól, itt biztosan jó áron fogják értékesíteni.

– Nemrég töltöttem be – tette hozzá, amikor látta a szememben felcsillanó kétkedést.

– Hogy kerültél ide?

– Lengyelországból repültem ide, Egyiptomba.

Ezt, mondjuk, magamtól is kitaláltam; az viszont jobban érdekelt, hogy milyen út vezette ide, ebbe a bordélyba.

– Kivel jöttél?

– Én... én... Andrjuskával. – A sírása nem ismert gátat.

Nagyon megsajnáltam. Mellé telepedtem, és egészséges karomat átvetettem a vállán.

– Ne bőgj, úgysem segít... – így hát már közöltem is vele az első könnyörtelen igazságot.

A könnyeit letörölte ugyan, de újabbak szöktek a szemébe.

– No és ki az az... Andruska? – firtattam.

– Andrej a fiúm... – Megint felzokogott.

– Orosz?

– Igen is, meg nem is...

– Ez mit jelent?

– Azt mondta, hogy az anyukája lengyel.

Na persze, hazudott, gondoltam. Ennek is úgy volt lengyel az anyja, ahogy Tareknek angoltanár a húga. Egy újabb szemétláda. jaj, hogy utálok ezeket a rohadékokat!

– Utazott még veletek valaki?

– Nem... – Viktoria megint letörölte a könnyeit. – Lengyelországból senki, de később megjöttek az ismerősök Oroszországból.

– Miféle ismerősök?

– Nem tudom, először láttam őket. Andrusa barátai meg a csajaik.

– És mi történt?

– Az első napokban... minden csodálatos volt – szipogta. – Uszodába jártunk, strandra, úsztunk a tengerben. Esténként pedig szórakoztunk.

– Akkor... – fel kellett tennem a legnehezebb kérdést. – Akkor hogy kerültél ide?

Úgy nézett rám, mintha legalábbis nekem kellett volna tudnom a választ.

– Nem tudom... Nem emlékszem...

Ezek szerint elkábították.

– Mire emlékszel? Mi az utolsó dolog, amire emlékszel, mielőtt ide kerültél?

– Volt egy nagy buli.

– Hol?

– Egy jachton.

Megremegtem. Lekaptam a kezem a lány válláról. A borzalmas emlékek úgy ragadtak meg, mint egy óriási, fekete polip csúszós karjai. Elhúzódtam, mert nem voltam képes elviselni a lány érintését. Senkinek az érintését nem tudtam elviselni.

– Megfájdul a karom, ha így tartom – magyarázkodtam. – És mi történt azután, Wiktorია?

– Wiki... Hívj Wikinek!

– Rendben. Mi történt később, Wiki?

– A szokásos, ami egy ilyen bulin lenni szokott. Táncoltunk, ittunk...

– Kié volt a jacht?

– Nem tudom pontosan. Egy arab ismerősüké. Egyébként is sok arab ismerősük volt itt. Egyiptomiak és mások is... Azt mondták, hogy gyakran járnak vakációzni erre az üdülőhelyre, innen az ismeretség.

– És a lányok, akik Andrej barátaival érkeztek, kik voltak? Ők is oroszok?

– Igen. Nagyon szép lányok... – Wiktorია elgondolkodott, mert valószínűleg most jött rá, hogy az összes lány ugyanahhoz a szépségtípushoz tartozott: nagyon formás volt mind, telt mellűek, többségükben szőkék, hosszú hajúak. – Később, de még a buli előtt repültek ide ukrán csajok is.

Wiktorია nyilvánvalóan egy emberkereskedő banda hálójába került, állapítottam meg magamban. A lány következő szavai csak megerősítették ezt.

– Mindnyájunkat elvittek arra a jachtra. Elkezdődött a parti... – mesélte komoran. – Eleinte még jó volt. A lányok tetszettek az arab férfiaknak, ezért a buli elég hevesen folytatódott... Engem is kiszemelt valaki, de mondtam az illetőnek, hogy én Andrijuskával vagyok. Aztán... – Mélyet sóhajtott.

– Mi volt aztán?

– Andrej meghívott egy italra. Mintha még elmentünk volna valahová, de többre nem emlékszem...

– És itt tértél magadhoz?

– Igen... – A szomorúság elkeseredésbe váltott. – Nem volt nálam a telefonom, a pénzem. Az útlevelem is hiányzott, a hotelben

maradt. Csak az volt furcsa, hogy a szobában mégis itt állt a bőröndöm a holmimmal.

Eladta, ahogy engem Tarek... Nehezemre esett közölni vele az igazságot. A megrázó valóságot.

– Bejött hozzám ez a... ez a Dina... – Wiktorina elfintorodott. – És azt mondta, hogy mától itt dolgozom, mert valami pénzzel vagyok az adósuk. Miféle pénzzel? – emelte fel a hangját. – Hiszen én semmiféle pénzt nem kaptam tőlük!

– Ki fizette az egyiptomi utazásodat?

– Hát Andrjuska... – ismerte el a lány. – De ezt ő ajándékba adta, az ismeretségünk féléves évfordulójára. Andrjuska mindig arról mesélt, hogy milyen klassz itt, fényképeket is mutatott, szóval eljöttem vele.

Andrjuska, Andrjuska... Mást sem tud mondani ez a lány, csak hogy Andrjuska... Feldühített ez a becézés. Tőről metszett személtáda.

– Dina elmondta neked, hogy mi lesz a dolgod? – kérdeztem, mert fogalmam sem volt, hogy Wiktorina tisztában van-e a helyzettel, amibe került.

– Azt mondta, hogy ez valamilyen éjszakai klub. Szórakoztatnom kell a vendégeket, vagy mit... Még azt sem tudom, hogy pincérnő lesz belőlem, vagy esetleg hosztesz? És valójában azt sem értem, miért nem mehetek ki innen. Miért kell itt dolgoznom? Miért vagyok én adós? És hol van Andrjuska? – Már megint megeredtek a könnyei. – Ő miért nincs velem?

Elhalmozott a kérdéseivel. Csak egy válaszom volt ezekre, amit Okszanától hallottam bordélybeli életem legelején.

„A pénz... – Az ukrán lány idegesen szippantott a cigarettájába. – A pénzért az ember képes a legaljasabb hitványságra.”

A pénzért rabolnak el bűnbandák embereket, hogy megfosszák őket a veséjüktől. A pénzért kelletti magát addig egy férfi, amíg meg nem szerez egy nőt, hogy aztán idehozza, kéjencek prédájául vesse, és ezzel élve tépje ki a nő – egyébként érte dobogó – szívét.

– Wiki...

Ez volt a pillanat, amikor jól jött volna egy ital. Vagy valami ütősebb szesz. Wiktorina rám emelte a tekintetét. Feltűnt, milyen

kifejező, hatalmas, kék szeme van. Túlságosan szép. Túlságosan ártatlan. Most még az.

– Wiki... Azt kell tennünk, amit mondanak nekünk. – Köntörfalaztam, mert nem volt erőm közölni vele az igazságot.

Dina azt mondta, hogy néhány nap múlva kezdünk, tehát volt még egy kis időnk. Én magam is lelki roncs voltam; a könyököm jelezte, hogy már a fájdalomcsillapító sem hat, és egyszerűen képtelen voltam elfogadni, hogy újra visszatérjek a nyilvánosházi élethez. És beszélni erről még szörnyűbb lett volna.

Felidéztem magamban Steven telefonszámát. Megpróbálok kapcsolatba lépni vele. Ő is biztosan keresni fog, ha észreveszi, hogy eltűntem. Steven tudni fogja, hogyan húzzon ki ebből a szörnyű helyzetből. Lehet, hogy néhány nap múlva már itt sem vagyok.

Ha túl akartam élni, hinnem kellett. Magamban. Benne. A szerelemben.

– Dina mondott valamit a szökésről... Meg próbálunk együtt megszökni? – Wiki reménykedve nézett rám.

– Az nem olyan egyszerű... – Nem áltathattam. Nem vehettem magamra ezt a felelősséget. Duhajban egyszer megtettem Anisával – de ő gyerek volt. Egy törekeny, elrabolt kislány, akinek a szenvedése a lelkem legmélyéig hatolt. Aki éjszakánként a kilátásba helyezett szigorú büntetés dacára is átosont hozzám, hogy mellettem egy kis meleget és vigaszt találjon. Aki bízott bennem.

Wiktorია esete más volt. Együttéreztem vele, de a kiszabadításának a terhét nem volt erőm magamra venni. Túl nehéz lett volna.

Szoborrá dermedt. Én is letaglózottan gubbasztottam.

Gyászoltam a szabadságom és a hirtelen támadt, csodás szerelmem elvesztését...

Felálltam a padlóról.

– Le kell feküdnöm. Fáj a kezem. – Felkúsztam az ágyra. A fájdalom felerősödött, és arra gondoltam, hogy ha a kezem is eltört, akkor végképp nem tudom, hogy fogok megbirkózni ezzel az amúgy is elcseszett helyzettel.

Hallottam, hogy Wiktorია csendesen zokog. Belül én is ugyanezt tettem. Féltem, és vágyakoztam Steven után.

Megint csikordult a zár, és újra csak Dina rontott be a szobába.

– Te meg mit döglesz itt? – fékezett le az ágyam mellett. –
Pattanj!

Magamba fojtottam feltörő haragomat, leküzdöttem az ellenkezésemet – abban a pillanatban amúgy sem mentem volna vele semmire –, félredobtam a takarót, és felültem.

– Megmondtad neki, hogy mit kell csinálnia? – Dinának fülsértő, agyonivott hangja volt.

– Nagyjából...

– Te meg mit hadoválsz itt? – üvöltött rám. – Mi az, hogy nagyjából? Fiatal, friss, az első vonalban lesz bevetve, hogy pörögjön az üzlet, szóval lelkesnek, kedvesnek és szórakoztatónak kell lennie! Mondd el neki a ti nyelveteken, hogy később ne baszakodjon velem, hogy nem értette, mi a dolga!

– Ha te mondd el neki, akkor is megérti.

Dina úgy képen törölt, hogy a fejem hátranyaklott.

– Jaj! – kaptam az arcomhoz.

– Mit nem képzelsz, rohadt kurva? – ordította dühösen. – Az, hogy Duhajban dolgoztál, nem jelenti, hogy itt is te leszel a sztár!

Dehogy akartam én itt sztár lenni, csak úgy éreztem, hogy ha most bevezetem ezt a lányt a prostituáltlét műhelytitkaiba, akkor elismerem, hogy magam is az vagyok. De én nem akartam... Az én testem... Steven, drágám!

– Negyedórát kapsz. – Dina nem lacafacázott. – Közöld a kicsikével, mi a dolga, más nem fog ezzel szarakodni.

Ingerülten kirobogott. Látszott, hogy nem tűri az ellenkezést.

Meggyalázott arcom égett. Wiktoriára néztem. Megint olyan volt, mint egy kísértet. Kikészítette a jelenet, aminek tanúja volt.

Gyermekem, gondoltam. Ez még mind semmi...

Végre kellett hajtanom Dina parancsát.

– Ez itt egy kupi. Prostitúált leszel. – Gépies egykedvűséggel peregtek a szavaim. – Az lesz a feladatod, hogy drága italok megrendelésére vedd rá a kuncsaftokat. Utána meg... Tudod, mit kell tenned...

Wiktoriából kirobbant a sírás.

– Nem! Soha! Sosem teszem meg! – üvöltötte pánikba esve.

– Ne próbálj védekezni, mert kicsinálnak – tettem még hozzá, hogy ne áltassa magát.

Ha közel kerülsz a gonoszhoz átitat. Bepiszkol és meggyaláz. Az akaratodtól függetlenül. Ezért tartsd magad tőle a lehető legtávolabb!

Wiktorina iszonyú ordításai nemcsak Dinát csalták vissza a szobába, de két nagydarab mész is bedübörgött.

– Megmondtam neki, mi lesz a feladata – közöltem szárazon. – Úgy, ahogy parancsoltad – tettem hozzá cinikus gúnnyal.

Az utolsó órák történései teljesen kikészítettek. Már minden mindegy volt. A karom egyre jobban lüktetett – csak arra tudtam gondolni, hogy valaki adjon már egy marok fájdalomcsillapítót. És altatót. Hogy fel se ébredjek soha többé.

– Neee! – Wiktorina észvesztően sikoltzott.

A férfiak elkapták kétoldalt a hóna alatt, hogy majd kicibálják a szobából. A lány kitepte magát, csapkodott, és bár esélye sem volt a két kigyúrt behemót ellen, mégis egyre küzdött: dobálta magát, hisztérikusan visított, és egyfolytában szökni próbált. Hosszú, szőke haja ide-oda csapódva örvénylett kétségbeesett arca körül, amitől démoni látványt nyújtott.

– Andrjuszka! Hol az én Andrjuskám? – üvöltötte szakadatlanul. – Fel akarom hívni Andrjuskát!

A te rohadék Andrjuskád, ha tehetné, bármikor ugyanígy túladna rajtad, villant át az agyamon, mert már alkalmam nyílt az emberkereskedők ocsmány jellemét kiismerni.

A férfiak végül elrángították magukkal a kézzel-lábbal hadakozó Wiktorinát, én pedig egyedül maradtam Dinával.

– Nagyon fáj. – Mutattam neki bedagadt könyökömet.

– Még munkába sem álltatok, és már mennyi gond van veletek! Kiket vett meg ez az Omár... – panaszkodott elégedetlenül a madám. – Nem tudom, jó ötlet volt-e Kairóból kijönni ide... – mormogta maga elé.

Csakhamar megjelent egy másik nő, aki rissz-rossz ételt tett le műanyag dobozban az asztalra. Hozzá sem értem, egy falat sem ment volna le a torkomon. Az összes életkedv kiszállt belőlem. Gondolkodni sem tudtam.

Később bejött az a férfi, aki korábban egyszer már megvizsgált. Szemügyre vette a karomat, tapogatta, hajlítgatta; feltett néhány kérdést, és végül ugyanolyan gyógyszert hagyott ott, amelyet korábban kaptam. Amint kiment a szobából, belesüllyedtem az önkívületbe.

A következő napokat jórészt egyedül töltöttem a szobában. Ez nekem megfelelt, mert így megfeledkezhettem arról, hol is vagyok valójában, és mi vár rám hamarosan. Lehunytam a szemem, és újra átéltem a Stevennel töltött legszebb pillanatokát. Amikor erősen rá gondoltam, érezni véltem közelségét, gondosságát, érzékenységét; mintha testi távolléte csupán ideiglenes lett volna, a várakozás pedig csak átmeneti szakaszt képezett volna teljes egyesülésünk, a beteljesedés, a feledés előtt. Szerelmem...

Wiktoriával nem találkoztam, így feltételeztem, hogy nem tört meg egykönnyen, és azon dolgoznak, hogy hasznot húzhassanak belőle. Viktoria lázadt, vadul tiltakozott, és képtelen volt felfogni, hogy ezt az aljasságot nem más, mint az ő Andrijuskája tette vele. Szegény lány...

Naponta kaptam orvosságot, és a karom szerencsére gyógyulni kezdett. Persze lehet, hogy balszerencsémre, mert fennállt a veszély, hogy amint felépülök, beállítanak a bordély futószalagja mellé. De talán még szerencsés is vagyok, hiszen egy jól látható testi fogyatékoság az örömlány használati értékét jelentősen csökkenti – ahogy azt Duhajban Okszana példáján tanulmányozhattam. Az ilyen prostituáltak a bordély hierarchiájában alulra kerülnek, a kuncsaftok pedig hanyagolják őket.

A bordély folyosóján időnként hallható zajokból és mozgolódásból arra lehetett következtetni, hogy új nők érkeztek a házhoz. Nem tudtam, hogy erőszakkal hurcolták-e ide vagy az üdülőhely híre vonzotta őket. Sarm es-Sejk éjszakai klubjaiban a vendégek megmártóznak az egyenesen Ibizáról vagy New Yorkból érkező lemezlovasok irányításával zajló fergeteges bulikban; könnyű kábítószerhez jutni, így gyakoriak a vad partik. A leggazdagabb arab sejkek a parthoz közel horgonyoznak le több száz millió dollárt érő jachtjaikon. Csakhamar alkalmam nyílt az új prostituáltak közül megismerni néhányat.

Egyik nap estefelé Dina robbant be a szobámba.

– Öltözz fel! – utasított. – És fessd ki magad! Egy óra múlva állj készen!

Görcsbe rándultam. Kezdődik. A testem megfeszült. Az egykor megbecstelenített test üvöltött keservében, védekezni próbált az újabb megaláztatástól. Steven, szerelmem... Ments meg!

A madám távozott, és én elővettem a holmimat a csomagomból. Elhozták ide a cuccomat, amin különösebben nem is csodálkoztam, hiszen Ahmed, aki összejátszott elrablóimmal, bármikor bejuthatott a szobánkba. Mivel hivatalosan nem voltam a hotel vendége, Steven még csak feljelentést sem tehetett a lopás miatt. És valószínűleg arról sem tudott, hogy Ahmednek szerepe volt az elrablásomban.

Előkotortam az egyik ruhát, amit Steven vett nekem, és összeszorult a szívem. Jól szabott, lábszárközépig érő, csinos ruha volt, amitől elegáns hölgynek érezhettem magam. Vegyem fel, és menjek be ebben a szalonba, hogy aztán... Keserű könnyek csorogtak végig az arcomon.

Nehéz szívvel öltöztem át, és még várt rám az arcfestés. Nem akartam vonzó lenni. Nem akartam vágyat kelteni. Ezekben nem. A beszívott vendégekben, akik a kapcájukként fognak bánni velem.

Épp csak begomboltam a ruhámat, amikor benézett hozzám Dina. Kritikus szemmel mért végig, aztán felröhögött:

– Hát te meg hová készülsz? A királynőhöz mész teára? – Öltözz át valami előnyösebbe! – ajánlotta.

Az előnyösebb azt jelenti, hogy kihívó és kurvás.

– Nincs olyasmim.

– Mindig csak a gond van veletek... – ripakodott rám elégedetlenül, és már ott sem volt.

Negyedóra múlva visszajött, és az ágyamra hajított néhány kurta, csillogó-villogó ruhát, irtózatos dekoltázzsal. Utáltam az efféle göncöket.

– Próbáld fel, majd meglátod, melyik jó! De siess, mert mire Omár megjön, a szalonban kell lenned.

Omár, aki nőket vásárol. A bordély pásztora. Biztosan látni kívánja a nyáját, mielőtt belevág az új üzletbe.

Fogtam a kezem ügyébe eső első ruhát, és felvettem. Úgy tűnt, lefogyhattam, mert bár kisebb méretű volt annál, mint amit hordani szoktam, könnyen magamra kaptam. Nem csoda, az utóbbi napokban szinte semmit nem ettem.

Amikor Dina újra benézett, megint nem volt elégedett.

– Miért nem festetted ki magad?

– De kifestettem magam.

– Ez neked smink?

– Miért, nem az?

Már lódult felém, hogy pofon csapjon, mint a legutóbb – de az utolsó pillanatban visszafogta magát. Nyilván nem akart felesleges konfliktust a főnökkel való találkozás előtt.

– Fesd ki magad! – sziszegte a fogain keresztül.

Ezúttal nem ment ki, megvárta, amíg hangsúlyosabb sminket dobok fel.

– Húzd át a szádat még egyszer a rúzzsal! Érzékinek kell lennie – parancsolt rám élesen. – Az arcodat se hagyd ki! Több pirosat! Na, most jó... – mondta, amikor teljesítettem az utasítását. – Így jó lesz. Mehetünk.

Belepillantottam az ajtó mellett lógó tükörbe. Úgy néztem ki, mint egy kurva.

A madámmal együtt léptünk be a jókora, félhomályban úszó szalonba, és ez olyan hatást kelthetett, mintha különleges kapcsolatban állnánk. A termet fényűzően rendezték be, de ha pénzes sejkekre számítottak az ügyfélkörben, a tulajdonosnak tartania is kellett a megfelelő színvonalat. Tekintetemet azonnal a gazdagon ellátott bárpult vonzotta, ahol alulról megvilágított polcokon sorakoztak a különféle italokkal teli palackok. A szesz segít majd túlélnem.

– Oda ülj! – küldött el Dina a táncparkett melletti páholyok közül a középsőbe.

Megértettem, hogy a dubaji munkám miatt kaptam ezt az elismerést, hiszen szerintük jól tudom, hogyan kell az igényes sejkek kedvére tenni. Odalépdeltem a félkör alakban kiképzett páholyhoz, amelyben egy vörös lámpás kis asztal körül ívben puha, süppedős, bordó ülőhelyek terpeszkedtek.

– Júlia vagyok – mutatkoztam be az ott ülő nőknek.

– Liza. – Egy magas, duzzadóra feltöltött ajkú, műszempillás szőkeség felállt, hogy beengedjen.

A társnője ugyanígy tett, így mire helyet foglaltam, két európai és két arab lány között találtam magam.

– Engem Nadiának hívnak – közölte az a nő, akin a jól látható nyomokat hagyó plasztikai műtétek igényesen szabott járomcsontokat és feltöltött arcot eredményeztek, és aki meghökkentően hasonlított Lizára. Egyedül a hajuk színe különbözött, mert Liza platinaszőke volt, Nadia viszont sötétkékbe hajló hollófekete.

Pornófilmes sztárookra emlékeztettek. Később kiderült, hogy nem sokat tévedtem velük kapcsolatban.

– Oroszországból jöttél? – kérdezte Liza.

– Nem, lengyel vagyok.

– Úgy hallottuk, hogy Duhajban dolgoztál.

A bordélyban semmi nem marad titokban.

– Igen – feleltem.

A dubaji nyilvánosházak előkelő helyet foglalnak el a kuplerájok rangsorában.

– Mindig is oda akartunk menni, nem igaz? – kacsintott Liza Nadiára.

– Úgy van, bizony ám – erősítette meg barátnője.

– És ti honnan jöttetek? – tudakoltam.

– Ukrajnából – közölte Liza.

– De Manámában dolgoztunk – tette hozzá Nadia.

Eszembe jutottak azok a történetek, amiket Katrina mesélt a bahreini szexorgiákról: az ott folyó koprofiliáról és urofiliáról.

– Egy ismerős lány... – Alig tudtam kinyögni e szavakat. – Katrina, Oroszországból... Mielőtt Duhajba került volna, Manámában dolgozott. Mindenfélét mesélt arról, hogy mi folyt ott... – Sokatmondó pillantást vetettem a két lányra.

– Mindenütt az megy. – Úgy látszott, Lizát nem zavarják az efféle dolgok.

– Duhajban nem csinálják? – szegezte rám a tekintetét Nadia.

Megjelent előttem Larisza képe, a mellén az ürülékmaradványokkal.

– Dehogynem – ismertem el.

– Erről van szó. – Nadia vállat vont.

A másik oldalamon ülő arab lányok irigyen fülelték a beszélgetésünket.

– Mi is arról ábrándoztunk, hogy Duhajba megyünk – kapcsolódott bele a társalgásba a mellettem ülő szépség.

– Idevalósiak vagytok? – fordultam hozzá.

– Nem... Vagyis... – Kicsit összezavarodott. – Egyiptomiak vagyunk, és Kairóból jöttünk ide. Dalila a nevem – mutatkozott be.

– A nevem Lara. – A másik egyiptomi lány is odahajolt. – Nagyon kíváncsi vagyok, hogy milyen a duba... – Nem fejezte be, mert a terembe, mint szultán a kíséretével, megérkezett a bordély tulajdonosa.

A köpcös, nagy pocakú, alacsony egyiptomit megtermett testőrök és három nyúlánk, supermodellnek kinéző világszépe kísérte. Az öltönyös férfi szivarozott, és uralkodói tekintettel szemlélte meg a birtokát. Sugárzott róla a virágzó boltot irányító üzletember önbizalma és elégedettsége.

Egy diszkréten elhelyezett luxuspáholy felé tartott, ahonnan jól beláthatta az egész szalont. Kényelmesen elterült a foteljében, mellette foglalt helyet népes társasága. Már ott is termett a pultos, hozta a jégkockákkal csilingelő whiskyt, majd feltűnt az elragadtatottan mosolygó Dina is. Ő is melljük telepedett, és élénken magyarázott valamit.

– Mintha csak a királyunkat látnám – állapította meg Dalila.

– És biztosan úgy is él, mint egy király – toldotta meg Lara.

– De nektek nincs is királyotok – csodálkoztam el.

– De volt... – Dalila a pult felé sandított.

– Hozzak nektek is italt? – kérdezte Lara. – Dina azt mondta, hogy ha megjön a főnök, ihatunk pár pohárral a költségén.

– Köszönöm. – Nagyon is szükségem volt a szeszre e percben.

– Mit kérsz?

– Vodkát ananászlével és Sprite-tal. – Ez volt az állandó dubaji kupikoktélmom.

- Rendben. Neked a szokásost? – fordult Lara a társnőjéhez.
- Igen – bólintott Dalila.

Lara felállt, de a nyomában már szedelőzködtek az ukrán lányok is.

- Mi majd a pultnál iszunk – közölte Liza.
- El kell foglalnunk a székünket – nevetett fel Nadia.

Kényelmes léptekkel vonultak át a táncparketten, a csípőjüket riszálták, és egyre Omár felé pislogtak. Az volt a nyilvánvaló szándékuk, hogy a tulaj észrevegye és jól az emlékezetébe vesse őket. Látszott, hogy igyekeznek eljátszani a luxus escortgirlst, akiket a legexkluzívabb szexpartikra szoktak meghívni. Bahreinben már megszerezték a szükséges tapasztalatot, és tudták, milyen sok függ a főnöktől, aki gazdag sejkek számára szervez speciális bulikat.

– Tényleg úgy néz ki, mint Fárúk király³⁵ – Dalila a nőkoszorú közepén helyet foglaló, szélesen hahotázó Omárra tapasztotta tekintetét. – A legnagyobb kurvapecér volt, aki valaha élt.

– A király mint kurvapecér? – Én az Omárhoz törleszkedő lányokat figyeltem.

– Azt beszélnek róla, hogy amikor Olaszországban töltötte a száműzetését, név szerint ismerte az összes római örömlányt...

– Fárúk királyról van szó? – Lara lepakolta elének az italokat.

– Köszönöm. – Elvettem az egyik koktélt, és hatalmasakat kortyoltam belőle.

– Róla – felelte Dalila.

– Hát azt elmesélted már Júliának, hogyan halt meg Fárúk? – Lara lezöttyent mellém.

– Még nem. – Dalila felkacagott, és megemelte a poharát.

– Hogy halt meg? – Kezdett érdekelni a történet.

– Egy római étteremben adta be a kulcsot, ahol jól belakmározta valamelyik szeretőjével... – Dalila még most is a főnököt fürkészte. – Épp a vacsora utáni szivarját szívta.

– Még jó, hogy nem az ágyban dőlt ki valamelyik prostival! – röffent ki Larából a nevetés.

– Ahogy elnézem a főnököt, ő is hasonló élet módot folytat – állapította meg Dalila.

Ha most meghalna, megszabadulnék, gondoltam rögtön, és egy hajtásra végeztem az italommal.

– I. Fárúk király extravagáns szokásairól legendák keringenek mifelénk. – Lara belekortyolt az italába. – A méretre szabott öltönyök ezreiről, a ritka bélyeggyűjteményéről, történelmi értékű érmekollekciójáról, luxuskocsi-istállójáról... Versenyezni is szeretett. Rolls-Royce és Bentley autókat vezetett, melyek csakis piros színűek lehettek, hogy a rendőrség el ne kapja. Nagy tétekből kártyázott... Imádta az exkluzív órákat és az ékszereket... Még a személyzetet berendelő csengője is gyémánt-, rubin- és smaragdberakású volt.

– A leginkább mégiscsak egy dolog érdekelte... – kotyogott közbe Dalila.

– Micsoda? – kérdeztem.

– Nyilvánvaló... – Az egyiptomi lány kortyolt párat a szeszéből. – Valószínűleg neki volt a világon a legnagyobb pornógyűjteménye, a párnája alatt pedig egy meztelen fényképekkel telezsúfolt fotóalbumot találtak.

– Szóval ne csodálkozzunk, hogy név szerint ismerte a római ribancokat... – Üres poharam fenekére meredtem. – Hány italt is ihatunk ma?

– Kettőt vagy hármat – vágta rá Dalila.

– Már megyek is a pulthoz.

Menet közben tekergettem a nyakam, hogy látom-e Wiktoriát, de nem volt sehol. Még a főnök páholyába is belestem, hiába. Vajon mi történhetett vele?

A pultnál rendeltem még két italt, amelyeket Liza és Nadia társaságában tüntettem el. Beszélgettünk egy kicsit a kupikról és az Öböl-vidék mocskos bulizási szokásairól, majd otthagytam a szalont.

Meglehetősen ellazult állapotban jutottam be a szobámba. Ennek elsősorban az volt az oka, hogy ezen az estén még nem kellett kuncsaftokat fogadnunk. Lehúztam néhány koktélt, ami szintén jól tett. Dubaji előéletem a hasznomra vált, mert kapásból magasabb pozícióba kerültem, ami esetleg javamra szolgálhatott.

Lekapcsoltam a villanyt, befeküdtem az ágyba. Stevenre terelődtek a gondolataim. Nagyon hiányzott. Nagyon... A

szerelmem... Főleg azt járt a fejemben, hogy vajon biztonságban vane. A kedvesem... Minél hamarabb meg kell próbálnom felvenni vele a kapcsolatot. Úgy terveztem, hogy a szüleim felhívásának ürügyén kölcsönkérem az egyik vendég telefonját. Vagy ellopok egy mobilt, amikor a kuncsaft részegen alszik. Előfordul az ilyesmi. Vagy...

Valaki bejött a szobába. Az ajtó nem volt kulcsra zárva, hiszen az üzlet beindult, az egész épületet őrizet és felügyelet alatt állt. Azt gondoltam, Dina akar még valamilyen utasítást kiadni a másnapra vonatkozóan.

Aztán meghallottam Tarek hangját.

– Örülök, hogy újra találkoztunk, Dzsúúlia...

Az sem lett volna rosszabb, ha maga Lucifer érkezik hozzám látogatóba.

VIII. FEJEZET

Az elfajult orgia

Kemény és alapos verést kaptam.

– Mit képzeltél, ribanc? – ordította, miközben tombolt. – Azt képzelted, hogy elkufircolgatsz a szeretőcskéddel, miközben én majd szívok helyetted?

Üssön csak, üssön, amíg agyon nem ver, ismétелgettem magamban, akár egy mantrát. Mert ha nem ver agyon, én végzek vele. És akkor nemcsak prostituált leszek, de gyilkos is.

A nekivadult Tarek egyre nagyobbakat sózott rám, amikor pedig megrántotta gyógyulófélben lévő karomat, a fájdalom szinte elviselhetetlenné vált.

– Azt terjesztik rólam, hogy szar az árum. Miattad! Szandzsaj visszaköveteli tőlem a pénzt. Még én fizessek érted? – Úgy odacsapott, hogy felüvöltöttem.

– Jaaaaj!

– Azt hiszik, hogy visszaszöktél hozzám. – Bevitt egy újabb öklöst.

– Jaaaaj!

Az üvöltözés és jajgatás a szobába csalta Dinát.

– Mi folyik itt?

– Törődj a magad dolgával! – Tarek szívesen folytatta volna az ütlegetésemet.

A madám vetett egy pillantást kivörösödött, véraláfutásos arcomra és testemre.

– Halott ribanc nem hajt hasznot – jelentette ki szárazon. – Holnap neki dolgoznia kell.

Tarek egy pillanatra mozdulatlaná dermedt, majd leeresztette az öklét.

– Még nem végeztünk. – Dúlva-fúlva távozott a szobából.

Mintha magával az ördöggel találkoztam volna.

– Ismered? – kérdezte Dina.

Bólintottam.

– Na persze... – Még csakmeg sem lepődött. – Te is Duhajból jöttél, ő is Duhajból jött... Kicsi a világ. Valami régebbi elszámolás?

Régebbi elszámolásként szétverném a fejét. Sose lássam többé!

– Mit keres ő itt? – kérdeztem válasz helyett.

– Omárnak segít ideirányítani a sejkeket az Öböl környékéről. Ott vannak kapcsolatai...

Az már biztos... Eszembe jutott a többnapos, elfajult orgia a magánszigeten, ahová Duhajból hajóztunk el Tarekkel, még mielőtt eladott volna.

A partit a nagy medence mellett tartották. Patakokban ömlött a drága pezsgő, a lemezlovas nyugati és arab slágereket kevert, a vendégek táncoltak, a bikinis nők pedig a férfiak tapsától kísérvé, visítozva, szerteszét fröcskölve a vizet ugráltak be a medencébe. Más lányok önfeledten ringatták magukat, buján hajladozva igyekeztek felhívni a figyelmet szinte meztelen testük legvonzóbb részleteire. Mindnyájan topmodellnek néztek ki, akik a felkínálkozó vonaglásban igyekeztek felülmúlni egymást. A férfiak figyelmének felkeltése érdekében a legkülönbébb trükköket és egy sor illetlen mozdulatot vetettekbe. Egyikük kéjesen tátogatta a száját az összes arra járó férfi felé, hogy egyértelműen az illető tudomására hozza, a mély torok mesterével van dolga.

– Júlia, ő az egyik fontos ügyfelem Szaúd-Arábiából, legyél kedves hozzá... – mondta Tarek, amikor egy férfi közeledett felénk. Akkor még nem tudtam, milyen borzalmak várnak rám e fontos ügyfél miatt. Ibrahim sejk jelent meg előttünk. Igen, tagadhatatlan, Tarek ismerte a gazdag sejkeket.

– Most miért hallgatsz? – kérdezte Dina.

– Csak fáradt vagyok... És mindenem fáj...

– Kapsz fájdalomcsillapítót. – Kifelé indult. – Holnap állj készen a munkára!

Nem állok készen. Sem holnap, sem máskor.

– Jól teszed, ha kialszod magad – vetette még oda az ajtóból. – Nem egyhamar lesz rá alkalmad.

Pár perc múlva hozta a gyógyszert.

– Vedd be ezeket! – Letette a tablettákat az éjjeliszekrényre, és kiment.

Bevettem a gyógyszert, lefeküdtem, de nem tudtam elaludni. A Tarekkel való találkozás megrendített. Lassanként ért el hozzám, hogy mi történhetett. Rám találtak. Elraboltak. Megint eladtak. Újra beigazolódott, amit Okszana annyit emlegetett: az emberkereskedők csápjai közül senki sem szabadulhat.

A szalonban láttam olyan fiatal lányokat, akik talán szintén nem önszántukból voltak ott. Zavartnak és megfélemlítettnek tűntek. Valószínűleg ravaszul idecsábították őket Ukrajnából vagy Oroszországból – kaptak egy remek állásajánlatot egy üdülőhelyen, aztán elszedték tőlük az útleveleket, és belökték őket a bordélyba. Talán a saját barátjuk használta ki és szállította le őket, mint Wiktorja esetében. Mi lehet Wikivel? Lehet, hogy továbbadták, és most valamelyik sejk jachtján hajózik?

Nyílt az ajtó, és én menten lefagytam. Azt hittem, Tarek jött vissza, hogy beteljesítse bosszúját. Összekuporodtam, és arra gondoltam, hogy talán jobb is, ha most végez velem.

– Júlia... – hallottam meg Liza suttogását. – Alszol?

– Nem. – Felültem az ágyban.

– Gyere, Nadia! – szólt hátra Liza a barátnőjének. – Nem alszik.

Az ukrán lányok bejöttek a szobába, én pedig felkapcsoltam az éjjelilámpát.

– Ti meg mit kerestek itt? – kérdeztem a szokatlan éjszakai látogatás miatt meglepődve.

– Lenne kedved inni egyet velünk? – Liza egy egész üveg whiskyt húzott elő.

– Hol szereztétek? – A bordélyban italhoz jutni fizetés vagy a kuncsaft lehúzása nélkül igazi ritkaságszámba ment.

– Csak annyit mondok, hogy a pultos nagyon meg volt elégedve.
– Nadia felvihogott.

– Totál elszállt, mert még kólát és poharakat is adott. – Liza mindent előrármolt egy reklámszatyorból.

– Tényleg elszállhatott... – Tudtam, hogy a pultosoknak el kell számolniuk az italokkal, és nem osztogathatják el.

– Ha mi ketten valakinek nekilátunk... – Liza rámosolygott Nadiára, aztán széttöltötte a whiskyt a poharakba. – Tisztán kéred, vagy kólával? – fordult hozzám.

– Kólával.

Löttyintett egy kis üdítőt a szeszhez, félretette a kólásdobozt, a poharat pedig megemelte.

– Hát akkor, lányok, jó munkát mindenkinek!

Nem olyan tószt volt, amire szívesen ittam volna, de nagyon rám fért az alkohol.

– Egészségekre! – koccintottam Lizával.

– Egészségünkre! – csatlakozott Nadia is.

Ittunk, mint a dubaji bordélyban.

Most már örökké ezt fogom csinálni?

– Hogy tetszik a hely? – kérdezte Liza.

„A kupiban nincs érzélgés.” Ezt mondogatta mindig Okszana. Egy egész üveg whiskyt hoztak Kedvesek. Egészen biztosan akarnak tőlem valamit.

– Nem tudom. Meglátjuk, milyenek lesznek a kuncsaftok.

– Jól mondod. – Liza egyetértően bólintott. – Minden a kuncsaftoktól függ...

– Mi Bahreinben szerettünk volna bekerülni az elit eszkontlányokat szolgáltató ügynökséghez – mondta Nadia.

– Miért?

– Oda csakis a legszebb nők kerülhetnek be, akik három-négy nyelvet beszélnek, és jó iskolákba jártak...

– Ti sem vagytok rosszabbak... – mondtam, mert a lányok tényleg jól néztek ki.

– A toborzók szerint mégsem voltunk elég jók... – panaszkodott Nadia.

– Többször is megpróbáltuk – Liza hangjában érezhető volt a csalódottság. – Ha egy ilyen ügynökséghez tartozol, gyakran utazgathatsz az ügyfelekkel...

– Vagy akár magad is elrepülhetsz Duhajba, Párizsba, Londonba, Genfbe, Bécsbe vagy bárhová... – fűzte hozzá Nadia.

– Első osztályon repülsz, ötcsillagos hotelekben laksz, exkluzív éttermekben eszel, érdekes helyekre jutsz el...

– A legjobb ügynökségek úgy hirdetik magukat, hogy az ő lányaik luxuséttermekben és elit éjszakai klubokban szegődnek társaságul a

gentlemanekhez – mert így nevezik a kuncsaftjaikat –, vagy megállják a helyüket előkelő eseményeken, akár az operában is!

– Az ilyen nők tényleg nagyvilági életet élnek... – Ezt Liza olyan szomorúan mondta, mintha valami csodálatosról maradt volna le.

– Ha látnád őket – Nadia mindenkinek whiskyt töltött –, amint hosszú, elegáns estélyikben pózolnak fényűző, antikvitásokkal teletömött belső terekben! A sminkjük is profi.

– Vagyis nem kihívó... – kotyogott közbe Liza.

– Az utolsó divat szerint vágott frizurával és finom manikúrral...

– Egyedi ékszereket viselve...

– Egyszóval elképesztően sikkesek és elegánsak.

Az ukrán lányok a luxustól, a nagyvilági élettől elbűvölten, egymás szavába vágva áradoztak arról, hogy néznének ki és mit csinálnának, ha sikerülne bejutniuk az escortgirls elitjének szűk körébe.

– De a kinézet még nem minden! – figyelmeztetett Liza.

– Ezt hogy érted? – kérdeztem.

– Ők úgy jellemzik magukat, hogy erősségük a műveltség, a diszkréció és a kulturáltság. Biztosítanak róla, hogy különlegesen intelligensek, és mindig vidám társaságot nyújtanak. Helytállnak az előkelő fogásokkal és luxusitalokkal megrakott asztalok mellett is, miközben képesek izgalmas társalgást fenntartani. Az olyan életművészeknek ajánlják magukat, akik értékelni tudják kifinomult érzékiségüket.

– És garantálják, hogy a férfiakat olyan élményekben részesítik, amelyek messze túlszárnyalják a girlfriendek³⁶ iránt támasztott igényeiket – emelte ki Nadia az egyik fontos szolgáltatást, amire a legdrágább ügynökségek vállalkoznak.

– Emlékszem egy ilyen hirdetésre, mert nagyon megtetszett nekem, és a legszívesebben én is hasonlóképpen hirdetném magam. Sajnos – Liza fájdalmasan sóhajtott – nem volt alkalmam rá.

– Meséld el Júliának, hogy hangzott, mert tényleg nagyon izgi volt! – kérte barátnőjét Nadia.

– Nos, valahogy így... – Liza kortyolt párat a whiskyjéből. – Gyönyörű, egyúttal merész és kifinomult hölgy vagyok, akiből árad a

nőiesség. A személyiségem elbájoló és nagyon érzéki. Szeretem a stílusos, minőségi öltözködést. Igényes vagyok, mindig első osztályú és elegáns fehérneműt viselek. Ha úgy kívánod, lehetek provokatív és csábító, de akár romantikus, kifinomult és érzékeny is. Mindig kedves vagyok, érzelmes és szórakoztató... A velem eltöltött idő felejthetetlen élvezetet fog nyújtani...

– Igazatok van... – ismertem el. – Tényleg nagyon izgalmasan és csábítóan hangzik.

Az ilyen nők mágnesként vonzzák a férfiakat.

– Ilyen egy elit escortgirl, egy kísérő. – Liza gyakran álmódzott arról, hogy közéjük tartozik.

Nem kívánok kísérő lenni. Olyan akarok lenni, akit szeretnek... Steven... Szerelmem...

– És te eljártál valahová a sejkkel Duhajban? – kíváncsiskodott Nadia.

Steven... Hol vagy? Biztosan nem leselkedik rád veszély? Mikor találkozunk?

A szívem összeszorult, úgy hiányzott.

– Júlia! – emelte fel a hangját Nadia.

– Tessék?

Visszatértem a valóságba.

– Kérdeztem valamit.

– Bocs, de nem hallottam.

– Azt kérdeztem, hogy Duhajban eljártál-e valahová a sejkkel?

– Igen, előfordult.

– Hová?

– Étterembe, shoppingolni...

– Te egy sejkkal mentél shoppingolni? – Nadia szeme felragyogott.

– Tulajdonképpen a sejk nem volt ott...

– Hogyhogy?

– Elküldte értem a Mercedesét a sofőrrel, meg az egyik testőrét, aki mindent fizetett.

– És azt vehettél, amit csak akartál? – Nadia egyre izgatottabb lett.

– Hát, igen...

– És miket vettél?

– A szokásosat, amit egy nő vásárolni szokott... – Ittam pár korty whiskyt. – Ruhákat, fürdőruhákat, fehérneműt, kozmetikumokat, cipőt, táskát, parfümöt.

– Ezt az egészet egyszerre?

– Igen.

– Mennyiért vásároltál összesen? – kapcsolódott bele Liza a beszélgetésbe.

– Nem tudom... Én csak kiválasztottam a holmit, a sejk embere meg jött mögöttem, és mindent ő fizetett.

– Nem is nézted meg, hogy mi mennyibe kerül? – Liza most már éppolyan izgatott volt, mint a barátnője.

– Nem, de lehetett úgy... – Felidéztem magamban, hogy Okszana (ugyanazzal az izgalommal, amivel most honfitársnői) összeszámolta a bevásárlást. – ...tizenthalány-ezer dollár.

– Hú! – kiáltottak fel kórusban az ukrán lányok.

– Nem semmi! – Nadia is szeretett volna egyszeri bevásárlással ekkora összeget magára költeni. – És külföldre is elutaztál a sejkkal?

– Úgy volt, hogy SaintTropez-ba megyünk...

– Hú! – Nadia sokatmondóan nézett a barátnő jére. – Ez ám az élet...

– Akkor most igyunk az ilyen luxuséletre! – Liza magasra tartotta a poharát. – Júlia, töltsék neked?

– Igen, kérlek.

– Már öntöm is. – Nadia jószívuően hozzátöltött az italomhoz, majd csatlakozott Liza tóosztjához. – Az életünkre!

Szívesen ittam az életre. A Stevennel közös életre. A szerelmemmel közös életemre.

Koccintottunk, és ezúttal fenéig ürítettem a poharat.

– És milyen volt SaintTropez-ban? – Liza a sejkekkel való utazásokról ábrándozott.

– Már mondtam, hogy csak úgy volt, hogy SaintTropez-ba megyünk – igazítottam ki. – De végül nem mentünk el.

– Miért?

– Új csaj érkezett a kupiba... Nagyon szép. Hastáncos. Marokkói. Latifának hívták. Valaki már első nap megmondta: – A világszép

Latifa mindent visz! – És vitt mindent. Az én sejkemet is.

– Értem... – Liza pontosan tudta, milyen kíméletlen a bordélybeli verseny. – Épp ezért mi Nadiával összedolgozunk.

– Mármint kettős szolgáltatást nyújtunk – igazította ki a barátnője.

– És most ennek köszönhetően isszuk ezt a whiskyt. – Liza felkacagott.

– Mármint, hogy ti egyszerre...

– Úgy van. Nagyon összeszokott duó vagyunk, igaz, Nadia? – Liza a tenyerével kéjesen végigsimított a társnője combján. Aztán fogta a whiskys üveget, töltött a poharakba, és hozzáöntötte a kólát. Egy darabig csendben iszogattuk a koktélunkat.

– Ismered Tareket? – fordult hozzám egyszer csak Liza, nekem meg a torkomon akadt a korty.

Se köpni, se nyelni nem tudtam.

– Dina mondta, hogy ismeritek egymást Duhajból – tette hozzá Nadia.

– Tarek fog majd segíteni Omárnak a sejkekkel való bulik megszervezésében, ugye? – hajolt kicsit közelebb hozzám Liza.

Megértettem, mire fel történt ez az éjszakai látogatás. És miért hoztak whiskyt.

– Igen – feleltem, és gyorsan még hármat kortyoltam.

– Nagyon sokoldalúak vagyunk – kezdett el áradozni Liza az általuk nyújtott közös szolgáltatásról. – Ha valaki csak nézni szereti, hát parancsoljon... Olyan showban lesz része! – Megnyálazta ujjait, és végigsimított velük Nadia telt ajkain. – És ha egy férfi kevesli, hogy csak egy nővel legyen, mi ketten szívesen elszórakoztatjuk.

– Biszexuálisok vagyunk, ezért, ha egy pár szeretné feldobni a szexuális életét, arra is készen állunk... – támogatta barátnőjét Nadia.

– Gruppenszexet is vállalunk – állt elő Liza szolgáltatásuk újabb aduászával. – Tulajdonképpen bármilyen szexuális fantáziát kielégítünk.

– Még a legmalacabbakat is – kuncogott Nadia.

– Ezért is szólunk: ha Tarek esetleg csapatot szervezne akár jachtra, akár más bulira, akkor már tudod, hogy ránk számíthat.

– De természetesen külön-külön is dolgozunk – hangsúlyozta Nadia.

– Igyunk! – Liza megmarkolta a poharát.

Ittunk.

– Szóval, ha bármi adódna – hajolt hozzám Liza suttogj el pár szót rólunk Tareknek.

– Oké.

– És ha kedved lenne ma lazítani egy kicsit... – Liza lassan végigsimította arcomat. – Abban is segíthetünk – Koszi, de nem.

– Ahogy gondolod... – Liza felkelt. – Későre jár, ideje mennünk.

– Gondolj majd ránk, ha parti készül a sejkekkel!

Nadia is felkászálódott.

– Gondolni fogok.

– Itt hagyjuk neked a whisky maradékát.

– Jó éjt – mondtam, és az ajtó becsukódott.

Üdv az új kupiban, Dzsúúlia!

Lehúztam a whisky maradékát, és a falnak fordultam.

Másnap délig aludtam. Nincs jobb szer az alkoholnál.

Eltompította Tarek megjelenésének tényét, no meg azt is, hogy ő állt a Steventől való elrablásom hátterében. Eltompította a tény, hogy megint azt kell csinálnom. Segített, hogy elússzam az álmok szabad világába.

Sajnáltam, hogy a palack máris kiürült. Jó lett volna még egyet inni, mielőtt kimennék a szalonba. De amúgy is piálásra kell buzdítanom a kuncsaftokat. Utána meg kiszolgálni őket.

Sokáig zuhanyoztam, igyekeztem erőt gyűjteni. Steven nélkül gyengének éreztem magam. Ő mindig tudta, mi a teendő. Meghallgatta a panaszaimat. Támogatott. Magához ölelt, és szeretett.

Nem fogok bőgni. Mindent megteszek, hogy minél hamarabb kapcsolatba léphessek vele. Remélem, biztonságban van.

Közeledett az este, és lassan készülnöm kellett a kuncsaftok fogadására. Viszolyogva rángattam magamra az egyik ruhát, amit Dina hozott. Nem maradt más hátra, mint összeszorított fogakkal kivárni az első adódó lehetőséget, hogy felhívhassam a szerelmemet.

Épp az arcomat festettem, amikor megjelent Dina. Nem egyedül jött.

– Készítsd fel! – lökte be a szobába Wiktoriát. – És hozd magaddal a szalonba!

– Hozz valami szeszt! – Kihasználtam a lehetőséget, hogy azt hitte, komoly kapcsolat fűz Tarekhez.

Nem óhajtottam beavatni a valós helyzetbe. Ahogy Nadiát és Lizát sem. Siralmas a világ.

Szúrósan nézett rám.

– Mindjárt jövök.

Wiktorian első pillantásra látszott, hogy mély traumán esett át. Rettenetes szenvedés tükröződött az arcán, szemében kín és reménytelenség. Leültettem az ágyra.

– Mit tettek veled, kicsim?

Hangosan felsírt, felzokogott. Hagytam, hadd ömöljenek a könnyei. Ekkora keserűségnek utat kellett találnia.

Dina pár perc múlva ért vissza, egy üveg vodkát hozott Sprite-tal. Ezek szerint kikérdezte a pultost, mit iszom. Ananászlére már nem tartottam igényt.

– Itt van. – Lerakta a palackokat az asztalra.

– Köszönöm.

Dina a szipogó Wiktorina felé bökött.

– Nyugtasd le, és rázd gatyába! – reccsent rám.

– Megpróbálom.

Kidöngetett a szobából, én pedig megtöltöttem két poharat vodkával és Sprite-tal. Az egyiket a lány kezébe nyomtam.

– Ezt most idd meg!

Nem tiltakozott. Gyógyszernek vette, és fenéig ürítette. Én is így tettem. Vártam egy kicsit, hadd hasson az alkohol.

– Beszélj! – Leültem mellé.

– Kérek még vodkát!

Töltöttem neki is, magamnak is. Lehúzta a felét, és letörölte a könnyeit.

– Megerőszakoltak – mondta halkan.

– Ki?

– Először az a... főnök. – Megrázkódott. – Aztán... – Újra kortyolt.
– Az örök... Ketten egyszerre... Lefilmezték. Azt mondták, akármit kérnek, csináljam meg, mert különben megmutatják a szüleimnek – Itt ez a szokás. – Nem festhettem rózsaszínre a bordély világát.

Kiitta a vodkát. Hallgattunk Mindketten tudtuk, hogy nincs választásunk.

A kuncsaftok közé bocsátása alkalmából kifestettem, ugyanúgy, ahogy annak idején engem mázolt ki Okszana. És épp úgy, mint Okszanának, nekem is folyton igazítanom kellett a sminken, mert Wiktorina arcán csak úgy patakzott a könny.

– Mit kell tennem? – kérdezte, amikor elkészültünk.

– Semmit. Fiatal vagy, szép vagy. Maguktól is odajönnek majd.

– De aztán?

– Gondolj közben valami másra!

– Menni fog?

– Igen.

Kiléptünk a szobából. Menet közben azért fohászkoztam, nehogy összefussak Tarekkel. Nem bírtam volna a dupla traumával: hogy újra prostituált lettem, és a kimondhatatlan kínnal, amit az a férfi okozott, akit valaha szerettem.

– Na nem... – torpant meg Wiktorina.

– Mi a baj?

– Képtelenség... Én nem megyekbe oda. Nem tudom megtenni! – A szeme megint könnyben úszott.

– Ne nyafogj! Nem segít. Ha nem mész magadtól, majd jönnek az örök, és megint megerősöszakolnak.

A lány arcára kiült a rettegés. Lehunyta a szemét, mélyeket lélegzett.

– Menjünk! – Kézen fogtam, úgy húztam magam után.

A szalon pont úgy festett, ahogy az ilyen helyek kinézni szoktak. Félhomály takarta az illetlenkedést, a vörös fény frivol élvezetek hangulatát árasztotta, a szeszek, a zene és a kacarászó, alig ruhás örömlányok érzéki tapasztalatszerzésre buzdítottak.

– Ide, ide, gyertek ide hozzánk! – Liza és Nadia már a bárpultnál ültek. Amint megláttak, integetni kezdtek – Neked foglaltuk le ezt a

széket – mondta Liza, amikor megálltunk mellettük. – Hát ő kicsoda?
– mérte végig tetőtől talpig Wiktoriát.

– Ő Wiki.

– Ő is lengyel?

– Igen.

– Új? – Liza hamar olvasott a lány rémült arc kifejezéséből.

– Igen.

– Nadia mellett van egy szabad szék – mutatott helyet a lánynak.

– Inkább melletted szeretnék ülni – súgta Wiktorina.

– Arrébb ülnétek eggyel? – kértem.

– Hát persze, nem gond.

Az ukrán lányok arrébb húzódtak. Helyet foglaltam Liza mellett, Wiktorina pedig a szomszédos bárszékre ereszkedett le.

– Adhatod az italainkat – fordult a pultozhoz Liza, aki sokatmondóan elmosolyodott. Nyilvánvaló, hogy még mindig az erotikus duó által nyújtott felejthetetlen élmények hatása alatt állt. – Hát Wiki mit iszik?

– Neki mára már elég lesz. – Tisztában voltam vele, hogy többet a lány már nem ihat, mert nem fog tudni dolgozni. Kezdsnek a szobában leküldött adag bőven megteszi.

– Nem inna mégis? Bátorításként – unszolta Liza. – A tegnapi whiskyből nem maradt túl sok kettőtöknek... – Azt hitte, abból ittunk, amit ő hozott.

– Hagyd csak, ne itasd! – tiltakoztam. – Az imént ivott meg két nagy adag vodkás drinket.

– Vodkásat? – csodálkozott el Liza. – Honnan volt vodkád?

– Dina hozta.

– Á, értem! – Nagyot bólintott. Ez is megerősítette a hitében, hogy itt a bordélyban különleges bánásmódban részesülök.

A pultos elénk tolta a poharainkat.

– Neki kólát tölts! – mondtam, és Wiktorina felé biccentettem.

– Akkor, csajok, iszunk a szerencsés munkakezdésre? – Liza nagyon feldobott hangulatban volt. – Hogy egy milliomos sejk akadjon horogvégre... – Már a lehetőség gondolatától is fülig szaladt a szája.

Koccintottunk, ittunk. Az első munkanap megkezdődött. Hirtelen észbe kaptam, hogy valami fontosat el kell még mondanom Wiktoriának. Odafordultam hozzá, és a fülébe súgtam.

– Ne felejtsd el, hogy legelőször is óvszert adj az ügyfélnek! Megmutatták, hol találsz?

Intett, hogy igen.

– Ha borraivalót kapsz, az a tied.

Látszott rajta, hogy egyre jobban fél.

– Ha túlleszel az elsőn, utána már könnyebb lesz – vigasztalta Liza, aki maga is látta, mennyire retteg a lány. – Hozzászoksz majd.

Kezdték gyülekezni a vendégek; mellénk telepedtek, alkoholt rendeltek, és gusztálgatták az örömlányokat. Észrevettem, hogy Dalilát és Larát már meghívták az egyik páholyba, ahol arab férfiak iszogattak. Az egyiptomi lányok hangosan kacarásztak, és élénken tereferéltek velük. Látszott, hogy nagy szakmai tapasztalattal rendelkeznek: a férfiak feldobott hangulatban voltak, a pincér pedig egyre-másra szállította ki nekik a borsos árú italokat. Az arab lányok biztosan nem fognak ügyfélhiányra panaszkodni.

Omár nőekkel körülvéve üldögélt a saját páholyában. Szivarozott, whiskyt ivott, és gazdaszemét elégedetten járatta végig újonnan beindult vállalkozásán. Egyre áradtak befelé a vendégek, és ez elégedett mosolyt csalt hájas arcára. Tareket nem láttam, de már maga a tudat is szörnyen felidegesített, hogy valahol a közelben lehet.

– Mi újság? – fordultam Wiktoriához, aki úgy lapult meg mellettem, mint egy kiséger.

– Tudom is én... – A hangja nagyon letört volt. – El akarok tűnni innen.Én is. Csakhogy ez lehetetlen.

– Ki kell bírnod! – Mást nem tudtam neki mondani.

Egy középkorú férfi lépett oda hozzánk.

– Hogy hívnak? – kérdezte Wiktoriától.

A lány rám pillantott. Pánik ült a tekintetében. Biccentettem felé, hogy feleljen.

– Wikinek.

– Gyere velem, Wiki!

Szinte transzban állt fel a bárszékről, és botladozó léptekkel indult el a vendég mögött. Ez a pasas lesz az első kuncsaftja. Legalább nem visszataszító.

– Ez a Wiki olyan fiatalka... – Liza a tekintetével kísérete a lányt. – Hány éves tulajdonképpen?

– Azt mondta, tizenhét.

– Szerintem nincs annyi.

– Szerintem sincs.

Többet nem beszéltünk erről. Ez is főszabály a kupiban: minél kevesebbet tudsz, annál jobb neked. Idegen pillantást éreztem magamon, és rám tört a frász, hogy Tarek az. Az ő démoni tekintete...

– Mit iszol? – ereszkedett le valaki Wiki székére.

Aggodalmasan fordítottam arra a fejem.

Kopaszodó, kövér fickó. Steven, ments meg!

– Innál valamit? – A mosolyától felfordult gyomrom.

– Whisky.

Az drágább a vodkánál.

– Két whisky kérek – közölte a visszataszító pasas a pultossal.

– Az enyém legyen dupla – toldottam meg, hogy annyival is drágább legyen.

– Csakjéggel, vagy adjakhozza kólátis? – kérdezte a pultos.

– Kólával és jéggel – feleltem.

– Én csakjéggel – mondta a férfi. – Mi a neved?

Kezdődik. Az unalmas locsogás.

– Júlia.

– Az enyém Mahmud. Honnan jöttél?

– Lengyelországból.

– Én Kairóból.

Kairóban biztosan van egy-két felesége, meg egy halom gyereke. Itt viszont a kurvákat hajkurássza. Fel voltam háborodva. Dühös voltam. Tarekre. Mahmudra. Az összes szemétládára, akik miatt léteznek a kupik. És akik miatt szenvednek a nők.

A pultos hozta az italainkat. A magaméval hamar végeztem.

– Még egyszer ugyanezt – rendeltem, meg sem kérdezve Mahmudot. Csak fizessen!

Nem tiltakozott. A bugyimat alig takaró szoknyámból kinyúló lábaimra meredt. Elvettem a második italt, kortyolgattam, miközben vártam, hogy végezzen a magáéval.

– Megyünk? – kérdezte, amikor leért a pohár fenekére.

– Megyünk. – Lehúztam a whisky maradékát.

Lekászálódtunk a bárszékekről. Sokkal alacsonyabb volt nálam.

A micsodája is nyilván miniatűr.

Bementünk a szobába, átadtam neki az óvszert. Nekem esett, de annyira hájas volt, hogy a mozdulatai valahogy szörnyen idétlenek lettek. Elöntött az undor.

Fejezze már be végre!

Nehézkesen magára biggyesztette az óvszert, aztán rám feküdt, és közösült velem. Undok szex. Azt hittem, elhányom magam.

Borralaló nélkül távozott. Már rohantam is zuhanyozni a fürdőszobába. A tisztító víz sugarak alatt Stevenre gondoltam. El kell érnem, amint lehet.

Visszatértem a szalonba, elfoglaltam a helyem Liza mellett.

– Wiki már elment egy másik kuncsafttal? – kérdeztem, mert sehol nem láttam.

– Nem, még nem ért vissza.

– Túl hosszan tart...

A pultos kiutalta az italomat, amit apránként kortyoltam el. Azért foházkodtam, hogy múljon már el ez az éjszaka. Liza és Nadia egy kicsit elszontyolodtak, mert még senki nem érdeklődött irántuk. A helyükben örvendeztem volna.

A terem felé fordultam, Wiktoriát kerestem. Talán annyira megtetszett a kuncsaftjának, hogy egész estére lefoglalta, és meghívta a páholyába. De sehol nem láttam.

Egyszerre ledermedtem. Két sejk társaságában Tarek lépett be. Ijedtemben összevissza vert a szívem. Már osontam volna vissza a szobámba, de elkéstem. A férfiak határozottan felém tartottak.

– Helló, Dzsúúlia... – duruzsolta Tarek, és a többiek is lefékeztek mellettem.

Liza és Nadia abban a pillanatban felélénkültek, formás melleiket düllesztették.

– Ők a barátaim, Fajszal és Hamdan. Tarek átható tekintettel fürkészte az ukrán lányokat.

– Liza vagyok.

– Én pedig Nadia.

Hamar elintézték a bemutatkozást.

– Kísérjétek a barátaimat a páholyba, nekem még el kell intéznom valamit! – utasította Tarek a lányokat úgy, mintha a haverjait kimondottan hozzájuk vitte volna.

Az ukrán lányok elragadtatott csacsogás közepette kászálódtak le a székükről, és a férfiakkal együtt a legnagyobb páholyt célozták meg.

– Te is menj velük! – utasított Tarek ridegen.

– De minek, amikor ketten vannak, és a lányok is ketten...

– Nyomás! – förmedt rám ellentmondást nem tűrő hangon.

Így hát követtem őket. Mivel Liza és Nadia máris csiviteltek, és lelkesen belevetették magukat a szórakoztatásba, én nem csináltam egyebet, mint ültem, és egymás után küldtem le a sejkek által nagyvonalúan megrendelt pezsgőket. Nagyon megkönnyebbültem, amikor Tarek Omár páholyában foglalt helyet. Rosszul voltam a közelségétől. Úgy terveztem, ha majd a sejkek szobára viszik az ukrán lányokat, én besuttyanok a magaméba, és valahogy átvészelem az éjszakát.

Mekkorát tévedtem!

– Fáradjanak be a lakosztályunkba – invitált mindnyájunkat Dina, amikor jó néhány üveget kiürítettünk, és Hamdan mintha jelzett volna valamit Tareknek.

A sejkek már indultak is, nyomukban az izgatott ukrán lányok.

– Te is méész! – sziszegte Dina, amikor látta, hogy meg sem mozdulok.

– De hát...

– Egy mukkot se halljak!

Így Dina és a társaság nyomában bevonszoltam magam a VIP-vendégeknek fenntartott apartmanba. Ami pont olyan volt, mint amit egy ötcsillagos szálloda szobáitól és szalonjaitól elvár az ember.

Alighogy beértünk, és magunkra zártuk az ajtót, Liza és Nadia nekiláttak csókolózni és izgatni egymást, mert Dina odasúgta nekik,

hogy a sejkek ezt várják tőlük. Nyelves csókokat váltottak, kéjesen simogatták magukat, miközben lassú, érzéki mozdulatokkal szabadultak meg ruházatuk soron következő darabjaitól.

Amikor már teljesen pucérok voltak, elfeküdtek a puha szőnyegen. Forró csókokkal árasztották el egymás testét, egymás mellbimbóit szopták, intim részeiket izgatták.

– Óóóóó! – Tört fel az ajkukról az orgazmus kiáltása. – Óóóó!

Ezután a nők szerelmes ölelésben forrtak össze.

Hamdan sejk, akit felajzott a szeme láttára lebonyolított lesbikus szex, elővette kemény szerszámát.

– Menj le kutyába! – utasított.

Térdeltemben megfordultam, letámaszkodtam a könyökömre, és a hátsómmal fordultam felé. Letérdelt, és ugyanazzal a lendülettel betört a végbélnyílásomon.

– Jaaaj! – ordítottam fel az elképzelhetetlen kintől. Azt hittem, darabokra esem szét.

Utolsó rongynak éreztem magam. Lehet, hogy ezt érdekemtem.

IX. FEJEZET

A kislányok körülmetélése

– Ó, hát együtt töltöttük az éjszakát – az egyiptomi Muhammad az európai nőkkel kapcsolatos szexuális tapasztalatairól mesél. – A brit nőktől tudom, milyen fontos a szexuális örömszerzés – magyarázza lelkesen, és ujjával a homlokára mutat. – Egyikük megtanított rá, hogyan kontrollálhatom a gondolataimat. Azt mondta: „Egyszerűen csak összpontosíts, és akkor nem tör rád két perc alatt az orgazmus!” Most már akár egy óra hosszat is képes vagyok visszafogni magam.

– Hát az egyiptomi nők?

Muhammad elkomorul.

– Az összes körül van metélve, olyan velük ágyba bújni, mint egy darab fával. Nagyon hidegek.

– Mindnyájukat körülmetélték?

– Igen.

– Tényleg az összesét? Nők millióit? Úgy tudtam, hogy ez napjainkban már illegális!³⁷

A nők körülmetélése – így nevezik a női nemi szervek megcsonkításának borzalmas hagyományát (FGM)³⁸ – a női nemi szervek, különösképpen a csikló és a szeméremtest kisajkainak teljes vagy részleges eltávolítása. A beavatkozást végezhetik speciális késekkel, szikékkal, ollókkal, pengékkel, de akár üveg- vagy konzervdobozdarabokkal is. Legtöbbször semmiféle fájdalomcsillapítást nem alkalmaznak, és nem használnak gyulladásgátló készítményeket sem.

A rítust általában a közösség által erre a feladatra kijelölt idősebb nők vagy a szülések körül segédkező helyi bábák végzik. Egyes népcsoportoknál a kuruzslók, borbélyok, füvesmesterek vagy titkos társaságok tagjai is foglalkoznak vele. Még az is előfordul, hogy a körülmetelésnek a kislány nőrokonai látnak neki.

Bizonyos esetekben a beavatkozást orvosok végzik, ugyanakkor nincs jelentősége, ki és milyen körülmények között hajtja végre a

körülmetélést, mert becslések szerint ötből egy, nemiszerv-csonkításnak alávetett kislánynak képzett egészségügyi munkatárs okozott egész életére kiható, rettenetes, maradandó károsodásokat ezzel a gyalázatos eljárással. Vannak országok, ahol négyből három kislányt rokkanttá tesznek. Egyiptom, Szudán, Kenya, Nigéria és Guinea azok az országok, ahol a leggyakrabban egészségügyi dolgozók végzik a körülmetélést.

A lányok rituális körülmetélése elsősorban Afrikára, valamint az ázsiai országok – India, Indonézia, Malajzia, Pakisztán és Sri Lanka – bizonyos etnikai csoportjaira jellemző. A Közel-Keleten Ománban, Jemenben, az Egyesült Arab Emírátságokban, Irakban és Iránban találkozunk ezzel a jelenséggel.

A kegyetlen rítus tömérdek egészségügyi szövődménnyel – különféle fertőzésekkel, gyulladásokkal, vérzésekkel, a menstruációs ciklus felborulásával, valamint vizeletürítési gondokkal; később ciszták megjelenésével, illetve szülési komplikációkkal – és az újszülött-halálozás megemelkedett rizikófaktorával jár együtt.

Az intim szervek megcsonkítása rengeteg nőben idéz elő súlyos pszichikai problémákat, esetenként mély depressziót. A nemi szervek megcsonkításának elképzelhetetlenül fájdalmas eljárása traumát okoz az ezt elszenvedő gyermekeknek, a kamaszkorba lépő bakfisoknak, majd a felnőtt nőknek is, akik csonkolt testtel kezdik meg szexuális életüket.

A lányok körülmetelési rítusa során halálozások is előfordulhatnak. 2016-ban sebészeti komplikáció következtében elhunyt egy tizenhét éves egyiptomi lány, Musza. Egy bejegyzett orvos műtéti érzéstelenítést alkalmazott a tinédzseren, majd nekilátott eltávolítani a nemi szerveinek egy részét. A lány nem élte túl az illegális műtétet – a halála valószínűleg véralvadási problémára vezethető vissza.

Egyiptomban 2008 óta hivatalosan tiltott a kislányok körülmetélése, de az eljárást ennek ellenére továbbra is széles körben alkalmazzák. Az egyik elhunyt lány anyja ápolónőként dolgozott abban a kórházban, ahol a törvénytelen műtétet végezték, de a nyilvánvaló bizonyítékok ellenére is tagadta, hogy a lánya körülmetelésen esett volna át.

A női nemi szervek megcsonkításának ősi hagyománya az adott család és klán becsületét és a lány „tisztaságának” megőrzését szolgálja. A nemi szervek megcsonkításának, különösen pedig a klitorisz kimetszésének célja a szexuális vágy mérséklése, sőt megszüntetése, ami megóvja a lányt, majd később az asszonyt az erkölcstelen cselekedetektől, amelyek következtében szégyenbe kerülhetne a család. Sok közösségben a körülmetélt lányt a szerénység és a szépség mintaképének tartják – ezzel szemben a körülmetéletlenre tisztátlanként tekintenek, és kizárják maguk közül. Azt tartják az ilyenről, hogy szeret szórakozni, egyenesen feslett, ami nagyon megnehezítheti, de akár egyenesen lehetlenné is teheti számára a házasságkötést.

Hibo története, aki jelenleg az egyik vezető aktivistája a nők megcsonkítását célzó eljárás elleni harcnak, megrázóan írja le a jelenséget.³⁹

„Hatéves voltam, és nagyon unatkoztam az iskolában, mert a feladataimmal már elkészültem. Aztán jött a szünet, és mindnyájan kimentünk. A lányok egymással játszottak. Egyszer csak megkérdezték tőlem:

– Téged körülmetéltek?

– Nem – feleltem, mert azt sem tudtam, miről beszélnek, és azon gondolkodtam, hogy mi az ördögről lehet szó.

– Biztos vagy benne? – faggattak. – Nem vagy körülmetélve?

– Nem.

És ekkor kezdődtek a gondok.

– Amikor kimentünk játszani a szünetben, szó szerint kiközösítettek. Sokat ugróköteleztünk, úgy, hogy két kislány forgatta a kötelet, a harmadik pedig ugrált. Ehhez mindig járult egy dalocska is. Most a lányok ezt énekelték:

– Hibo bűdös, Hibo nem érhet a Koránhoz, Hibo nem csinálhatja, Hibo koszos... – Hibo a gyermekkori élményét felidézve úgy lendíti a karját, mintha ugrókötelet forgatna.– És egész idő alatt így csúfoltak az iskolában. Ez teljesen összetört, hiszen alig hatéves voltam... Emlékszem, hogy kisírt szemmel mentem haza. Azt mondtam anyukámnak:

– Nem szeretek iskolába járni. Akármit is akarnak azok a lányok, szeretném, ha megcsinálnád nekem.

– Biztos vagy benne? – kérdezte.

– Igen – feleltem. – Igazság szerint nem tudtam, hogy miről van szó. Ez az, amit egyszerűen fel nem foghatok... – mondja átéléssel.

– Még csak meg sem kérdeztem, miről van szó. Csak annyit tudtam, hogy ezeknek a lányoknak van valami okuk arra, hogy ilyen gonoszul bánjanak velem nap mint nap. Kell tehát lennie valaminek, amire ők olyan büszkék – és ennek a valaminek gyönyörűnek kell lennie...

Ezek közé a lányok közé akartam tartozni, velük akartam játszani.

Pár nap múlva nagy bulit szerveztek nálunk. Eljöttek a nénikém, a távolabbi nénikém... Szomáliában az a hagyomány, hogy anyukánk barátnőjét a nénikénknek hívjuk. Ez a tisztelet jele. Még a szomszédokat is a nénikénknek nevezzük. Hatalmas ünnepség volt, rengeteg szoknya, csinos szandálok; akkoriban a magasabb sarok volt divatban... Három pár ilyen szandálom volt, mind más színű, imádtam őket. Minden olyan csodás volt. Boldog voltam, olyan boldog... És azt gondoltam: miért nem történt meg ez már korábban? Ez a valami olyan csodálatos dolog. Azt gondoltam, hogy éppen erről beszéltek a lányok. Az összes nő azt mondogatta:

– Légy bátor, nő leszel belőled!

Én meg azt képzeltem: Juhé! Megkapom anyukám szemceruzáját... Használhatom a szemfestékét... És kihúzhatom a szemem... Mivel addig anyukám csak különleges alkalmakkor festett ki, például, ha lakodalomba mentünk... Ha nő leszek, használhatom, mert most még nem szabad.

Hibo izgatott hangon beszél, felemelt kezével a levegőben mutatja, hogyan festi körbe a szemét, így érzékelteti, mennyire örült.

– De valójában mit sem tudtam arról, hogyan legyek nő, és mi történik később...

Egyszerre elkomorodik.

– Ami ezután történt, annak nem volt köze sem ahhoz, hogyan váljak nővé, sem a bátorsághoz. Azon a reggelen... Általában anyukámmal együtt ébredtem, szinte az árnyéka voltam... Ő ötkor kelt hajnalban, tüzet gyújtott, andzsert, vagyis Szomáliái palacsintát

készített. Azon a napon vele szemben ültem, ő pedig fogott egy palacsintát, és egy kis mézet meg cukrot tett rá.

– Kérsz még? – kérdezte.

– Egy kicsit – feleltem.

Amikor megettem a tányérnyi palacsintát, anyukám arra kért, hogy egyek még egyet.

– De már jóllaktam! – tiltakoztam.

– Még nem, vegyél még egyet! – nógatott.

Megettem, csak úgy dagadt a hasam.

Hibo elneveti magát, de aztán újra szigorúvá válnak a vonásai.

– Anyu bevitt a konyhába. Azt vártam, hogy az egyik új ruhámat adja majd rám, de helyette egy régit vett elő.

– Anyu, hol az új ruhám? – kérdeztem.

– Majd máskor felveszed – közölte.

Anyukám mindig mindent jobban tudott, ezért felhúztam a régi ruhámat. Később, hat óra körül két nő lépett a konyhába. Az egyikük már idős volt. A másik abajában volt, ami tetőtől talpig elfedte, a fején az abajára felkötött szalagszerű kendőt viselt. Az arca nem fejezett ki érzelmet. Köszöntötték egymást anyukámmal, és átmentünk a ház mögötti épületbe, amit a nénikém épített.

Más nők is jöttek, és végül az asszonynak, aki a körülmetélést levezette, lett még két segítőtje, és a nénikém. Ők asszisztáltak neki. Amikor beléptünk, az egyik segítő szélesre terpesztett lábakkal már a padlón ült.

– Ül be a lába közé – utasított anyukám.

Nem volt kifogásom ellene, ezt még rendjén valónak éreztem.

– Hibo, ülj le a néni lába közé! – A történetét mesélve Hibo még egyszer megismétli az anyja utasítását.

– Szóval amint leültem neki háttal, a nő nyomban átkarolt a hónom alatt, és magához szorította a mellkasomat. Ez úgy... ledermesztett. Szó szerint lefagytam. Már tudtam, hogy bármi is készül, azt nem fogom szeretni. A testem közölte, hogy nem szereti, ami körülötte történik. Anyukám itt állt... – mutat maga mellé balra. – A nénikém pedig itt – int jobbra. – A másik segítő pedig ezen az oldalon – tért vissza balra. – Előttünk volt egy szék... Egy sámlia... És akkor az a nő, aki a körülmetélést végezte, bejött utoljára, és leült

arra a sámlira. Szélesre tárta a lábát. Feltűnt, hogy a nyakában barna bőrtáska lóg.

– Hajtsd fel a szoknyáját! – mondta a segítőjének, aki hátulról tartott.

Amint ezt meghallottam, nyöszörögni kezdtem.

– Anyu! Hojo! Hojo!⁴⁰ – kiáltottam.

Hibo mutatja, hogy amikor hívta, az anyja milyen nyugtató gesztust tett.

– Ne félj! Minden rendben.

Felemelte a szoknyámat, és alatta meztelen voltam, alulról félmeztelen voltam, és ez nagyon nem tetszett nekem. És azt mondtam anyámnak:

– Anyu! Hojo! Meztelen vagyok! Waan qawaannaa! Waan qawaannaa!⁴¹

Az egész életét meghatározó traumatikus élmény miatt Hibo egyre feszültebb, ezért kezdi belekeverní anyanyelvét az angolba. Eszébe jut, ahogy az anyja nyugtatgatta.

– Minden rendben, ne aggódj! – ismételte az anyám.

De akkor már háttal állt, nem nézett a szemembe. Elnézett valamerre. Nyugtatógatott, de másfelé nézett – hangsúlyozza Hibo. – Aztán a nő, aki a körülmetélést végezte, odaszólt a nénikémnek és a segítőjének, hogy terpesszék szélesebbre a lábamat. És a nénikém nagyon finoman fogta meg a lábamat. Nem akarta erőszakkal lefogni.

– Nem, nem, nem! – kiáltott fel a nő. – Azt akarom, hogy feszítsd szét a lábát.

Láttam, hogy a nénikém elbizonytalanodik, de megtette, a segítő pedig egyszerre húzta és feszítette szét a lábamat. Így csinálják. Nap mint nap.

Ez nagyon fáj. Még mielőtt bármit is csináltak volna. Az ízületeim fájnak, olyan gyorsan és erősen rántották szét a lábamat... Sírni kezdtem... Már akkor...

– Anyu! Anyu! Anyu! – hívtam őt.

Hangosabban sírtam, de anyu azt mondta, hogy ha így bőgök, meghallják a lányok és a szomszédok. Nekem meg úgy fáj a

lábam...

Belenéztem a velem szemben ülő nő szemébe. Neki kellett megcsinálnia a körülmetélést... Mindig a szeméről beszélek, mert olyan szeme volt, ami éveken keresztül kísértett, egészen addig, amíg Szenegálba nem mentem. Ha vele álmodtam, mindig menekültem, mert nem tudtam elviselni a szeme látványát. Amikor a terapeutámnak beszéltem erről, arra kért, hogy írjam le, milyen volt. Amikor ezt megtettem, ő szinte biztosan állította, hogy olyan valaki szemére emlékszem vissza, akinek szürkehályogja volt. A leírásomból következtette ki. Egy hályoggal borított szemű nő volt. Én azt mondtam, hogy egy démon szeme nézett rám, amelyet korábban még nem láttam. Sötét szeme volt, a szembogara körül fehér gyűrűvel.

Őrült összpontosítással meredt rám. Azt gondoltam: te nem vagy jó ember. Pontosan ezt gondoltam... Aztán felnyitotta a táskáját, amiből rengeteg zsilteppenge szóródott ki. Mindegyik a barna valamelyik árnyalatában... Rádöbbsentem, hogy valami szörnyűség következik És már ordítottam, pedig még el sem kezdődött... Ő meg ráförmedt a nénikémre, hogy húzza szét még jobban a lábamat.

Amikor belevágott... Azt hiszem, üvöltöttem. Olyan nagyon üvöltöttem... – A tekintete üvegessé válik. – Azt hittem, belepusztulok. Az első vágás után azt hittem, meghalok. És emlékszem, hogy üvöltöttem...

– Anyu! Hojo! Jaaaaj! – ordítottam. – Aztán jött a következő vágás. – Hibo vadul a levegőbe csap. Aztán jött a következő vágás, majd az újabb... – Szemében könnyek, miközben kaszabolja a levegőt... – Már összekeveredik, hányszor is vágott belém az a nő. Minden vágással leszakított valamit, és láttam a véreket a kezén, és minden metszés után félredobott valamit. – Hibo hadonászik, mutatja, mit élt át. – Kidobott valamit... és én közben néztem őt, és néztem az anyámat. Egyre hangosabbakat sikoltottam, de senki nem törődött velem... és... – Elmegy a hangja, a könnyeit nyeldesi, mert a körülmetélés okozta szenvedés most is benne ég. – Azok... azok vagdostak össze, akiket a legjobban szerettem, és ez volt a legirtózatosabb – ismeri be könnyekkel a szemében.

Vártam a halált. Könyörögtem: Istenem, vegyél magadhoz, nem bírom tovább ezt a fájdalmat. Mert akkor már nem hittem, hogy anyám is ott van... Azt hittem, bárki is az ott, nem lehet az én anyukám... – Hibo letörli áradó, keserű könnyeit.

Amikor végül befejezték (és ez a végtelenségig tartott), úgy rázkódtam, hogy visszapattantam a szőnyegről, amin feküdtem, és úgy csattogtak a fogaim, hogy a nő, aki körülmetélt, így szólt az anyámhoz:

– Ha nem fogod le, kiesnek a fogai. Nekem meg újra kell csinálnom az egészszet.

Sikoltoztam a fejemben, könyörögtem: fogja tok le, nem akarom, még egyszer ezt! – Hibo egy zsebkendővel itatja fel patakzó könnyeit.

Nem bírtam anyámra nézni... Nem bírtam... Nem... Nem mondtam: hojo; elment a hangom, nem maradt hangom; ami kijött belőlem, az nem hang volt, csak egy sebesült állat hörgése.

Lefektettek a szőnyeg szélén, és a nénikém azt mondta:

– Hibo, Hibo, minden rendben; legyél bátor, Hibo, legyél bátor, Hibo, legyél bátor!

Hogy lehettem volna bátor, ha még csak hatéves voltam? És ők megvagdostak... Hogy lehettem volna bátor... – Hibo arcán, melyen sötét szeme vonzza magához a tekintetet, a szenvedés árnya ül. – A testem tetőtől talpig lángolt a fájdalomtól. Elborított a kín. Hogy lehettem volna bátor? Hol a bátorság ebben az egészben? – És újra szakad a könnye.

Úgy fáj, hogy nem is tudom, mikor aludtam el. Amikor felébredtem, rá kellett jönnöm, hogy ez nem csak álom volt. Ez a valóság volt. Az én valóságom, amit átjárt a fájdalom... – mondja, mintha most is érezné azt a kínt. – Teljesen átjárt a fájdalom, és nem volt orvosság, még paracetamol sem. A nénikém egy nedves ronggyal borogatta az arcomat és a fejemet, ennyi volt csak. Emlékszem, jajgattam, egyre csak jajgattam. Túl nagy volt a fájdalom... Pisilnem kellett. Megpróbáltam.... Istenem! Az összes cseppje mintha a legerősebb chili lett volna a világon; chili, amit belenyomtak a sebembe. Minden csepptől üvöltenem kellett, de nem tudtam üvölteni. Nem jött ki hang a torkomon.

Megint csak a könnyeit törölgeti.

Aznap éreztem, hogy nem vagyok már hatéves. Nem tudom, mennyi lehettem, de biztosan nem hatéves. Valahová a világon kívülre kerültem. Egyedül voltam. Emberek vettek körül, de nem láthattam őket. Csak magamat, a fájdalmamat éreztem. Mintha egy óceánban fuldokoltam volna. A saját fájdalmamban fuldokoltam, és nem tudtam, hogyan küzdhetném a felszínre a fejem... – Hibo zokog. – Sok olyan dolog fordult meg akkor a fejemben, aminek nem kellene ott lennie egy hatéves gondolatai között.

Miért? Miért gondolta az anyám, hogy ez jó? Miért egyezett bele a kérésembe? Miért nem figyelmeztetett, hogy mi ez valójában? Ez a nap mindent megváltoztatott bennem. Megváltoztatott. A szívemből eltűnt a szeretet... Fájdalom nyomult be a helyére. Sehol nem láttam szereteteket. Bárhová néztem: keserűséget, fájdalmat láttam.

Nem tudom, hogyan lökhetném ki azt a napot a fejemből és a szívemből, pedig nagyon kívánom, bárcsak lenne erőm hozzá. De képtelen vagyok rá... Néha, ha csakúgy üldögélek magamban, a vonaton is akár, egyszer csak megérezem a vérem szagát. Nem tudom, hogyan szabadulhatnék meg tőle. A részévé vált az életemnek. Lefekszem, de az éjszaka közepén én, a felnőtt nő felriadok arra, hogy rúgkapálok, üvöltök. Miért? Mert álmomban megint hatéves vagyok. Olyan sok, olyan nagyon sok minden következett ebből a kevesebb mint egy óra hosszát tartó műtétből... Óriási következményei lettek. Igen, az egész életemre kiható következményei. Nem gyógyulhatsz ki belőle. Csak azt tanulgatod, hogy bírd ki vele, hogy élj együtt vele. Igen..."

Hibo a legfájdalmasabb eljáráson, a fáraómetszésen esett át. Története – annak összes megrázó részletével együtt – érzékelteti, milyen borzalmas tortúrán kell átmenniük a kislányoknak, a későbbi nőknek, akiken végrehajtják a körülmetélést.

A világon tizen-egynéhány másodpercenként metélnék körül kislányokat. A világon KÉTSZÁZMILLIÓ körülmetélt asszony és lány él. Azoknak a nőknek, akik nem mentek át ezen, még elképzelniük is nehéz, milyen lehet az élet ilyen borzalmasan megcsonkított intim szervekkel.

Az eljárás már a kereszténység és az iszlám létrejötte előtt is szokásban volt, így nincs köze egyik valláshoz sem – habár napjainkban keresztény és muszlim lányokat egyaránt körülmetélnék. Úgy tartják, a hagyomány az ókori Egyiptomig, a fáraók idejéig nyúlik vissza. Hérodotosz szerint már az időszámításunk előtti ötödik században körülmetélték a nőket a föníciai, hettita és etióp területeken. Más társadalmakban is előfordult, többek között a Fülöp-szigeteken, Afrika trópusi övezetében, valamint helyenként a korai római korban és az araboknál.

Európában és az Egyesült Államokban a 19. századtól a 20. század hatvanas éveiiig végeztek klitoridektómiát⁴². Alkalmazása a nemek közti egyenlőtlenségben gyökerezett: a női szexualitást visszafogó módszerként tartották számon. Az eljárást az elmebetegség, a nimfománia, a maszturbáció, a neurózis és a hisztéria egyfajta kezeléseként alkalmazták. Még Sigmund Freud is támogatta a terápiás célú klitoridektómiát.

A becslések szerint napjainkban Európában több mint hatszázezer körülmetélt lány és asszony él. Nagy-Britanniában például majdnem száznegyvenezren vannak, a tizenöt év alatti lányok közül pedig hatvanezret veszélyeztet ez az eljárás. Bár az FGM-et 1985-től hivatalosan tiltják, továbbra is találunk rá példát az Egyesült Királyság etnikai kisebbségei között.

A vonatkozó törvényi előírások betartatása mellett az egész világon kampányolnak a nők körülmetelésének mint minősített emberkínzásnak a tilalmáért. Több szervezet is az UNICEF-fel közös nyilatkozatot adott ki, amelyben a külső nemi szervek körülmetelésére mint az emberi jogok eltiprására hivatkoznak.

A borzalmas szokás ellen vallási vezetők is felszólalnak. Az írországi Muszlim Központ fatvát⁴³ adott ki. Ennek szerzője, Umár al-Kadri vezető imám kijelentette, hogy az FGM minden formája megengedhetetlen és elítélendő. Hozzáfűzte továbbá, hogy minden muszlimnak kötelessége felemelni a hangját e gyakorlat ellen, felhagyni vele, és amennyiben tudomást szerez róla, bejelenteni azt a megfelelő hatóságoknál. Azt is hangsúlyozta, hogy az FGM

negatív hatással van a nők fizikai, pszichikai és érzelmi közérzetére, és korlátozza életlehetőségeiket.

Hasonló hangnemben nyilatkozott az egyiptomi főmufti is. Rámutatott, hogy a női nemi szervek körülmetélése rombolja a nők lelki és testi egészségét. Ezért fel kell hagyni ezzel a gyakorlattal, ezzel támasztva alá az iszlám egyik legfőbb értékét, miszerint nem szabad kárt okozni másnak.

Mindezen tanítások ellenére Egyiptomban továbbra is a lányok és asszonyok körülbelül 90%-át körülmetélik, ami a kilencvenhétmilliós lélekszám felé tartó lakosságszámot figyelembe véve a világon a legtöbb FGM-et alkalmazó országgá teszi Egyiptomot.

2020 elején egy rosszul elvégzett körülmetélés következtében elhunyt a tizenkét éves Nada. Az eset a médiában vitákat gerjesztett, Kairó utcáin pedig tüntetések törtek ki a lányokat megnyomorító eljárás ellen.

Ugyanakkor a fáraók idejéig visszanyúló szokás megszüntetése nem lesz egyszerű feladat, mivel mélyen gyökerezik az egyiptomi társadalom mentalitásában és hagyományaiban.

A sajtónak nyilatkozó középkorú egyiptomi asszony kifejti, hogy mivel nagyanyáikat és az anyáikat is körülmetélték, a szokásjog alapján napjaink lányai esetében is ehhez kell igazodni. A férje hozzáteszi, hogy mindegyik lányát körülmetélték, mivel „ez szükséges és illendő”.

Emberek milliói gondolkoznak így Egyiptomban, és nehéz arról meggyőzni őket, hogy nincs igazuk, hogy rossz a tradíció, amelynek alapján szégyenteljes módon csonkítanak meg kislányokat. Nada halála után egy nőkből álló orvoscsoport egy teljes napot töltött egy kairói metrómegállóban, hogy felvilágosítsák a járókelőket a nők körülmetélésével kapcsolatos problémákról. Egyikük kiemelte, mennyire megviseli a körülmetélt nőket az intim kapcsolatok hiánya.

Amikor Muhammad az európai nőkkel lebonyolított forró szexuális aktusait ecseteli, amiket szembeállít a frigid egyiptomi nőkkel folytatott szexszel, kifejti, hogy honfitársai azért olyan elégedettek a feleségükkel, mert sosem tapasztalták meg a különbséget – amit ő igen.

– A férfiak elégedettek náluk a szex a megkönnyebbülésig, azaz két percig tart, miközben a nő fekszik, mint egy darab fa. A férfitársaim ezt teszik, mert szerintük ez így normális. Ugyan mit tudnak ők? Földművesek. Sosem bújtak össze turistanókkal.

Muhammad elrendezett házasságot kötött, ami alig két hétig tartott. A szakítás okaként a nem kielégítő szexuális aktust jelölte meg.

– Merev volt, mint a tuskó, és ezért nem sikerült a házasság. Az volt a gond, hogy én már megtapasztaltam, milyenek az európai nők. Tudtam, milyen szexelni egy olyan nővel, aki örömét leli a szerelmeskedésben. Az egyiptomi nők nem éreznek semmit!

Aztán ránéz az őt interjúvoló újságíróra, sokkoló következtetéssel áll elő:

– Tönkretettük az asszonyainkat!

– A nővéreidet körülmetélték? – firtatja az újságíró.

– Igen.

– Ők hogyan viselik a szexet a férjükkel?

– Síkosítót használnak. Csakis azért fekszenek le a férjükkel, hogy kielégítsék. Alig két percig tart az aktus. Némelyikük megpróbálja eljátszani az élvezetet, de a helyzet az, hogy fáj nekik.

– A húgod is körül van metélve?

– Persze, mit tehettem volna? – Mutatóujját a hüvelykéhez csippenti, így mutatja, hogy semmit. – Kivágták azt az apróságot, ami a nők lába között van, amikor a húgom két éves volt. A szüleim csináltatták meg.

– Azt mondtad, hogy Kairóban is folyik a szexkereskedelem, sőt Szaúd-Arábiából is járnak férfiak az itteni prostituáltakhoz. Ezek a nők is körülmetéltek?

– Naná! Hisz egyiptomi nőkről van szó. Biztos vagyok benne, hogy ők is csak megjátsszák az orgazmust.

Nők milliói szenvednek kislányként, amikor hozzátartozóik megrendelésére sarlatánok megnyomorítják intim testrészüket. Szervednek, miközben növekszenek, és akkor is, amikor felnőttek. Szervednek nőként, amikor a megcsonkított szerveik miatti rettenetes fájdalom közepette tettetniük kell az élvezetet, hogy lenyugtassák és kielégítsék az önző férfiakat.

Jelenünkben, a 21. században.

* * *

– Nagy mázli, hogy ismered Tareket!
Lizával madarat lehetett volna fogatni.

A szobámban ültek Nadiával, és whiskyt iszogatva idézték fel a szexorgia főbb mozzanatait. Nem tartottam fontosnak felvilágosítani őket arról, hogy nem az én érdemem a gazdag sejkekkel való muri. Omár nyilván már az ukrán lányok megvásárlásakor tisztában volt a szexduóban rejlő lehetőségekkel. A produkciójukkal kibővítette a frissen nyitó bordély választékát, és továbbadta ezt az infót Tareknek, aki felhajtotta rá a keresletet. A lányok pedig megérkeztek a whiskyvel, hogy köszönetét mondjanak nekem. Mindig jól jön a whisky a kupiban, szóval, ha Lizáék félreértették a helyzetet, az az ő bajuk.

Lizával és Nadiával ellentétben én nem voltam elragadtatva a sejkekkel töltött estétől. Amint visszaértem az orgiáról a szobámba, hisztériás rohamot kaptam. Fuldokolva sírtam, és úgy reszkettem, hogy még lezuhanyozni is képtelen voltam. Fájdalom járta át a testemet. Arra vágytam, hogy minden mocskot lemoshassak, letörölhessek, lekaparhassak, kidobhassak – de még önmagam megtisztítása érdekében is undorodtam hozzáérni a testemhez. Hányingerem volt magamtól. Egy utolsó senki voltam, akivel a sejkek olyan förtelmesen bánhattak el, ahogy nekik tetszett.

– Igen, ezt tényleg jól kifogtuk. – Nadia egyetértett Lizával, én viszont szinte egy húzásra küldtem le egy fél pohár whiskyt.

– Undorító volt – jelentettem ki, mert már nem tudtam tovább hallgatni ezt az ömlengést.

– Neked aztán tényleg fogalmad sincs arról, mi az undorító. Igaz, Nadia? – Liza komor pillantást vetett a barátnőjére. Nadia egész testében megborzongott.

A szexduónak megvoltak a saját sötét, mocskos titkai.

– Igaz – bólintott Nadia. – Ezek a sejkek nagyon kulturáltak voltak.

– Igen, nagyon is – helyeselt Liza. – Pontosan megmondták, mit várnak el tőlünk. És tisztes borraivalót adtak. – A szeme felszikkasztott.

– Azt ígérték, hogy visszajönnek még – fűzte hozzá elégedetten Nadia.

Neeee!

Minden porcikám tiltakozott.

– Remélem, nem váratnak magukra sokáig. – Az ukrán lány nagy keresetre számított.

Neeee!

Az orgia utáni napon bejött hozzám a fickó, aki a könyökömmel foglalkozott. Megvizsgált, és kijelentette, hogy nem tört el a karom, szerencsére csak erős zúzódásról volt szó.

– Minden rendben? – kérdezte.

Semmi nem volt rendben. Az ánuszból vér szivárgott, amit nem tudtam elállítani. Fektében egy kicsit jobb volt, de ha kimentem a mosdóba, vért és nyálkát láttam a vécépapíron.

Ráadásul nemcsak fájt, de kellemetlenül égett és viszketett is. Szégyelltem elmondani. A férfi észrevette zavaromat.

– Mondd, miről van szó!

Tovább hallgattam.

– Ha most nem kezelem, később sokkal rosszabb lesz.

Igaza volt. Magától ez nem gyógyul meg.

– Egy pillanat. Mindjárt jövök. – Bementem a fürdőszobába, hogy rendbe tegyem magam.

A fickó kint várt, és alaposan megmosakodtam, mielőtt visszamentem volna hozzá.

– Mi a gond? – faggatott tovább.

Még most is nehezemre esett beszélni róla.

– Vagina? – kérdezte.

Megráztam a fejem.

– Ánus?

Bólintottam.

– Mutasd!

Megvizsgált, és így szólt:

– Adok fájdalomcsillapító és gyulladásgátló krémet meg tablettás gyógyszereket. – Elindult kifelé. – Mindjárt behozza valaki.

– Köszönöm!

Amikor elment, arra gondoltam, hogy ennek az embernek a bordély a munkahelye. Omár fizeti a prostituáltak egészségügyi ellátásáért, hisz pénzügyi érdeke fűződik ahhoz, hogy a lányok egyetlen napra se essenek ki a munkából. Ezért érdemes akár egy orvost is felvenni. Mintha csak egy állatorvossal kezeltetné a busás hasznát hozó jószágot.

Később megjelent a nő, aki az ételt hordta szét, és hozta az ígért orvosságokat. Bevettem a tablettát, a fájós helyet bekrémeztem. Segített, bár a hatása meglehetősen rövid volt. Később átjöttek az ukrán lányok, akik hoztak whiskyt. A pia a gyógyszernél is erősebben hatott.

– Hamdan sejk nekem is megígérte, hogy nemsokára visszajön – mondta Liza dicsekvő hangsúllyal.

– Talán elvisznek valahová magukkal... – ábrándozott Nadia. – Párizsba vagy Londonba.

– Vagy a Riviérára... – toldotta meg Liza. – Te hová is mentél volna, Júlia?

– SaintTropez-ba.

– Ó, igen, SaintTropez! Mit gondolsz erről, Nadia? – Liza odahajolt barátnőjéhez. – Ha a sejkek...

Az ukrán lányok már luxusutazásokról szöttek terveket. Nekem elegendő volt a sejkekből. Nem bíztam bennük. Ibrahim sejk is sokat beszélt a franciaországi útról, még ruhákat is vett az alkalomra, mégsem lett belőle semmi. Elég volt megnéznie Latifa hastáncmutatványát, és teljesen megfeledkezett rólam. Szóval nem bíztam a sejkekben.

Liza Nadiával arról locsogott, milyen elit életük lenne állandó sejkkuncsaftok mellett, én pedig eközben Stevenre gondoltam. Tarek közelsége a legszörnyűbb csalódás emlékeit hívta elő, az állandó megaláztatás és fájdalom pedig nagyon bizonytalanná tett.

Hiányzott Steven... A nyugalma, a támogatása, a megértése, mély empátiája, finom érintése... Szerelmem. Egyetlenem.

Mindössze egy napja álltam csatasorba az új nyilvánosházban, mégis tudtam, hogy ennél akár rosszabb is lehet. Omár valószínűleg a sejkek fura szexuális passzióinak luxusszintű kielégítésére

szakosodott üzletbe fektetett bele, és ezek a hóbortok időnként különlegesen perverznek bizonyulhatnak. Emlékszem, Duhajban keringett egy pikáns történet egy sejkről, aki úgy élte ki sajátos szexuális fantáziáját, hogy egy élő angolnát dugatott fel a végelébe. Talán éppen emiatt akarta Omár, hogy mindig legyen kéznél egy orvos; vagy ha nem is orvos, de olyasvalaki, aki konyít némileg az orvostudományhoz, hisz ki tudja, akár valamelyik sejkek is szüksége lehet rá...

Kopogtattak.

– Dina? – Nadia tanácstalanul körülnézett, hová rejthetné el a szeszt.

– Dina nem kopog, hanem bedönget – jegyeztem meg.

– Nem kell eldugnod a piát, Dina maga szállítja Júliának a vodkát – hívta fel a figyelmet különleges státusomra Liza.

– Tényleg? – lepődött meg Nadia, és kérdő pillantást vetett rám.

– Aha – mondtam.

Még egyszer kopogtak, aztán valaki csendben kinyitotta az ajtót.

– Bejöhetek?

Wiktorina volt az.

– Hát persze, bújj be, Wiki!

Az első kuncsaftja óta nem láttam.

Tétován oldalgott be a szobába. Olyan volt, mint egy összetört csöppség, akit szívtelen gazemberek bántottak, és aki azért jött, hogy valaki végre magához ölelje, megvigasztalja. Amit egyikünk sem tett meg. A kupiban nincs érzélgés.

– Ülj le! – hívtam beljebb.

Látszott rajta, hogy zavarba jött. Az ukránokra nem számított. Elöblítettem a gyógyszerbevételhez használt vizespoharamat, és kivettem az asztalra.

– Töltsétek neki is!

Nadia kólát öntött a whiskyhez. Wiktorina egyszerre, mohón hajtotta fel az italt. Nem faggattuk. Majd elmondja, ha akarja. De nem akarta. Csendben kortyolgatta az újabb koktélokat, miközben hallgatta, amint Liza és Nadia arról ábrándoznak, miként élik majd világukat a sejkek társaságában a dollármilliókat érő jachtokon,

magánrepülőkön, luxushotelekben, exkluzív éttermekben... A palack csakhamar kiürült.

Az ukrán lányok és Wiktorja leléptek, én pedig törni kezdtem a fejem, hogyan szerezhetnék egy mobilt és hívhatnám fel Stevent. Ha sikerülne elérnem, hallhatnám a hangját. Az segítene kibírni. Ő pedig megtudná, hogy még mindig Egyiptomban vagyok Tudná, hol keressen. Meg kell tennem. A lehető leghamarabb. Feltétlenül.

Kiderült azonban, hogy telefont szerezni bizony nem egyszerű. A következő pár napban nem adódott lehetőségem megkaparintani valamelyik ügyfél mobilját. Egyre frusztráltabbá és idegesebbé váltam. Eközben Tareket többször is láttam. Időnként úgy bukkant elő a klub füstjéből-gőzéből, mint egy rém álom szörnye. Bár nem jött a közelembe, maga a látványa is felzaklatott és kétségbe ejtett.

Végül egyik este kiszúrtam egy középkorú férfit, aki nem a nadrágjába vagy a kezításkájába süllyesztette, hanem egyfolytában a keze ügyében tartotta a mobilját. Láttam, hogy néhányszor feldúltan telefonál. Később mérgesen lecsapta a készüléket a bárpult lapjára, és nem vette fel a többi hívást. A mobilja ekkor másféle hangjelzéseket kezdett kiadni magából, amelyek arról tanúskodtak, hogy egy rakás bejövő üzenete érkezett. A férfi mérgesen meredt a készülékre – úgy tűnt, valaki zaklatja. Kivártam egy kicsit, majd letelepedtem a mellette lévő székre.

– Hi!⁴⁴ – kezdtem ki vele.

– Hi! – felelte. Ez jó jel volt.

Biccentettem a pultosnak, hogy jöhet egy koktél. A telefon hamarosan újra pittyegni kezdett, amitől a férfi arca még inkább elsötétült.

– Dühítő – jegyeztem meg.

– Nagyon – értett egyet velem.

Látszott, hogy valamin töri a fejét, az sms-ek meg egyre csak áradtak. A legközelebbinél állított valamit a készüléken, amitől az elhallgatott. Szívből reméltem, hogy nem kapcsolta ki teljesen. A fickó rendelt még egy italt, gyorsan leküldte, aztán rám nézett:

– Mehetünk?

– Gyerünk! – Lekászálódtam a bárszékről, és megindultam a szobám felé, ő pedig felmarkolta a mobilját, és jött utánam.

A szexet hamar letudtuk. Egyre vártam, mikor megy már ki végre a pasas a fürdőszobába, hogy megszerezsem a készüléket, amit az ágy mellett, az éjjeliszekrényen hagyott. De ő csak feküdt tovább mozdulatlanul, lehunyt szemmel, mintha nem lett volna kedve visszatérni a hétköznapiakba. Nagyokat sóhajtott, és a gondolataiba merült. Egyszerre feleszmélt, az órájára nézett, aztán bevette magát a fürdőszobába. Hallottam, ahogy beindította a zuhanyt – örültem, hogy így több időt kapok, és a beszélgetést sem hallhatja meg.

Gyorsan felkaptam a készüléket. A pasas szerencsére nem kapcsolta ki. Beütöttem Steven telefonszámát, és szívdobogva vártam, hogy jelentkezzen. De... A csengőhang helyett egy kimért arab női hang informált valami olyasmiről, hogy a hívott szám nem elérhető, vagy már nem érvényes.

Steven! Fájdalom hasított a szívembe. Hol vagy?

Nem volt sehol.

X. FEJEZET

Vissza a kezdetekhez

Úgy éreztem, felfordult velem a világ. Steven nélkül, a szabadulás reménye nélkül semminek nem maradt értelme. Mindennapos szenvedésre ítélve már nem is álmodozhattam. Mire várjak? Nem élhettem a jobb jövő reményében, mert ez a jövő Steven nélkül már sosem következhetett be.

A legjobban az aggasztott, hogy mi lehet vele. Jól tudtam, hogy Tarek elejtett megjegyzése a – szeretőcskémről – csakis rá vonatkozhatott. Vagyis Tarek tudott Stevenről, és arról, hogy valószínűleg ő segített nekem megszökni.

És ha ezért véres bosszút állt rajta? Megremegtem. Az emberkereskedők nem ismernek kegyelmet...

Meggyötörtek a tulajdon gondolataim. Néha reménykedtem, hogy a szerelmem biztonságban van, máskor amiatt vergődtem, hogy ellenségeink milyen messzire merészkedhettek el aljasságukban... Az emberkereskedő bandák minden létező módon törnek a céljuk felé. Borzalmas kínzásoknak teszik ki áldozataikat, és hidegvérrel gyilkolnak Steven, szerelmem... Drágám, egyetlenem... Sírtam, annyira hiányzott. Sirattam beteljesületlen szerelmemet. Tehetetlenül szenvedtem.

Aztán megint sikerült kis időre elhitetnem magammal, hogy Stevennek semmi baja, hogy nincs veszélyben. Meggyőztem magam, hogy mivel Omár és jobbkeze, Tarek új üzletbe vágta bele, talán nincs idejük Steven üldözésére. Pénzzel ugyan bármit el lehet intézni, de abból, amit a bordélyban dolgozó arab nőktől megtudtam, Egyiptomban illegális a prostitúció – tehát ahhoz is meglehetősen sok embert kellett lefizetni, hogy a nyilvánosház egyáltalán működhessen. És ha szőnyeg alá akarnának söpörni egy gyilkosságot, az tényleg egy vagyonba kerülne...

Volt még egy dolog, ami mérhetetlenül aggasztott: Steven talán arra a következtetésre jutott, hogy Szandzsaj emberei szerezhettek vissza, vagyis feltételezhette, hogy visszavittek Duhajba. Esetleg, hogy rögtön eladtak Izraelbe, vagy valamelyik szaúdi sejk jachtjára.

Akár agyon is verhettek, a testemet pedig a tengerbe hajíthatták, vagy a sivatagban ásták el. Bármit megtehettek volna velem. Ha Steven biztonságban volt is, és minden követ megmozgatott a megtalálásom érdekében, akkor is csak tűt kereshetett a szénakazalban. Félttem, hogy a rengeteg nyom között nem fogja megtalálni az igazit.

Esténként kényszerítettem magam, hogy kifessem az arcom, ki öltözzem, fellépkedjek a szalonba, kuncsaftokra várjak, mulattassam, itassam őket, majd szobára menjek velük. Most sokkal nehezebben ment, mint Duhajban, mert egy időre, egy nagyon rövid, kurta kis időre megérezhettem, milyen élmény a szabadság, a szerelem... Steven azt mondta, gondoljam azt, hogy turista vagyok.

És a vele töltött pár nap valóban olyan volt, mint egy csodálatos nyaralás. Turistának éreztem magam, miközben lelkesen megbámultam a színes korallzátonyokat, figyeltem a türkiz vízben cikázó halakat... Turista voltam, miközben hallgattam az elbűvölő, romantikus arab dal fordítását... Amikor csókolt és dédelgetett...

Úgy éreztem magam, mint egy nő. És nem mint egy prosti.

A legborzasztóbb napokon mindig emlékezetembe idéztem a szerelmemmel töltött legszebb pillanatokot.

A bordélyban új lányok jelentek meg. Bahreinből és Katarból is érkeztek prostituáltak – máris ők lettek Liza és Nadia vetélytársai. A régi és új lányok már az első estétől fogva gyűlölködő pillantásokkal méregették egymást, mert tudták, hogy versenyezniük kell a legtehetősebb sejkek figyelmének felkeltéséért. A friss csapat nagyon tapasztalt lányokból állt, akik rögtön szemet vetettek a legjobb kuncsaftokra.

– Pfuj, micsoda ribanc! – sziszegte oda Liza Nadiának igencsak savanyú képpel.

– Melyik? – kérdezte barátnője.

– Ott, az... – mutatott Liza egy fekete, hosszú hajú és delejes tekintetű nőre, aki egy gülüszemekkel rámeredő sejkkal társalgott.

– Ja, ő Angéla... – Nadia grimaszolt. – Naná, hogy ribanc. – A hangjából féltékenység áradt. – Hogy került ez ide?

– Azt hiszem, Dohából hozták, Katarból. – Liza már olyan régóta dolgozott a szexbizniszben, hogy képes volt azonnal felismerni

legfőbb riválisait.

– Hát a származása? – Nadia kelletlenül ismerte el, hogy Angéla izgalmas szépség.

– Spanyol... – szűrte a fogai között a szót Liza.

– Szóval spanyol... – ismételte meg Nadia, aki tudta, hogy amennyiben Spanyolországot csupán egy nő képviseli a bordélyban, az már az illetőt egyedi kategóriába helyezi. A sejkek pedig előnyben részesítették az egyediséget.

– És még arra a másokra is vigyázni kell – intett Liza valaki felé, akit a plasztikai sebészeti beavatkozások Barbie-vá alakítottak át. Kislányos, rózsaszín miniruhában mutogatta hosszú lábait. Karcsú derekát és dús kebleit csatos fehér övvel emelte ki. Roppant kihívóan festett.

– Őt meg honnan szalajtották? – tudakolta keserűen Nadia.

– Manámából.

– Tőlünk, Bahreinből?

– Ezt mondta.

– Hogy hívják?

– Soha.

– Származása?

– Dunsztom sincs. – Liza dühösen méregette az új lányt. – De azt tudom, hogy amint tudomást szerzett a mi erotikus duónkról, ugyanilyet akart megalakítani Angélával.

– Good luck!⁴⁵ – nyerített fel gúnyosan Nadia. – Nem olyan könnyű az, mint ahogy képzelik. Mire összeszoknak...

– Ha jók a szexben, hamar ráéreznek. – Liza aggódott a konkurencia miatt.

– Nem hinném... – Nadia alaposan végigmérte mindkét lányt. – Két barna csaj... Dögunalom... A mi párosunkban van szőke is, fekete is – a sejkek ezt szeretik.

– Hát, nem is tudom... – Liza továbbra is kétel kedett.

– Ezenkívül ez az Angéla olyan, mint egy pornófilmes kurva... – Nadia nem finomkodott. – Soha pedig egy Barbie baba... Szerintem nem is illenek egymáshoz.

– Dehogynem illenek – vitatkozott Liza –, mivel a Barbie babák eleve úgy néznek ki, mint a prostituáltak. Szóval nem látok a dologban ellentmondást.

– Micsoda? – képedtem el, mert meghökkentett, hogy a világ legnépszerűbb játékát és a kurválkodást egy lapon említik.

– Te nem tudsz erről? – fordult felém Liza.

– Nem.

– Ruth Handler, a Barbie baba tervezője az egyik német szexbábót, a Bild Lillit választotta előképül, amit viszont egy üzletemberek számára készített képregény prostituáltjáról mintáztak.

– Sofia-Barbie is mindjárt talál magának egy üzletembert – kotyogott közbe Nadia, mert épp egy potrohos sejk ereszkedett le a lány mellé.

– Németországban a Bild Lilli szexbabát férfiaknak árusították a bárókban és a trafikokban – folytatta Liza.

– Micsoda meglepetés... – Alaposan meghökkentett a történet, amit az ukrán lány mesélt a legnépszerűbb kislányjátékról.

– És képzeld, Júlia, Ruth Handlernek lengyel gyökerei is voltak!

– Hogyhogy? – Erről sem tudtam.

– Mert lengyel zsidó emigránsok gyereke volt.

– Érdekes...

– Ugye? Hát még ha hozzáveszem, hogy a Barbie modelljének tervezésénél Ruthnak egy mérnök, Jack Ryan nyújtott segítséget, ő pedig aztán tényleg szép kis mákvirág volt! – Liza felvihogott.

– Miért?

– Szeretett első osztályú csajokkal és callgirlökkel lébecolni – a lényeg, hogy jókora dudáik legyenek, és hasonlítsanak Barbie-ra, a játék babára, amit megalkotott. Úgy hírlík, a házában orgiákat szervezett, ahol csak úgy hemzsegték a Barbie-hasonmássá alakított csajok. – Hogy jól be tudjon épülni a szexbizniszbe, Liza erős érdeklődést mutatott a férfiak erotikus fantáziái iránt.

– Úgy tűnik, nem csak Jacket elégítik ki élő Barbie-k... – Nadia a tekintetével Sofiát követte, aki leszállt a bárszékről, és a kijárat felé tartott. Éppen a szobájába vezette a pufók sejket.

– Mondtam, hogy résen kell lennünk... – figyelmeztette Liza. – A vetélytársak nem pihennek – Igazad van, de én inkább azon a kis

Lolitán tartanám rajta a szemem... – jegyezte meg Nadia.

– Kire gondolsz? – kérdezte Liza.

– Hogy is hívják... – töprengett Nadia. – Teljesen kiment a fejemből... – Körülnézett. – Nincs most itt. Sok kuncsaftja van, Júlia, te nem emlékszel a nevére?

– Fogalmam sincs, kiről beszélsz!

– Mondtam, hogy afféle kis Lolita... – Nadia pillantása megint a termet pásztázta. – Kinézetre kislányos. Hófehér porcelánbőr, tágra nyitott, ártatlanul pislogó szemecskék – Rima? – Magam elé idéztem a filigrán kislányt, aki kiskorúnak nézett ki.

– Ez az, Rima! – helyeselt Nadia. – Ő afféle ártatlan virágszál, de azért elég ügyesen tekereg a sejkek körül.

– Csaknem mindenkinek olyan az ízlése... – vetette oda Liza. – Rimát felcsípni némileg már pedofíliába hajlik, szóval nem mindenkinek szórakoztató.

– Wiki is ezt a stílust képviseli... – jelentette ki Nadia.

– Csakhogy Wiki egyfolytában rémült nyusziképet vág. Szerintem még most sem békéit meg a helyzetével... – mondta Liza. – Hogy van most, Júlia?

– Nem tudom, elég szófukar lány.

Nem akartam beavatni őket abba, hogy Omár és az örök többször megerősöskolták Wiktoriat. Ez Wiktorია ügye volt. Nem szerettem volna bordélypletyka témájává tenni az ellene elkövetett aljasságokat.

– Szerintem túlságosan visszahúzódo – közölte Liza.

– Szerintem is – értett egyet Nadia a barátnőjével.

– Márpedig a szexben nem jó – folytatta Liza –, ha valaki úgy fekszik, mint egy fatuskó. Nem ezért járnak ide a férfiak.

– A tuskóikat otthon tartják... – röhögött fel Nadia.

– Naná! – vihogott Liza is.

– De Wiki nagyon fiatal, szép és üde – tiltakoztam –, és kuncsaftiányra sem panaszkodhat.

Sajnos, tettem hozzá gondolatban, mert tudtam, mennyire szenved emiatt.

– Különben pedig... – mélézött el Liza. – Mindenkinek más az ízlése...

– Ezért is szerezz be Omár ennyiféle nőt. – Nadia a bejárat felé pillantott. – Azt hittem, hogy a mi sejkjeink... De nem. – A hangjából kiérződött a csalódottság.

– Júlia, Tareknem mondta, mikor jönnek újra? – kérdezte Liza.

– Nem.

Tarek említésére libabőrös lettem.

– Ohó, most érkeznek! – sikkantotta izgatottan Nadia.

– Kik? A sejkjeink? – élénkült fel Liza.

– Nem... Tarek az, egy idegen sejkkal – közölte Nadia. – De Angélához mennek. – Az ukrán lány lekókad.

– Mondtam, hogy ezzel az Angélával vigyázni kell... – mordult fel Liza.

– Nekünk viszont itt van Júlia. – Nadia hozzám hajolt. – Kérdezd meg tőle, mikor jönnek újra a sejkje!

– Rendben – mondtam, csakhogy végre békén hagyjon.

– Egyébként ez a Tarek marha jóképű pasas. – Liza elismerően bólogatott.

Erről aztán végképp nem akartam beszélni, ezért témát váltottam.

– Az egyiptomi lányok is jól boldogulnak.

– Dalila azt mesélte, hogy Larával Kairóból jöttek ide, ahol már dolgoztak a szakmában, szóval van tapasztalatuk – mondta Nadia, de nem igazán figyelt oda a beszélgetésre, egyre csak az ismerős sejkjeiket leste. – Vannak férfiak, akik odavannak az egyiptomi csajokért.

* * *

Az ókori Egyiptomban, amelynek kultúrája a Krisztus előtti harmadik évezrednél is távolabbi múltba nyúlik vissza, a prostitúció széles körben gyakorolt és elfogadott tevékenység volt.

„Az országban jól ismerték a »skarlát nőket«. ⁴⁶ A prostitúció valószínűleg általánosnak volt mondható, a kurtizánok között pedig sok férjes asszony is akadt, akiket a férjük elhagyott, és akik országszerte vándorolva űzték ezt a szakmát.” ⁴⁷

A prostituáltak piros szájfestéket használtak, tetoválták magukat, és kihívóra pingálták az arcukat, hogy kiváljanak a többi nő közül.

Nyíltan és szabadon dolgozhattak, de a tevékenységüket csak az arra kijelölt helyeken végezhatték.

A szakrális prostitúcióval foglalkozó nők szentélyekben laktak. A prostitúció ezen formáját isteni tevékenységként, az isteneknek tett felajánlásként tartották számon, a szent prostituált igen tiszteletreméltó volt. A családoka legszebb leánygyermeküket ajánlották fel a nemes szolgálat teljesítésére. A szent prostituáltak fizetséget nem kaptak, mert e magas presztízs magában foglalta jutalmát. A lányok egyszerű ruhákban vagy meztelenül sétálgattak a szentélyben, és fogadták az őket felkereső, kéjre vágyó férfiakat. Az idősebb lányok elhagyták a szentélyt, és férjhez mentek úgy, hogy a korábban betöltött szerepük miatt semmiféle megszégyenítés nem érte őket.

Érdemes megjegyezni, hogy az ókori egyiptomiaknak nem volt szavuk a szűzre, ami jelzi, hogy a szüzességnek sem tulajdonítottak nagy jelentőséget.

„Házasságkötéskor nem merült fel igény a szüzességre. Társadalmilag elfogadott volt a független személyek házasság előtti szexuális kapcsolata, illetve maga a szexuális aktus is.”⁴⁸

Ugyanakkor a házasság megkötésétől számítva mindkét féltől hűséget vártak el, a csalást pedig szigorúan büntették. A nőre akár halálbüntetés is várhatott, a férfit pedig válásra kényszeríthették.

Az ókori egyiptomiak kedvüket lelték a szexben, amely számukra a teremtés, az élet, a halál és újjászületés nagy körforgását jelképezte. Az óegyiptomi szerelmi költészetben gyönyörű sorok olvashatók, amelyek tökéletesen adják vissza a szerelmesek ragaszkodásának és egymás iránti elkötelezettségének érzését.

Ha a hangodat hallom, olyan, mint a gránátalma bora, életet nyerek belőle, ha hallgatom.

Szerelmed mindent átjárt bennem, mint a vízben feloldódó méz.

A költők a szerelmesek testi jellegzetességeit is tökéletesen ábrázolták – a csodás lótuszvirág jelentette a szexualitás szimbólumát: Vetélytárs nélküli nővér, mind közül a legszebb, olyan, mint a felkelő csillag-istennő a jó újév kezdetén.

Tökéletes és ragyogó. Bőre fénylik, szemében csáberő, ha rád tekint.

Ajka édes, ha szól, de nem beszél sokat.

Karcsú nyak, csillanó homlok, haja valódi lápisz.⁴⁹

Karja aranyat ér, ujjai, miként a lótusz virágai.

Formás fenéke, karcsú dereka, combja – mind szépségét hangsúlyozza,

Lépte kecses, amint a földön tipeg.⁵⁰

Az egyiptomi nők nagy hangsúlyt fektettek a külső megjelenésükre, és Nefertitinek, Egyiptom királynéjának képmásai segítenek elképzelnünk a korabeli szépségeszményt. Michelle Mórán, a Nefertiti című történelmi mű szerzője szerint a királyné korának Kleopátrája volt. Épp olyan szép, épp olyan gazdag, és épp olyan hatalmas – ha nem hatalmasabb Kleopátránál.⁵¹

Nefertiti – 'a szépség, aki megérkezett' – a XVIII. dinasztia idején Ehnaton⁵² fáraó nagyhatalmú felesége volt, a nagy királyi hitves. A fáraó és neje mély szerelméről árulkodnak azok a domborművek és falfestmények, amelyeken mint szerelmespár láthatók, amint simogatják egymást, és csókokat váltanak.

Nefertiti mellszobra egy büszke, hosszú nyakú nőt ábrázol, fején fáraói koronája: magasra nyúló lapsisak aranyozott királyi diadémmal. Vállára a korra jellemző nyakék borul, melyet geometrikus minták és további színes, az arany árnyalatait jelző ornamentelek díszítenek. A szépsége teljében bemutatott nő szeme sötétkék, a szemöldöke szabályosan ívelt, a járomcsontja magas; telt, vörös ajkán mosoly játszik.

Ám nem csupán a fáraók feleségét foglalkoztatta önnön szépségük, de a kor összes egyiptomi asszonyát is. Az arcfestés egyszerre töltött be szépségkiemelő és vallásos funkciót – az isteneknek a nőket vonzónak kellett találniuk –, tehát a nők festették magukat, és szép ruhát öltöttek. Bonyolult sminkjük elsősorban a szemek kiemelésére összpontosított, a vastag szénrajz a szem körül nemcsak ékesített, de védett is a tűző napsugaraktól. Még a szegényebb egyiptomi nők is rengeteg bizsut aggattak magukra: korall nyakláncokat, karkötőket, fülbevalókat, gyűrűket és díszes

gallérokat. A fejüket tarra borotválták, és méretre szabott parókát hordtak.

A fáraók szexualitása önkielégítéssel kapcsolatos szertartásokon is szerepet kapott, mivel az óegyiptomiak a maszturbációt a teremtés életadó aktusának tartották. Egyik mítoszuk szerint a világ és annak valamennyi teremtménye is ennek következtében jött létre, mert mindaddig az abszolút semmiben csupán egy isten lebegett, Atum, aki onanizálás közben hozott létre egy isteni ikerpárt. Így keletkezett a világegyetem.

A fáraók rituális maszturbációt végeztek a Nílus vizébe, amit életadó folyóként tiszteltek. Az ókori Egyiptomban az időt ciklikusnak, és nem az egymás után következő pillanatok egymásra épüléséből összeálló egyenes vonalnak tekintették. Az óegyiptomi nyelvben a magot és az utódot, valamint a Nílus szabályos áradásait is ugyanazzal a szóval jelölték. A magnak ugyanaz volt a jelentősége, mint a földek ciklikus elárasztásának és a folyó vize által termékennyé tételének. A termékenység efféle értelmezése szolgált alapul a fáraók Nílus vizébe történő szertartásos maszturbációjának.

A korszak egy másik sajátos szexuális jelensége a nekrofilia volt. Az óegyiptomiak elragadtatással csodálták a halált; erről tanúskodik a holttestek bebalzsamozása, a gigantikus sírhelyek, piramisok emelése, valamint a halál utáni életre vonatkozó, aprólékosan kidolgozott hiedelemvilág. Napjainkban is vannak, akik a holttesteken lefolytatott szexuális aktust a kultúrájuk részének tekintik. Hajdan e jelenség igen gyakori volt – még Hérodotosz is megemlékezett róla. Lejegyezte, hogy az egyiptomiak szeretett, szép asszonyaikat holtuk után még három-négy napig otthon tartották, hogy elvegyék a balzsamozók kedvét a hullákkal való szextől. Néhány nap után a testek bomlásnak indultak, és a szexuális közeledések már nem veszélyeztették a holtak békéjét.

Nehéz eldönteni, hogy a mai ember számára a nekrofilia vagy a krokodilokkal történő szex a sokkal óbb. Bár a krokodilok szexuális inzultálása tiltott volt, sőt a közösség rosszallását is kiváltotta, a férfiak nemegyszer lelték perverz örömeiket az állatokkal való testi egyesülésben.

A történészek szerint az óegyiptomiak ismerték a módját, hogyan fordítsák hátukra a krokodilokat, mivel így az állatnak nem állt módjában kivédeni az emberi penetrációt, és támadni sem tudott. Úgy tartották, hogy az aktus a krokodilokkal boldogságot és jólétet hoz.⁵³

Egy másik állat, amelyet gyakran használtak közösülésre, a kecske volt, melyet a termékenységi szertartások keretében lefolytatott rítusok során nőkkel és férfiakkal való közösülésre egyaránt betanítottak.

Hérodotosz jegyezte fel: „Ezen a vidéken az én időmben csodálatos esemény történt: egy bak nyilvánosan meghágott egy asszonyt, s a dolog aztán köztudomásúvá lett.”⁵⁴

Az egyiptomi nők különféle módokon voltak képesek elérni a szexuális kielégülést. Az egyik erotikus témájú papiiruszon egyebek mellett szerepel egy olyan illusztráció, amelyen egy nő egy vázára ül fel, valószínűleg így maszturbál. Ismertté vált egy sajátos, ugyanakkor veszélyes vibrátor is, amelyet Kleopátra használt. Egy kis fadobozt töltött meg élő méhekkal, majd ezt helyezte fel intim testrészébe.⁵⁵

A történelem során a különféle civilizációk egész sor különféle erotikus rítust hoztak létre, ami bizonyítja, hogy a szexualitás tértől és időtől függetlenül fellobbantotta az egymás után következő generációk képzeletét és érzékeit.

* * *

Nem szerettem, ha Tarek ott járt-kelt a szalonban, de egy idő után ez egyre gyakrabban megtörtént.

– Te meg miért vagy ilyen morcos? – ereszkedett le mellém a székre Liza.

– Ugyan minek örüljek?

– Ugyan miért bánkódnál? – Liza jót nevetett a saját ripsztyán. Nekem viszont nem volt kedvem derülni. Inkább sírni szerettem volna. Egyfolytában bömbölni. Miután kiderült, hogy Steven telefonja elérhetetlen, a helyzetem egyre romlott. A bordélyban töltött minden pillanatot kínzásnak éltem meg. Utáltam kint ülni a szalonban, mint

valami eladásra szánt élő áru. Gyűlöltem, hogy idegen férfiak fogdosnak, és emiatt egyre jobban megundorodtam magamtól is. De a férfiak egyre csak jöttek és jöttek...

– Mégis miért lógatod az orrod? – kérdezte elszontyolodott képemet látva az ukrán lány.

– Meleg kólát kaptam az italomba.

Hülye kérdés, hülye válasz.

Lizából kiröfönt a nevetés, mert azt hitte, most én viccelek. Pedig nem volt kedvem viccelődni.

– Megoldjuk... – Intett a pultosnak. – Hozz nekünk néhány jégkockát!

– Vagy inkább a következő dupla italt – igazítottam ki.

– Hallhattad... – vetette oda Liza a pultosnak.

A fickó elkészítette a koktélokot, és elének tette. – Tessék!

– Kösz – bólintott az ukrán lány.

Csendben szopogattuk az italunkat. Később megjött Nadia is.

– Mi a helyzet, lányok? – telepedett le Liza mellé.

Remek hangulatban volt.

– Hát...

Azon az estén Lizának még nem volt kuncsaftja. – Fel a fejjel, lesz jobb is! – vigasztalta Nadia a barátnőjét.

– Milyen az új sejked? – kíváncsiskodott Liza a férfiről, aki már sokadszor ment el Nadiával.

– Szuper! – Széles mosoly terült el az arcán. – Ő aztán nem sajnálja a borraivalót.

– Hová valósi?

– Szaúdi.

– Akkor egyszer talán elvisz magával valahová.

– Meglátjuk... Említett valami jachtot.

– Tényleg? – Liza izgatottan nyúlt az italáért. – És ezt csak most mondod?

– Mert csak most állt vele elő.

– Az övé a jacht?

– Nem tudom... – Nadia biccentett a pultosnak, hogy jöhet egy ital. – Csak annyit mondott, hogy nem messze horgonyzott le.

– Úristen, mi minden vár még ránk! – lehelte reménykedve az ukrán lány.

– Naná! – Nadia kortyolt párat a szeszből.

Liza fürkész tekintettel kutatott a teremben ügyfél után, de nem volt szabad kuncsaft.

– Az a csaj az idegeimre megy – bukott ki belőle.

– Kicsoda? – kíváncsiskodott Nadia.

– Szerinted mégis kire gondolok? – kérdezte Liza keserűen.

– Fogalmam sincs.

– Angélára!

Elfintorodott.

– Ja, hogy rá... – Nadia az említett prostituált felé sandított.

– Még szerencse, hogy a te sejkedet nem vadászta le.

– Pedig megpróbálta!

– A szuka!

– Aljas – értett egyet Nadia.

Liza szeme egyre csak a termet pásztázta.

– Tarek téged nézeget, Júlia – jegyezte meg.

– Fuck hím! – káromkodtam el magam.

– Miért van úgy a bögyödben? – kérdezte Nadia.

– Megvan rá az okom.

– Oké, hagyjuk!

– És hol tekereg az a kicsike?

– Wiki?

– Igen... Ja, most jön.

Wiktorica csüggedten rogyott le mellém. Ő is egyre nehezebben viselte a nyilvánosházi életet. Nem panaszkodott, de anélkül is láttam. Már csak árnyéka volt egykori önmagának.

– Nadia! – rikkantott fel lelkesen Liza! – Végre itt vannak!

– Ki? Hol?

– A sejkjeink! Hamdan és Fajszal sejk!

Nadia a kijárat felé pördült.

– Tényleg ők azok! – ragyogott fel az arca.

Én nem örültem.

– Gyerünk hozzájuk! – Liza felpattant, és lerángatta a blúzt dús kebléről. – Mielőtt még az a ribanc Angéla rájuk tekeredne.

Nadia kihörpintette az italát, és a társnőjéhez szegődött.

– Nem jössz velünk? – kérdezte tőlem.

– Nem.

Az ukrán csajok nem bánkódtak. A kupiban nincs érzélgés. Indultak, hogy kezelésbe vegyék a sejkjeiket, akik már be is hívták őket a páholyukba, sőt pezsgőt is rendeltek. Tarek, aki addig Omár mellett ült, most szintén felállt, hogy köszöntse őket. Mentében hosszú pillantást vetett rám. Rettegtem, hogy rám parancsol, én is szolgáljam ki őket. De szerencsére nem szólt.

– Júlia... – szólalt meg halkán Wiktorina.

– Tessék.

– Én már nem bírom ezt...

– Mi történt?

– Ez az egész... – A szemét elöntötték a könnyek.

– Nekünk nincs választásunk – mondtam, bár ugyanazt éreztem, amit ő.

– De... – Most már zokogott.

– Hagyd abba, ne itt sírj! Mindjárt meglátja Dina, és... – figyelmeztettem, hiszen nem volt szabad elijesztenünk a vendégeket. Akik szórakozni jöttek ide.

– Nem bírom tovább!

– Töröld meg a szemed, mielőtt Dinának feltűnne!

Wiktorina felszárogatta a könnyeit, mert félt a büntetéstől. Azok az örök... De belül egyre csak sírt tovább.

Kis idő múlva a sejkék az ukrán lányokkal együtt felkászálódtak, hogy otthagyják a páholyt, és bevonuljanak a VIP-lakosztályba.

Láttam, hogy tekintetükkel keresik az orgiához a harmadik örömlányt. Angéla ott sündörgött körülöttük; kellette magát, affektált és kacarászott, hogy felhívja magára a figyelmet. Fohászkodtam, hogy vigyék csak.

De Liza odatörleszkedett Fajszal sejkhez, és a fülébe súgott valamit. Rájöttem, hogy igyekszik megfúrni Angélát. Erőfeszítését siker koronázta... Ám – ahogy tartottam tőle – ezzel én jártam pórul. Fajszal sejk ruganyos léptekkel elindult felém.

A sejk odaért hozzánk, és már mondott volna valamit, amikor észrevette Wiktorinát.

– Hát téged hogy hívnak? – kérdezte.

A lány nem válaszolt.

– Mi a neved? – ismételte meg a kérdést a férfi emelt hangon.

– Wiki.

– Wiki... – Végigmérte a lány arcát, alakját. – Szép név.

Újra engem méricskélt. Reszkettem, csak el ne vigyen. Egy kicsit habozott, majd odaintette a barátját, Hamdan sejket. Talán az ötlött fel benne, hogy mindkettőnket bevisz a kiemelt apartmanba.

Kisvártatva odalépett hozzánk a remek hangulatban lévő Hamdan sejk az ukrán lányokkal. A férfiak gyorsan pár szót váltottak arabul. Nem értettem.

– Most meg mi van? – kérdezte a már rendesen betintázott Liza.

– Nem tudom. – Minden porcikám tiltakozott egy újabb orgia ellen.

– Jössz nekem eggyel! – jegyezte meg Liza.

– Miért?

– A fiúk már Angélát választották volna, de szóltam Fajszalnak, hogy hozzanak be mégis inkább téged – közölte úgy, mintha nagy szívességet tett volna éppen.

– Nagyon köszönöm – színleltem hálát, mert nem akartam viszályt szítani a kupiban.

A férfiak befejezték az eszmecserét, mert valószínűleg megszületett a döntés arról, hogyan kívánják tölteni az este további részét.

– Wiki, te velünk jössz! – markolta meg Fajszal sejk a lány karját.

Wiktoría szemében rémület villant, én viszont megkönnyebbülten felsóhajtottam. Tényleg rohadt egy világ ez.

A társaság elhagyta a szalont, és én rendeltem egy dupla italt. A bárpult felé fordultam, csendben kortyolgattam, hogy lehetőleg senki figyelmét ne vonjam magamra.

Egyszer csak, mintha a föld alól bújt volna ki, ott termett mellettem Tarek, és helyet foglalt a szomszéd széken.

– De jól nézel ki ma este, Dzsúúlia... – nevetett rám, és ahogy régen, megragadta az egyik hajfürtömet.

– Menj a francba! – Ellöktem a kezét. Sem a látványát, sem az érintését nem viseltem el.

– Hohó, karmol a kedvenc cicusom! – Elővette a szívdöglesztő mosolyát, mint régen, amikor megpróbált elbűvölni.

– Hagyj békén! – fordítottam hátat neki.

Megragadta a karom, és erősen megcsavarta.

– Au! – kiáltottam fel fájdalommban.

– Ne merészelj így bánni velem, szajha! – sziszegte. – Felém fordulj, vigyorogj, és ismerj illemet, ha velem beszélsz!

A szívem örülden dübörgött. Borzasztóan féltem, ugyanakkor iszonyodtam is tőle.

– Nos, hogy tetszik itt neked? – firtatta cinikus mosollyal.

Segélykérően néztem körül. Reszkettem. Annyi rosszat tett már velem...

– Nem mondasz semmit? – Ajkáról továbbra sem hervadt le a gúnyos mosoly.

Szaporán kapkodtam levegő után. Észrevette.

– Ugye, milyen csodás itt? Akárcsak a varázslatos Duhajban...

Játszadozott velem. Szórakoztatta a kiszolgáltatottságom. Látta a szememben az irtózást, és jól mulatott rajta.

Szándékosan mondta, amit mondott: hogy eszembe juttassa, miként festette le előttem a mesés Dubaj képét. És hogy ezzel még inkább megalázzon.

– Beszéljess velem! – reccsent rám parancsolón.

– Dolgoznom kell... – nyöszörögtem elszorult torokkal.

Reméltem, ha ezt mondom, leszáll rólam. Sajnos nem így történt.

– Szóval megtetszett neked ez a munka? – Csúfolódó tekintete szinte átdöfött.

Úgy éreztem, mindjárt hányni fogok.

– Menj el! – könyörögtem neki.

– Ugyan miért, Júlia? – Szemében ördögi fény villant. – Üldögélünk, beszélgetünk... Mint a régi szép időkben.

Az összes erőm elszállt. Szinte lefordultam a székről. Tareknek feltűnt az arcom sápadtsága.

– Iszunk valamit – jelentette be. – Az majd jót tesz neked.

Nem akartam inni vele. Nem akartam beszélni vele. Semmit nem akartam csinálni vele.

– Két whiskyt kérek kólával – fordult a pultoshoz.

Az italaink csakhamar előttünk álltak. Megragadta a poharát.

– Egészségedre! – emelte magasra.

Mozdulatlanul ültem.

– Igyál már! – förmedt rám.

Vonakodva nyúltam a pohár után.

– Egészségedre! – ismételte, és koccintott velem.

Mintha magát az ördögöt érintettem volna meg. Ittunk, aztán megszólalt a mobilja.

– Halló! – kapta fel.

Kezdem reménykedni, hogy esetleg egy halasztást nem tűrő üzletről van szó, ami azonnal elszólítja mellőlem. Elég hosszan beszélt, de amikor végzett, nem tűnt úgy, hogy elhagyni készülne a társaságomat.

– Még egyszer, ugyanezt! – intett a pultosnak.

Úgy döntött, tovább szórakozik rajtam, és ettől még idegesebb lettem.

Jöjjenek már ide a haverjai! Gondolatban próbáltam megbűvölni a valóságot. Legalább Omár hívja oda magához! Csak tűnjön el innen... Tűnjön el...

– Júlia! – harsant fel mellettem Tarek, és rájöttem, hogy akaratlanul is lehunytam a szemem. – Még egyszer: egészségedre!
– Rábandzsított kipakolt mellemre, rajtam pedig kellemetlen, hideg borzongás futott végig. Hívja már Omár!

– Igyál! – parancsolt rám.

Nem volt választásom. Kortyoltam. Pillantása lesiklott a lábamra. Aztán újra a mellemre.

Tűnne már el...

– Indulás! – Felállt a székről.

Megdermedtem.

Egy tapodtat sem mozdulok innen. Nem megyek. Sehová nem megyek. Vele nem.

– Na, szedd a lábad! – utasított.

Megráztam a fejem.

– Szerinted érdekel valakit a véleményed? – emelte fel a hangját.

– Mit képzelsz, hol vagy? Ha nem tudnád, a kuplerájban! Aki elvisz, azzal mész!

Mintha odanőttem volna a székhez. Mintha lebénultam volna. Nem tudtam, nem akartam sehová sem menni. Az arcán düh suhant át, és arra gondoltam: most mindjárt kitör. Ehelyett viszont először Omár páholya felé nézett, aki a testőrei és a hozzá törleszkedő nők körében ült, aztán tekintetét a kijáratnál ácsorgó örökre szegezte, és kezével odaintette egyiküket. A nagydarab kidobóember hamarosan megállt mellettünk.

– Gondja akadt a járással – mutatott rám Tarek.

Az őt megragadott, lerángatott a székről, és a szalon kijárata felé vonzolt. Úgy vezetett, mint a vágóhídi jószágot.

Szédültem, és azt éreztem, hányni is fogok. Beértünk a szobába. Tarek kikísérte az őt, és gondosan bekulcsolta az ajtót. Magamra maradtam a kízómmal.

– Most mutasd meg, mit tanultál az eltelt idő alatt! – lépett közelebb hozzám.

Én hátráltam, és közben éreztem, amint egyre sűrűsödik bennem a félelem és a gyűlölet.

Nem engedem, hogy hozzám érjen.

Ő viszont láthatólag nem törődött a viszolygásommal, démoni tekintetét belém fúrva egyre csak jött felém.

A fürdőszoba felé vettem magam, hogy bezárkózzam. De elkéstem...

Rám ugrott, az ágyra lökött, aztán tébolyultan elkezdte leszaggatni a ruháimat, durván megfogdosott, csókolni próbált.

Védekeztem, ahogy tudtam: a fejemet ide-oda dobáltam, kirántottam magam, rúgtam, üvöltöttem. Hiába. Erősebb volt nálam.

– Hagyd magad, mert szétkúrlak! – reccsent rám, és durván szétfeszítette a lábaimat.

Rám feküdt, és állatias vággyal hatolt belém.

Iszonyú lökéseitől testem-lelkem darabokra szakadt. Aztán tempót váltva gyorsított, rángatott. Az a fájdalom...

– Dzsúúúúiaaaa! – hangzott fel diadalordítása a kielégüléskor.

Megfogadtam, hogy kinyírom, ha alkalmam adódik rá.

XI. FEJEZET

Borzalmas házasságok

Annyira gyűlöltem, hogy gondolatban jó párszor végeztem vele. Elképzelttem, hogy a kezemben egy hosszú, éles, villogó kést tartok, amit aztán teljes erőből belevágok a mellkasába. Kirántom a testéből a kést: ömlik a piros vér. Újra döfök, döfök és döfök, döfök, döfök... Tarek a földre zuhan, és soha többet nem kel fel.

Egy másik jelenet. A páholyban ülnek Omárral, nőkoszorú zsongja körül őket. A lányok készek teljesíteni minden vágyukat. Tarekkel három szépség foglalkozik, whiskyt töltenek neki, flörtölve viháncolnak, szórakoztatóan locsognak. Ám neki ez kevés. Én a bárpultnál ülök. Tarek egy kidobóemberrel üzeni meg, hogy be kell mennem a páholyba.

– Egy dupla whiskyt kólával! – vetem oda a pultosnak.

A fickó elkészíti az italt, leteszi elém.

– Kérem a szokásos koktélot is! – közlöm.

– Meglesz.

A pultost lefoglalja a koktélkészítés; ügyel az arányokra, töltögeti a hozzávalókat – én pedig ezalatt mérget szórok a whiskys pohárba.

– Tessék – nyújtja át a pultos az italmat.

– Köszike – felelem, a mosolyom széles.

Felállók, fogom a poharakat; elindulok Omár exkluzív páholya felé.

– Szorítsatok helyet a vadmacskának! – utasítja önelégülten Tarek a mellette ülő lányokat.

Azok odébb húzódnak, én pedig befészkelem magam mellé, és a kezébe nyomom a whiskyt.

– Egészségedre! – emelem magasra a poharam, és csábos mosollyal koccintok vele.

– A mi egészségünkre, Dzsúúlia!

Egy hajtásra lehúzza az italt.

Kortyolgatom a koktélot, szemezgetek vele, az arcomról le nem olvadna a mosoly. Tarek leteszi a poharat, csábító tekintetét a környező lányokon járattja. Majd a régi mozdulattal nyúl hosszú,

szőke hajam felé... De nem tudja kézfeje köré tekerni a hajfürtömet; egy furcsa fintor suhan át az arcán. Beléhasít a fájdalom, hirtelen a fejéhez kap. A szemén látom, hogy nincs teljesen magánál.

– Júlia, ha elutazunk Duhajba, megismered a húgomat és a szüle... – Nem fejezi be, mert a nyelve összeakad, a szemében teljes zűrzavar. Szaggatottan törnek fel belőle értelmetlen szavak, mondattöredékek.

– Ott majd elmész... Vagyis nem jön... Megbolondultál? Igen, az ott egy teve... Fogd... Nem, nem... Én... Ó... – A nyelve merev, nem tud már beszélni.

A mellette ülő örömlányra dől, aki sikoltozik és üvölt. Tarek nem kap levegőt, rángások futnak át rajta, aztán mozdulatlaná dermed.

Én eközben az italomat kortyolgom. Omár felhív valakit: és már ott is terem a fickó, orvos vagy sem, aki engem is ellátott. Tarek fölé hajol, a pulzusát keresi. Megállapítja, hogy meghalt.

Egy másik látomásban egy jachton vagyunk, folyik a szexorgia.

Már javában tart a móka; férfiak-nők különféle alakzatokban üzekednek; vágytól lihegve keresik a kielégülést. Tekintetemet Tarekre szegezem, akihez most lép oda az általam felbérelt két hatalmas verőember. Nem szólnak, de térdre kényszerítik, a kezét hátul összekötözik. Tarek ordít, hogy hagyják békén, küzd és tekereg, de a két kolosszussal szemben esélye sincs. Egyikük hátulról megragadja a vállát, a másik eléáll, előveszi a hímtagját, aztán egy lendülettel tövig löki Tarek szájába.

Kihúzza, és miután beletörölte Tarek arcába, visszacsúsztatja a nadrágjába. Tarek fuldoklik és köhög, rengeteg spermát harákol fel.

– Ez meg mi volt? – üvölti, az arcára kiül az iszony.

A férfiak nem foglalkoznak az ordítózással. Lábra állítják, majd megfordítják, és égnek álló fenékkal a korlátra lökik.

Megerőszakolják, mire Tarek káromkodik és sivalkodik fájdalmában, és egyre könyörög, hogy hagyják már. Körülöttük senki nem furcsállja a történeteket, senki nem reagál, mert mindenki szerint valamiféle szadomazo szexjáték zajlik.

– Aaauuuaaa! – ordít Tarek elviselhetetlen fájdalmában.

Ezután a két bikanyakú a lábánál fogva felemeli, és összekötözött kezekkel a tengerbe hajítják. A víz nagyot csobban.

Az orgia egyik résztvevője egy színes itallal a kezében lekukucskál a fedélzetről.

– Hát ezzel meg mi lett? – kérdezi.

– Beivott a kurafi, és kiesett – veti oda az egyik izomagy.

– Aha... – A vendég imbolygó léptekkel odébb sétál.

Rengeteg formában elképzeltem, hogy véres bosszút állok.

Láttam Tarek szemét, amint hitetlenkedve, irtózatos félelemmel telten, határtalan szenvedéssel mered rám, amint újabb és újabb csapást mérek rá törömmel. Ezek a képzelgések pillanatnyi megkönnyebbülést nyújtottak. Egy rövid időre. Nagyon rövid időre. Túl rövidre.

A valóság viszont teljesen másképp festett. Itt ő volt az, aki folyton követte lépteimet, amint beértem a szalonba; én pedig egész este reszkettem, nehogy megismétlődjön az erőszak. Az az éjszaka olyan borzalmas volt, hogy amikor otthagyt, szívem szerint bevettem volna az összes fájdalomcsillapítót, és bármi mást is, amitől sosem ébredek fel többé. Sajnos nem hagytak ott nekem egész doboznyi gyógyszert, csak egyszeri adagokat utaltak ki a számomra. Így hát megalázottan és szenvedve feküdtem a sötétben; egyre jobban fáj, amit velem tett, a sérelem, amit okozott. Tele voltam gyűlölettel.

Hajnal előtt Wiktorია jött át. Épp olyan meghurcolt és meggyalázott volt, mint én. Egy emberi roncs. Nem kérdeztem, mit tettek vele. Lekuporodott a padlóra, a karjával átölelte a térdét, ráhajtotta a fejét. Így is maradt. Csak időnként futott át a testén egy-egy akaratlan borzongáshullám. Küzdött a démonaival.

Amíg nálam volt, egy szót sem váltottunk. És a csendünkben benne sűrűsödött a világ minden gonoszsága és kegyetlensége.

Úgy ment ki, hogy nem kért és nem kérdezett semmit. Megtanulta már, hogy a kupiban nincs érzélgés.

Felpörgött az üzlet, egyre több lett a vendég. Omár új lányokat hozott be, és alkalmazott egy hastáncosnőt is, Szamiát. Az egyiptomi lány mozdulatai ugyan nem voltak olyan tökéletesek és olyan hipnotikus erejűek, mint a dubaji Latifáé, de a szalont azért sikerült minden éjszaka forróra hevítenie. Általában csillogó kristályokkal díszített, búzavirágkék ruhában lépett fel. A kristályok a

vágykeltő test minden rezdülésére ezüstös villanással tündökölt fel. Megszólt a ritmikus arab zene, és Szarnia már közepre is penderült. Csábosán meglendítette csípőjét, melyet szépen hangsúlyozott a fényes kövekkel kirakott, széles öv. Az öv fölött meztelenül tárult fel az elbűvölő, pucér pocak és a szexis köldök, amelyet Szarnia vágykeltően hullámoztatott és rezegtetett – és mindezzel eredményesen feltűzelte a pasikat.

– Ajla! Ajla! – rikoltozták biztatóan a vendégek, és újabb üveg szeszeket rendeltek.

A lány karcsú derekára egy csillogó láncot tekert, a jócskán kivágott melltartó kagylói kiemelték telt melleit. Csinos és roppant szexis alakja volt; tánc közben pedig időnként úgy emelte magasra karjait, hogy felhívja a figyelmet a zene ritmusára hajladozó, vonzó testére. Kacér pillantással kikezdett a vendégekkel; kezét időnként megmerítette buja, sötét hajfürtjeiben, amitől a férfiak még inkább begerjedtek.

– Ajla, Szarnia! Ajla! Ajla! – csattantak hangosan a tenyerek.

A szokott helyemen ültem, és Szarnia csábtáncát néztem. Egyszer csak észrevettem, hogy Dalila és Lara integetnek, menjek oda hozzájuk. Lecsúsztam a bárszékről.

– Iszol egyet velünk? – ajánlotta fel Dalila.

– Szívesen.

A bordélyt bejárta a hír, hogy az éjszakát a sejkek szállítását intéző Tarekkel töltöttem, ezért most mindenki lelkesen kereste a társaságomat. A lányok italokat rendeltek nekem, így időnként ingyenpiához jutottam.

– Mit hozzak? – Lara épp felkelt, hogy a bárpulthoz menjen.

– Mondd meg a pultosnak, hogy nekem lesz. Tudni fogja.

– Rendben.

Lara már indult is, és Dalila közelebb húzódott. Egy darabig elnéztük a vendégek körül keringő Szamiát, akit a férfiak bőségesen behintettek bankókkal.

– Szépen táncol – jegyeztem meg.

– Megjárja.

– Neked nem tetszik?

– De, csak láttam már jobbat.

Nekem is eszembe jutott a szédítő Latifa, aki magához búvólte Ibrahim sejket.

– Igazad van... Vannak jobbakis.

– Duhajban is volt hastáncosnőtök?

– Igen.

– Honnan jött?

– Marokkóból.

– Jó, hogy nálunk nincsenek marokkói csajok... – jegyezte meg egy kis megkönnyebbüléssel a hangjában.

– Itt is tartja magát a vélekedés, hogy a marokkóiak a legtüzesebbek az arab lányok közül? – kíváncsiskodtam.

– Sajnos... – ismerte el Dalila. – De legalább most nem kell emiatt aggódnunk. Viszont egyre csak jönnek az újabb és újabb lányok.

– Ti meg mit puszogtok? – Lara lerakta az italt az asztalra, és lehuppant mellém. – Tessék.

– Köszönöm. – Ittam néhány kortyot.

– Miről beszélgettetek? – firtatta Lara.

– Arról, hogy egyre nagyobb a konkurencia – közölte Dalila.

– Ez mondjuk igaz... – értett egyet Lara. – Júlia, láttad az új orosz lányt?

– Elenát?

– Igen, állati jól néz ki.

– Az biztos, hogy magához vonzza a tekinteteket... – Rögtön megláttam, amint belépett a terembe. – Van benne valami vonzó, megfoghatatlan varázs.

– De még mekkora! – csattant fel Dalila. – Már elcsaklizta az egyik állandó kuncsaftomat! – panaszkodott.

– Csakis a legmenőbb vendégekre startol rá – állította Lara. – Csak azt figyelj, hogy ki jön be, és ha meglát egy öbölbeli sejket, máris kikezd vele.

– Nem kezd ki vele, hanem elbúvóli – igazította ki társnőjét Dalila. – De még hogy elbúvóli!

– Állítólag Manámában dolgozott – kotyogott közbe Lara. – Az egyik menő eszkortügynökségnél.

– Mondta, hogy kirándulgatott már sejkekkel. – Dalila hangjából kiérződött egy árnyalatnyi irigység.

– Lehet, hogy csak dicsekedett – vetettem közbe.

– Szerintem tényleg sejkekkel együtt utazhatott – tartott ki a véleménye mellett Dalila.

– Miből gondolod?

– Mert mellette ültem, és láttam, hogyan veti ki a hálóját az egyik gazdag sejkre. Az illető eljár ide, és különféle lányokat szokott választani. Elena megkérdezte tőlem, hogy van-e állandó csaja, és amikor megtudta, hogy nincs, akkor több se kellett, úgy elkezdte reklámozni magát, hogy csak na... – mondta elismeréssel a hangjában Dalila.

– Amikor nekem mesélted, hogy mit mondott, úgy hangzott, mint aki kívülről betanulta a kuncsaftoknak szánt ajánlatot – jegyezte meg Lara.

– Mert valószínűleg így is volt. A gazdag úriembereknek szóló ajánlatot... – Dalila önkéntelenül is kihúzta magát.

– De hát mit mondott? – tudakoltam.

– Biztosította a férfit, hogy ha együtt utaznának el valahová, egy pillanatig sem unatkozna... – Dalila megköszönte a torkát, hogy a hangja jobban hasonlítson Elenáéhoz: „Vidám vagyok, remek társalgó és szenvedélyes szerető. Ne aggódj, hosszú időre feltöltelek energiával. Ígérem, hogy minden velem töltött órád varázslatos lesz. Képes vagyok elérni, hogy a közös esténk egyszerre legyen elbűvölően romantikus, és izzón az erotikától. Nyitott vagyok a különféle szexjátékokra, és ha akarom, megőrülsz értem...”

– Ennek nehéz ellenállni... – ismertem el. – Micsoda választék!

– Gazdag úriemberek számára... – Lara tekintete végigsöpört a termen, mintha gazdag úriemberek után kutatott volna.

Egy időre elhallgattunk, mert Szarnia – csípőjét és mellét a zene ütemére rezegtetve – táncos léptekkel mellénk perdült. Aztán átlendült a szomszéd páholyhoz, ahol egy csoport férfi ült szórakoztató női társaságban. Szarnia ott is nekilátott: csípőjét, hasát és vállait rázta, amit a társaság hatalmas ovációval ünnepelt.

– Ajla! Ajla! – rikkantgattak és ujjongtak a férfiak, és hangosan csattantak a tenyerek.

Az egyik vendég felpattant, és marokszám szórta a pénzt a vonzó táncosnőre. A bankókat Omár személyzete kapkodta fel.

Az italomat szürcsölgettem, miközben Szarnia lassan végzett a fellépőszámával. Lelkes taps kísérte le a táncparkettről.

– Ma különösen szépen táncolt – dicsérte Lara.

– Bizony... – értett vele egyet Dalila.

– Nemrég az egyik hastáncosnőnköt börtönbe dugták Emlékszel? – fordult Lara a barátnőjéhez. – A kairói lányok mondták. Még a neve is hasonlított Szamiáéra.

– Igen, emlékszem – bólintott Dalila. – Ő itt Szarnia, Kairóban pedig Szama táncolt.

– Még hogy egy hastáncosnőt rács mögé zárni! – Meglepett a dolog. – Miért?

– Közszeméremért.

– De miért? Talán az utcán táncolt?

– Tulajdonképpen igen – kacagott fel Dalila.

– Hogy érted?

– Feltett egy videót az Instagramjára, amin vígan táncoltatja a pociját.

– És ez elég volt ahhoz, hogy lecsukják?

– Igen – erősítette meg Dalila. – Méghozzá három évre!

Kirázott a hideg. Tisztában voltam azzal, hogy Egyiptomban a prostitúció éppúgy tiltott, mint Duhajban.

– Ezenkívül még irtó nagy pénzbüntetést is kapott – toldotta meg Lara.

– Mennyit?

– Háromszázezer egyiptomi fontot.

– Az dollárban mennyi?

– Lássuk csak... – Lara fejben számolt. – Tizennyolcezer dollár? – fordult kérdő tekintettel a másik egyiptomi lány felé.

– Kicsit több is talán. – Dalila a homlokát ráncolta. – Tizennyolc és fél ezer... Valahogy így.

– Ez borzasztó sok! – kiáltottam fel.

– Szama nagyon népszerű egyiptomi táncosnő, ezért ez az összeg talán nem jelent sokat neki, de... – kezdett bele Dalila, ám Lara közbevágott.

– Ne hülyéskedj, ez mindenkinek sokat jelent!

– Igazad van, no de három év börtön? – A fejét csóválta. – Egy nyúlfarknyi kis filmért a közösségi médiában? Jókora túlzás.

– A lányok azt beszélnek, hogy már korábban is akadtak gondjai, mert azzal vádolták, hogy a TikTokon terjeszti az erkölcsi fertőt.

– Talán pornográf videókat rakott fel? – kérdeztem kíváncsian.

– Nem pornóval, hanem erős szexuális tartalommal vádolták meg. Éppúgy, ahogy a többi közösségi platformra felhelyezett videóját és fotóját – magyarázta Lara.

– Még prostitúcióra való nyílt felhívással is megvádolták – toldotta meg Dalila.

– Hogyan hívhatott fel prostitúcióra?

– A filmek miatt... – Új vendég érkezett a szalonba, és Dalila elhallgatott egy pillanatra, figyelte, hová igyekszik. A férfi egyenesen Elenát célozta meg. – Már megint ő... – marrant fel elégedetlenül, miközben leste, ahogy az orosz lány a felbukkanó ügyféllel bazsalyogva flörtöl.

– A videókról meséltél... – emlékeztettem.

– Nos, igen, a bíróság ezeket elítélendőnek nevezte, mert erkölcstelenséget és illetlen viselkedést terjesztettek.

– Mi volt bennük olyan illetlen?

– Összességében semmi... – jelentette ki Dalila. – Arab zenére tekergette a hátsóját, és vonaglott.

– Azt mondtátok, hogy nem volt pornó. Szóval ruhában volt?

– Persze, hogy ruhában! – vágta rá Lara. – Ámbár eléggé szűk ruhában, a popsiját meg egyenesen a kamerába tolta...

– Márpedig feneke az van neki! – nevetett fel Dalila. – Formás és jókora...

– Valószínűleg ez volt az az erkölcstelenség, ami miatt lecsukták.

– Lara az itala után nyúlt.

Újra csak tudatosítottam magamban, hogy ismét egy tiltásokkal teli országban élek, ahol ártatlan, táncos videókat

közzeméremértésnek és a konzervatív arab társadalom értékei ellen való támadásnak tartanak – és amelyeket szigorúan büntetnek.

Tehát választhattam, hogy vagy az arab bordélyban, vagy az arab börtönben senyvedek. Vagyis nem volt választásom. Maradt a senyvedés.

Észrevettem, hogy Liza és Nadia lép be kacarászva a szalonba. A bárpult felé tartottak, de amikor megláttak az arab lányokkal a páholyban, elindultak felénk.

– Ideülhetünk? – kérdezte Liza.

– Persze! – vágta rá Lara.

Az ukrán lányok helyet foglaltak, aztán egymásra néztek, és hahotázni kezdtek.

– Mire fel ez a nagy vidámság? – kíváncsiskodott Dalila.

– Mert férjhez mentünk – röffent ki a nevetés Lizából.

– Bár most már nem vagyunk férjnél – igazította ki Nadia.

– De az imént még férjezettek voltunk.

– Úgy van... – ismerte be Nadia. – Mind a ketten.

– Miről van szó? – El nem tudtam képzelni, miről hablatyolnak.

– Szóval jött egy ürge, és azt mondta, hogy el akar venni minket...

– Mármint egymás után. – Nadia alig tudta visszafogni a felfeltörő kacajt.

– Na ja, hogy igazságos legyen... – Liza cinkos pillantást vetett rá.

– Még most sem értem, miről van szó.

– Amiről beszélnek, az nyilván a zawadzs mut'a⁵⁶ – világosított fel Dalila, aki belefülett a beszélgetésbe. – Vagyis az élvezeti házasság.

– Fogalmam sincs, mi volt ez, de a fickó három órára feleségül vett minket – magyarázta Nadia, hogy mi történt az imént vele és társnőjével.

– Feleségül lehet venni valakit három órára? – Nagyon furcsálltam a hallottakat.

– Akár egy órára is – bizonygatta Lara.

– Hát ott nálatok, Duhajban, nem csináltak ilyesmit? – Most Lizán volt az álmélkodás sora.

– Lehet, hogy csináltak, de én nem hallottam még róla – válaszoltam az igazsághoz híven.

– A dubaji férfiakis biztosan bevetik ezt a gyakorlatot. – Nadiának ezt illetően nem voltak kétségei. – Nálunk, a manámai kupiban jó pár lány ment így férjhez, de persze csak néhány órára.

– Kairóban is hallottam róla – jegyezte meg Dalila.

– No de házasságkötés egy bordélyban? – Még mindig vártam egy értelmes magyarázatra. – Ez egyáltalán hogyan lehetséges?

– Akkor most elmondom neked. – Lara rám nevetett. – Utasított, hogy mondjam utána: „Én, Lara, férjemül fogadlak... – itt elhangzik egy összeg, hogy mennyiért (nem mondom meg, mennyiért) – három órára.” Erre az illető azt felelte: „beleegyezem”. És szerinte már a felesége is voltam – magyarázta Lara.

– Ez egy házasságkötési formula – magyarázta Dalila. – Mivel az iszlámban megengedett a határozott idejű házasság, ezért...

– Nem az egész iszlámban, hanem csak a síiták között – pontosított Lara. – A szunniták nem ismerik ezt el!

– Igazad van, de azok a férfiak, akik ezt a kiskaput használják, hogy úgy érezzék, nem követnek el bűnt, az iszlámra hivatkoznak – folytatta Dalila. – Ha egy férfi prostituált szolgáltatását szeretné igénybe venni, köt vele egy néhány órás, esetleg egyetlen éjszakára szóló házasságot, ami aztán válás nélkül, automatikusan érvényét veszíti.

– Most már értem. – Meg kellett emésztenem a férfiak álszentségének és határtalan aljasságának újabb bizonyítékát.

* * *

Irakban az élvezeti házasság a gyermekprostitúció számára megnyitott kiskapu,⁵⁷ hirdeti egy megrázó cikk címe, amelynek alcíme ugyancsak sokkoló: A BBC nyomozása nyilvánosságra hozza, hogy a bagdadi, síita mollák miként tanácsolják kislányok kihasználását a férfiaknak.

A BBC riportere rejtett kamerát használva utánanézett, hogyan használnak ki gyereklányokat síita egyházi férfiak közreműködésével. A cikkben levont következtetések szívbe markolók.

Átjutok a síiták egyik legszentebb helyéhez, az Al-Kadhimíja mecsethez vezető út biztonsági kordonján. Zarándokok tucatjaival állok együtt sorban, akik a világ különböző részeiről gyűltek egybe, hogy leróják tiszteletüket a szentélyben, melyben Musza al-Kadhim imám nyugszik. (...) Miközben áthaladunk a szentélyt körülvevő területen, ahol bódékat állítottak fel, sok házasságkötési irodát látok, amelyeknek engedélyük van a muszlim törvények síita doktrínái alapján házasságkötések lebonyolítására. A férfi fizet az ideiglenes feleségéért, a móllá pedig ezért jutalékot kap.

Arról informáltak, hogy a zárt ajtók mögött sok móllá – élve, sőt visszaélve a muszlim törvények nyújtotta lehetőségekkel – haszonszerzés céljából nőket hajt fel. Ezek az egyházfik védtelen lányokat és fiatal nőket csábítanak el, majd prostitúcióra kényszerítik őket, és ezért semmiféle büntetést nem kapnak.”

Egy éven keresztül folyt a rejtett kamerás nyomozás, amelynek köszönhetően sikerült a kerítéssel és fiatal lányok kiárusításával foglalkozó mollák beszélgetéseiről felvételeket rögzíteni. Kiderült, hogy a bagdadi Kadhimíja kerület síita mauzóleuma közelében tíz, házasságkötési irodát működtető mollából nyolc vállalta, hogy a beépített embernek élvezeti házasságot szervez.

– Feleségül vehetsz egy lányt fél órára is; aztán ha letelik ez az idő, elvehetsz egy másikat – ajánlotta a síita móllá. – Akár fél órával később elvehetsz egy harmadikat is – ismételte meg az ajánlatot.

Az oknyomozás keretében az is kiderült, hogy a mollák arra beszélték rá ügyfeleiket, hogy gátlástalanul használják ki a nőket, akikkel ideiglenes házasságot kívánnak kötni.

– Hallgasd meg a tanácsomat, és ne mondd el neki, hol van az irodám Kadhimíjában, hogy aztán később vissza ne jöjjön ide, és követelje a jogait – javasolta az egyik móllá az álügyfélnek. – Hidd el, így lesz a legjobb!

Az is kiderült, hogy mindezért a szexuális vágyaikat kielégíteni akaró férfiak elsődleges célpontjai, a szerencsétlen tizenéves lányok

fizetik a legmagasabb árat. Irakban, ahogy a többi arab országban is, egy fiatal lány esetében a szüzesség házasságon kívül történő elvesztése a közfelfogás szerint szégyen, ami az egész családra szégyenfoltot vet. A kihasznált lányokat gyakran a saját családjuk is kitagadja, sőt előfordul, hogy megölik őket.

A Kadhimíja kerületben az egyik móllá egy ifjú szűzzel kötendő élvezeti házasságot ajánlott a beépült riporternek.

– Ne vedd el a szüzességét, amíg velem szórakozol – intette. – Az anális szex viszont engedélyezett.

– De ha, ne adj Isten, mégis elvinném a szüzességét? Akkor mit csináljak? – kérdezte a fedett nyomozást végző riporter.

– A családjára netán tudja, hogy hol laksz?

– Nem, nem tudja – mondta a riporter.

– Ez esetben egyszerűen sétálj csak arrébb! – felelte a lelkiismeretlen móllá.

A nyomozó riporter elmondta, hogy a titokban lefogatott anyag átnézése különösen akkor esett nehezebbre, amikor nagyon fiatal lányok ellen követtek el gazemberségeket. Mona alig tizennégy éves volt, amikor az iskolából hazafelé tartva egy idősebb férfi a nyomába szegődött.

– Azt mondta, hogy gazdag, és kedveli az egyéniséget – vallotta Mona. – Állandóan azt ismételte, hogy milyen gyönyörű vagyok.

Néhány hét múlva a férfi elvitte a lányt a móllá irodájába, ahol nyomást gyakoroltak rá, és rávették, hogy kössön titkos élvezeti házasságot.

– Szóltam a mohának, hogy szűz vagyok – beszélte el a lány. – De ő nem vette fel a kapcsolatot a szüleimmel, és nem kérte az engedélyüket, ahogy ez Irakban szokás, mivel azt állította, hogy én is és az a férfi is felnőttek vagyunk, tehát engedélyre nincs szükség.⁵⁸

A szülők előtt eltitkolt házasságot megkötötték és elhálták. Három évvel később Mona szembesül az esemény szörnyű következményeivel.

– Tizenhét éves vagyok, és a családom elvárja, hogy férjhez menjek. Félek, hogy a jövődöbelim megtudja, hogy nem vagyok szűz – ismeri el. – A bácsikám megölte az unokatestvéreket csak azért, mert fiúja volt. Folyton az öngyilkosságon jár az eszem. Ha tovább feszítik a húrt, meg is teszem.

A riporter által vizsgált legfontosabb kérdés volt, hogy miképpen viszonyulnak az élvezeti házassághoz, mint burkolt prostitúcióhoz az iszlám tekintélyes síita személyei. E célból elutazott Kerbelába, a síiták legszentebb városába, ahol Mohamed próféta unokájának, al-Huszajn ibn Alinak a sírja található.

A legnagyobb házasságkötési irodát működtető sejk kijelentette, hogy az efféle kapcsolati forma illegális.

Ugyanakkor a riporter által feltárt tények teljesen mást mutattak. Már a következő utcasarkon akadt olyan moha, aki vállalkozott egy gyermekkel kötendő élvezeti házasság lebonyolítására. Ráadásul még világos instrukciót is adott arra vonatkozóan, miként lehet lebukás nélkül szexuálisan kihasználni egy gyereket.

Reem megrázó története leleplezi a síita egyházi emberek kegyetlen gyakorlatát, akiket nemcsak élvezeti házasságok megkötésével, de kerítéssel is megvádol. Reem férjét az ISIS bombája ölte meg 2016-ban. A lakásuk megsemmisült, és Reem a két gyermekével hajléktalanná vált. Kétségbeesésében az egyik legismertebb és legbefolyásosabb mohától kért alamizsnát, aki szexet várt el ezért cserébe, majd továbbadta őt a társainak.

– Azt ajánlotta, hogy kössünk élvezeti házasságot. A túlélés érdekében bele kellett egyeznem – meséli Reem szomorúan. – Hetente egyszer-kétszer közösült velem az irodájában. Azután odahívta a társait, más mohákat is. Ezek egyike nagyon híres és tekintélyes személy abban a régióban. Kényszerített, hogy menjek szobára ezzel a barátjával.

Reemnek tudomására jutott, hogy a móllá a társaitól alkalmanként három-négyszáz dollárt szedett be a Reemmel való aktusokért. A nőnek viszont éppen csak a szerény túlélésre elegendő pénzt adta tovább.

– Olyanok, mint az állatok. – A hangja tele van keserűséggel. – Szexelnek egy nővel, aztán kidobják.

A riporter eltöprengett azon, hogy az egyházi emberek hogyan szeghetnek ilyen nyilvánvaló módon törvényt. A nyomozás során kiderült, hogy a síita vallási elit az erejét és teljes büntetlenségét a síita rendőrséggel, valamint az ismert és befolyásos politikusokkal való erős kapcsolatainak köszönheti. Amikor a BBC hivatalos kérdéssel fordult néhány mollához, hogy kommentálják ezt a gyakorlatot, általában nem is válaszoltak.

Ezután a csatorna kikérte Ali al-Szisztani nagy ajatollah, a Szaddám Húszéin rendszerének megdöntését követően legbefolyásosabbá vált iraki közéleti személyiség véleményét is. Az ajatollah irodájától a BBC az alábbi szöveget kapta válaszként:

.Amennyiben létezik az önök által bemutatott gyakorlat, azt a leghatározottabban elítéljük. A határozott időre megkötött házasságot a szexualitást áruba bocsátó eszközként és a nőket méltóságukban, valamint emberségükben megalázó módszerként elutasítjuk. Egy leány gyámja nem engedélyezhet házasságot a leány beleegyezése nélkül... Neki pedig a törvény szabályaival szemben nem kellene férjhez mennie, mert ebből sok gond származhat.”

A riporterek egyúttal rákérdeztek a kilencvenéves Ali al-Szisztani ajatollah huszonöt éve kiadott Path of the Righteous, azaz Az igazak ösvénye című könyvének egyik sokkoló részletére is. Ebben erősen kifogásolható részek szólnak arról, hogy amennyiben egy gyermeknek házasságot vagy ideiglenes házasságot ígérnek, akkor a gyermek szexuális jellegű érintése megengedett. A nagyajatollah irodája azt a választ adta, hogy az idők változnak, és a kételyt ébresztő részeket kihagyták a könyv újabb kiadásaiból.

Nyomozásuk összefoglalásaként a BBC riporterei lejegyzik, hogy az iraki háborús konfliktus befejezését követően felállt egy olyan konzervatív síita vallási elit, amely visszarepítette az időben a nők helyzetét és jogait. Korábban a világi törvénykezés védte a nőket és a gyermekeket, most viszont minden jogszabály jelentőségét veszítette az ország vallási és politikai irányítása által támogatott, nagyhatalmú férfiak miatt. Asszonyok és lányok nemzedékei fizetnek ezért szörnyű árat.

Reem, aki csakis azért vállalta a szenvedést, hogy két gyermekével együtt túléljen, az őt bántalmazó egyházi személyek jellemzésére nagyon szimbolikus és kifejező ábrázolásmódot használ:

– Húst zabáinak, aztán elhajigálják a csontokat.

A rövid élvezeti házasságok az egész arab világban elterjedtek Egyiptomban az efféle szerződéseket nyári házasságnak, vakációs násznak, turisztikai frigynek nevezik. És az iraki helyzethez hasonlóan itt is kiskorú lányok ezeknek a kapcsolatoknak – amelyek valójában könyörtelen szexuális kizsákmányolást jelentenek – a legfőbb áldozatai.

Egyiptomot évente férfiak ezrei keresik fel, elsősorban Szaúd-Arábiából, de a Perzsaöböl más országaiból, az Egyesült Arab Emírátsokból és Kuvaitból is. A kellemes időtöltés lehetősége miatt érkeznek ide, és erotikus kalandokat hajszolnak. Vannak, akik szexuális vágyaikat nagykorú prostituáltakkal élik meg, mások megmártóznak a gyermekkereskedelem undorító fertőjében. A közvetítők az ideiglenes házasság keretében bakfisokat vagy egyenesen kislányokat adnak el a fiataloknál sokkal idősebb férfiaknak. A legfájdalmasabb, hogy az ártatlan gyerekeket a saját szüleik bocsátják áruba a család anyagi helyzetének javítása érdekében.

A Perzsaöböl gazdagjainak Egyiptomba áramlását többen egyenesen szexturizmusnak nevezik. A kislányok történetei, bár rengeteg szenvedéssel járnak, éppoly kurták, mint a velük kötött házasságok.

Egy nyári napon egy idegen férfi kopogtatott be a tizenöt éves Huvaidáék házának ajtaján. Rövid párbeszéd zajlott le közte, valamint a lány apja és mostohaanyja között. Hamarosan megszületett a döntés: Huvaida nagyjából ezerhétszázötven euróért házasságot köt a szaúdi férfival. A házasság húsz napig tartott, és ezalatt Huvaidát többször megerőszakolták. A huszadik napon a férfi fogta magát, és elutazott. Véget ért a szabadsága.

A szaúditól kapott pénz egyiptomi viszonylatban szinte egy vagyonnak számított; a lányuk eladásáért cserébe az apa és a mostoha egyebek mellett mosógépet és fridzsidert vásárolt.

– Az egész nagyon csábítóan hangzott. A szüleim azt mondták, hogy ruhákat és ajándékokat kapok. Olyan fiatal voltam még. Telebeszélték a fejem – idézi fel a történeteket Huvaida.⁵⁹

Ezeket a lányokat nyári aráknak is hívják, ami sugallja, hogy itt csupán vakációs nászról van szó. A látszólag ártatlan elnevezés nem fedheti el a felháborító tény, hogy az efféle kötelékek – éppúgy, mint az iraki ideiglenes házasságok – a kikényszerített vagy nyomásgyakorlással elért gyermekprostitúció egyik formáját képezik.

– Ez gyermekprostitúció – szögezte le az Országos Gyermekjóléti és Anyasági Tanács emberkereskedelem ellen küzdő szekciójának igazgatója. – A férfi fizet egy bizonyos összeget, és övé lesz a kislány néhány napra vagy akár egész nyárra; utána pedig előfordulhat, hogy magával viszi a saját országába, hogy ott szolgálóként vagy prostituáltként dolgozzon tovább.⁶⁰

Még ha a kislány szobalány lesz is a férje házában, akinek otthon biztosan van már legalább egy felesége és egy csapatnyi gyereke, feltételezhető, hogy szexuálisan ekkor is ki fogják használni. A legfelháborítóbb annak közönyös tudomásulvétele, hogy itt kiskorúakról van szó, akiknek a felnőttek elrabolják a gyermekkorukat, és tönkreteszik az életüket.

A vakációra kölcsönzött menyasszonyok tárgyiasításának problémáját emeli ki egy cikk, amelynek már a címe is a kislányok ellen elkövetett bűnöket sugallja.

Túl fiatalok ahhoz, hogy férjhez menjenek: Egyiptomban gyermek menyasszonyokat bérelnek ki nyárra⁶¹ – vágja arcunkba a cím, de ugyancsak szívszaggató az alcím is: Alacsony jövedelmű környezetben felnövekvő tizenéves lányokat veszélyeztet az emberkereskedelem.

A 2011-es forradalmat követően az egyiptomi gazdaság zuhanásának eredményeként növekedésnek indult a szexuális kereskedelem, melynek áldozatai a fiatal lányok. Egy Kairótól alig húsz kilométerre fekvő mezővároskában közvetítők végzik a Perzsaöbölből származó koros férfiak részére ifjú vakációs feleségek kiszervezését, akik között tizenegy éves gyermekek is akadnak.

Az élvezeti házasságok tarthatnak pár órán át, de előfordul többéves is, a szerződéstől függően, amit a számtalan közvetítő valamelyike biztosít. A kerítők ajánlatában szerepel „a második szállítmány szolgáltatás” is, vagyis, ha az ügyfél már kielégítette szexuális gerjedelmét az egyik kislánnyal, akkor jöhet utána a következő, friss, új játékszer. Az arab férjek, akik a feleségeikkel és gyermekeikkel érkeznek ide nyaralni, gyakran foglalnak le külön szállodai apartmant buja vágyaik kielégítése céljából.

A hotelek többsége és sok, szobakiadással foglalkozó ingatlantulajdonos sem ad szállást esetleges párok számára, hiszen Egyiptomban illegális a házasságon kívüli nemi kapcsolat, de bármiféle házassági igazolás megoldja a gondot. Ezenkívül a kiskorúakkal folytatott szexuális viszonyt is tiltják – de ez sem okoz problémát a közvetítőknek, akik gátlástalanul meghamisítják a kislányok születési anyakönyvét.

Egy kiskorúval megkötött egynapos élvezeti házasság alig több mint száz dollárba kerül. Az összegben a szülők és a közvetítő osztoznak Egy egész nyárra kibérelt kislányért általában három- és tízezer dollár közötti összeget fizetnek. Ám ha a gyermek még szűz, és ráadásul szemrevaló is, az ára akár százezer euró fölé is emelkedhet.

A brit Daily Mail is írt a kislányok eladásáról.

Piszkos üzlet a nyári menyasszonyokkal: arab turisták néhány hónapos szolgálatra kiskorú egyiptomi szexuális rabszolgákat vásárolnak⁶² – hirdeti a feltáró cikk címe. Aziza történetét mutatják be benne – egy lányét, akinek valódi nevét megváltoztatták.

A Gízától nem messze fekvő kis faluból származó tizenhét éves Aziza férjhez ment egy negyvenöt éves szaúdi férfihoz, mivel az idegen azt ígérte, hogy állást szerez a lány bátyjának az egyik perzsa-öbölbeli országban, és majdnem háromezer dollárnyi pénzt adott át a nagy szegénységben élő szülőknek. A szaúdi az alatt a hónap alatt, amit Azizával töltött, csinos ruhákat vásárolt a lánynak, és drága éttermekbe járt vele. Ezután hazautazott, de megígérte, hogy Aziza hamarosan csatlakozhat hozzá.

Több hónapnyi várakozást követően a lány rájött, hogy a férfi már nem fogja felvenni vele a kapcsolatot. De mivel teherbe esett a férfitől, a gyermek elismertetése miatt megpróbálta elérni őt a szaúdi nagykövetségén keresztül. A házassági okiratát azonban egyetlen hivatalos helyen sem rögzítették, így jogorvoslati lehetőség sem állt rendelkezésére. Ott maradt egy értéktelen papírral és a még meg nem született gyermekkel, aki valószínűleg sosem fogja megismerni az apját.

Azizának megszágyenülten vissza kellett térnie a családjához, és egyedülálló anyaként felnevelnie a gyermekét, ami a konzervatív egyiptomi társadalomban igen nehéz feladat.

A fent leírt helyzethez kapcsolódik a következő drámai jelenség: a gyermekek által világra hozott gyermekek tragédiája. Akiket hivatalosan sehová nem jegyezték be, és ezzel nem nyernek hozzáférést sem az iskoláztatáshoz, sem az egészségügyi ellátáshoz. Szegénységben nőnek fel, nem járnak iskolába, és ha megbetegsznek, gondot jelent orvoshoz jutni velük. Előfordul, hogy árvaházakba adják be ezeket a kicsiket. Sokszor a saját anyja löki el magától az ilyen gyereket, mert a saját problémáit sem tudja megoldani. Az utcán gyerekmilliók vegetálnak.

Egy egyszer már eladott kislány a legtöbbször újra bekerül az újabb tranzakció fájdalmas és megalázó körforgásába. Mielőtt betöltené a tizennyolcat, akár hatvanszor is férjhez adhatják. A szegény sokgyermekes családok a lányukat áruként kezelik, akik többrendbeli eladása a család létalapját képezheti. Amint a lány nemileg éretté válik, a szülők maguk keresik a kapcsolatot a közvetítővel, aki megszervezi az élvezeti házasságot, és ezzel biztosítja a családi jövedelmet, gyakran az egyetlen családi jövedelmet...

Az említett Huvaidát az első eladást követő évben újból férjhez adták, ezúttal egy kuvaiti férfihoz. Mivel már nem volt szűz, az ára – az előzőnél sokkal alacsonyabb – hatszáz eurót tett ki.

Huvaida jelenleg huszonnyolc éves, és nyolcszor ment férjhez. Mindannyiszor néhány napos házasságot kötött. Nagyon szégyelli a múltját, és ezért nem akarja elárulni a valódi nevét. Arcát elfedi,

öltözékéből csak a szemét látni. A fekete ruha alatt egy bársonyos bőrű, sötét hajú szépség él.

Huvida visszaemlékszik arra, mit érzett az első eladásakor. Semmi nem alakult olyan egyszerűen, ahogy gyermekként elképzelte, amikor szülei rábeszélésére beleegyezett a nyári házasságba.

– Még ártatlan voltam. Még hittem a szerelemben. De lelki beteg lettem miatta.

Ez a vallomás a kikölcsonzött fiatal lányok bármelyikétől származhatna. Az élvezeti házasság mély nyomot hagy a pszichén, rombolja a lelki egészséget.

– A lányok tudják, hogy a családjuk kihasználta őket... Felfogják, hogy a szüleik nyereszkednek rajtuk – szögezi le egy emberkereskedelemmel foglalkozó kairói hivatalnok, aki korábban egy az áldozatok számára fenntartott otthont vezetett. – A reintegráció nagy kihívást jelent, mert ha visszahelyezik a kislányt a családba, a szülei megint el fogják adni.

Majd rámutat, milyen válsághelyzetbe sodorja a saját családja az ilyen kislányokat, majd az ő gyermekeit.

– A nyilvántartásban nem szereplő házasságokat nem ismeri el az állam, így sem a lányt, sem az ilyen kapcsolatból született gyermekeket nem védi a törvény.

Az egyiptomi hatóságok – tapasztalva az ilyen típusú házasságok növekvő számát – 2015-ben egy olyan rendeletet adtak ki, amely biztosította a férjhez adás előtt álló lányok jogait, ám óriási kritikai hullámot váltott ki. Az új jogszabályban előírták, hogy minden külföldinek, aki magánál huszonöt évvel fiatalabb egyiptomi feleséget választ, ötvenezer egyiptomi fontnyi – vagyis körülbelül háromezer dollárnyi – összeget kell banki letétbe helyeznie. Az emberjogi szervezetek riadót fújtak, jelezve, hogy ez nem más, mint a prostitúció és az emberkereskedelem legalizálása. A női jogok védelmével foglalkozó egyiptomi intézmények azt emelték ki, hogy ezzel a rabszolgaság állami támogatást nyer, és az egyiptomi lányokat gyakorlatilag eladják a Perzsaöböl gazdag arabjainak. Ez a nagyon méltatlan gyakorlat csupán a férfiak néhány éjszakányi szexuális kielégülését segíti elő. Az új törvény bírálói kiemelték, hogy

a közvetítők, akiknek mindaddig lapulniuk kellett, és szégyenkezettek amiatt, hogy ilyen ügyletben vesznek részt, ezután nyugodtan, nyilvánosan folytathatják tovább üzelveiket, mert a törvény ezt megengedi nekik.

Mivel Egyiptomban a házasságkötés alsó életkorhatára tizenhét év, így az új törvényi rendelkezés a kiskorú lányok férjhez adása esetén nem változtat semmin. Meghökkenítő adatok számolnak be arról, hogy körülbelül hatszázezer egyiptomi lányt adnak férjhez azelőtt, hogy a megfelelő korba léptek volna. Az ő házassági szerződéseik a muszlim törvénykezésen alapulnak, ami a nemi érettség bekövetkeztétől engedélyezi lányok számára a házasságkötést. Létezik az úgynevezett urfi házasság, vagyis az olyan frigy, amit hivatalosan semmilyen állami hivatalban nem jelentettek be.

2020 elején a Legfőbb Közigazgatási Bíróság határozatot adott ki arról, hogy az Egyiptomban általánosan elterjedt, kiskorúakkal kötött urfi házasság gyermekjogi törvényekbe ütközik. A bíróság hangsúlyozta, hogy a médiának együtt kell működnie a vallási tekintélyekkel annak tudatosítása céljából, hogy a kiskorúak házasságkötésének negatív hatása van a fiatal fiúk és lányok lelki fejlődésére, hozzáfűzve egyúttal, hogy Egyiptom elfogadta és bevezette a gyermekek jogairól és jólétéről szóló Afrikai Chartát, amely tiltja a gyerekek házasságát és jegyességét.

Hangsúlyozni kell, hogy a kiskorúak házassága nemcsak a lányokat veszélyezteti, de a fiúkat is érinti. Egy 2018-as jelentés szerint Egyiptomban száztizenhétézer tíz és tizenhét év közötti fiú él jelenleg is házassági kapcsolatban.

A kiskorúak eljegyzésének hagyománya mélyen gyökerezik az egyiptomi társadalomban, néhány régióban pedig, különösen Kairótól távol, általánosan elfogadott ez a gyakorlat.

– Semmi rosszat nem tettünk – jelenti ki a tizenöt éves Faresz anyja egy televíziós interjúban.⁶³

A film bemutatja Fareszt, amint jegygyűrűt cserél a tizennégy éves Nadával – ez az eset a gyermekjogok megsértése miatt felháborodást váltott ki a médiában.

A fiú édesanyja vehemensen védi a szokást, és felsorolja a mellette szóló érveket:

– Faresz és Nada családja rokonságban áll. Csak azt akartuk kihirdetni, hogy a jövőben a gyermekeink egybe fognak kelni. Ezért döntöttünk úgy, hogy megszervezzük az eljegyzést, melynek során a fiú aranyból készült ajándékot nyújtott át arájának. – A nyilatkozat utal az egyiptomi tradícióra, amely szerint a vőlegény a választottjának aranyat ajándékozik.

Ugyanakkor a közösségi médiában sokan haragjukat és felháborodásukat fejezték ki a kapcsolatszervezés miatt.

– Hogyan teljesíthetik gyerekek a házassági kötelezettségeket? – tette fel a kérdést egy Hamad nevű internetező.

A fiú anyjának nem tetszett a gyerekek eljegyzése körüli hírverés.

– Egyiptomban vannak fontosabb dolgok is ennél. A mi városunkban megszokott, ha a Faresz korú vagy akár nála fiatalabb fiúk eljegyeznek egy lányt.

Kiemelte, hogy a fia érett, és készen áll a házasságkötésre:

– Szeretik egymást. Ezért döntöttünk úgy, hogy hivatalossá tesszük a jövőben létrejövő esküvőről szóló szerződést. Ha tudnám, hogy a fiam nem áll készen ilyen felelősség vállalására, nem egyeznék bele. Lehet, hogy fiatalnak tűnik, de megállja a helyét.

A fiú anyjának mondatai megerősítik, hogy a jelen korának gyermek-házasságkötései sok évszázados kulturális hagyományt követnek. Az eset hasonlít a nyári házasságokhoz, amint azt a korábban említett, a problémában jártas kairói hivatalnok találóan megfogalmazta:

– Nem csak a szegénységről vagy a vallásról van itt szó. A kulturális normák is támogatják az illegális kereskedelmet: az emberek szerint ez éppúgy a lányok, mint a családjuk érdeke. A közvetítőknek pedig sikerült közös nevezőre jutniuk a családokkal a fiatal lányok kihasználása céljából.

És ha a Perzsaöbölből Egyiptomba ellátogató gazdag arab el is viszi magával a feleségét a saját országába, ott ezek a gyerekek a legtöbbször az első feleség szobalányaivá, illetve a férj szexuális rabszolgájává válnak.

Az Egyiptomban felnövő, megbecstelenített lányok sorsa tragikus. Felnőtt nőként is könnyű prédájává válnak az őket kihasználni akaró férfiaknak. Előfordul, hogy egyiptomiak ajánlanak nekik házasságot, és ők jóhiszeműen beleegyeznek, mert remélik, hogy végre normális és méltó életet élhetnek. Ám később kiderül, hogy a férjük prostitúcióra kényszeríti őket, hogy így keressen pénzt rajtuk.

A lányok gyermekkorában meghozott szülői döntés így okoz élettragédiát.

* * *

Omár bordélybiznisze felvirágzott, és egyre több lett a munka. A különféle típusú nők vonzották a kuncsaftokat, akik minden este tömegesen árasztották el a helyet. A széles választék roppant elégedett vendégkört eredményezett. Jöttek a férfiak, mert vonzotta őket a forró légkör, amit örvénylő és vágykeltő hastáncával Szarnia alapozott meg, de a többi lány is kivette a részét az erotikus munkából.

A gazdag sejkek némelyike kizárólag a VIP-lakosztályt használta, és a lábát sem tette be a szalonba. Külön bejáraton is érkeztek, hogy senki meg ne lássa őket. Dina ilyenkor a legválogatottabb prostituáltakat vitte be nekik, hogy ezek közül válasszanak. Az állandó kuncsaftok hamar megismerték az újabb lányokat, így később már úgy hívták magukhoz a kiválasztottakat, hogy a madámnak csak a neveket sorolták fel.

Szarnia időnként nem lépett fel a megszokott időben – ebből tudtam, hogy fontos vendégeknek nyújt éppen személyre szóló műsort. Időnként valamelyik pultos a legjobb italokkal vagy színes koktélokkal megrakott tálcával indult el a VIP-apartman felé. Időnként Liza és Nadia egész este nem bukkantak fel a szalonban, és ilyenkor tudtam, hogy orgián vesznek részt a sejkekkel. Máskor Elena tűnt el hosszabb időre a székéről, majd arcán győzedelmes kifejezéssel, ragyogó mosollyal tért vissza, hogy mindenki tudomására hozza: az imént igen fontos személyt szolgált ki. Omár gyakran Tarekkel együtt iszogatót, és belemerültek a tárgyalásokba. Az üzlet pörgött.

Ennek egyetlen jó oldala az volt, hogy Tarek, akit lefoglaltak a saját ügyei, mintha megfeledkezett volna rólam. Elszórakozgatott más nővel, és engem békén hagyott. Nagy megkönnyebbüléssel fogadtam ezt. Nem bírtam volna ki még egy erőszakot.

Sajnos estéről estére mind több ügyfelet kellett fogadnom. Odajöttek, rám mutattak, már mentünk is, hogy aztán az erotikus játékszerükké tegyenek. Fáradt voltam, és mindenem sajgott. Állandóan újabb síkosítókat, kencéket kellett kérnem attól az orvostól, aki talán nem is volt orvos. Egyébként ennyi férfi mellett a krémek már nem sokat segíthettek. Utáltam, amit csináltam.

Utáltam magam. Úgy éreztem, el sem hagytam Duhajt. Ugyanabban a pokolban szenvedek.

– Véget ér ez valamikor? – kérdezte Wiktor, amikor visszaért egy újabb kuncsaft kiszolgálását követően, és leült a mellettem lévő székre.

– Reménykedjünk! – Rájöttem, hogy Wiki a vendégtömegre panaszkodik.

– Mikor? – Olyan szemmel nézett rám, mintha képes lennék egy varázsütésre eltüntetni a rossz embereket és a gonosz világot.

– Talán egyszer elunják a helyet, és elmennek máshová... – Én is ebben akartam hinni. – Ez egy népszerű üdülőhely, és nagy a konkurencia. Talán nyitnak valahol új bordélyt.

Már ott is volt a következő kuncsaft. Végigmért minket.

– Gyere! – szólt oda Wikinek.

A lány kétségbeesett pillantást vetett rám, és újra megláttam a szemében a reménytelenséget, amiben éjjel-nappal leledzett.

– Indulj már! – förmedt rá a férfi.

Összerándult, de ment. Muszáj volt mennie. Nem volt választása. Ahogy nekem sem.

Már a gondolattól is rosszul lettem, hogy bármikor odaléphet hozzám egy idegen, bevihet a szobámba, és úgy használhat, mint egy utolsó rongydarabot. Lecsúsztam a székről, és megcéloztam a mosdót. Oda menekültem. Egy kis időt akartam nyerni, hogy legalább pár percig ne legyek a kirakatban, árunak kitéve gusztustalan, kanos férfiakkal. Ezt nem tehettem meg túl gyakran, mert Dina éberrel ügyelt, hogy az éppen használaton kívüli lányok a

szalonban tartózkodjanak. Mégis, amikor már rosszul voltam, és úgy éreztem, nem fogom kibírni egy újabb férfi indiszkrét fogdosását, elbújtam a mosdóban. Most pedig tényleg nagyon rosszul voltam.

Átvágtam a szalonon, a mosdóba vezető folyosó felé tartottam.

Még mielőtt bejutottam volna az ajtón, hangos ordibálás és káromkodás ütötte meg a fületem. Amikor beléptem, egy felfordulás kellős közepén találtam magam.

– Hányszor mondtam már, hogy szállj le Szamir sejkéről! – Rima üvöltözött Angélával.

– Mit jelent az, hogy a te sejked? – rikácsolt vissza Angéla, és az arcát eltorzította a düh. – Épp annyira az enyém is, mint a tied!

– De én voltam az első! – Rima nem hagyta magát.

– Telibe szarom! – Angéla gúnyos gyíktekintetet döfött Rimába. – Most hozzám jár!

– Nem hozzád jár, te csak egyszerűen ráveted magad!

– Ha nem akarta volna, nem jön el velem! – mennydörögte Angéla.

– Az állandó kuncsaftom volt! – Úgy tűnt, Rima arra készül, hogy kikaparja Angéla szemét.

– De már nem az!

– Mert lenyúltad!

– Van hozzá közöd? – Angéla fenyegetően hajolt a riválisa felé.

– Igenis van hozzá közöm, mert nem nyúljuk le a másik állandó kuncsaftját! – visította Rima.

– Új szabályokat találsz ki?

– Én szóltam: tartsd magad távol tőle, te ronda kurva!

– Kuss! – ordította túl Angéla. – És ha nem szállók le róla, akkor mit csinálsz?

– Majd meglátod, ribanc, hogy mit fogok csinálni!

– Próbáld csak meg! – Angéla fortyogott mérgében.

– Elfelejtetted Rashid sejket! – Rima megfenyegette Angélát, hogy elveszi az állandó kuncsaftját.

– De ő az enyém!

– Most meg azzal jössz, hogy a tied! – szúrta oda cinikusan Rima.

– Úgysem megy el veled!

– Majd meglátjuk!

Angéla ekkor felém fordult.

– Hát te mit tátod itt a szád?

– Vécére jöttem.

– Akkor nyomás a fülkébe, és ne ácsorogj meg dülleszd a szemed itt! – Angéla arcát görcsbe torzította az indulat. – Mi bámulsz? Talán valami cirkusz ez, vagy mi?

Nem cirkusz, hanem posvány, gondoltam. Egy rohadt nagy posvány az egész. Elindultam a fülke felé.

– Neked meg eszedbe ne jusson Rashid sejk közelébe menni! – ordított fenyegetően Angéla Rimára.

– Hahaha! – Rima az arcába nevetett, és kiment volna, de Angéla nem hagyta.

– Jegyezd meg, ribanc, ne merészed! – Ezzel megragadta a haját, de a másik sem maradt adósa, és ráncigálni kezdték egymást.

– Mi folyik itt? – A csatazaj Dinát is odacsalta.

Meglátta az egymást püfölő riválisokat, és mindjárt rendet tett köztük.

– Elég ebből! – kiáltott fel ellentmondást nem tűrő hangon. – Nyughassatok, és irány vissza a szalonba!

Kelletlenül, de elengedték egymást, mert tudták, hogy a legkisebb ellenkezésükre Dina behívja az öröket. Az pedig nem lenne kellemes találkozás. Gyűlölködő pillantások kíséretében, dülva-fúlva otthagyták a mosdót.

– Te is! – förmedt rám Dina. – Egykettő!

– Vécére kell mennem – szabadkoztam, mert nem akartam visszatérni még abba a fertőbe.

Dina mormogott valamit az orra alatt, és kidübörgött a fürdőszobából. Könny futotta el a szemem. Hová jutottam?

Aztán újra megtörtént. Kijöttem a mosdóból, és már éppen elfoglaltam volna a helyem a széken, de ekkor Tarek jelent meg melletttem.

– Sokáig voltál kint – mondta, és rám vetette ördögi pillantását.

Beleremegtem. Tehát figyelt engem. Egész idő alatt lesett rám.

Még akkor is, amikor azt hittem, mással van elfoglalva.

– Gyere velem, Dzsúúlia! – Ezzel kézen fogott, és bevitt a szobámba.

Már nem is tiltakoztam. Van egy határ, amin ha átkerülünk, minden mindegyé válik. Vagy csak ezt képzeljük.

Amikor végzett, nem ment el, hanem elaludt. Ott feküdtem a megaláztatástól és a szenvedéstől szétszaggatottan, és ez a szemétláda egyszerűen elaludt!

Kilopóztam a szobából, hogy kés után nézzek. Ha már rohadnom kell valahol, legyen az inkább a börtön.

XII. FEJEZET

A halál árnyéka

Nem, nem volt mindegy. Fájt a testem, fájt a lelkem, fájt egész női valóm. Újra megsebzett, megalázott, megerőszakolt. Minden durva mozdulata, amivel belém hatolt, felidézte az összes idegen, visszataszító férfit, akiknek aljasul odalökött Duhajban.

– Mikor lesz ennek vége? – kérdezte Wiktorina.

Ha én ezt most nem fejezem be, sosem lesz vége!, üvöltötte a testem minden porcikája.

Szemem előtt újra felvillantak a képek Tarekról, amint kést döfök a szívébe, ő pedig sebesülten, de csodálkozva néz; még csaknem is könyörög kegyelemért, mert mindenképp túl késő. És én újra meg újra beleszúrok, hogy soha többé ne bánthasson engem. És mást sem.

Őrülten dübörgő szívvel estem be a szalonba, ahol háborítatlanul folyt az éjszakai nyilvánosházi élet.

– Te meg hol voltál? – szisszent rám Dina, aki máris mellettem termett.

– A szobában.

– Vissza kellett volna jönnöd dolgozni, nem pedig a szobába! – szidott le haragosan. – Nem láttalak a bárpultnál, miután ott hagytalak a mosdóban!

– Tarekkel voltam.

– Aha... – Most már nem tudott több szemrehányást rám szórni. – Indíts, dolgozni! – vakkantotta.

– Nem tudok.

– Hogy mi?

– Tarek alszik a szobámban – vágtam rá meglehetősen kárörvendőn, mert ez felmentett a kuncsaftok kiszolgálásának kötelessége alól. Így hát a madám befoghatta.

Dina dühösen pislogott, de nem szólt. Megfordultam, és a bárpulthoz sétáltam. Leültem a helyemre Liza mellé, mert az ukrán lányok már felvették a műszakot.

– Adj egy dupla italt! – mondtam, miközben azon agyaltam, honnan szerezzek kést. Gyorsnak kell lennem, amíg Tarek fel nem ébred.

– Hallottad, mekkora botrány volt? – fordult felém izgatottan Liza.

– Mi történt?

– Hát a sztárunk, Angéla – kezdett bele élvezettel Liza – és a kis Lolitánk, Rima egymásnak esett a sejkék miatt.

– Azt mondják, még verekedtek is – kotyogott közbe Nadia.

– Tudom. – Átvettem az italt a pultostól, és jó néhányat kortyoltam belőle.

Csak egy dologra tudtam gondolni: Tarek. Megölöm a rohadékot.

– Honnan tudod? – hökkent meg Liza. – Hisz csak most jöttél, ez meg egy teljesen friss ügy.

– Én is a mosdóban voltam. – Végeztem a koktéllal. – Még egyszer, ugyanezt! – Arrébb toltam a kiürült poharat. Honnan szerezzek kést?, csak ezen járt rögeszmésen az eszem.

– Nem mondd? – A távolabb ülő Nadia is odahajolt. – Mesélj, hogy volt! – kérte izgatottan.

– Nincs miről mesélni. – Kelletlenül elfintorodtam. – Semmi különös nem történt. Nincs mit elmondani.

– De az igaz, hogy verekedtek? – faggatott tovább Nadia.

– Igen.

– Én szóltam, hogy Rimával jó lesz vigyázni – emlékeztetett minket Nadia. – Rögtön éreztem, hogy a szende máz csak látszat.

– Igazad volt – ismertem el.

– Valójában egy közönséges szuka – szögezte le Nadia.

– Az. – Felidéztem, hogy milyen sértéseket vágott hozzá Angélához. – Olyan undorító... – Megrázkódtam.

– És hogy végződött a csihi-puhi? – kíváncsiskodott Liza.

– Sehogy. – Vállat vontam. – Bejött Dina, és szétválasztotta őket.

– Örülök, hogy megvannak a saját sejkjeik, akiken veszekedhetnek, mert addig legalább a mieinktől távol tartják magukat. Nincs igazam? – fordult a barátnőjéhez Liza.

– Naná! És maradjon is így! – jelentette ki nyomatékkal Nadia.

Kést! Kést! Kést!, zakatolt a fejemben. Honnan kerítsek? Talán a pultostól? Gyümölcsdarabokkal díszíti a koktélokat, citromot szeletel,

szóval kell, hogy legyen kése... Csakhogy megfelelő lesz-e? Elég hosszú a pengéje? És hogyan szerzem meg?

A pultos odatolta a következő rendelést, és én rámosolyogtam. Ő rám kacsintott, és egy cseppet megtoldotta a vodkát. Eközben egyfolytában arról fantáziáltam, hogy a kést Tarek szívébe döföm. Megfogtam a poharat, az ajkamhoz emeltem. Nem remegett a kezem.

– Miért vagy úgy kipirulva? – kérdezte Liza.

– Én? Tévedsz... – ittam egy korty koktélt.

– Nem hinném... – Figyelmesen végigmért. – Mintha lángolnál.

Hogyan szerezhethnék egy kést a pultostól?, csak ez a gondolat motoszkált bennem.

– Tarekmár nincs a szobádban, elment valahová Omárral. Nekiláthatsz a munkának – szólalt meg mellettem váratlanul Dina, maró gúnnyal a hangjában.

Feldübörgött a szívem: Elszállt az esély, elszállt az esélyem a bosszúra. De nem adom fel. A következő alkalommal szerzek egy kést, és a kezem ügyében fogom tartani. És ha az a kegyetlen disznó még egyszer hozzám ér...

– Hallasz te engem egyáltalán? – kiabált rám Dina. – Mert olyan képet vágsz, mint akihez nem jut el az, amit az ember mond.

– Hallak... – mormoltam összeszorított fogakkal.

– Akkor hát eredj a vendégekhez! – reccsent rám, és már indult is Angéla és Rima felé, akik megint durvaságokat vágtak egymás fejéhez.

– Aha. Most már értem. – Liza úgy sandított rám, mint aki mindent tud. – Tarek a szobádban, te feltüzelten...

Nem szóltam, csak fenéig ürítettem a poharat.

– De nem csodálom – folytatta Liza –, ez a Tarek kinézetre tényleg szuperpasi.

Sajnos csak kinézetre, tettem hozzá magamban.

– Ezek meg már megint marják egymást. – Nadia Angéla és Rima felé lesett, akik épp megkapták Dinától a nekik járó fejmosást.

– Marakodjanak csak! – Liza észrevette, hogy üres a poharam. – Még egyszer ugyanezt Júliának! – vetette oda a pultosnak. – Mi álljuk – tette hozzá, Nadiára kacsintva.

Szegénykém. Még most is azt hitte, hogy a Tarekhez fűződő különleges kapcsolatom révén segíték nekik a sejkekkel folyó üzletben. Legalább ennyi hasznom származott ebből a reménytelen helyzetből.

– Koszi.

A pultos egy hosszú pillantás kíséretében már nyújtotta is az italt. Apró mosolyt villantottam felé, hisz volt neki kése.

– Hé, lányok, igyunk, egészségünkre! – mondott köszöntőt Liza.

– És a sejkjeink egészségére! – csatlakozott hozzá Nadia.

Velük ittam, de valami teljesen másra.

– Lányok, gyertek a VIP-szobába! – vetette oda Dina, aki az üzletmenetet szemmel tartva körözött a szalonban. – Vár titeket valaki.

A lányok lekászálódtak a székükről, és eltipegték a madám nyomában. Amint kitették a lábukat a teremből, már húztam is be a szobámba. Mire Dina visszaér, azt fogja hinni, hogy kuncsafttal vagyok. Igazság szerint Dina sokkal ravaszabb volt annál, hogy bevegye az efféle cseleket, de engem ez most nem érdekelt. Csak a lehető leghamarabb le akartam lépni erről az ocsmány helyről.

Hosszan zuhanyoztam, aztán ágyba bújtam. Lehunytam a szemem. Mindenből elegendem volt. Nagyon is jól értettem Wiktoriát, aki naponta ismételte ezt. Nem akartam idegen férfiakat kiszolgálni. Nem akartam hallgatni, miről beszélnek az ukrán lányok, akik a sejkeknek nyújtott szexuális szolgáltatásaik révén valamiféle elképzelt karrierről álmodoztak. Nem akartam prostik primitív viszályának tanúja lenni. És nem akartam végignézni sok lány szenvedését, akik, ahogy erről meggyőződhettem, egyáltalán nem jószántukból kerültekbe a kuplerájba. Az olyanok, mint Wiki... Nem akartam...

Egyre csak zokogtam, és vágyakozva gondoltam azokra a normális, egyúttal csodás pillanatokra, amelyeket Stevennel élhettem át. Ő olyan távoli volt, ugyanakkor mégis oly közeli, és oly szerethető... Megint aggódni kezdtem érte.

Hol van most? Sikerült elmenekülnie Tarek emberei elől? Ha igen, vajon most is Egyiptomban van, vagy elutazott valahová? Talán

beduinokkal szeli át Szaúd-Arábiában a sivatagot, hogy a nyomomra bukkanjon? Vagy nyomban Duhajba repült, hogy ott keressen?

De a legnehezebb kérdést – él-e? – igyekeztem nem feltenni... Pedig megbújt szerelemmel teli szívemben.

Az éjszaka további részében senki nem zavart már, én pedig nehéz álomba merültem. Borzalmasan hiányzott Steven, ugyanakkor rettenetesen féltettem is. Gondolataimat ezenkívül áthatotta a bűntudat, no meg a bosszúvágy is, amelyet Tarek iránt éreztem.

A nyugtalan gondolatokra vad álmok reflektáltak. Tevén menekültem át a sivatagon; egy férficsapat üldözött, amely meg akart erőszakolni, aztán pedig megölni és elásni a parttalan homokban. Késsel a kezemben lopakodtam egy páholy felé, amelyben Tarek ült Omárral; körülöttük nők zsibongtak, akik a férfiak összes vágyát teljesítették; és amikor végre halálos szúrást mérhettem volna a nyakára, a karom elnehezedett, és épp így a lábaim is, amelyek az álmokban oly sokszor válnak ólmossá, hogy rémülten érezzük: nagyon mennénk valahová, de moccanni sem tudunk. A karom a bosszút hozó sorsdöntő csapás előtti pillanatban ledermedt; aztán visszafelé peregtek le a képek, mintha valaki gyorsított tempóban, hátrafelé játszáná le a filmet; majd újra csak lopakodtam, emeltem a karomat, és megint nem tudtam befejezni a mozdulatot; és a film megint visszafelé rohant velem, és én megint menekültem...

Később jelenetek villantak fel, amelyekben Stevennel voltam, és amelyekben úgy éreztem magam, mintha egy színes, víz alatti világ része lettem volna. Hol a végtelen, türkiz világban fel-felcsillanó, fürge halacska voltam, hol pedig sokféle, alakváltó korallzátony a tenger örök vizében. A szerelmem komolyan és nyugodtan vigyázta biztonságomat, mint a háromágú szigonnyal a kezében őrködő, méltóságteljes Poszeidón.

Ez volt a legszebb álmom. Egy gyönyörű mese, amit abban a gonoszsággal és gyűlölettel teli világban egyáltalán álmodni lehetett...

Felébredtem, és körülvett a borzalmas bordélybeli valóság. Dina kiderítette, hogy előző este önhatalmúlag szabadságot vettem ki, és dühösen tört rám hajnalban a szobámban.

– Te meg mit képzelsz? – ordított rám, és lerántotta rólam a takarót. – Hol a fenében voltál tegnap este? Tele a ház vendégekkel, a lányok nem bírják a tempót, te meg közben itt heverészel? Azt hiszed, hogy nyaralni jöttél Sarm es-Sejkbe? – Az arcáról sütött a düh és a gyűlölet.

Steven szavai csendültek fel emlékezetemben: „Egyszerűen csak egy leszel a rengeteg európai turista közül, akik kellemesen töltik a szabadságukat Egyiptomban.” Görcsbe rándultam, úgy éreztem, a szívem menten kettéhasad. Talán jobb is lenne, ha így történne, gondoltam.

– Ha ez még egyszer előfordul, rád eresztem az öröket! – fenyegetett meg Dina. – Ők szeretik az efféle mulatságokat.

Gyanítottam, hogy ha nem veszi számításba a Tarekhez fűződő viszonyomat – amiről nem igazán tudta, mit gondoljon –, már most beküldte volna azokat a disznókat. Sejtettem, hogy nem volt biztos Tarek reakciójában, így megelégedett azzal, hogy le ordította a fejemet. Csak úgy ontotta a szidást és a káromkodást, amelyekre egyáltalán nem reagáltam. Megvártam, amíg végez és kimegy. Amikor végre elhallgatott, és kirobogott a szobából, undorodó pillantásom követte. Gyűlöltem, hiszen akárcsak Omár és Tarek, ő is hasznot húzott az emberkereskedelemből.

Aztán teltek-múltak a keserűséggel és bánattal teli napok. Amíg dolgoztam, csak egy tárgy voltam, egy szextárgy, amivel bárki, aki kibérelte, azt tehetett, amit akart. Munka után megpróbáltam minden lehető módon enyhíteni testi és lelki szenvedéseimet. Eredménytelenül.

Egyre csak az járt a fejemben, hogyan szerezhetnék kést, de amilyen kimerült voltam, nem kockáztathattam meg, hogy bizonytalan viszonyba bonyolódjam a pultossal. Hiszen nem bízhattam benne, és mindig fennállt a veszély, hogy beköp, ha kérek tőle valamit. Kétségekkel és félelemmel telten csupán álmomban álltam bosszút Tareken.

Időnként átjött hozzám Wiktor. Csendben üldögélt a sarokban, így töltött el akár több órát is nálam naponta. Félttem megkérdezni, mit tettek vele a begerjedt, lelketlen, ocsmány férfiak – vele, akit

szinte még gyerekeknek láttam. Egyre gyakrabban tűnt úgy, hogy az örület csillog a tekintetében.

Egyik éjszaka, még hajnal előtt iszonyatos sikolyokra ébredtem.

– Óóóóó! Jaaajjj! Óóóóó! – Az egész nyilvánosház visszhangzott tőle.

Először azt hittem, hogy Wiktorina vesztette eszét egy elfajult orgia miatt, amin részt venni kényszerítették. De kiderült, hogy nem, mert amikor feltéptem az ajtót, láttam, amint felém rohan éppen.

– Mi folyik itt? – kérdezte halálra váltan.

– Fogalmam sincs.

Hallottuk, hogy valaki üvölt, és töredékes arab mondatok is elértek hozzánk.

– Ki ez? Mi történt? – Wiki teste rángatózni kezdett.

– Azt én is tudni szeretném...

Egymás után nyíltak az ajtók, és a ricsajtól felébredő, borzas hajú nők hajoltak ki a folyosóra.

– Mi a fene ez?

– Hallottátok?

– Ki ez?

– Ti ismeritek ezt a hangot?

– Ki üvölt így?

– Talán Barbie lesz az...

– Soha?

– Talán Sofia...

– Nem, szerintem nem ő. A hangja kicsit más...

– De ez is egy fiatalé...

– Arabul üvölt.

– De ki lehet az?

Összevissza járt a szájuk. Aztán Dina tűnt fel idegesen a folyosón.

– Dalila és Lara – mutatott rá az egyiptomi lányokra. – Gyertek velem!

– Mi? – kérdezte Dalila kissé nyugtalanul. – Miért pont mi?

– Majd megtudjátok, ha ott lesztek! – csattant fel Dina. – A többiek húzzanak vissza a szobájukba! – parancsolt ránk.

A sikolyok halkabbá váltak, de a zokogás nem enyhült. Az egyiptomi lányok rosszkedvűen lépkedtek Dina nyomában.

– Mi történhetett?

– Miért vitte magával Dina az egyiptomiakat?

– Iszonyúan nyavalyog valaki...

– De ki lehet az?

– Itt rám semmi szükség. Megyek aludni – jelentette be Liza.

– Én is – csatlakozott hozzá Nadia.

– Bizony, ki kell aludnunk magunkat, hogy estére klasszul nézzünk ki – kacintott Liza a barátnőjére. – A vendégeink igazán megérdemlik.

– Pontosan. A mi vendégeink megérdemlik... – mosolyodott el egyetértően Liza, és becsukta az ajtót.

– Nálad maradhatok egy kicsit? – kérdezte halkan Wiktorina.

– Persze, gyere csak! – Beengedtem magamhoz a lányt.

Leült a helyére a sarokban, és mélyet sóhajtott. Az arcán könnycseppek gördültek végig.

– Félek... – suttogta.

– Mitől félsz?

– Ettől az egészszől. – Felzokogott. – Időnként olyan dolgokat csinálnak... – Erős reszketéshullám rázta meg testét.

Nem kívántam felidézni. Az első visszataszító orgiát követően nem kellett részt vennem többön, mert szerencsére senki nem választott ki ilyesmire, de tudtam, hogy Wiktorinát belekényszerítették néhányba.

– Én ezt nem bírom, nem akarom! – ismételte egyre.

– Wiki... – A hangom megbicsaklott. Nem tudtam úgy tenni, mintha minden rendben lenne.

– Szökjünk meg! – mondta sírós hangon.

Hallgattam, ő pedig hirtelen támadt reménnyel nekilátott lázas terveket szőni.

– Kilopakodhatnánk éjszaka, amikor mindenki alszik.

– Hiszen a villát éjjel-nappal őrzik! – hűtöttem le a lelkesedését.

– Akkor talán, talán... – Idegesen tördelte a kezét. – Talán csinálhatnánk valami felfordulást... Olyat, mint ez a mai. Eltereljük

az örök figyelmét, és amíg ők mással vannak elfoglalva, mi megszökünk.

– De hogy akarod ezt véghez vinni? – Tudtam, hogy nincs esélyünk.

– Zajt csapunk. Mindenki összefut... – Általában igen sápadt arcán most beteges foltok ütköztek ki. – Jönnek az örök is... És mi abban a kavarodásban kiszaladunk. – Az erős érzelmek hatására máris levegő után kapkodott.

Aztán hogyan tovább?, gondoltam. Egyszer már megszöktem a villából, de rögtön vissza is hoztak.

– Nem fog menni, Wiki. – Kegyetlennek kellett lennem.

– De igen! – csattant fel. – Sikerülnie kell!

– Az emberkereskedőktől nem tudsz megszökni. Lehetetlen – idéztem azokat a szavakat, amelyeket egykor Okszanától hallottam.

Wiktorina tekintete egyszerre kifejezéstelenné vált.

– Nem fog menni? – ismételte fakó hangon. – Nem fog menni... – Egyszerre elszállt belőle az összes erő.

Szótlatlanul ült még néhány percig, aztán felkelt, és kiment a szobából. Mint egy kísértet.

Menekülés, kés, orgiák, a gondolataim sötét felhőkbe tömörültek, és amikor nagy nehezen elaludtam, rémálmok vártak rám.

Este bementem a szalonba, de a bárpulznál nem voltak ott sem az ukrán lányok, sem Wiktorina. Leültem hát az egyiptomiak közé, mert szerettem volna megtudni, ki kiabált olyan kétségbeesetten hajnalban. Kialvatlannak tűntek, valószínűleg nem sikerült lefeküdniük a váratlan ébresztőt követően.

– Szia – zöttyentem le Dalia mellé.

– Szia – felelte letörten.

– Jó estét – üdvözölt Lara.

– Ugyan mi jó van benne? – jegyezte meg gúnyosan Dalila.

– Igazad van, semmi – értett egyet Lara.

– Mi volt az a botrány? – kérdeztem.

– Nem botrány volt, inkább... – Dalila elbizonytalanodott. – Inkább szomorú eset.

– Mi történt?

– Mondd el te – fordult oda társnőjéhez –, én már eleget győzködtem azt a nyomorult kölyköt.

– Miféle kölyköt?

– Mariamot – felelte Lara.

– Szóval ő üvöltött?

– Igen.

– Melyik is az? – Nem tartottam kapcsolatot az összes prostituálttal, így a név nem mondott semmit.

– Nem ismered, nem itteni.

– Új lány? – Arra gondoltam, hogy egy újabb áldozatról lehet szó, akit idecsaltak, majd eladtak, és amikor rádöbbsent, hová került, hisztériás rohamot kapott.

– Nem – felelte Lara.

– Igen – vágta rá ugyanekkor Dalila.

– Akkor most igen vagy nem? – kérdeztem.

– Valószínűleg igen, mert talán itt marad – tartott ki az állítása mellett Dalila.

– Nem biztos, hogy Omár megtartja – tiltakozott Lara.

– Mégis hová mehetne? – emelte fel a hangját Dalila. – Csak tizenöt éves. Nem tűnhet el.

– Elmondanátok végre, hogy miről van szó?

– Mariam megszökött otthonról – közölte Lara.

– No de a kuplerájba? – Ez meglepett. Nem éreztem úgy, hogy a nyilvánosház jó védelmet nyújtana egy fiatal lánynak.

– Szerintem nem tudta, hogy ez egy kupi – mondta Dalila.

– Akkor miért jött ide? – Még most sem értettem a helyzetet.

– Inkább bemenekült... – mesélte Lara. – Meglátta, hogy a villában égnek a lámpák, a bejáratnál pedig emberek jönnek-mennek, szóval csak úgy berohant.

– Miért szökött meg otthonról?

– Mert félt az apjától és a bátyjától.

– Hajnalban?

– Kiderült, hogy néhányszor találkozott a fiújával... – Lara mélyet sóhajtott. – Az pedig Egyiptomban... Tudod, hogy van... A házasság előtti szex teljesen megengedhetetlen és elfogadhatatlan nálunk.

– Na igen – mordultam fel gúnyosan. – Meg is látszik azokon a fiatal fiúkon, akik ide járnak.

– A fiúk ezt megússzák, mert ők nem ellenőrizhetők – nevetett fel keserűen Dalila.

– De ha egy lány veszíti el az erényét, akkor neki annyi – szontyolodott el Lara.

Talán az járt a fejében, hogy mi lenne, ha az ő családja szerezne tudomást arról, mivel is foglalkozik.

– Mekkora képmutatás! – Nekem is sírni támadt volna kedvem. – Pont mint azok a házasságok. Hogy is nevezik? – Elbizonytalanodtam egy pillanatra. – Élvezeti házasságok?

– Úgy van... – erősítette meg Lara. – De ne felejtse el, hogy a szunniták az ilyeneket elutasítják – hangsúlyozta.

– Igazuk is van – bólintottam rá. – Hogy is lehetne idegenek egyórányi kufircolását házasságnak nevezni?

– Még hogy egyórányi! – Dalila ma igazán furcsa dolgokat talált humorosnak. – Általában sokkal hamarabb véget ér...

– Akkor még inkább. – Még mindig nem volt kedvem nevetni. – És mi van ezzel a Mariammal? Elvesztette a szüzességét?

– Abból, amit mondott, nem hinném.

– Csakhogy lehet-e hinni a szavának? – fejezte ki kételkedését Lara.

– Olyan ideges és szétesett volt, amikor beszéltem vele, hogy... Nem, nem hinném, hogy hazudott volna – jegyezte meg Dalila.

– Akkor miért kellett megszöknie? – kérdeztem. – Ha megvan az erénye...

– Találkozott azzal a fiúval – mondta Lara. – És nálunk ez elegendő bizonyíték.

– Ennél kevesebért is vették már lányok az életüket – szólt közbe Dalila. – Emlékszel arra a szaúd-arábiai ügyre? – fordult Lara felé. – Egy rijádi apa összeverte és lelőtte a lányát csak azért, mert chatelésen kapta egy férfival a Facebookon.

– Az tényleg szörnyű volt – értett egyet Lara.

– De mégis mi történt ma hajnalban? – faggattam őket tovább.

– Mariam odaszaladt a kapuhoz, és be akart jutni, de az örök persze nem engedték be.

– Mondta nekik, miről van szó?
– Igen, és éppen ezért nem akarták, hogy közük legyen hozzá.
– Ezek nálunk belső családi ügynek számítanak – vette át Larától a szót Dalila. – A család becsületéről van szó, Júlia. Amikor Duhajban laktál, nyilván hallottál erről, nem?

Még hogy Duhajban laktam! Ez úgy hangzott, mint valami rossz vicc.

– Igen, hallottam.

– Tudsz a becsületgyilkosságokról is, ugye?

– Igen, miközben a kuncsaftokra vártunk, a lányok meséltek mindenféle esetekről. Nem is olyan rég történt egy borzalmas gyilkosság Abu-Dzabiban. Egy srác vagdosta össze a nővérét: tizenhét késszúrással végzett vele. A nő ráadásul felnőtt volt, a fickó meg ott lakott vele és a nő kisfiával.

– Miért ölte meg?

– Gyanúsnak találta a nővére viselkedését.

– Gyanúsnak... – Dalila mélyet sóhajtott. – Sajnos ennyi nálunk sokszor elég is.

– De végül is beengedték Mariamot? – tértem vissza a témához.

– Igen, felhívták Omárt, és megkérdezték, mit csináljanak, mert itt jajveszékel a lány az ajtónál, és be akar jutni. – Lara a bejárat felé lesett, nem jönnek-e már a vendégek. Végül is nem tölthette az egész estét locsogással. Mivel még mindig minden üres volt, folytatta a történetet. – Omár azt mondta, engedjék be, és utasította Dinát, hogy nyugtassa meg. De később a helyzet tovább romlott... A csaj állandóan azt ismételte, hogy az apja és a testvére agyonverik, és egyre jobban kiakadt. A többit magad is tudod. Dina ájtott hozzánk, és kérte, hogy segítsünk, mert egyedül nem bírta vele.

– És mi van vele most?

– Bezárták az egyik szobába.

– És hagyják, hogy itt maradjon? – kérdeztem újra.

– Szerintem igen, mert Omár előbb-utóbb biztosan talál vevőt a szüzességére. Egy tizenöt éves szüzlány a sejkek szemében elég értékesnek számít. Omár valószínűleg árverésre bocsátja az erényét... Ez is felveri az árat. Egy idő múlva magas összeget vághat zsebre – mondta meggyőződéssel Dalila.

– Az ilyen ár időnként szédítő magasságokba is emelkedhet! – Eszembe jutott egy döbbenetes összeg, amit egy tizenkilenc éves modell kapott, aki az Egyesült Arab Emirátusokban elérvezte a szüzességét. – Egy amerikai tinédzser szüzességéért egy abu-dzabi sejk majdnem hárommillió dollárt fizetett!

– Húúú! – kiáltott fel elismerően Lara, aki nem titkolta, hogy ez a pénzösszeg nagy hatással van rá.

– Kár, hogy nekem rég nincs már meg az erényem... – kacagott fel Dalila.

– De ami Mariamot illeti, az ügy nem ilyen egyszerű... – jelentette ki Lara.

– Miért? – kérdeztem.

– Mivel a lánynak családja van, és az apja meg a bátyja biztosan keresni fogják.

– Épp ezért mondtam, hogy esetleg egy idő múlva – emlékeztetett iménti szavaira Dalila. – Itt tartják egy darabig, és ha senki nem jelentkezik érte...

Mint egy tárgyért, gondoltam. Mint a raktáron heverő áruért.

Az ukrán lányok léptek be a szalonba, és mint mindig, ha a VIP-lakosztályból bújtak elő, remek hangulatban voltak.

– Miről pletykáltok? – Liza mellém telepedett le, Nadia pedig Liza mellé bújt.

– Az erényről – feleltem.

– Hát van ezen a környéken bárhol is erény? – Liza körülnézett, és hangosan felröhögött.

– Az enyémen kívül, kétfelm – kontrázott rá Nadia.

– Meg fogsz lepődni – kotyogott bele Dalila az ukrán csajok poénkodásába.

– Mi a manó, neked van eladó erényed? – kérdezte vígan Liza.

– Nekem nincs, de Mariamnak...

– Mariam? Az melyik?

– Az a csaj, akinek a sikoltozását hallgattad az éjjel.

– Aha, épp kérdezni akartam. Mi is történt vele?

Dalila röviden összefoglalta az eseményeket.

– És ezért beszélgettünk a szüzekről... – magyarázta. – Júlia mondta, hogy az Emirátusokban egy csaj hárommillió dollárért adta

el a szüzességét. – A hangjából csak úgy süttött az áhítat.

– Úgy van. – Liza jól emlékezett, hogy a manámai nyilvánosház csak úgy zsongott a pletykáktól, amikor befutott ez az információ. – Mi is volt a neve? Giselle... Mindenki irigyelte.

– A szüzességét vagy a pénzét? – kérdezte Dalila. – Ezt is, azt is – vágta rá Liza. – A Perzsaöböl exkluzív ügynökségeinél nem elég, hogy magas áron kelnek el a szüzek, de hosszabb kapcsolatot, esetleg házasságot is ígérnek nekik, szóval, ha a lánynak egy kis szerencséje van...

– Az ilyen ajánlatnak van egy klassz neve is. – Nadia sokszor sajnálta, hogy nem szűzként érkezett meg Bahreinbe.

– Mi az?

– Az első éjszaka.

– Tényleg jól hangzik. – Eszembe jutott a Stevannel eltöltött első éjszakám Sarm es-Sejkben. Olyan szenvedéllyel csókoltuk egymást, mintha egész életünkben erre vártunk volna. – Mindent, kivéve a szerelmemet... – Annyira vágytam utána! A szívembe hasított a fájdalom.

– Sírsz? – Liza pillantása az arcomon végiggördülő könnycseppeken állapodott meg.

– Dehogyan – tiltakoztam.

Nem sírok, vágyódom. Nagyon hiányzik.

– De látom, hogy sírsz!

– Akkor ne kérdezősködj!

Szerelmem, zokogta a szívem.

– Hárommillió dollár a szüzességért... – Az irdatlanul nagy összeg felgyújtotta Nadia képzeletét. – Egyetlen kúrás, és egy életre el vagy intézve.

– Így van, tagadhatatlan – értett egyet a társnőjével Liza. – A legnagyobb, szüzességért kapott pénz, amiről Bahreinben hallottam, százötvenezer dollár volt.

– A sejkek hóbertjai. – Eszembe jutott, amikor Stevannel beszélgettünk a leggazdagabb arabok különös vágyairól és kiadásairól.

– Nekem az a százötvenezer dollár is elég lenne – szögezte le Nadia ábrándosán.

- Csak az erényed hiányzik hozzá, drágám – nevetett fel Liza.
- Az erényt meg is lehet venni – jegyezte meg Lara.
- Meg lehet venni, ha férjhez menni készülsz, és át akarod ejteni a férjedet a nászéjszakán. – Dalilának nem voltak illúziói. – De ha dollármilliókért vagy akár százezrekért akarsz túladni rajta, akkor a harmincdolláros mesterséges kínai szűzhártyaszettel nem sokra mész.
- Így van – bólintott Liza. – Az Öböl menti ügynökségek szüzeinek mind orvosi tanúsítványuk van a szüzességükről.
- Akár csak a minőség bizonyítvánnyal ellátott áru, villant át a fejemen.
- Felteszem, hogy ezenkívül még a sejkek is megvizsgálják a saját orvosokkal... – Dalila tökéletesen tisztában volt vele, hogy a leggazdagabbak igencsak nagyigényűek. Lehet, hogy vagyonokat adnak ki, de annak az árunak tényleg első osztályúnak kell lennie.
- Nyilván – bólintott újra Liza.
- Eszembe jutott a luxusautók vásárlási előtti tesztelése.
- Emlékszel, hogy a konzervatívok mennyire tiltakoztak a kínai cucc behozatala ellen, hogy a jövőbeli asszonykák ne tudják kihasználni a férjüket? – fordult oda Lara Dalilához.
- Igen, de ha be is tiltották volna, nem értek volna el semmit... – vont a meg vállát az egyiptomi lány. – Bármikor be lehet vetni a szűzhártya-helyreállító műtétet.
- Felétek csinálnak ilyesmit? – kérdeztem.
- Igen, elég elterjedt, bár illegális beavatkozás.
- Akkor hol csináltatják meg ezeket?
- Vannak orvosok, akik a saját rendelőkben rekonstruálnak szűzhártyát – na persze titokban.
- Mennyibe kerül a műtét?
- Nem is olyan drága: negyven és százötven dollár közötti áron elintézik.
- Jó, hogy nem kerül túl sokba – jelentette ki komoly arccal Lara.
- Mivel gyakran megvédi a lányokat a becsületgyilkosságtól.
- Egyszóval: életmentő műtét – tette hozzá, most már mosolyogva.
- Különösen olyankor, ha a lány szexuális kapcsolatba lépett valakivel, aztán megbánta – így ez az egyetlen esélye a normális

házasságkötésre, az új életre.

– Becsületgyilkosságok... – Nadia összerezett. – Nemrég hallottam egy iszonyú gyilkosságról. Egy Rumina nevű tizenhárom éves lányt ölt meg a saját apja.

– Bahreinben? – kérdezte Lara.

– Nem, Iránban.

– Egy tizenhárom évest? Hiszen az még gyerek! – kaptam fel a fejem.

– Gyerek... – visszhangozta Nadia. – Az apja egy sarlóval nyisszantotta le a fejét, miközben aludt.

– Brrr... – Tiszta libabőr lettem. – Mi rosszat tehetett egy ilyen gyerek?

– Megszökött egy férfival, akibe beleszeretett – az apja viszont nem akart beleegyezni a házasságba.

– Inkább a férfit kellett volna felelősségre vonni, mert nyilván ő beszélte rá a lányt a szökésre. – Úgy éreztem, hogy ilyen esetben minden felelősséget a felnőttek kell vállalnia.

– Szerintem is, annál is inkább, mert a pasas túl volt már a harmincon.

– A kislány pedig viselte a következményeket... – Emlékezetembe villant a kis Anisa tekintetében ülő gyötrelem, akit rendszeresen látogatott a szadista Ahmed sejk.

– Még elszomorítóbb az, hogy amikor a rendőrök elkapták, a kislány többször is mondta nekik, hogy otthon halálos veszély vár rá.

– Pont úgy, ahogy Mariam ma hajnalban – szólta közbe Lara. – Egész idő alatt sírt és kiabált, hogy ha hazakerül, nem éli túl.

– Tényleg szörnyen zokogott, rossz volt hallgatni is. De visszatérve Ruminához, a rendőrök, bár látták, hogy fél, és tudtak a veszélyről, mégis visszaadták az apjának – fejezte be megrázó történetét Nadia.

– Gyilkosok. – Nem mondhattam mást.

Csend lett, és mindnyájan arra gondoltunk, milyen sors vár Mariamra.

– Itt nálunk, Egyiptomban rengeteg becsületgyilkosság történik – szólalt meg Dalila. – Csakhogy a gyilkosságot sokszor hazugsággal

leplezik el, vagyis hivatalosan bejelentik, hogy a lány vagy a fiatal nő öngyilkosságot követett el.

– Önmagunknak igazán nehéz lenne levágnunk a fejünket, és sokszor éppen ilyen szörnyűségek fordulnak elő – fűzte hozzá Lara.

– Van úgy, hogy egy lány még csak ki sem teszi a lábát otthonról, hogy találkozzon valakivel, szóval szó sincs az erény elvesztéséről.

Egy apa mégis árammal égette meg és verte halálra a saját tizenhét éves lányát csak azért, mert egy fiúval beszélt telefonon – adott hírt Dalila egy újabb dermesztő és felesleges lányhalálról.

– Vagy az a borzalmas gyilkosság Luxor közelében... Tíz férfi tört be egy anya és két lánya otthonába; fojtogatták és verték őket, szűrőeszközöket is használtak, majd végül a nők testére követ kötöztek, és a Nílusba hajították őket.

– Jaj, elég már ezekből a borzalmakból... – Dalila inkább a kuncsaftok után nézett volna.

– Igazad van, sok is, de a szerencsétlen Mariam miatt kezdtünk bele mindebbe. – Lara a bejáratot fürkészte. – Na, kislányok, vége a tereferének, megjöttek a vendégek!

– Akik majd jól elveszik a szüzességünket – kuncogott Liza.

Beindult egy újabb nyilvánosházi éjszaka. Jöttek a vendégek, prostituáltat választottak, ittak velük, aztán szobára mentek velük, vagy nem is ittak, úgy vitték el őket, majd a nők visszatértek a szalonba, ott üldögéltek a helyükön, iszogattak, megérkeztek az újabb vendégek, prostituáltat választottak, ittak velük, vagy nem ittak, és már vitték is őket, a nők meg vissza a szalonba, a törzshelyükre, ivás, új vendégek, választás... És így tovább, körbe, körbe.

Egy kuncsafttal ültem bent a páholyban, és Szarnia érzéki táncát figyeltem. Elég hangos volt a zene, ezért szerencsére nem kellett társalognom, és az a barom amúgy is dülledt szemmel bámulta a hastáncosnő vágykeltő testét. Minél tovább nézelődött, annál jobb volt nekem, mert fizette az italokat, az idő telt, nekem meg nem kellett csinálnom semmit. Üldögéltem, koktélt szürcsöltem, és azért fohászkoztam, hogy minél tovább tartson ez a helyzet.

A távolban hirtelen megpillantottam Wiktoriát, akivel végzett a kuncsaft, és most ért vissza a terembe. Iszonyúan nézett ki. Dina

már mindig ellenőrizte, hogy mielőtt belép a szalonba, rendes sminket dobjon fel magára, de igazából ez sem segített. Ellenkezőleg. A vastag, fekete kontúr csak kiemelte a hatalmas, folyton rémült szemekből sütő reménytelen keserűséget. Ez a szem nem egyebet, csupán állandó hitetlenséget tükrözött. A lány sápadt arcáról a festék már az első kuncsaft után lekopott. Sem ereje, sem vágya nem volt arra, hogy minden alkalom után megigazítsa a sminkjét. A fénylő rúzs is lemállott a szájáról; így olyan hatást keltett, mintha épp csak jelzésszerű, cserepes ajkai ahhoz is gyengék lennének, hogy segítségért kiáltson. Néztam, amint letérten odavonszolja magát a bárpulthoz, és mint egy másvilágról megtért szellem helyet foglal a székén.

– Mi a neved? – kérdezte a kuncsaft, mert már nem szólt a zene, és Szarnia kiment a teremből.

Ez mindig feldühített. Ez az idióta kérdés, hogy mi a nevem, ami egyébként sem jelentett semmit nekik. Kúrni jöttek, nem arról érdeklődni, hogy is hívnak.

– Júlia.

– Júlia... Szép név... Te is szép vagy.

– Köszönöm.

Bla-bla-ba...

– Mehetünk?

– Innék még egy italt... – Húztam az időt.

– Rendben.

Aztán megvágтам még egy koktéllra, meg még egyre, sőt egy következőre is. A végén bementünk a szobába, és undorral teljesítettem a feladatomat.

A végén odadobott némi borraivalót, megmosdott és eltűnt.

Lezuhanyoztam, megigazítottam a sminkemet. Ahogy nyitottam az ajtót, hogy visszainduljak a szalonba, rettentő kiabálás kezdődött. Kiléptem a folyosóra, és megláttam Dalilát, aki szomorú arccal figyelte, amint két dühös férfi maga előtt taszigálja Mariamot.

– Kik ezek? – kérdeztem.

– Az apja meg a bátyja.

Néztam a tizenöt éves lányt, akit a hozzátartozói a kijárat felé vonszoltak. A legszívesebben agyonütöttem volna őket. Pedig

valószínűleg ők fogják agyonütni Mariamot.

XIII. FEJEZET

Az ártatlanok tragédiája

Egyfolytában Mariam körül jártak a gondolataim. Hajnali rémült kiáltozása és sírása, aztán kétségbeesett jajgatása, amikor az apja és a bátyja erőszakkal a kijáráshoz vonták, a fülemben visszhangzott. Miután beszéltünk a becsületgyilkosságokról, Mariam megölésének képeit vetítette elém a képzeletem: agyonverik, lelövik, áramot vezetnek a testébe, vagy a fejét vágják le. Az sem kizárt, hogy forró vízzel öntik le, késsel szurkálják, felakasztják, felgyújtják, élve eltemetik vagy megkövezik. A férfirokonai akár öngyilkosságra is kényszeríthetik. A család becsületén esett foltot Mariam vérével kell lemosni. Már csak az volt a kérdés, milyen halálnemet választanak hozzá.

A bordélyban olyan fiatal egyiptomi lányok is dolgoztak, akiket a pletyka szerint Kairó és Alexandria utcáiról csalogattak be, ők ugyanis az utcán laktak. Nem tudom, mit ígérhettek nekik, de nagyon csalódottnak és fff usztráltak tűntek – és nemcsak azért, mert itt prostitúcióval kellett foglalkozniuk, hiszen valószínűleg korábban is ezt csinálták már; inkább a szabadságuk komoly korlátozása miatt. Valójában a rabszolgává tételük miatt. Nemegyszer láttam őket az örökkel veszekedni, akik ügyeltek rá, nehogy kiszökjenek. Mivel ezek a lányok az utcán éltek (többen közülük nyilván ott is születtek), szemtelenek és nagyszájúak voltak, ezért időnként még az öröknek is meggyűlt velük a bajuk. Nem értettem, hogy miről vitáznak, de irritált a hangos óbégatás és az agresszív tónus. De végül mindig az örök kerültek ki győztesen velük szemben: általában brutálisan összeverték a lányokat, vagy csoportosan erőszakot követtek el rajtuk.

Dalila és Lara lenézték az utcáról behozott lányokat, és időnként azon morfondíroztak, hogy mit is keresnek nálunk.

– Fogalmam sincs, miért csődítette ide ezeket Omár. Olyan közönségesek... – fintorgott Dalila ellenszenvvel.

Mintha a bordélyban dolgozó többi prosti nem ilyen lenne, gondoltam, és felötlött bennem Angéla és Rima förtelmes

marakodása a sejkek miatt.

– Egy csöppet sem illenek ide – folytatta Dalila. – Sok rosszat el lehet mondani Omárról, de el kell ismerni, hogy színvonalas helyet hozott létre... De akkor meg mi a fenének kellett ezeket a csajokat egyenesen az utcáról berángatni ide?

– Mind nagyon fiatalok... – hívta fel a figyelmet Lara. – A többségük nem is néz ki felnőttnek. Ez a fő ok.

– Nem hinném, hogy csak erről lenne szó... – Dalilát nem győzték meg barátnője szavai. – Még ha Omár fiatal lányokat akar is, található sokkal jobbakat.

– Csak fiatalokkal és tapasztalatlanokkal nem vághatott bele ebbe az üzletbe, ezért kezdetnek efféléket szerzett be... – Lara a bárpulnál ülő, Barbie babának maszkírozott Sofiára, a lolitás Rimára, illetve Liza és Nadia szexduója felé kacsintott. – Az utcaiakat meg amúgy is biztosan hamar lecseréli újakra...

– Igazad van – bólintott Dalila.

– Addig is mindig akad egy-egy igénytelen kuncsaft, akinek megfelel egy gyors numera ezekkel – foglalta össze Lara. – Ni, már jön is egy. – A tekintetével követte a férfit, aki egyenesen az utcáról behozott lányok felé tartott.

* * *

Egyiptom városaiban, különösen Kairóban és Alexandriában több mint egymillió gyermek él az utcán. A magukra hagyott kicsiknek naponta meg kell küzdeniük az életben maradásért.

Az Egyiptomi utcagyerekek⁶⁴ című rövidfilmben megrázó jelenetek mutatják be, miként is fest ez a nehéz élet. Az első filmkockákon néhány fiú hasissal töltött jointot szív. Aztán egy szívbe markoló jelenet következik: egy kisfiú szétterített újságlapokon alszik az utcán. Hason fekszik, az arcát egyetlen réteg újságpapír választja el a járda követől. Rövid bevágás készült arról, amint a fiúk tapsolnak, vígan kiáltoznak és nevetgélnek, ami egy normális gyermekkor illúzióját kelti a nézőkben.

Majd megjelenik egy felirat:

Az álmaik nagyszabásúak...

– Ha nagyieszek, tolmács szeretnék lenni – mondja egy tízévesnek tűnő, piros masnis kislány. A nyomorúságos egyiptomi utca háttéréből kiragyogó színes szalag a valóság és a vágyak egymásnak feszülését jelképezi. – Arabról szeretnék angolra fordítani.

De máris újabb felirat tűnik fel, a tartalma szívet tépő:

Rabab nem tud sem írni, sem olvasni.

A kislány egy gyermekruhákat árusító utcai pulthoz lép. A vállfákon tarka blúzok, szoknyák, ruhák lógnak. Egy gyermek próbababa is ott álldogál, arcán lágy mosoly. Mosoly, amely sosem szűnik meg.

– Szeretek csinosan öltözni – közli a kislány, akinek ebben a jelenetben bájos fehér-rózsaszín sapkája van. – Kedvelem a divatos frizurákat és a szép ruhákat.

Rababnak fehér gyöngy fülbevalója van, szemében lehangoló bánat és végtelen szenvedés ül.

– Szeretem, ha fodrász bodorítja a hajamat. És ha kifestik az arcomat – ismeri be Rabab.

A filmen látható, amint egyik kis hajléktalan barátnője szorgoskodik körülötte, festi pirosra a száját, és ken fel a gyerekkörmökre ugyanilyen színű lakkot. Ő Rabab fodrásza és kozmetikusa...

– Igazán szép vagyok, ha kicsípem magam – dicsekszik Rabab, akinek a háta mögött téglás falcsont látható vaskapuval. Mögötte újabb téglafal húzódik, és mindezek fölé a tág, kék ég borul. Ez a kislány otthona.

– Szaidnak hívnak, és imádok sárkányt eregetni – jelenti ki egy újabb otthontalan kiskölyök. – Összerakom, aztán levegőre bocsátom, így játszom.

A fiú nagy összpontosítással végzi el az utolsó simításokat a szerkezeten, majd megmarkolja a zsinórt, és eliramodik. A sárkány magasra repül, húzza maga után a hozzácsíptetett, fehér, keskeny papírcsíkokat.

– Ha már fent van a levegőben, játszunk a barátaimmal – meséli Szaid. – Versenyzünk, sárkányt cserélünk egymással.

Majd elárulja a legnagyobb álmát.

– Pilóta szeretnék lenni. Imádok repülni. Nagyon, nagyon szeretnék beülni egy repülőbe, és irányítani. Én akarok lenni a kapitány! Csodás lehet repülni... Talán ezért is vagyok oda annyira a sárkányokért.

Szaid a mocskos utcán ül, a háttérben látható a nyomornegyed. Amikor befejezi álmai ecsetelését, ismét a kezébe fogja a sárkány zsinórját, hogy felreptesse. Többször is próbálkozik, rángatja jobbra-balra, de eredménytelenül. Az ő sárkánya nem repül fel.

A következő jelenetben egy labdázó fiút látunk. Rugdossa, térdről mellre emeli, fejel vele, aztán dekázni kezd. Egész ügyes.

– A nevem Muhammad Muhammad Ezzat. Eszkandernek szólítanak. Szeretem a labdarúgást. Gyerekkoromtól focizom. Meccset nézni is mindig szerettem. A legnagyobb focisták... Tőlük tanultam. Életem álma, hogy futballista legyek. Most még persze túl kicsi vagyok, de egy nap egy futballklubban és az egyiptomi válogatottban szeretnék szerepelni.

Muhammad koldulásból és kábítószer-terjesztésből él.

– Ötéves vagyok, Ahmednek hívnak. Le tudom írni, hogy Ahmed Muhammad Bahtit – mutatkozik be egy újabb kisgyerek, és valóban, az igyekezettől kinyújtott nyelvheggyel, piros ceruzával helyesen írja le arabul a nevét.

– Ahmed Muhammad Bahtit – olvassa fel hangosan, amit leírt. – Csak ennyi. Azt már nem tudom leírni, hogy asz-Szaid – mondja ki végül a teljes neve utolsó elemét.

Aztán gyerekes dalocskát énekel, miközben a vele egykorú, hajléktalan pajtásai ott bámészkodnak körülötte.

Nem tudom leírni a saját nevem, sem kiszínezni a rajzaimat, sem begombolni az ingujjamat, de tudom, szeretni mit jelent.

– Felteszek egy szemüveget, széthajtom az újságot, és úgy teszek, mintha olvasnék – mondja Ahmed, és mutatja is, hogyan csinálja. – Azt játszom, hogy felnőtt vagyok.

Ezután az ötéves kisfiú az álmairól mesél.

– Ha nagy leszek, rendőr leszek, és nyakon csípem majd a tolvajokat.

Vagy Ahmed kapja el a tolvajokat, vagy őt magát kapják el... – hirdeti a felirat a képernyőn.

A szülői gondoskodás nélkül maradt gyerekek maguk igyekeznek kiutat találni reménytelen otthontalanságukból és sanyarú sorsukból. A gondozott, csinos ruhák, a sárkányeregetés, a futballozás, a felnőtteket utánzó újságolvasás – mind-mind olyan kétségbeesett kapaszkodó, amelyekkel a nyomasztó mindennapokból kínálnak kiutat. Nagy álmaik is vannak. Álmaik, amelyek soha nem válnak valóra.

Rabab kicsi, gyönyörű, és igencsak ad magára. Olyan frizurát fésül magának, és úgy festi a körmét, mint egy felnőtt nő. Az utcákon ögyeleg. Nagyon könnyen eshet a gyermekprostituált-kerítők csapdájába.

Az egyiptomi utcákon folyamatosan nő a kóborló gyerekek, elsősorban a hajléktalan kislányok száma. És egyre fiatalabb korban kerülnek ki a gyerekek az utcára.

– 2001-ben tizenkét év volt az átlagéletkoruk – jegyzi meg egy otthontalan gyermekekkel foglalkozó karitatív szervezetvezetője. – Most viszont négy-ötéves gyerekek tengődnek az utcán. És egyre több köztük a lány.⁶⁵

Az élet az utcán a kislányokat és a fiatal nőket különösen nagy veszélynek teszi ki.

– A lányok veszélyeztetettebbek a szexuális erőszakkal szemben, bár ez a fiúkról szintén elmondható. Prostituáltként vagy a szexkereskedelemben használják ki őket – szögezi le a hölgy, és felhívja a figyelmet a nyugtalanító második generációs trendre.

– A már tíz éve az utcán lakó lányok közül sokan most terhesek, vagy kisbabájuk van. Ezeket a gyerekeket kihasználják, időnként még el is adják őket.

Az utcagyerekek drámai helyzetben vannak, hiszen sokukat nem is regisztrálták, nem készült róluk anyakönyvi bejegyzés – ezért nem lehet őket iskolába beíratni, nem kapnak ingyenes egészségügyi ellátást, és nem folyamodhatnak egyiptomi állampolgárságért. Láthatatlanok. Formálisan nem is léteznek.

Egy sovány, mocskos kisfiú mindannyiszor összevonja a szemöldökét, ahányszor a forró egyiptomi napon a járókelőktől alamizsnát kap.

– Az új nevelőapám nem akarta, hogy körülötte legyek, szóval sokat vert – mondja Ahmed, miközben a metrómegállóban lejmol.

– Nyilvánvaló, hogy még az utcán rájuk váró éhezés, a leselkedő veszély és létbizonytalanság is jobb annál, mint ami elől otthonról elmenekültek – jegyzi meg a csellengők kapcsán egy másik cikk⁶⁶ szerzője.

Az otthontalan gyerekeket a társadalom is megbélyegzi. Különösen érzékelhető volt ez 2011-ben, az arab tavasz forradalma idején.

– A média egyszerűen démonizálta az utcákon élő gyerekeket. Megvádolták őket, hogy ők gyűjtják fel a rendőrörsöket és fosztogatják a vállalkozásokat – mondta a Banati⁶⁷ egyiptomi karitatív szervezet igazgatónöje, aki hajléktalan lányokkal foglalkozik. – Az utcán élő gyerekeket ketyegő időzített bombáknak, járvány gócnak, közösségi bomlasztóknak nevezték.

A rendőrség nemcsak nem védi meg ezeket a gyerekeket, de sokszor erőszakosan lép fel ellenük.

– Küzdünk az összes, gyerekeket érő igazságtalanság ellen. A rendőrség és a fogva tartási intézmények viszont nem támogatóak – jelenti ki az igazgatónő. – Véletlenszerűen, homályos vádak alapján tartóztatnak le lányokat, aztán erőszakoskodnak velük, molesztálják őket. Mostanra ugyan csekély mértékű javulás tapasztalható, de a kislányokat továbbra is szüzességvizsgálatnak vetik alá.

Doktor Abla al-Badry, az utcán élő gyermekek jogait védő Hope Village⁶⁸ karitatív szervezet vezetője szerint sok gyereket prostitúcióra kényszerítenek, drogokra szoktatnak rá, illetve fizikailag bántalmaznak.

A gyerekek utcai bandákhoz csatlakoznak, és ezért nagy árat fizetnek. Vannak, akiknek megvagdosták testét, arcát, mert megtagadták bizonyos megbízatások elvégzését. A bandavezérek vadásznak a kislányokra, és miután megerőszakolták őket, az arcukon sebet ejtenek annak jelzéséként, hogy már nem szüzek – ami további támadásokat provokál.

A Bánáti szervezet igazgatónöje szerint, ha az utca gyermekei hazatérnének, hasonló megpróbáltatások várnák őket.

– Az emberek azt kérdezik, hogy miért szöknek meg ezek a gyerekek otthonról. A válaszom mindig ugyanaz: az ok a családon belüli erőszak, bár közelebb járunk az igazsághoz, ha kínzásnak nevezzük. Tortúrának.

A gyerekekre az otthonukban leselkedő szörnyűségek egyike a vérfertőzés.

– A gyerekeket elsősorban az otthoni erőszak kergeti ki az utcára... a vérfertőzés és a nyomor – állítja az UNICEF egyiptomi szervezetének képviselője.⁶⁹

Az utcagyerekek többsége az egyre szélesebbé váló ínségsávból, a Kairó és Alexandria külvárosaiban növekvő nyomornegyedekből származik. Kormányzati becslések szerint ezeken a területeken nagyjából nyolcmillió egyiptomi él.

– A szülők kilövik a gyerekeket az utcára, ahol azok prostitúcióval, tolvajlással és koldulással tartják el magukat – mondja a Bánáti szervezet gyermekgyógyásza. – Az elmúlt évtized kezdetén az utcagyerekek többsége az ország déli részének szegény falvaiból származott, de az utóbbi években a nyomornegyedek növekvő tempóban terebélyesedtek.

Az utcagyerekek mindennapjait bemutató valamennyi híradás mélyen megrázó, és nincs ez másképp a Francé 24⁷⁰ televízió által készített riportban sem.

– Már jó ideje élek fedél nélkül – kezd mesélni egy tizenéves fiú, aki néhány társával egy pokrócon üldögél az utcán. – Valójában kiskoromtól fogva, mert apám és anyám nem él.

A kamera közelről mutatja az egyik kisgyerek szemét, amelyben határtalan szomorúság és szenvedés tükröződik – ez látszik minden otthontalan gyermek szemében.

– Várom, hogy a bátyám kijöjjön a börtönből – mutatja be cseppet sem irigylésre méltó helyzetét egy másik tinédzser.

– Ami engem illet, nem bírtam már tovább – mondja a következő –, rengeteg bajom volt a családommal.

– Takard be a lábad! – Az egyik fiú társa piszkos lábára igazítja a takarót. – Szégyent hozol ránk.

Egy nagydarab nő üldögél a fiúk között. Ő anyáskodik felettük, segít nekik átvészelni az utcai élet nehézségeit. Az utcán élő fiúk sajátos családba tömörülnek.

– Egész nap cigarettázunk és hasist szívunk. Aztán ide jövünk vissza, mert itt otthon érezzük magunkat.

Otthonuk egy mállott vakolatú faldarab, néhány földre dobott takaró és mocskos, madzaggal egymáshoz kötözött furnérdarabok, amelyek elkerítik a fiúk által elfoglalt utcazugot.

– Mintha testvérek lennénk – magyarázza az egyik hajléktalan gyerek –, Sajma pedig az anyánk. Sajma szeret minket. Tegnap idejött egy férfi, meg akarta verni Vahidot, de Sajma megvédte, jól bemosott az illetőnek. Ő mindnyájunkat megvéd.

– Sajma a bandafőnök – közli a film narrátora, és a kamera a baseballsapkát viselő, megtermett nő felé fordul.

– Sajma mindig elveszi a pénzünket. Legalább húsz egyiptomi fontot kell neki szereznünk naponta – vezet be minket az egyik srác az utcai élet rejtelmeibe, leleplezve a tényt, hogy Sajma örökődése cseppet sem érdekmentes.

– Nagyon nehéz szóra bírni az otthontalan gyerekeket. – A narrátor hangsúlyozza, hogy egy ilyen anyag leforgatása nem könnyű feladat. – Sajma volt az egyetlen, aki engedte, hogy lefilmezzük, és még csak pénzt sem kért érte.

A huszonnégy éves nő egykor maga is utcakölyök volt, és sokat szenvedett.

– A bácsikám megölte az anyámat. Azután az apám addig nyüstölt, amíg meg nem szerezte anyám örökségét, így végül elhúztam otthonról. Alig hatéves voltam ekkor – mesél Sajma az életéről. – Ültem kint az utcán... Utcakölyök lettem. Ahogy mások, én is drogoztam. Semmi jó nem történt velünk idekint... – közli nyomatékkal. – Árultuk a kábítószer, mire dutyiba zártak. Ha hajléktalan vagy, és nem találnak az utcán, akkor vagy börtönben ülsz, vagy már nem is élsz.

Sajma rengeteget üzletel, egyebek mellett parkolóőrként is dolgozik. A munkáért kapott aprópénz arra elég, hogy egy kis szobát béreljen magának.

A bandának időnként meggyúlik a baja a közeli épület őreivel, akik azon vannak, hogy elüldözzék őket onnan.

– Ez itt egy bűntanya – veszekszik az őr a bandafőnöknővel. – Paráznák, homokosok, pedofilok tanyája.

– Micsoda? – csattan fel felháborodottan Sajma. – Mi ugyan nem!

Ebből az anyagból az is kitűnik, hogy az utcagyerekeket az egyiptomi társadalom megbélyegzi, rossz hírust kelti. A közvélekedés szerint mind tolvajok. Az utcagyerekek drámáját súlyosbítja, hogy a bandavezérek maguk is fenyegetéssel, veréssel, megalázással és erőszakkal zaklatják a tagokat.

Egyes gyerekek az utcán születtek Egyiptomban már második, sőt harmadik generációs hontalan kicsik élnek az utcán. Sajmának két gyereke van, egy fiú és egy kislány, akiket beadott egy otthonba.

– Nem akartam, hogy a lányom átélje mindazt, ami nekem kijutott – mondja el döntése okát. – Nem akartam, hogy úgy végezze, ahogy én.

Elvezeti a filmeseket ahhoz a gyermekotthonhoz, ahol a lánya nevelkedik. A gyerekek itt elfogadható körülmények között élnek, jól felszerelt játszóterük van, ahol Sajma pár percet játszhat is a lányával.

Ezután az otthon egyik munkatársa nyilatkozik:

– Az itt élők valamennyien hajléktalan gyerekek. Olyan családokból származnak, amelyek az utcán élnek. A gyerekekre vigyázunk, itt védelmet kapnak. Megpróbáljuk reintegrálni és iskolába küldeni őket, hogy normális életük lehessen. Ahogy a többi, velük egyidős gyerekeknek.

– Kilencéves vagyok, és már egy éve élek itt – meséli az egyik gondozott fiú. – Hintázom, tévét nézek. Örülök, hogy iskolába járok és tanulhatok.

Neki is konkrét tervei vannak a jövőt illetően:

– Rendőr leszek, hogy megmenthessem az elrabolt gyerekeket.

Nagyon beszédes mondat ez. Amíg az utcán élt, a fiú nemegyszer volt tanúja gyermekrablásnak. Talán a társait vitték el. A barátait.

A gyermekotthonban leforgatott utolsó képeken kislányok énekelnek együtt egy szépen berendezett teremben.

– Az éneklés segít, hogy jobban viselkedjenek. Együttműködésre tanítja őket, és visszaszorítja az önzést – magyarázza a hely egyik munkatársa.

Az egyik kis gondozott szintén a dalolás terápia jellegét emeli ki:

– Kifejezhetem, amit legbelül érzek. Vagyis amikor szomorú vagyok, és sírni szeretnék, az éneklés segít ezt legyűrni, és megkönnyebbülök tőle.

A képek, melyeken takaros ruhácskákat viselő kislányok ülnek tiszta termekben, amelyek falait színes, vidám rajzok díszítik, erős kontrasztot alkotnak az utcán látott, sivár környezettel. Ez annál is fájdalmasabb, mert a milliányi utcagyerekből alig egytucatnyinak jut az a szerencse, hogy a segítő központokban megfelelő gondozásban részesüljön.

A riportot készítő csapat a következő jelenetben visszatér az utca komor valóságába. Kétéves, mezítlábas kislány játszik egy vizespalackkal a szemetes és poros utcán. Mögötte egy alacsony kőkerítésre pokrócot terítettek, az a hálópelyes. És az otthona.

Később, amint vizet iszik az üvegből, szemet szűr a rég nem mosott kezecskén kérgesedé kosz. És hatalmas, gyönyörű szemében az átható szomorúság.

A hajléktalan gyerekek megsegítésével foglalkozó jótékonyági szervezeteknek sokszor az olyan alapvető dolgokat is meg kell tanítaniuk, amilyen az alapos mosás és a tiszta ruha iránti igény. Apró diadal, ha valamelyiket sikerül elérni.

Az utcákat mentőautók járók, amelyekben a hajléktalan gyerekek orvosi segítséget kaphatnak. Az ápolók ellátják a sebeket, kiadják a szükséges gyógyszereket, egészségügyi tanácsot nyújtanak. De mindez csupán csepp a legifjabb éveiket a zsúfolt, mocskos és veszélyes utcán töltő gyermekek szükségleteinek nem is a tengerében, hanem egyenesen óceánjában.

A következő igen komoly, de meglehetősen elhallgatott problémát az jelenti, hogy a felügyelet nélküli gyerekeket Egyiptomból a Földközi-tengeren át illegálisan Olaszországba szállítják. Az utóbbi évtizedben kiskorúak ezrei kerültek át így új feltételek közé, új környezetbe. A nyomor és reménytelenség elől menekülve, egy jobb

élet reményében érkeztek meg – ám ehelyett verejtékes munka és szexuális kihasználás várta őket.

Róma külvárosi negyedének piacán egyiptomi fiúk húzzák a dinnyés, paradicsomos, epres, fokhagymás és egyéb terménnyel teli dobozokkal megrakodott kocsikat. Némelyikük alig tizenkét éves. Illegális munkájukért szerény jövedelemhez jutnak.

Sok fiút a saját szülei indítottak útnak Olaszországba. A szülők korábbi adósságaik törlesztése érdekében számítottak az általuk a nagyvilágba kiküldött gyerekek pénzére. Ezek a számítások azonban ugyancsak félresikerültek, mert bár a gyerekek komoly fizikai munkát végeznek, a bérükből legfeljebb önmaguk szerény fenntartására futja.

A kiskorúak gyakran idősebbnek hazudják magukat csak azért, hogy munkához jussanak, és életben maradhassanak ebben az új, idegen országban. Kapva kapnak minden pénzszerzési lehetőségen, így sokszor kíméletlenül kihasználják őket. Előfordul, hogy még azelőtt elveszítik a munkát, mielőtt bármiféle bért kaptak volna érte. Akik megélhetés nélkül maradnak, a pedofilok könnyű zsákmányává válnak.

– Elkezdtem melegekkel flörtölni – ismeri be egy egyiptomi srác, akinek a karján tűnyomok látszanak –, de csak akkor, ha szükségem volt valamire, mondjuk néhány euróra vagy cigarettára.

Az egyiptomi gyerekek már alkonyattól a római főpályaudvar, a Roma Termini folyosóin és peronjain téblábolnak. A rendőrök nemrég itt tartóztatták le egy pedofíliával gyanúsított banda öt tagját.

– Amikor cserébe kértek valamit, nem engedtem, hogy olyasmire kényszerítsenek, amit nem akartam – árulja el egy tizenhat éves –, de vannak barátaim, akik prostituálták magukat. Alkalmanként száz dollárt kaptak.

– Sok gyerek titkolja, hogy pontosan milyen viszonyban van a pedofilokkal, de bizonyítékok utalnak rá, hogy általános problémáról van szó – jelentette ki a kiskorú migránsokkal foglalkozó Savé The Children CivicoZero program koordinátora. – Az olasz börténygyászok a nemi úton terjedő betegségek számának növekedésére hívják fel a figyelmet.

Ezt erősíti meg a San Gallicano kórház trópusi betegségeket kutató orvos szakértője is:

– Az orvosi kirendeltségeinket felkereső, Afrikából felügyelet nélkül érkező srácok (fiúk mindnyájan) ötven százaléka szexuális visszaélések áldozata. A gyerekek között elterjedtek a genitális szemölcsök, de szülői beleegyezés nélkül további vizsgálatokat nem végezhattünk.

Egy tizenhat éves fiú, aki életét kockáztatva kelt át a tengeren, és eljutott Olaszországba, szomorúan állapította meg:

– Ha visszaforgathatnám az időt, el sem indulok Egyiptomból.⁷¹

Kétszáztizennyolcmillió öt és tizenhat év közötti gyermeket fognak be munkába szerte a világon, közülük hetvenmillióan végeznek közvetlenül az egészséget károsító és életveszélyes feladatokat. Kétmillió gyermeket, zömükben kislányokat használnak ki a szexiparban. Százötvenmillió gyermekéi az utcán. A 21. században.

* * *

– Az utcáról behozott lányok már megint ricsajoztak hajnalban, mert ki akartak menni. De az örök nem engedték ki őket – közölte Lara az egyiptomi prostituáltak felé sandítva.

– Nem csodálkozom. Egész életükben az utcán csatangoltak, és azt csinálták, amihez kedvük volt. Nehezen szokják meg a bezártságot – jegyezte meg Dalila.

– Igazad van... – ismerte el Lara. – Az egyikük különösen agresszív lett az utóbbi időben.

– Melyik?

– Az ott... – intett Lara egy rövid hajú lány felé.

– Elég fiús – mondtam.

– Lehet, hogy valakinek bejön.

– Már ha anális szexet akar – kuncogott Dalila.

Szavaitól menten kiszállt a tagjaimból az erő. Eszembe jutott a szexorgia. Nem akartam, hogy megismétlődjön. Semmilyen orgiában nem akartam részt venni. Egyelőre elkerültek az efféle bántalmazások, és reméltem, sokáig kitart a szerencsém.

– Szerintem viszont ez a – Lara továbbra is a lány felé pislogott – hogy is hívják... Hafsza... Szóval szerintem keresi a bajt.

– Miért? – kérdeztem.

– Mert a kupiban nem az utcán vagyunk.

– Hogy érted ezt?

– Úgy fest, hogy Hafsza valamikor bandafőnök lehetett, és úgy gondolja, ha itt is üvöltözik egy sort, akkor vagy elér valamit, vagy nem, de az élet megy tovább. Csakhogy ez nem az utca... – ismételte meg Lara.

– Igazad van – bólintott Dalila. – Nálunk, Kairóban is volt egy ilyen nagyon harcias csaj, és egy darabig túrték is, de aztán megbüntették.

– Mi lett vele? – Érdekelt a lány sorsa.

– Kidobták az utcára.

– Lehet, hogy Hafsza éppen ebben mesterkedik? – nevettem fel.

Dalila megütközve nézett rám.

– Mennyi ideig is voltál abban a dubaji kupiban? – kérdezte.

– Nagyjából egy évig.

– És szerinted, ha Hafsza néhányat óbégat, akkor Omár már ugrik is, és azt fogja csinálni, amit a csaj a fejébe vett?

Ez tényleg nagy képtelenségnek hangzott.

– Hogy majd Omárt egy utcáról szalasztott kis rüfke fogja irányítgatni? – toldotta meg Dalila.

– Esélytelen – ismertem be.

– Na, erről van szó... Ha a ribanc átlépi a határt, akkor Omár egyetlen szava is elég, hogy... – Dalila elharapta a szót, de Lara befejezte helyette: ...hogy örökre eltűnjön.

Most hallgattunk.

– Hallottátok a legújabb híreket? – szólalt meg elsőként Lara.

– Nem. Mi hír járja? – Kíváncsi voltam.

– Valakik nagy bulira készülnek.

– Egy jachton! – vágta rá diadalmasan Dalila.

– Legalább most már lesz értelme annak, hogy kijöttünk ide Kairóból Sarm es-Sejkbe. – Lara elégedetten nevetett rá társnőjére.

Nem osztottam a lelkesedésüket. Finoman szólva sem tartozott a kedvenceim közé semmiféle jachtos buli.

Talán el sem visznek rá, reménykedtem. Biztosan nem lesz szükség ott az összes lányra, csak párra... A bordélyos orgiákra sem szoktak bevinni, tehát van némi esély, hogy megússzam az ezen való részvételt is. És ha csak pletyka az egész?

– Honnan tudtok róla? – kérdeztem.

– Mindenki erről beszél.

– Miről beszél mindenki? – huppant le mellém Liza.

– A jachtos partiról – felelte Dalila.

– Hát ti honnan tudtok erről? – Nadia helyet foglalt a barátnője mellett.

– Mindenki tud róla – ismételte meg Lara.

Az ukrán lányok egymásra néztek.

– Te szóltál róla valakinek? – fordult Liza Nadiához.

– Nem. És te?

– Én sem. Akkor hogy terjedhetett szét?

– Fogalmam sincs... – Nadia elbizonytalanodott. – Talán a pultostól. A bárpultnál beszéltünk róla, és biztosan meghallotta. Aztán szétkürtölte...

– Így történhetett – értett vele egyet Liza.

– Ti meg miről beszéltek? – kérdezte Dalila.

– A jachtos partinkról.

– Hogyhogy a tiétekről?

– Mert a sejk meghívott minket – vágta rá büszkén Liza.

– Hogyhogy titeket? – Dalila arcán a csalódottság felhője vonult át. – Csak titeket? Úgy volt, hogy mindenki megy a partira!

– Sosincs olyan parti, amire mindenki megy – nevetett fel kárörvendően Liza. – Igaz, Júlia?

– Igen, csak válogatott lányok mehetnek – erősítettem meg.

– Látod? – Liza hangjából diadal érződött ki. – Júliának volt része Duhajban jachtos bulikban, szóval jól tudja, hogy megy ez.

– Biztosan Júliát is meghívják... – Dalila odafordult hozzám. – Figyelj, ha lenne rá mód...

– Szólnál az érdekünkben Tareknek, hogy ne feledkezzen meg rólunk? – Lara mindent egy kártyára tett fel.

Tarek. Gyűlölöm. Hol az a kés?

– Nem is tudom... Erről a partiról is csak töletek hallottam. Azt sem tudom, hogy ki szervezi.

– Ha még Júlia sem tudott róla, az azt jelenti, hogy a sejk kizárólag minket hívott meg. – Nadia elégedetten vigyorgott. – Nem beszélve arról, hogy a rijádi Musztafa sejk az én állandó kuncsaftom – szóval miért is kellett volna bárki mást elhívnia?

– Ez a mi partink – hangsúlyozta önelégülten Liza. – A pultos kihallgatott valamit, és feleslegesen fecsegett.

Dalila és Lara arca gyászba borult.

– Musztafa sejk már régóta emlegeti, hogy meghív minket a jachtjára, ugye, Liza? – Nadia újra csak tudatosítani kívánta, hogy az egyiptomi csajok ne számítsanak semmire.

– Naná, nem is egyszer mondta! – erősítette meg a barátnője.

– Magatokis hallhatjátok... – Nadia felkelt, Liza követte. – Ideje visszamennünk a székünkre.

– Jössz, Júlia? – fordult hozzám Liza.

– Igen. – Én is felálltam, és együtt vonultunk a bárpulthoz.

Lerogytam a székemre, és gyorsan kértem egy dupla italt. Szar az élet.

Néhány nap múlva tényleg megtartották az orgiát. Ugyan nem a jachton, hanem csak nálunk, a nyilvánosházban, de az emléke borzalmas sebet ejtett a lelkemen.

Az este a szokásos módon kezdődött. A lányok lassan gyülekeztek a félhomályos teremben, a pultosok italokat szolgáltak fel, és a hangszórókból áradó laza zene megfelelő hangulatot teremtett.

Amikor beléptem, Liza és Nadia már a helyükön ültek, a pultnál. Letelepedtem mellettük, rendeltem egy koktélt.

– Mennyi jég legyen benne? – kérdezte a pultos, bár pontosan tudta, hogy nem szeretem, ha túl sok jégkocka úszik az italomban.

Időnként, ha a késszerzés módjairól töprengtem, mérlegeltem a mellette és ellene szóló érveket, akaratlanul is többet néztem erre a fickóra, és ezt ő biztatásnak vette. Ezért sokszor akkor is fecsegni próbált, amikor erre semmi szükség nem volt.

– Két kockával – mosolyogtam rá, hátha egyszer még szükségem lesz a szívességére.

– Máris. – Ügyesen összedobta az italt. – Tessék – tolta oda gáláns mosollyal.

– Köszönöm.

Elvettem a poharat, és lassan iszogatni kezdtem.

– Mi újság? – kérdezte Liza.

Összerándultam belül. Mi újság lehetne? Itt csak rossz dolgok történhetnek!

– Semmi érdekes – vetettem oda, hogy lerázzam.

– Nekünk viszont rengeteg hírünk van! – dicsekedett Liza.

– Igen? – játszottam meg az érdeklődőt. – Miféle hírek?

– Musztafa sejk nemsokára elvisz minket jachtozni!

– Klassz.

Csak örüljenek, ha azt gondolják, van miért.

– Azután pedig... – olvadozott Liza. – Talán egy európai vakációra is magával visz!

– Ha igyekszünk! – toldotta hozzá Nadia.

– És csak ti ketten mentek? – Szerettem volna nem amiatt aggódni, hogy esetleg velük kell tartanom.

– Egyelőre úgy néz ki... Sajnálom, Júlia – felelte Liza, de nem volt sajnálat a hangjában. – Talán legközelebb...

– Ki tudja... – Végeztem az italommal. – Még egyszer, ugyanezt! – fordultam a pultoshoz.

– Igenis. – Hamar elkészült a következő koktél is. – Tessék parancsolni! – mondta túlzó udvariassággal, és átnyújtotta.

– Koszi.

Egyszer csak hangos vitatkozásra lettem figyelmes. A fejemet a hang felé fordítottam, és láttam, amint Hafsza az örökkel felel. Liza is arrafelé lesett.

– Egyszer még túlzásba viszi... – jegyezte meg.

Dalila és Lara szerint is, jutott eszembe. Nemrég ugyanezt mondták az egyiptomi csajok.

– Már túlzásba is vitte – pontosított Nadia.

– Hogy érted ezt? – kérdeztem.

– Pár nap múlva már nem lesz itt.

– Honnan tudod?

– Az örök mondták.

– Nem csodálom, túl sokat feleselt – szögezte le Liza.
– Mi lesz vele?
– Ne akard tudni! – Nadia nagyokat kortyolt az italából.
– Na, mondd már el, ha belekezdte! – Kíváncsi voltam, milyen büntetést eszelhet ki Omár, ha a lány azzal, hogy kilökik az utcára, csakjól járna.

Nadia habozott egy pillanatig.

– Csak el ne mondd neki, mert azt akarják, hogy megdöbbenjen!
– figyelmeztetett.

– Ugyan! – horkantottam. – Vele egyáltalán nem beszélek.

– Sínai emberkereskedőknek fogj a eladni – bár nem kizárt, hogy egyszerűen csak kikölcsönzik nekik egy időre, ezt nem tudom pontosan.

– Ez szívás! – szisszent fel Liza komoly képpel. – No de miért? – Amúgy is emberkereskedők tartották a markukban, nem láttam különbséget.

– Szóval nem hallottál arról, hogy az ottaniak hírhedten durvák tudnak lenni? – lepődött meg Nadia.

Tarekre gondoltam. Az összes emberkereskedő durva. Elképesztően durva tud lenni.

– Még nem hallottam a sínaiakról...

– Ők keményen megtorolják, ha valaki nem fogad szót nekik...

Összerándultam. A többiek talán nem teszik ugyanezt? Eszembe jutott, hányszor erőszakolt meg brutálisan Tarek. És megjelent előttem Okszana hasán az ijesztő, óriási sebhely, amely távol tartotta tőle a jobb kuncsaftokat.

– Az még rendben, hogy összevernek és megerőszakolnak, de ezenkívül áramot vezetnek beléd, homokba ásnak, izzó tárgyakkal égetnek meg, csövet dugnak minden lyukadba – sorolta Nadia.

– Hagyd abba! – Elegem volt a rémképekből.

– Én szóltam... – Nadia sokatmondó pillantást vetett rám.

– Így jár az, aki nem tudja, mikor fogja be a száját – összegezte Liza, Hafszára célozva.

Gyülekeztek a vendégek, és a klubban egyre forróbbá vált a hangulat. Meglepett, hogy bár már jócskán munkaidőben voltunk, a

mellettem lévő hely továbbra is üresen állt. Liza egyszer csak rákérdezett:

– Hol marad Wiki?

– Tényleg, hol lehet? – szajkóztam az ukrán lány kérdését.

– Az utóbbi időben ezzel a Wikivel valami nincs rendben – jegyezte meg Liza.

– Miből gondolod? – kérdeztem, bár én is így éreztem.

– Egyre rosszabbul néz ki, meg mintha itt sem lenne...

– Nem tud hozzászokni ehhez az élethez – mondtam, és felidéztem magamban Liza Wikinek mondott első szavait: – Ha túlleszel az elsőt, utána már könnyebb lesz, hozzászoksz.

– Akkor ráfaragott... – vont vállat Liza.

– Na, most hozza be Dina – Nadia úgy ült, hogy elsőként látta meg a madámot és a lányt.

Dina maga után vonszolta Wiktoriót, ő pedig rogyadozó léptekkel követte. Úgy tűnt, mintha az egész teste ellenállt volna annak, hogy leüljön a székre, és várja, majd fogadja a kuncsaftokat. Dina jó vastagon kifestette, mégis látszott, hogy arca felpuffadt a sírástól. Hosszú, szőke haja kócos csomókban hevert a vállán, ami Dina kifáradását jelezte: már azzal is gondja volt, hogy egyáltalán berángassa ide, és nem maradt sem ereje, sem ideje arra, hogy rendes frizurát készítsen neki. A lány zombiként csoszogott mögötte, tágra meredt szemében bánat, szenvedés és gyász ült. Ahogy ránéztem, furcsa nyugtalanság vett rajtam erőt. Mintha egy kísértet jelent volna meg a szalonban.

Odaértek hozzánk, és Dina leültette a lányt – igen, úgy kellett leültetni a székébe. Mint egy bebörtönzött szexrabszolgát – ami valójában volt. Akárcsak én.

Dina Wiktorióról rám emelte a pillantását, és hosszan nézett. Talán mondani akart valamit, de aztán nem szólt semmit, otthagyt minket. Én sem mondtam semmit Wiktoriónak. Úgy éreztem, egyébként sem jutnának el hozzá a szavaim.

A hangszóróból áradó zene arabra váltott, ezzel jelezve, hogy Szarnia mindjárt megkezd a bemutatóját. A csábos hastáncosnő besuhant a parkettre, és máris magára vonzotta a tekinteteket. A zene ritmusára rezgő testének vágykeltő mozdulatai feltűzelték a

férfiakat, akik elragadtatott kiáltásokkal biztatták, és marokszám szórták rá a bankókat. Szarnia közöttük körözött, időnként megállapodott azok mellett, akik gazdagabbnak látszottak, és provokatívan rázta előttük a mellét, a hasát és a csípőjét, amiért bőséges jutalmat kapott. Némely férfiak vastag pénzkötegeket gyömöszöltek a dús melleket emelő, kristályokkal díszített melltartóba.

– Micsoda kellemes meglepetés! – rikkantott fel Liza, mert kiszúrta, hogy Fajszal és Hamdan sejkék megérkeztek a terembe.

– Miféle meglepetés? – kapta fel izgatottan a fejét Nadia.

– Megjöttek a sejkjeink!

– Tényleg? – villant tekintete a bejárat felé. – Akkor ma szipi-szupi esténk lesz! – örvendezett.

Nem lett szuper este. Borzalmas este lett. Az egyik legrosszabb egész életemben.

Az ukrán lányok állandó kuncsaftjaihoz még egy sejk társult, aki első ránézésre is kellemetlen érzésekkel töltött el. Volt valami a fellépésében, a gesztusaiban, de mindenekelőtt az aljas pillantásában, ami a dubaji szadista sejkre, Ahmedre emlékeztetett. Amikor karvalytekintete végigsöpört a termen, és röptében értékelte az összegyűlt nőket, éreztem, áldozatot keres. Később kiderült, hogy nem is tévedtem nagyot.

Tarek nem volt jelen, ezért Dina fogadta a fontos vendégeket, és ő kísérte be őket az egyik pazar páholyba. A sejkék helyet foglaltak, és rendeltek jó sok üveg pezsgőt.

– Mi most odamegyünk hozzájuk. – Liza felkelt, és Nadia követte.

Az ukrán lányok átvágtak a termen, a csípőjüket szinkronban, szexisen riszálták, ahogy az egy összeszokott erotikus duóhoz illett. Odaértek a páholyhoz, áradozva köszöntötték a sejkéket, dús kebleiket düllesztették, fívolan dobálták a hajukat, és buján kacarásztak. Hamdan sejk bemutatatta a barátjukat, aki kéjvágyó tekintettel mérte végig tetőtől talpig a nőket. Az ukrán lányok leültek. Dőlt a pezsgő, és máris mindenki remekül szórakozott.

Szarnia ismerte jól Fajszal és Hamdan sejkék nagyvonalúságát, így izgató hastáncbemutatót tartott mellettük, amiért bankjegyek tucatjait hullajtották rá bőkezűen.

– Ajla! Ajla! – tapsolt lelkesen a társuk, aki máris zihált.
Visszataszító volt.

Rima és Angéla a sejkek páholyát fürkészték, de mindenekelőtt a férfit, akinek nem jutott egyelőre társaság. Közben arra is maradt energiájuk, hogy gyűlölködő pillantásokkal méregessék egymást, mert mindketten azt remélték, hogy ezen az éjszakán övék lesz az új kliens. Liza észrevette a sejkek felé vetett mohó pillantásokat, és intett nekem, hogy csatlakozzam hozzájuk. Nem akarta, hogy a vetélytársak túl közel kerüljenek az állandó kuncsaftjaikhoz, aggasztotta, hogy a vendégeik talán túlságosan is kíváncsiak lesznek az újdonságra.

– Júlia! Júlia! Gyere ide hozzánk! – Láttam, ahogy mozog a szája, és folyamatosan, hívogatóan integet.

Ennek nagyon nem örültem, mert ha volt valami, amire ezen az estén nem vágytam, az egy szexorgiában való részvétel volt.

– Mit üldögélsz itt? – Dina bukkant fel mellettem, és ingerülten rám szólt. – Nem látod, hogy hívnak?

– Nem is tudom, esetleg... – Szerettem volna elérni, hogy menjen valaki más, akinek ez tényleg fontos, de a könyörtelen madám nem állt le velem vitázni.

– Ott van rád szükség, nyomás! – parancsolta hidegen, mert valószínűleg azt hitte, hogy a sejkek Liza közvetítésével kimondottan engem rendeltek oda magukhoz.

Egy pillanatig iszonyú késztetést éreztem, hogy megtagadjam az utasítást. De az örök csoportos erőszakvétele, esetleg a sínai kegyetlen kínzások józanságra intettek. Nem volt választásom. Feltápázkodtam, és elindultam a páholy felé. Útközben egyfolytában azon szurkoltam, hogy ne legyek vonzó az új sejeknek, és cseréljen le valaki másra. Sajnos nem így történt.

– Hí! – köszöntem, amikor beléptem a páholyba.

– Hí! – felelt elsőként Fajszal sejk.

Csípős hűgyszag csapott meg.

– Hí! – biccentett felém Hamdan sejk. – Ismerd meg a barátunkat!
A neve...

– Majd én bemutatkozom – vette át a szót a férfi. – Husszein vagyok. Husszein sejk.

– Örvendek – válaszoltam.

Cseppet sem örültem.

– Hogy hívnak? – kérdezte.

Minek neked az én nevem?

– Júlia.

– Júlia... – ismételte meg, és kéjsóváran mosolygott. – Szép név.

– Köszönöm.

– Kérünk egy poharat Júliának! – szólt oda a páholyban felszolgáló pultosnak.

Amikor megérkezett a pohár, és a személyzet mindenkinek töltött, Husszein sejk tósztot mondott:

– Igyunk erre a fantasztikus estére!

Koccintottunk és ittunk. Azután megint ittunk, beszélgettünk, nevetgáltunk a többi nő – különösen Rima és Angéla – irigy tekintetének árnyékában.

Végül eljött az idő, hogy kivonuljunk a szalonból. Fajszal sejk rám nézett, aztán mondott valamit Husszein sejknek. Pár szót váltottak, mintha győzködtek volna egymást valamiről, majd Husszein bólintott, jelezve, hogy beleegyezik valamibe; és kutató tekintetet vetett a teremre. Alaposan tanulmányozta az összes prostituáltat, és a tekintete megállapodott Wiktorján, aki még mindig mozdulatlanul, meredező kóchajjal, révült tekintettel ült a helyén. Úgy nézett ki, mint egy szellem.

– Hozd ide! – utasította Husszein Dinát.

– Hogyne.

Dina térült-fordult, már hozta is Wiktorját, aztán mindnyájunkat bekísért a VIP-lakosztályba, ahol a kanos sejkek rögtön utasították is az ukrán lányokat, hogy kezdhetik az erotikus bemutatót. Liza és Nadia egymásnak esett, szenvedélyesen simogatták egymást, csókokat váltottak, a sejkek pedig undok kéjvággyal meresztették a szemüket rájuk. Ezután minden ugyanúgy történt, mint az első alkalommal. Tehetetlen voltam, kényszerítettek részt venni benne.

Miközben zajlott az orgia, Husszein sejk egyszer csak azt kérte Wiktorjától, hogy vetkőzzön meztelenre. Nyilvánvaló volt, hogy a lányt zavarja a többiek jelenléte, de elég volt egy pillanatnyi tanácstalanság, és a férfi már le is szakította róla a ruhát és a

fehérneműt. Látszott rajta, mennyire élvezi. Wiktorina meztelen testén verések régibb-újabb jeleit pillantottam meg, és cigarettával is több helyen megégették. Az Ahmed sejk-féle rohadékok Sarm es-Sejkben is képviseltették magukat.

– Feküdj a hátadra! – kiabált rá Wikire.

Amikor az szót fogadott, a sejk terpeszben a lány fölé guggolt, farral az arca felé.

Ezután erőlködött egy kicsit, és ürített – egyenesen Wiktorina mellkasára.

Wiktorina arca lángvörös lett, láttam, hogy nehezen jut lélegzethez. Amikor a sejk végzett, hisztérikusan a fürdőszobába szaladt. Hangos vízzubogást, köhögést, harákolás, köpködés hangjait hallottam.

Az apartmanhoz két fürdőszoba tartozott, így Husszein sejk a másikba vonult be. Wiktorina sokáig maradt odabent, egyre hallatszott a víz zubogása. Megértettem. Olyasmit próbált lemosni magáról, amitől sosem lesz képes megtisztulni.

Csak amikor véget ért az orgia, és a sejkeknek mindkét fürdőre szükségük volt, akkor szóltak, hogy Wiktorina jöjjön elő. A VIP-vendégeknek odakészített egyik fürdőköpenyben, lehajtott fejjel jelent meg. Fel sem szedte ronggyá szaggyalott ruháit, csak kiment, szinte futott a szobája felé.

Fajszal és Hamdan sejknek magas borralalókat osztottak ki, aztán kidobtak minket onnan. Véget ért a móka. Nem volt már szükség a szajhákra.

Hosszan és alaposan fürödtem – ahogy mindig. Lemosni a lemoshatatlant. Képtelenség.

Befeküdtem az ágyba, de hamarosan olyasmi történt, ami megrázta az egész nyilvánosházat.

– Áááá! – hallottam meg Dina üvöltését.

Kinéztem a folyosóra, és láttam, hogy a lányok közül többen Wiki szobája felé rohannak.

Velük szaladtam. Aztán megláttam Wiktorinát, felkötve a kilincsre a fürdőköpeny övével. Már nem volt sem szellem, sem kísértet. Holttest volt.

XIV FEJEZET

Parti a jachton

Bűntudat gyötört. Wiktorina sokszor átjött hozzám, és hallgatásában benne volt egész felfoghatatlan szenvedése és az állandó tiltakozás a rá kényszerített pokollal szemben.

Hagytam, hogy csendben üdögéljen – de lehet, hogy beszélnem kellett volna vele? Engedni, hogy kibeszélje magából, hogy megszabaduljon a szörnyű tehertől, amivel nem bírt el egyedül? Lelkifurdalásom volt. Hisz jól tudtam, mi történik vele... Emberi árnyék volt mindössze, napról napra fogyatkozott.

– Nem bírom... Nem tudom megtenni... – Ismételte fájdalommal teli hangon.

A bűntudat hatalmas, súlyos sziklája nyomta mellkasomat.

Örökre elmémbe égett a kilincsen lógó, kidülledt szemű, kilógó nyelvű Wiktorina.

– Úristen! – Dalila, aki velem együtt ért Wiktorina szobájához, felsikoltott az iszonytól.

– Neeee! – csatlakozott Lara.

A többi lány is borzadva nézte Wiktorina testét. Voltak, akik elfordították a fejüket, vagy a szájukra tapasztották kezüket, hogy visszatartsák a feltörő öklendezést.

Mások, akiket megrázott a halál, ami lakó- és munkahelyükön jelent meg, ideges hangon osztották meg egymással érzéseiket és kétségeiket.

– Mikor történt?

– Miért?

– Egy ilyen fiatal lány...

– Kár érte...

– Egyáltalán melyik volt ez a lány?

– Nekem nem rémlik...

– Hová valósi?

– Ti tudjátok, hogy mi a neve?

– Én ugyan nem.

– Nem, én sem.

– Júlia szerintem tudja.
– Igen, minden este mellette ült.
– Júlia, te ismerted?
Ismertem is, nem is...
– Ismernie kellett. Folyton együtt ültek a bárpultnál.
– Júlia, hogy hívták ezt a lányt? – kérdezte meg valaki újra, idegesen.

– Wiktorია... – mondtam halkán.

Victoria, vagyis győzelem. Wiktorია veszett.

Az emberkereskedőkkel szemben nem nyerhetsz.

A folyosón felbukkantak a Kairó utcáiról behozott prostituáltak. Nem látszott, hogy a szörnyű látvány nagyobb hatást gyakorolt volna rájuk. Az utcán nap mint nap szembenéztek a halállal. Hullát is láttak már nyilván.

Hafsza lépett közülük a legközelebb a holttesthez, és figyelmesen megvizsgálta a nyakon a csomó megkötésének módját. Úgy éreztem, azon jár az agya, hogy vajon tényleg öngyilkosságról van-e szó.

– Tűnés vissza a szobákba! – utasított mindenkit Dina, aki az első percek meglepetéséből ocsúdva most már visszanyerte önuralmát. – Semmi szükség itt rátok! Ne sápítozzatok itt feleslegesen!

A lányok egy része eloldalgott, de feltűnt, hogy ketten-hárman ugyanabba a szobába iszkoltak be. Valószínűleg meg akarták beszélni, valahogy feldolgozni, megemészteni a tragikus eseményt.

– Ti is oszoljatok! – zavarta el az utcalányokat is Dina. – Hafsza! Nincs itt semmi látnivaló! A szobákba!

A lány még egy utolsó pillantással felmérte a holttest helyzetét. Egész idő alatt azon töprenghetett, hogy talán nem is öngyilkosság történt. A madám vészjósló tekintete végül eloldalgásra készítette, vonakodva tűnt el a folyosó mélyén. A többi utcalány mögötte masírozott.

– Dalila! – fordult Dina az egyiptomi lányhoz. – Én itt maradok, te menj az örökért. Le kell vágni.

Kirázott a hideg. Mi lesz Wiktoriával? Elássák a sivatagi homokban, mint egy kutyát? A tengerbe hajítják, hogy felfalják a

cápák? A szívemet görcsbe szorította a szánalom. Ez a szerencsétlen lány szerelmes lett abba a... Mi is volt a neve? Andrej... Andrjuska... Milyen imádattal beszélt róla! Andrjuska így, Andrjuska úgy...

Mintha nem fogta volna fel, hogy épp az ő Andrjuskája volt az oka annak, hogy ebbe a nyomorúságba került. Az arcomon patakzottak a könnyek...

– Ne bőgj nekem itt, hanem húzz vissza a szobádba! – reccsent rám Dina.

Nem... Nem hagyhatom itt egyedül. Tennem kell érte valamit... Legalább annyit, hogy vele maradok, mielőtt elviszik.

– Vele szeretnék maradni még egy rövid ideig... – súgtam reszkető hangon.

– Sem ideje, sem helye nincs az érzelésnek – szögezte le ridegen Dina. – Eredj!

De én már megmakacsoltam magam. Wiktorjánakjár az az egy óra, hogy méltóképp elbúcsúztathassam.

– Lemosom – ajánlottam.

– Jól van – egyezett bele Dina. Végül is valakinek meg kell csinálnia. Egy gonddal kevesebb.

– Köszönöm.

– Csak siess vele, mert hamarosan merevedni kezd!

A madámnak sem most először volt dolga holttesttel.

Félreálltam, hogy megvárjam Dalilát és az öröket.

– Aggaszt, hogy miért tette. – Lara, akit szintén megrázott Viktoria öngyilkossága, közelebb húzódott hozzám.

– Nem bírta... – feleltem, és gondolatban hozzátettem: ezt a megalázó életet.

– Pedig milyen jól boldogult... – Lara fel sem fogta, amit mondtam. – Új volt, ezt mindenki észrevette, s a kuncsaftok hiányára sem panaszkodhatott. A sejkékis vitték magukkal...

Nem mindenki számára a vágyak netovábbja, hogy a sejkék magukkal vigyék... Bárhová is. De sem erőm, sem kedvem nem volt elmagyarázni ezt Larának.

– Talán szerelmi csalódás érte... – jegyeztem meg. – Azt mondta, hogy járt valakivel, mielőtt ide került.

– Ha nagyot csalódott... – mondta szomorúan Lara –, az elegendő ok lehetett.

Néhány perc múlva megérkezett Dalila és az örök.

– Vigyétek be a zuhany alá – szólt nekik Dina –, Júlia majd lemossa.

A férfiak megemelték Wiktorina testét. Dalila odaállt mellé.

– Furcsa, hogy Omár nem jött ide – jegyezte meg Lara.

– Nincs a kupiban – közölte Dalila.

– Hát Tarek?

Nem, csak őt ne! Felforrt bennem az indulat. Az ilyen rohadékok miatt halt meg Wiki.

– Ő sincs bent.

– Szóval Dinának mindent magának kell elintéznie?

– Úgy néz ki.

Az örök leszedték a fürdőköpeny kötőjét a kilincsről. Egyikük a karjára emelte Wiktoriát, hogy bevigye a fürdőszobába. Rossz volt nézni. Ennek a lánynak élnie kellett volna, és így csakis a szerelme vihette volna! Nem egy bordélyőr, hogy a temetése előtt megmosdassák... De lesz-e egyáltalán temetése?

– Ti meg mit bámészkodtok itt? – vágott a tekintetével az egyiptomi lányok felé Dina. – Menjetek a helyetekre!

– Te maradsz? – Dalila inkább állította, mint kérdezte ezt, mert hallotta, mit mondott Dina Wiktorina lemosásáról.

– Igen – hagytam rá komoran.

– Bírod majd egyedül?

– Az örök majd segítenek átvinni a testet – jelentette ki a madám.

Az egyiptomi lányok sanda pillantásokat váltottak.

– Ebből elég! Takarodjatok! – kiabált rájuk idegesen Dina. – Te pedig menj, és láss munkához!

– Részvétem – fordult hozzám együttérzéssel Dalila, mert én álltam Wiktoriához a legközelebb.

Vagyis inkább én ültem hozzá a legközelebb. A bordély székén.

– Én is szeretném részvéteimet kifejezni – csatlakozott Lara a kondoleáláshoz. – Sajnálom.

Dina méregbe gurult.

– Túl sokat locsogtok! – emelte fel a hangját. – Húzzatok már el!

A lányok elrebbentek, de feltűnt, hogy együtt mennek be Dalila szobájába. Most senki sem akart egyedül maradni. Én sem leszek egyedül. A holttesttel leszek.

Bementem a fürdőszobába, ahol az örök már befektették a zuhany alá Viktoria meztelen testét. Előtte lehámozták róla a fürdőköpenyt, és kibogozták a csomót a nyakán. Alig volt hely, a lány természetellenes, kitekert pózban. Tudtam, hogy nehéz lesz megtisztogatni, de igyekeztem, hogy a lehető legjobban sikerüljön.

Egy polcon találtam szivacsot és tusfürdőt. Jókora adagot öntöttem belőle a szivacsra, aztán fogtam a zuhanyfejet, megcsavartam a csapot, és benedvesítettem Wiktoriát.

Úristen!

Hátrahőköltem, mert úgy tűnt, megmozdult. Mélyeket lélegeztem, aztán nekiláttam. Egyik kezemmel a vállát támasztottam, a másikkal pedig az illatos folyadékkal átitatott szivacsot húzogattam végig a bőrén. Megint megláttam a hátán a sebeket, és a szememet elfutotta a könny. Ezeket egy szóval sem említette. Csendben szenvedett a szobám sarkában.

Hosszan és gondosan mostam le, és elsirattam a sorsát, meg a magamét is. Sampont vettem le a polcról, és alaposan megmostam a haját. Ezzel az utolsó szolgálattal akartam legalább egy kicsit megnyugtatni háborgó lelkiismeretemet. Enyhíteni a kínt, hogy nem tettem semmit, amivel megakadályoztam volna a halálát.

Utoljára, még egyszer leöblítettem Viktoria testét és haját, megtöröltem törölközővel, és behívtam az örököt, hogy vigyék át az ágyra. A hátára fektették, és én lezártam a szemhéját. Nagyon sápadt volt az arca. Halottfehér. És gyönyörű volt a teste. A mellek finom rajzúak, a hasa lapos, az alakja tökéletes; a szőrtelen, sima öl gyermeki ártatlanságúnaktűnt.

Nem feketígy, ilyen meztelenül, gondoltam, és körülnéztem a szobában: megfelelő öltözék után kutattam.

Egy egyszerű szekrényben kaptak helyet a ruhái. Átnéztem az összesét, de csupa nyilvánosházi holmi volt benne, kihívó rongyok, amikkel Dina látta el, vagy luxusnyaraláshoz illő nyári cuccok, amiket magával hozott az Andrjuskával tervezett nyaralásra. Semmi olyat nem találtam, ami illett volna az utolsó úthoz.

Áttetsző tangát vettem elő, másfélét nem találtam – Wiktorina biztosan szexis fehérneműt szeretett volna magán tudni a fiújával töltött idő alatt. A tangához illő melltartót is találtam. Az örök most is a szobában ültek, ezért úgy gondoltam, utasítást kaptak, hogy segítsenek felöltöztetni Wiktoriát. Úgy döntöttem, azon ruháim közül adok rá egyet, amit Steven vett nekem, mert azok hosszabbak és elegánsabbak voltak a nyári göncöknél.

– Most bemegyek a szobámba, de mindjárt visszatérek – szóltam oda a férfiaknak.

– Miért? – kérdezte egy kigyúrt behemót.

– Fel kell öltöztetni.

Az örök hallgattak, mintha nem tartották volna ezt fontosnak. Bementem a fürdőszobába, előhoztam egy száraz törölközőt, és letakartam vele Wiktoriát.

– Mindjárt jövök – közöltem újra az örökkel.

– Siess! – A férfiak arcán elégedetlenség suhant át.

– Máris jövök – biztosítottam őket, mert féltem, nem engedik meg, hogy felöltöztessem.

Berohantam a szobámba, és nekiláttam átnézni a ruhatáramat. Egy fehér-rózsaszín virágmintás fekete ruhára esett a választásom, aminek áttetsző anyagból készült, csuklóig érő ujját csinos fodrok díszítették. Nagyon nőies volt, ugyanakkor lányos is, és úgy éreztem, illeni fog Wikihez.

Kezemben a ruhával visszairamodtam, és megkértem az öröket, hogy segítsenek. Odajöttek ugyan az ágyhoz, de láttam, hogy kellenélkül teszik.

Wiktorina teste már kihűlt, de a bőre lágy és selymes maradt. A férfiak megemelték és tartották a lányt, amíg én felhúztam rá a könnyű bugyit, a díszes melltartót, aztán a ruhámat. Megint előntött a gyász, mert elképzeltem, amint boldogan készül a szerelmével közös utazásra, és fehérneműt vásárol, hogy szép és vágykeltő legyen. Most is ilyen volt. Csak halott is egyúttal.

Végül megfésültem.

– Egyedül szeretnék maradni vele egy kicsit – fordultam oda az örökhöz.

– Szó sem lehet róla! – csattant fel az óriás termetű férfi. – Már így is túl sok időt töltöttél itt!

– El kell búcsúznom tőle! – Éreztem, hogy ég a szemhéjam.

A másik őr hadart valamit a társának, amiből csak annyit értettem, hogy néhányszor Tareket említette. Rájöttem, hogy a vele való kapcsolatokról beszél, és talán erre tekintettel javasolja, hogy maradhassak. Az érvelése eredményes lehetett, mert a behemót, bár mérgesen, de belement, hogy egyedül maradjak Wiktoriával.

– Negyedórát kapsz! – figyelmeztetett, és kirobogott a szobából.

Amikor kimentek, leültem a székre, és kicsit lehunytam a szemem, hogy összeszedjem magam a végső búcsú előtt. Csak most éreztem, milyen sok erőt vett ki belőlem Wiktorias lemosdatása és felöltöztetése. Reszkettem, és sok időbe telt, mire újra uralkodni tudtam magamon.

Összekulcsoltam a kezem, és kinyitottam a szemem. Néztem Wiktoriát. Ha nem lett volna a nyakán keresztülfutó vörös csík, úgy nézett volna ki, mint Csipkerózsika. De Wiki nem volt egy mesebeli hercegnő. És nem is aludt.

Nyugodj békében... Elöntött a bánat, miközben megadtam neki a végső tisztességet. Szabadulj meg a világ gonoszságától, önzésétől, aljasságától és becstelenségétől. Örök boldogságot találj ott, ahová most indulsz...

Aztán ültem vele és mellette csendben. Ahogy mindig is, ahányszor csak ájtott hozzám.

Az ajtó olyan hirtelen csapódott ki, hogy felugrottam.

– Elég! Kifelé! – üvöltötte a kigyúrt férfi, aki valamilyen számomra érthetetlen okból nagyon dühös volt már.

– Jól van, megyek.

Odaléptem az ágyhoz.

Ég áldjon, Wiktorias, súgtam magamban utolsó szavaimat hozzá.

Visszamentem a szobámba. Lefeküdtem. Ösztönösen benéztem a sarokba, ahol Wiktorias ülni szokott. Nem volt ott. És már sosem lesz ott.

Ahogy Steven sem volt velem. A ruha, amit az utolsó újtára adtam Wikire, a kedvencem volt. Ahányszor csak ránéztem, felidéződtek előttem a kedvesemmel töltött gyönyörű napok. Újra ott

ringatóztam vele az üvegaljú csónakban, és figyeltem az ezer színben úszó víz alatti világot. És megint bent ültünk az elegáns étteremben, ő pedig lefordította a romantikus dal szövegét:

– Bárkit vagy bármit bánthatnak a szerelmemen kívül, mert a szerelmemet, azt nem engedem. Mindent, kivéve a szerelmemet.

Édes Steven, drágám, egyetlenem... Ahogy csókolt...

Ha ezekre a csodás percekre emlékeztem, képzeletben kiszakadtam a rémálomból, amelyben éltem, és amelyből – ha rövid időre is, de – kimenekített a szerelmem. Most meg... Felzokogtam a tehetetlenségtől. Minden maradt a régiben. Továbbra is egy nemzetközi emberkereskedő banda kiszolgáltató áldozata voltam.

* * *

Az emberkereskedelem aljasságainak feltárásával kapcsolatban a média mindössze a jéghegy csúcsát kapirgálja. Időnként hírt adnak elszigetelt esetekről, például hogy néhány, esetleg egy-két tucatnyi nőt kimenekítettek a bordélyokból. Előfordul, hogy nagy visszhangja támad egy-egy bűnbanda szétverésének, de valójában mindössze kishalak akadnak fenn, a legnagyobb bandafőnökök mindig büntetlenül megússzák. Az Egyesült Nemzetek Szervezete szerint túl kevés szó esik arról, hogy az emberkereskedelem a világ valamennyi országában jelen van.

Becslések szerint húsz-negyven millió ember él napjainkban rabszolgaként. Mivel sok eset felderítetlen marad, a pontos számokat nehéz meghatározni. A jelenséget az Egyesült Nemzetek Szervezete rejtett bűnözési formának nevezi.

Az emberkereskedelem a világon dollármilliárdos hasznot hajt, ezen belül kiemelkedő a szexuális kizsákmányolás. Napjaink rabszolgáinak hetvenegy százalékát teszik ki a nők és kislányok, a többit pedig férfiak, fiúk.

Az emberkereskedőknél keletkező gigantikus profit egyre újabb piacok és lehetőségek felkutatására készíti a bandákat, amelyek igyekeznek kiterjeszteni ocsmány tevékenységüket. Az utóbbi időben a polgárháborúban megrokkant és kivéreztetett Irak területén vált intenzívebbé az emberkereskedők bűnözői tevékenysége.

Háborús konfliktus idején a szexuálisan zaklatott és kizsákmányolt nők és gyermekek elképzelhetetlen tragédiát élnek át. Közel tízezer iraki nőt és lányt adtakvettek szexuális rabszolgaként, használtak fel prostituáltként vagy raboltak el, és követeltek váltságdíjat értük. 2003 óta, az Egyesült Államok iraki inváziójának kezdetétől tizennégyezer nő halt meg emiatt.

Mindennapossá vált és példátlan méreteket öltött az emberkereskedelem, amikor Irak területe az úgynevezett Iszlám Állam irányítása alá került. A jog- és rendsértések, tömeges kitelepítések, valamint a gazdasági problémák kedveztek e szégyenletes gyakorlat elterjedésének.

2014-ben az ISIS harcosai legalább háromezer nőt és lányt raboltak el – az áldozatok közül sokan a jazidi kisebbséghez tartoztak –, amikor kiürítették Szindzsár régióját.

„Az ISIS mindeddig ismeretlen mértékben vezette be és legitímálta a szexuális rabszolgaságot” – áll egyik jelentésben.⁷²

A jazidi lányok visszaemlékezései megrázók. Egyikük elmondta, hogy háromszázötven sorstársával együtt szállították át őket Szíriába, ahol az utcákon árulták őket. Az elrabolt nők közül néhánynak sikerült telefonon kapcsolatba lépnie emberjogi aktivistákkal, és elmondták, hogy az ISIS harcosai nap mint nap megerőszakolják őket. Akadtak olyanok, akik könyörögtek: bombázzák azokat a helyeket, ahol fogva tartják őket, hogy pokoljárásuk minél hamarabb véget érjen.

A harcosok éjszakánként többször is erőszakot követtek el rajtuk. Az összes lányt, aki szökni próbált, vagy megkísérelt öngyilkosságot elkövetni, árammal kínozták. Sokat közülük afgán, csecsen, szír, katari és szaúdi harcosoknak adtak el.

A háborúban a lányok és asszonyok nem csupán bombázások, lövöldözések és repülőgépes támadások során veszítették életüket, de feltételezett erkölcsértékek miatt mind a szunnita, mind a síita milíciák bírósági ítélet nélkül, tömegesen végezték ki őket. A biztonsági erők, rendőrök és egyéb karhatalmi alakulatok által elkövetett bűnöknek is gyakran estek áldozatául nők. Sokukat a

börtönben koncepció eljárásban vádolták meg adóssággal, majd ennek ürügyén prostitúcióra kényszerítették.

Az Irakból más államokba eladott asszonyok és lányok ára akár húszezer dollárt is jövedelmezhetett. Irakban egy szűz lánnyal eltöltött éjszakáért a férfiak kétszáz-ötszáz dollárt fizettek. Feljegyeztek olyan eseteket is, amikor a lányokat szűzhártya-rekonstrukcióra kényszerítették, hogy újra szűzként adhassák el őket. Az emberrablásokat általánosan alkalmazták félelemkeltés céljából, hogy ellenőrzés alá vonják a lakosságot, illetve hogy feleséget szerezzenek az ISIS harcosainak.

A kereskedők által alkalmazott egyik aljas módszer az áldozatokkal megkötött ideiglenes házasság, a zawadzs mut'a volt, mely után a nőt egy kijelölt helyre szállították, és ott prostitúcióra kényszerítették. Ezt követően a kereskedő visszatért Irakba, és ugyanezt az aljasságot vitte végbe más nőkkel is.

Az iraki véres konfliktus végét ért, ám nők és kislányok ezreinek drámája napjainkban is tart.

A CNN megrendítő cikke, az Elmenekültek az ISIS-től. Ezután emberkereskedők hatalmába kerültek Bagdadban – kibővítve Az ISIS-től szökött nők emberkereskedők áldozatává válnak⁷³ című film anyagával – bemutatja a rettenetét túlélő nők megrázó történetét.

Nadia esete tipikusnak mondható: az ISIS iraki veresége után egy másik gonosz erő, az emberkereskedő bandák hálózata tette tönkre. Ezek a bűnözői csoportok a lakóhelyüket elhagyni kényszerülő emberekre vetették ki hálójukat.

Nadia az észak-iraki Szindzsár városában lakott, ahonnan 2014-ben az ISIS-harcosok a jazidi kisebbségből származó asszonyok és lányok ezreit hurcolták magukkal és tették szexrabszolgává. A nőnek azonban a családjával együtt sikerült elmenekülnie az iraki Kurdisztánba, ahol egy táborban kaptak helyet.

Bár Nadia maga kiszabadult az ISIS-dzsihádisták kegyetlen markából, továbbra is szívén viselte azoknak a jazidi nőknek a helyzetét, akik nem voltak ilyen szerencsések. Pénzadományokat kezdett küldeni annak az embernek, akit az ISIS-től való szökése idején ismert meg. A férfi azt állította, hogy ő szervezi a jazidiak

számára nyújtott humanitárius segélyeket. Nadia a barátjának tartotta.

A nő szeretett volna a pénzadományoknál is többet tenni a fogva tartott jazidi asszonyokért, ezért demonstrációkat szervezett a táborban a jazidiak kiszabadításának érdekében. Ennek eredményeként telefonon többször megfenyegették – bár Nadia nem tudta, ki a rosszakarója.

– Magam miatt nem féltém, de aggódtam a húgomért – emlékszik vissza. – Azt mondták, tudják, melyik iskolába jár a testvérem.

Aztán levelet kapott egy nem kormányzati segítség-szervezettől, amelyben közölték, hogy támogatják a menedékkérelmét az Egyesült Államokba. Nadia ekkor az említett baráthoz fordult azzal a kéréssel, hogy juttassa el őt a bagdadi amerikai nagykövetségre.

A férfi mindent megígért. A fővárosba vezető úton azonban Nadia hirtelen úgy érezte, hogy valami nincs rendben.

– Folyton megálltunk, hogy telefonon beszéljen és üzeneteket küldhessen – mesélte. – Egy idő után azt mondtam neki, hogy vigyen vissza.

Ekkor azt felelte:

– Ugyan már, minden rendben van! Most intéztem el, hogy egy jazidi lánycsoportot kiszabadítsanak Fallúdzsában. Bagdadban várnak minket.

– Jól ismerte a gyenge pontomat, mert nagyon megörültem, amikor hallottam, hogy a lányaink közül sikerült párat kiszabadítani. Ezzel vett rá, hogy folytassam az utazást.

Amikor Bagdad egyik lepusztult, drogbandákról hírhedtté vált városrészébe értek, egy romos épületben egy öregember várta őket. Róla az ismerős korábban azt mondta, hogy képviselő, valójában az emberkereskedő banda feje volt.

A férfiak egymásra néztek, és nevettek. Az öreg azt mondta:

– Most már az enyém vagy. Az enyém vagy!

A történetet egy felvétel egészíti ki, amin egy abajába öltözött, hidzsábbal eltakart nő látható.

– Ledermedtem – mondja. – Mit jelent ez az egész?

Nadia sokkot kapott. Az ismerőse, akiben bízott, akinek odaadta a pénzét, és akivel megosztotta a gondolatait, szexrabszolgának

adta őt el.

– Küzdöttem... Megütöttem őket... De ökketten voltak. Nagyon összeverték. Aztán nyugtató injekciót adtak be nekem, és minden elfeketedett.

Meztelenül tért magához egy üres alkoholos üvegekkel és koszos tárgyakkal teli helyiségben. Több férfi tett rajta erőszakot.

– Akár tízen is lehettek – emlékezik vissza keserűen.

Hosszú hónapokon át tartották fogva ebben a szobában. Minden este injekciót kapott. Minden reggel ruhátlanul ébredt, kiürült szeszes palackok között, óriási fájdalomra. A többrendbeli erőszak fájdalmával.

– Elvesztettem a korábbi életemet, megsemmisítettek... – mondja komoran a videófelvételen. – Három hónapon keresztül kínoztak... Naponta egy injekció... A végén már alig vártam az injekciót, mert ha elmaradt, csak arra tudtam gondolni, hogy a legjobb lenne apró darabokra szétmarcangolni a saját testemet.

Próbált szökni is, de elrablói rendre elkapták, majd összeverték. Egy alkalommal a brutális veréstől belső vérzése lett – ekkor kórházba vitték. Hallotta, amint az orvosok arról beszélgetnek, hogy életmentő beavatkozásra volt szüksége.

Az emberkereskedők képmutatása és kegyetlensége nem ismer határt. A kórházban a bandavezér ott ült az ágya mellett, a haját simogatta, és a lányának nevezte. A kórházi személyzetnek azt mondta, hogy a lány mentálisan beteg, és hogy leesett a lépcsőről.

Amikor kikerült a kórházból, egy nőt vettek mellé, hogy foglalkozzon vele. Ő szintén a banda egyik áldozata volt. Nadia könnyögött az asszonynak, hogy szabadítsa ki, de ő belenevetett az arcába. A filmen Nadia átéléssel meséli el:

– Csak cigarettázott és nevetett... Azt mondta: „Meglátod, olyan leszél majd, mint én... Velük maradsz. – Rámeredtem, és ekkor felemelte az ingét, megmutatta alatta a hatalmas sebhelyét. – Elvették az egyik vesémet – mondta. – Ezt tették velem. A két kisgyerekemet eladták. – Végül hozzátette: – Velük kell maradnod, és hozzászoksz majd mindenhez, akármi történik.”

Több hónapnyi kínezést követően, amikor Nadia már azt hitte, vége az életének, megmentették. Elmondta, hogy nem tudja, kik

szabadították ki, de elvitték egy jazidiak által vezetett szállodába. Aztán visszatérhetett a családjához.

Nadia most igazságot akar.

– Ezért harcolok – mondja. – Teljes erőmből szeretném felhívni a figyelmet, hogy ilyesmi többé senkivel ne történhessen meg.

Az Irak területén szétszórt menekülttáborokban általánossá vált az emberkereskedelem, de jelen van az olyan nagyvárosokban is, amilyen Bagdad, ahol napjaink rabszolgaságának és kényszerprostitúciójának egyik centruma épült ki. Az Egyesült Államok Külügyminisztériuma és a kurdisztáni székhelyű SEED nonprofit szervezet jelentéseiből kitűnik, hogy a csempészhálózatok ügynökei gyakran ígérik meg a kurdisztáni menekülteknek, hogy biztonságos helyen letelepülhetnek, ám ehelyett Bagdad, Baszra és más dél-iraki városok nyilvánosházaiba szállítják őket.

A leforgatott filmanyag kockáin a riporter a Tigris folyó partján beszélget az emberkereskedelem ellen harcot hirdető kormányzati szerv képviselőjével.

– Bárhova tekintesz, áldozatokat láatsz – mondja az elegáns öltönyt viselő férfi, és hangsúlyozza, milyen általánossá vált ez a borzasztó gyakorlat. – Ugyanakkor – mutat a folyó partján gondtalanul pihenő családokra és a szelfiket lövő tizenévesekre – az iraki társadalomnak nincs tudomása arról, hogy mi folyik az alvilági, bűnözői körökben.

A kormányhivatalnokkal készített riport nem ad okot az optimizmusra. A férfi azt állítja, hogy hiányzik mind az anyagi, mind az eszközbeli háttér ahhoz, hogy eredményesen fel tudják venni a harcot az emberkereskedelemmel. Közli a jól ismert, fájó igazságot: nem tudnak túl sokat tenni ennek az ördögi folyamatnak a visszafogásáért. Az egyetlen eszközük a nyilvánosság, ezért a médiában igyekeznek közzétenni az eseteket.

– Az emberkereskedelmi ügyekben folytatott nyomozások arra mutatnak rá, hogy magas posztot betöltő állami hivatalnokok is érintettek e bűncselekményekben – jegyzi meg. – Valamennyi próbálkozásunk zátonyra fut, mivel a nagy hatalmú emberek rendkívül erősek, mindenki más viszont túlságosan gyenge ahhoz, hogy megküzdjön velük.

A férfi megemlítette, hogy ő is kap burkolt fenyegetéseket – de erről nem kívánt bővebben nyilatkozni, mert nem akarta még inkább veszélybe sodorni az életét.

A nagy kockázatra és veszélyre való tekintettel alig egy-két civil szervezet nyújt segítséget az emberkereskedelem áldozatainak.

Az egyik ilyen szervezet képviselője magával viszi a riportert egy segítő központba, ahol az áldozatok védelmet találnak.

– Ennek a központnak a létezéséről nem sokan tudnak, a helyét is titokban tartják, mégis folyamatos félelmet érzékelek. Miért? – teszi fel a kérdést a riportert.

– A maffia felől jövő halálos fenyegetések miatt – mondja a nő, és nem hagy kétséget a nézők számára, hogy a könyörtelen kereskedőkkel szemben esély télén a győzelem.

Az áldozatok közt van Ahlam is, aki sírva mesél a traumáról, amin keresztülment.

– Ezek lennének mi, emberek? – Ahlam érzelmei olyan erősek, hogy egész testében reszket, bár tetőtől talpig fekete abaja borítja. – Piacon árult portékák?

Ahlam tragikus története 2014-ben kezdődött, amikor szülőföldjén, a fővárostól keletre fekvő Dijála kormányzóságban a lány bátyja belépett az úgynevezett Iszlám Államba, és a ranglétrán gyorsan felemelkedve emíri rangot kapott. Ekkor a húgát egy ISIS-harcoshoz adta feleségül, akit néhány hónappal később elfogtak Ahlamnak vissza kellett térnie a bátyjához.

A nő bevallotta, hogy a bátyja az ISIS ideológiájának hatására még radikálisabbá és kegyetlenebbé vált.

– Vert engem is, a húgaimat is... – emlékszik vissza. – Étel nélkül bezárt a szobába. Amikor ezt elpanaszoltam az egyik rokonomnak, a bátyám megfenyegetett, hogy megöl.

Végül a rokon megszervezte a lány szökését a fővárosba – ott viszont nem volt senki, aki segíteni tudta volna.

Bagdad utcáin Ahlam könnyű prédát jelentett az emberkereskedőknek, hiszen sosem látott még ilyen hatalmas, emberektől nyüzsgő, hangos várost. A zűrzavartól kábultan beült egy taxiba, miközben fogalma sem volt arról, hová is mehetne.

– A sofőr megkérdezte, hová akarok menni, és én azt feleltem neki, hogy nem tudom.

Rémülten és naivan elmondta az egész szomorú történetét.

Ezt hallva a jó szándékúnak tűnő taxisofőr felajánlotta, hogy segít neki, elviszi a nénikéjéhez. Majd segít munkát is találni.

– Egyáltalán nem gyanakodtál? – kérdezi a riporter.

– Nem. Kint voltam az utcán, és nem volt hová mennem – magyarázza Ahlam. – Úgy éreztem, ez a taxis a megmentőm. Arra gondoltam, hogy mégis létezik jóság ezen a világon.

Amikor Ahlam megkérdezte, hogy mi lesz a munkája, a férfi ezt felelte:

– Azt majd megtudod később.

A biztonságosnak mondott helyről kiderült, hogy egy kaszinó.

– Bemutatott egy nőnek, aki hazavitt magával – emlékszik vissza Ahlam. – Rádöbbsentem, hogy az ottani lányok prostituáltként dolgoznak.

Az áldozat könnyögött, hogy eresszék el a bordélyból, de a madám megverte, tönkretette a telefonját, majd túladott rajta.

– Eladott valakinek – vallja be zokogva Ahlam. – Valakinek, aki prostitúcióval foglalkozik Bagdad egyik népszerű városrészében. Bőgtem a sorsom miatt... – szipog hangosan. – Férfiakat hozott a házhoz, és arra kényszerített, hogy szexeljek velük.

Eltelt néhány hónap, mire a nőnek sikerült megszöknie. De az átélt trauma mostanáig megmaradt benne. A felvételen végig sírt és reszketett.

– Milyen bűnt követtem el? – kérdezi elkeseredetten a védtelen Ahlam. – Mit tettem, hogy ilyen sorsot érdemeltem?

– Támogatás és igazságszolgáltatás nélkül csak a fájdalom marad – halljuk a riport narrátorának összefoglalását.

– Milyen az én jövőm? – A nő hangja csupa bánat. – Nem mehetek férjhez, nem lehet családom! Kinek kell az olyan, mint én... – zárja szomorúan a történetét.

Az emberkereskedelem láthatatlan csápjai bárhová behatolnak, mert a bűnözői csoportok tagjai a társadalom valamennyi rétegét képviselik, a kerítőktől a taxisofőrökön át a magas beosztású politikusokig és állami tisztviselőig. Az emberkereskedők elrettentő

módszerei közé tartozik a megfélemlítés, a zsarolás, a verés, a kínzás, a bebörtönzés, a kényszerítés, a szabadság teljes megvonása, de még a szervrablás is. Jellemző, hogy a préda elszédítésének kezdeti fázisában a kegyetlen bűnözők igyekeznek bizalmat kelteni maguk iránt, és érdekmentes segítségnyújtást ajánlanak fel áldozatuknak. Gyakran előfordul, hogy a férfiak magukba bolondítják a nőket, és amikor azok már lelkileg függnek tőlük, elszállítják valahová, ahol eladják vagy prostitúcióra kényszerítik őket.

A banditák ellen folytatott harc igen nehéz, mivel a mentőtevékenységet az áldozat rettegése is akadályozza. Akinek végül sikerül elmenekülnie – tartva a maffia bosszújától és a társadalom megbélyegzésétől –, inkább a hallgatást választja.

A washingtoni székhelyű Poláris nonprofit szervezet tevékenységi körébe tartozik az emberkereskedelem ellen folyó küzdelem. Az oldalukon rögzített tények figyelmeztetni próbálják a potenciális áldozatokat az intő jelekre, amelyeket észlelve elkerülhetik azt, hogy csapdába essenek. A tanácsok némelyikét érdemes felidézni, hogy tisztában legyünk e visszataszító és megsemmisítő aljasság elterjedtségével és mechanizmusával.

Bárki válhat az emberkereskedők áldozatává, de vannak, akik veszélyeztetettebbek. A fontos kockázati tényezők közé tartoznak: közelmúltbeli migráció vagy áttelepítés, mentális problémák, pszichoaktív szerhasználat, szökés otthonról vagy hajléktalanság. Az emberkereskedők a függőség kialakítása érdekében sokszor kifigyelik és kihasználják áldozataik gyengeségeit. Az emberkereskedők többsége az áldozat szexuális vagy egyéb kihasználása érdekében pszichológiai eszköztárat is bevet: hazugságot, manipulációt, fenyegetést. Sokakat a saját házastársuk, szerelmük vagy családtagjuk – beleértve a szülőket is! – adottái az emberkereskedőknek.

Az áldozatok önerőből nem képesek a bűnözők kezéből kiszabadulni, elsősorban azért, mert bezártan, fogságban tartják őket. De nemcsak ez az ok. Sokszor hiányoznak a szökéshez szükséges olyan feltételek, mint a szállítóeszköz, vagy például a biztonságos menedék. Másokat olyan sikeresen manipulálnak, hogy

nem is rabként gondolnak magukra – pedig mindeközben egy másik személy irányítása alatt állnak. Gyakran meglehetősen hosszú idő telik el, mire az áldozat képes lesz teljes mértékben felfogni a saját helyzetét. Elzárttság, félelem, bűntudat, szégyen, rosszul értelmezett lojalitás és egy kifinomult manipuláció elfogadása azok az összetevők, amelyek visszafogják a segítségkérést, illetve a zsákmányszerep tudatosítását, még akkor is, ha a valóságban az áldozat aktív emberkereskedelem tárgyává válik.⁷⁴

Igen óvatosan kell eljárni munkakereséskor, különösen, ha külföldi munkáról van szó. Sok lányt és asszonyt csaltak Európából a Perzsaöböl országainak bordélyaiba, mivel hittek a közvetítők, időnként ismerősök – valójában emberkereskedő bandák tagjai – által felvázolt jövedelmező munkák ígéretének.

Léteznek kegyetlen, gonosz, aljas, lelkiismeretlen emberek. Még akkor is, ha úgy tesznek, mintha a barátaink, a szerelmeink lennének. Minden lépésünk megtételekor járjunk el óvatosan, és folyamatosan ügyeljünk arra, kit ajándékozunk meg bizalmunkkal!

* * *

Borzalmasan állapotban ébredtem. Wiktorina öngyilkossága újra emlékeztetett, milyen reménytelen helyzetben vagyok.

Igen, Wikinek igaza volt: ehhez képtelenség hozzászokni. Egyik szomorú gondolat követte a másikat. Az a tegnapi orgia... Nem csoda, hogy Wiki feladta. A helyében... És a magam helyében... Szerettem volna kihajigálni a gyűlöletes képeket a fejből. Csakhogy képtelen voltam rá.

Kopogtak. Megrándultam, mert első gondolatom az volt, hogy Wiktorina szeretne bejönni.

– Tessék!

Nyílt az ajtó. Liza és Nadia érkeztek meg.

– Helló! – tette le a whiskypalackot az asztalra Liza.

– Szia! – Nadia hozta a poharakat.

– Jó napot – üdvözöltem őket.

– Nem hinném, hogy olyan jó lenne... – Liza lecsavarta a kupakot, és széttöltötte a szeszt.

– Hallottál Wikiről? – kérdezte Nadia.

– Igaz a hír? Valószínűleg... – Liza nem várt senkire, már le is küldött néhány kortyot.

– Mi a sejkek bulija után egy jó nagyot durmoltunk...

Nem a buli után – ha egyáltalán bulinak nevezhetők a tegnapi események –, hanem a tengernyi pia után, amit tegnap benyakaltatok... – futott át a fejemen. És most megint isztok. Ilyen a prostik sorsa: halálra isszák magukat.

– Felébredünk reggel, és durr! Mekkora bomba robbant! – fejezte be Nadia.

Inkább tragédia történt, gondoltam.

– Iszol? – nyújtotta felém a poharat Liza.

Iszom, nem iszom – naná, hogy iszom. Hogyan is bírnám ki másképp?

– Igen.

Az ukrán lánytól megkaptam a whiskyt. Kiittam, mert valahogy túl akartam jutni az újabb napon. Az orgián, a halálon.

– Igaz a hír Wiktoriáról? – Nadia szerette a biztos információkat.

– Igaz— Sajnos. Szerettem volna azt mondani, hogy: nem, nem igaz, hogy csak nyilvánosházi szóbeszéd.

– Te felébredtél rá? – faggatózott Liza.

– Igen.

– Láttad?

– Igen.

– Tényleg? – Liza szinte kiabált. – Azt mondják, felakasztotta magát a szobájában.

– Az ajtóra... A kilincsre...

Muszáj most ezen rágódnunk?

– Nem tudom, hogy képes valaki felakasztani magát egy kilincsre... – lepődött meg Nadia. – Még érteném, ha egy kampóra, vagy valami hasonlóra...

– Nálad van kampó? – nézett körül kutató tekintettel Liza. – Wiktor szobája pont olyan volt, mint a tied.

Ha nem hagyják abba, menten én is felkötöm magam! Minek tépik fel a sebeket? Eltávozott... Nyugodjék békében.

– Ja... – biccentett Nadia. – Mesélj! – fordult hozzám.

– Nincs mit mesélni... – közöltem lehangoltan. – Meghallottam, hogy Dina kiált, kirohantam a folyosóra, és... és ott volt.

– Kíváncsi vagyok, hová fogják temetni... – töprengett Liza.

Azt én is tudni szeretném.

– Pedig nyilvánvaló – jegyezte meg keserűen Nadia. – Éjszaka majd bedobják a tengerbe. Probléma megoldva.

– Esetleg kiviszik a sivatagba, és ott ássák el... – Nézett rá Liza a barátnőjére. – Engem csak az érdekel, hogy melyiket választják: a sivatagot vagy a tengert.

– Talán inkább a sivatagot – vélte Nadia. – A hullámok esetleg még kimossák a testet, és akkor kezdődhetnek a gondok.

Tönkretették, pénzért árulták Kihasználták, megalázták. És most, hogy vége a nyomorultnak, csakis problémaként gondolnak rá.

Eszembe jutott, milyen kelletlenül egyezett bele Dina, hogy lemossam Wiktoriát. Talán ezt is megtagadták volna tőle?

– Szerintetek kivitték már innen? – szerette volna tudni Liza.

– Gondolom, ki kellett vinniük – mondta Nadia. – Itt olyan meleg van... Van ugyan légkondi, de egy test tárolásához az nem elég.

– Igazad van.

– Ígyunk – javasoltam.

Koccintottunk. Nem mondtunk tósztot.

– Emlékeztek, hogy már este is mondtam, hogy Wiktoriával valami nincs rendben? – kérdezte Liza.

Újra előtört a bűntudat. Nem kellett hozzá nagy tudomány, hogy meglássuk, valami nincs rendben. Én is láttam. És nem tettem semmit. Könnyek szöktek a szemembe.

– Ne bőgj! – szólt rám ridegen Nadia. – Rajta már úgysem segíthetsz.

Hát erről van szó. Hogy nem segíthetek... De talán segíthettem volna. És nem tettem.

Felzokogtam.

– Ezt meg mi lelte? – kérdezte Liza.

– Sajnálja a kislányt – felelt helyettem Nadia. – Végül is esténként mindig ott ültek egymás mellett.

Az emberi közelség kifejezésére a bordélyban a bárszékek közti távolságot használják.

– Nyilván így kellett történnie. – Liza nem volt érzélgős. – Nem sok mindenre vagyunk hatással... Van, aminek egyszerűen meg kell történnie.

– És az élet megy tovább... – toldotta meg Nadia.

Ha ilyen egyszerű lenne!

Nem tudtam szabadulni a veszteség érzésétől és a lelkifurdalástól. A könnyek egyre csorogtak le az arcomon.

– Nem kellene elérékenyülnöd – töltötte tele a poharakat Liza.

– Az úgysem segít – tette hozzá Nadia.

Igazuk volt. Letöröltem a könnyeket. Kiittam a whiskymet. Üldögéltünk együtt, míg csak ki nem ürítettük az üveget. Az ukrán lányok ma többet ittak, én csak annyit, hogy tompítsam a fájdalmamat. Beszélgettünk egy kicsit Wikiről, egy kicsit másról. Csak miután leléptek, jutott eszembe, hogy halotti tort tartottunk itt, a kupiban.

Elnyújtóztam az ágyon. Fáradt voltam, kimerült, elgyötört. Testileg-lelkileg. Aludni akartam, de nem ment. Úgy szerettem volna elaludni... Hogyne emlékezzem... Ne érezzék... És ekkor jutott eszembe, hogy örökké tartó álmában Wiktorina már valódi megnyugvást találhatott.

Végül nehéz és nyugtalan, rémképekkel teli álomba zuhantam. Szerepelt benne a sátánian kacagó Tarek; Mariamot megkövezték a saját rokonai; és ott volt Wiktorina is, aki a VIP-lakosztályból már nem fürdőköpenyben, hanem a saját ruháiban jött elő. Aztán sivatagi viharról, mindent elfedő homokrengetegről álmodtam. Majd egy víz alatti világban találtam magam. Nem voltak benne színek. Mindent fenyegető, áthatolhatatlan sötétség borított, nem láttam semmit. Még Wiktorina testét sem láttam, pedig tudtam, hogy ott van valahol a közelben.

– Júlia! Júlia! – kiáltotta valaki a nevem.

– Tessék? Tessék? – Wiktorina temetési menetében vonszoltam magam éppen, amikor megszólított valaki:

– Júlia! – Valaki megragadta a vállamat.

Ne rángassatok, szerettem volna mondani, hiszen ez egy temetés!

– Júlia, a rohadt életbe, pattanj már ki az ágyból!

Nehézkesen mozdult a szemhéjam, és megláttam Dinát, amint fölém hajol, és vadul ráz.

– Felkelni! – kiabált rám haragosan. – A lányok már régen a szalonban vannak, te meg itt tespedsz!

– Temetésen voltam – mormogtam félig még álomban.

– Ti teljesen megvesztetek... – Dina még idegesebb lett. – Tizenöt perc múlva ott vagy a szalonban! Hallod? – ordította a fülembe, mert látta, hogy megint lecsukódik a szemem.

– Igen, igen... – Nehézkesen tértem vissza a valóságba.

– Akkor ne dögölj itt, hanem láss munkához! – utasított nyersen. Ellépett az ágytól, de kivárta, amíg felkelek. Csak ezután ment ki, és alaposan bevágta maga mögött az ajtót.

Forgott velem a világ, alig tudtam felvenni a ruháimat. Reszketett a kezem, miközben az arcomat festettem; a sminkkészletem darabjai egyfolytában kipottyantak a kezemből. A könnyek maguktól toltak fel a szememben. Képtelen voltam összeszedni magam.

Nehéz este vár rám, gondoltam, amikor végre elkészültem.

Elindultam a szalon felé. El kellett haladnom Wiktorina szobája előtt. Az ajtó zárva volt, de mintha hideg áradt volna belőle. Megrázkódtam, és sietősebbre fogtam a lépteimet.

A szalonba léptem, ahol igen furcsa légkör uralkodott. Látszólag semmi nem változott, mégis érezni lehetett valami szokatlant a levegőben. Talán Wiktorina szelleme kísértett.

A bárpult felé néztem, de nem láttam ott sem Lizát, sem Nadiát. Ösztönösen elindultam arrafelé, de rögtön meg is torpantam. Nem akartam magamban ülni ott, Wiki üres széke mellett.

Körülnéztem a teremben, és észrevettem Dalilát meg Larát. Ők is megláttak, és integettek.

– Gyere ide hozzánk! – hívott Dalila.

Már helyet is foglaltam közöttük.

– Emiatt a borzalom miatt aludni sem tudtam. – Dalila valóban kialvatlannak és fáradtnak tűnt.

– Nekem is nehezen ment – ismertem be.

– Valószínűleg senkinek nem volt könnyű, mert ma valahogy minden olyan csendes – jegyezte meg Lara.

– Tényleg. – Most jöttem rá, hogy miért éreztem másnak a szalon hangulatát. Csenedesebb volt. Nem hallatszott a megszokott zsvivaj, nem tört fel egyre-másra a nevetés.

– Még Hafsza sem keresi a bajt. – Dalila az utcalányok csoportja felé kémlelt. – Talán felfogta végre, hogy üvöltözéssel és cirkuszoslással nem jut előbbre.

– Vagy megijedt... – Eszembe jutott, milyen alaposan vizsgálta át Wiktorina testét, ellenőrizve, hogy biztosan öngyilkosság történte.

– Ráébredt, hogy bármi megeshet... – mondta komoly hangon Dalila.

– Kíváncsi vagyok, hogy ha mostantól tartaná a száját, vajon itt maradhatna-e – gondolkoztam fennhangon.

– Hogy érted ezt? – fordult felém Lara.

– Úgy hallottam, döntöttek a sorsáról.

– Kitől tudod?

– Nadiától.

– Hát Nadia?

– Az öröktől.

– És mit akar vele kezdeni Omár? – kérdezte Dalila.

– Kiküldeni a Szinájra.

– El akarja adni?

– Nem tudom...

– Talán csak kikölcsönzi egy időre – szólt közbe Lara –, hogy megfegyelmezzék...

– Ez esetben megtalálta a megfelelő helyet. – Dalila is hallott már a sínai emberkereskedők kegyetlenségéről.

– Másfelől viszont... – Lara elhallgatott, egy pillanatra eltöprengett valamin.

– Mire gondolsz? – firtattam.

– Szerintem még bizonytalan, hogy mi lesz a sorsa... – Lara kételkedett Hafsza hirtelen, tartós megváltozásában. – Ez még csak az első nap, hogy kicsit visszafogottabban viselkedik Holnap visszazökkenhet a megszokott kerékvágásba.

– Ha keveri a szart, röpül – foglalta össze Dalila.

– Ahogy mondod – értett vele egyet a társnője.

Akaratlanul is Wiktorina üres széke felé sandítottam.

– Kár a lányért. – Lara észrevette a pillantásomat, és mélyet sóhajtott. – Olyan csendes és nyugodt volt...

– Ezért is nem boldogult. – Dalila tisztában volt azzal, hogy a túlélés a bordélyban vastag bőrt igényel.

– Lemostad? – Lara furcsán nézett rám.

– Igen – bólintottam komoran.

Az egyiptomi lány egy darabig hallgatott, de úgy éreztem, mondana valamit.

– Na, akkor a pultosok és az örök biztos, hogy használták – jegyezte meg Dalila.

– Micsoda? – Nem tudtam elhinni, hogy igaz lehet, amire gondolok.

– A lánynak még halálában sem lehetett nyugta, mert hallottam, hogy ki-be jártak nála egész éjjel – folytatta Dalila.

– Én is hallottam – erősítette meg Lara.

Nekrofília? Összerándultam.

– Talán – megpróbáltam belekapaszkodni a remény utolsó szalmaszázába, ami szerint Wiktorია holttestét nem becstelenítették meg –, talán csak vigyáztak rá.

– Nehogy túl hamar kihűljön... – engedett meg magának egy ízléstelen és cseppet sem helyénvaló viccet Dalila.

Sokkot kaptam, megmukkanni sem tudtam. Visszagondoltam az örök furcsa pillantásaira, miközben segítettek felöltöztetni Wiktoriat. A lány meztelen, gyönyörű testére. Aztán eszembe jutott, milyen rossz néven vették, hogy egyedül akartam maradni vele. És egyikük nyilvánvaló izgalmára, amikor újra bent termettek a szobában.

Megtörténhetett.

Larának feltűnt az arcomat elöntő viszolygás.

– Az ókori Egyiptomban ez volt a szokás.

– Hogyhogy?

– Nos, a balzsamozók... Akik a testek tartósítását végezték. Egyetlen szép nő sem úszhatta meg mellettük.

– Néhány ezer évvel ezelőtt – szólaltam meg.

– De nálunk erről manapság is sokat beszélnek – kapcsolódott Dalila a beszélgetésbe.

– Mármint a... nekrofiliáról? – Alig tudtam kinyögni a szót.

– Búcsúaktusnak nevezik – magyarázta. – Amikor az egyiptomi parlamentben az iszlamisták voltak többségben, be akartak vezetni egy törvényt, ami lehetővé tette volna a férjnek, hogy a feleség halála után hat órán belül közösülhessen a holttesttel.

Úgy hangzott, mint egy rémálom.

– Azt mondtad, hogy nemrég volt róla szó... – El nem tudtam képzelni, hogy ilyen borzalom előfordulhat a 21. században. – Pontosan mikor is?

– Nem tudom, de mostanában.

– Azt hiszem, 2012-ben vagy akörül... – idézte fel Lara. – Emlékszem, hogy nem sokkal Mubarak lemondása után.

– És egy ilyen törvényt be is vezettek?

– Nem, mert tiltakoztak ellene a nők, de rengeteg tekintélyes férfi is úgy nyilatkozott, hogy ez nem felel meg az iszlám elveinek.

– De hogy egyáltalán felmerült egy ilyen gondolat... – Ez egyszerűen nem fért a fejembe.

– Három-négy éve megint csak fellángolt erről a vita a médiában. Vannak, akikegy ilyen aktust megengedhetőnek tartanak, mások viszont kategorikusan elutasítják, és azt állítják, hogy ez a muszlimok számára bűn... Mármint az ilyen búcsúaktus.

– Nem, nem... – Nem bírtam tovább hallgatni. – Fejezzétekbe! Elég már.

Az egyiptomi lányok elhallgattak. Megint egy újabb rémség, amivel szembe kell néznem. Wiktorina kilincsen lógó holttestének emlékéen kívül.

Néhány nappal később Dina hivatalosan kihirdette, hogy a sejkék jachtos partit rendeznek, és több lányra is szükség lesz, nem csak Lizára és Nadiára. Musztafa sejk volt a szervező, ő hívta meg a barátait, ezért volt szükség további lányokra. Óriási nyüzsgés támadt, minden prostituált részt akart venni benne, Dinának hízelegtek, nekem italokat fizettek – még Angéla és Rima is tűzszünetet hirdetett, nehogy lemaradjanak valami jóról. A lányok még inkább igyekeztek, hogy hangsúlyozzák bájaikat, hangosan kacarásztak, hogy meggyőzzék Omárt és Tareket, milyen szórakoztatóak, és egymáshoz is kedvesebbek voltak, hogy demonstrálják: képesek közösen is kellemes hangulatot teremteni a

szórakozáshoz. Valamiféle általános jókedv töltött el mindenkit. Wiktoriaról hirtelen megfeledkeztek. A kupiban nincs érzélgés.

Hafsza végül is a nyilvánosházban maradt, mert Wiktor tragikus halála után lenyugodott, és már nem civakodott folyton az örökkel. Dina viszont kijelentette, hogy az utcai prostituáltak közül senki sem mehet a jachtra. A lányok tulajdonképpen nem is bánták. Igazuk is volt. Én is szívesen kihagytam volna.

Nadia büszke pávaként járt fel-alá, hiszen az ő állandó kuncsaftja volt a híres-neves parti házigazdája.

– A rijádi Musztafa sejk... – Folyton erről beszélt.

A lányok italokat rendeltek neki, hogy megvásárolják a kegyeit, és meghívást nyerjenek a buliba. Nadia megragadta ugyan ezeket az alkalmakat, de láttam, hogy valójában nincs befolyása a vendéglistára. Erről azonban hallgattam. Nem az én dolgom volt.

– Musztafa sejk és a barátai hamarosan megérkeznek, hogy kiválasszák a megfelelő lányokat – közölte Nadia, miközben a szobámban whiskyt iszogattunk. Úgy jelentette be, mintha hatalmas titkot árult volna el.

– Kíváncsi vagyok, kit vesznek be. – Liza nem szerette a konkurenciát. Nagy reményekkel várta a bulit. – Csak Angéla ne jöjjön... – Őt utálta legjobban az ukrán lány.

– Én sem szeretném, ha meghívást kapna – értett egyet barátnőjével Nadia. – Ki nem állhatom azt a kurvát.

Liza teletöltötte a poharamat whiskyvel.

– Tudod, Júlia... – fogott bele mézesmázosan.

Mit akarsz tőlem?, merült fel bennem nyomban a kérdés.

– Már rég szerettem volna tőled megkérdezni...

– Ugyan mit?

– A dubaji sejkedről van szó.

Érdemes is rá emlékezni!, gondoltam.

– Mi volt a neve?

– Nem tudom... Nem emlékszem.

Nem akartam emlékezni.

– Azt mondtad, hogy étterembe vitt és vásárolni...

– Igen – sóhajtottam nagyot.

– Úgy volt, hogy együtt mentek nyaralni SaintTropez-ba... – Liza kortyolt párat a whiskyből.

– De végül nem utaztunk el – vetettem közbe, hogy ne kezdjen el túlzott reményeket táplálni.

– Úgy volt, hogy együtt mentek – ismételte meg rendíthetetlenül Liza. – És meg akartam kérdezni... – habozott, hogyan formálja meg a kérdést. – Hogyan jutottak el idáig? Vagyis... Miképp vetted rá erre?

Aha, szóval erről van szó, gondoltam kelletlenül. Azt reméli, hogy a jachton majd megismer egy sejket, aki beteljesíti élete álmát...

– Állandó kuncsaftom volt, aztán magával akart vinni vakációzni Franciaországba; szóval elküldött a plázába, hogy vegyek ruhákat... Mondtam már ezt, ugye? – emlékeztettem.

– Mondtad, csak nem magyaráz meg semmit – mondta Liza.

– Hogy érted ezt?

– Fajszal sejk és Hamdan sejk is eljárnak ide, és szívesen töltik az időt a duónkkal, de... de mintha nem is akarnának semmi többet. – Liza hangjából kiérződött a csalódottság.

Felvillant előttem a jelenet, amikor a sejkek – mert hirtelen szükségük támadt a fürdőszobákra – minden teketóriázás nélkül kilöktek minket a VIP-lakosztályból. Akkor még élt Wiki...

– Láthatod, így megy ez... – mondtam keserűen.

– Musztafa sejk viszont meghívott a jachtra – szajkózta egyre csak büszkén Nadia.

Nem téged, hanem az egész kuplerájt, világosítottam volna fel az igazságról, de aztán inkább megtartottam magamnak, hogy a haverjaival együtt mindenki szeme láttára dorbézolhasson.

– Talán egyszer meghív Franciaországba vagy Angliába vagy Svájcba... – ábrándozott.

– Ó, igen, Svájcba! Genf – Liza felélénkült – gyönyörű város a tó partján, tele arab sejkekkel.

– Tényleg? – Őszintén meglepődtem. – Erről nem is tudtam.

– Nem? – Most Lizán volt a csodálkozás sora.

– Duhajban inkább Londonról, az Egyesült Államokról vagy éppenséggel Franciaországról hallottam...

– Biztos, hogy az Emirátusokból is utaznak oda, csaknem jutott a füledbe... – állította Liza. – Volt egy európai kuncaftom, aki elmesélte, hogy Genfben annyi gazdag arab mászkál, hogy sokan úgy érzik magukat, mintha egy közel-keleti városban lennének.

– Szaúd-Arábia egyik korábbi királyának három palotája volt Svájcban! – fűzte hozzá Nadia, aki szerette a sejkekről és az ő mesés vagyonukról szóló történeteket. – Valamelyik szaúdi miniszter pedig több időt töltött Genfben, mint Rijádban!

Eszembe jutott, amikor Stevennel beszélgettünk a sejkek extravagáns szokásairól.

– Köztudott, hogy a sejkek svájci bankokban tartják a pénzüket, és a legkiválóbb ötcsillagos hotelek a szolgáltatásaikat kizárólag gazdag araboknak kínálják – folytatta Nadia.

– Valóban? – kérdeztem.

– Mindenfelé arab feliratok olvashatók, a személyzet beszél arabul, arab konyhát tartanak – sorolta Nadia.

– És a sejkek vagyonokat költenek ott – lehelte áhítattal Liza, aki szüntelenül ezekről a vagyonokról álmodozott –, no meg az exkluzív éttermekben, a luxusbutikokban. Szóval ilyen Genf... Marha klassz... – Magasra emelte a poharát. – Igyunk Genfre!

– Genfre! – visszhangozta Nadia.

Hozzákoccintottam a poharamat az övékéhez.

Tőlem ihatunk Genfre. Álmodozatok csak!

A sejkek érkezése előtti napon Dina, az utcalányok kivételével, összetrombitált mindnyájunkat, és ezt mondta:

– Holnap fontos vendégek érkeznek, akik dönteni fognak arról, kit visznek magukkal a jachtos partira. Igyekeztek a legjobbat nyújtani, így ezután is a mi szolgáltatásainkat veszik majd igénybe. Ha nem ők válogatják ki, hogy kire lesz szükségük, akkor én és Tarek választunk közületek.

Tarek... Nézhetem megint azt a gyűlöletes pofát.

– Nekünk kiemelten fontos ez az esemény – de ezt nyilván magatok is tudjátok. Ha a sejkek elégedettek lesznek, annak híre megy – Dina végigjáratta a tekintetét bordélybeli nyáján –, és akkor nem egy ilyen parti vár még ránk.

Amikor a nyilvánosházi madám befejezte a szónoklatát, az izgatott lányok csoportokba verődve tárgyalták meg a hallottakat. Az egyiptomiak odasomfordáltak hozzám.

– Júlia, ha a sejkek nem választanak ki, ejts el pár szót az érdekünkben Tareknél! – kérte Dalila.

– Igen, légszi! – tette hozzá Lara.

– Igyekezni fogok – ígértem nekik, holott reméltem, hogy még csak látni sem fogom Tareket. De nem volt kedvem elmesélni ezeknek a lányoknak, hogy miféle pokolba lökött be engem az a szemétláda.

Visszaballagtam a szobámba, és nyomott hangulatban dobtam végig magam az ágyamon. Megint rám tört a vágy, hogy soha többé fel ne keljek onnan.

Wiki...

A jövődő orgia képe a legrosszabb dubaji emlékeket idézte meg. A szigeten az elfajult szexpartit, ahol Tarek beletett valamit az italomba, és eladott az első ügyfelének. Aztán pedig mindazt a visszataszító ocsmányságot, amit tennem kellett. És amit most is meg kell tennem.

Ó, ha elaludhatnék, és sose ébrednék fel! Mint Wiki...

Sajnos azonban felébredtem. Hallottam, amint a lányok a folyosón izgatottan rohangálnak fel-alá, ajtók csapódnak, egyik szobából ki, a másikba be. Talán pletykáltak, talán ruhát vagy rúzszt csereberéltek, vagy egyszerűen csak izgalmukban nem tudtak megülni a fenekükön. Én viszont szerettem volna, ha az idő a lehető leglassabban halad, hogy ne jöjjön újabb és újabb óra... És sose jussunk el az estéig.

De eljött a következő óra, majd az arra következő is. És este lett.

Késve értem be a szalonba, ahol feltűnt, hogy a lányok nagyon odatették magukat. Dina utasításának megfelelően mindnyájan igyekeztek a lehető legjobban kinézni: Nadia és Liza, az erotikus duó, akik ruhája egymásra rímelt, az egyiptomiak, akik erős kontúrokkal emelték ki szemüket és ajkukat, Angéla, aki gondoskodott róla, hogy hosszú, fekete haja kivételes szépségben tündököljön, Sofia, aki aznap úgy nézett ki, mint egy idealizált, élő

Barbie baba, a kislányt játszó, porcelán bőrű Rima meg a többi prostituált is mindent megtett, hogy magára vonja a sejkek figyelmét.

Omár a páholyában terpeszkedett, és szokás szerint prostituáltak vették körül; vastag szivart szívott, whiskyzett, és elégedetten járatta végig tulajdonosi tekintetét a bordély nőcsapatán. El tudtam volna hányni magam.

Átvágtam a termen a bárpult felé, és feltűnt, hogy néhány kuncsaft már neki is látott a lányok válogatásának. Leültem a helyemre, a viháncoló Liza és Nadia mellé.

– Hi, Júlia! – üdvözölt Liza kacéran, mintha csak tesztelné rajtam azokat a bájait, amiket később a sejkeken kívánna bevetni.

– Szia.

– Üdv – köszönt oda Nadia is. Ma istennőnek képzelte magát, mert hogy éjjel a sejk partnere lesz; annak a jachtnak a tulajdonosáé, akinél a nevezetes partit fogják tartani.

– Adj egy dupla italt! – fordultam a pultoshoz.

Ma különösen nagy szükségem lesz rá. Sőt, nem is egyre.

A pultos odatolta, én meg egy húzásra leküldtem.

– Még egyszer, ugyanezt! – rendeltem meg a következőt.

Hamarosan megérkezett Musztafa sejk is a haverjaival. A jó kedélyű, magabiztos sejkek úgy léptek be a bordélyba, mintha a saját háremükbe érkeztek volna meg. Dina együtt fogadta őket a nem sokkal korábban beérő Tarekkel. A szertartásos üdvözlést követően bekísérték őket a főpáholyba, mire Liza és Nadia – bemutatva, hogy milyen összeszokott duót alkotnak – egymáshoz igazított, szexis léptekkel megindultak feléjük. A lányok helyet foglaltak a férfiak mellett, és mindent elkövettek, hogy jól elszórakoztassák őket. A zenét hangosabbra állították, felhabzottak az első pezsgőspalackok, és kezdetét vette a buli.

A sejkek ittak, újabb és újabb prostituáltakat rendeltekbe a páholyukba, megtekintették a hastáncosnő vérpezsdítő előadását (aki ezen az estén többször is fellépett), és válogatták a lányokat a saját partijukra. Amikor valamelyiküket kiválasztották, szóltak Dinának, aki üdvözült mosollyal, bólogatva vette tudomásul a döntést.

Egyszer aztán a bordélybeli hangulat olyan forróvá vált, mintha mindjárt kezdetét is venné egy orgia. A kanos sejkék egyre többet vedeltek, nőket rendeltek oda magukhoz, gátlástalanul fogdosták őket, disznó vicceket harsogtak, s a változatosság kedvéért még más kuncsaftokat is behívtak a páholyukba. A prostituáltak hangosan vihogtak, és az általuk ismert összes módon megpróbálták szórakoztatóak lenni.

Magányosan ültem a pultnál, amikor észrevettem, hogy az egyik sejk feláll, és elindul felém. Ez nem sok jót jelentett. Ráadásul ezt látva Tarek elhagyta a páholyt, és utolérte a sejket. Pár szót váltottak, aztán együtt folytatták az útjukat felém.

Mire mellém értek, harmadszor rázott ki a hideg. A férfiban volt valami, ami rettegő félelmet keltett bennem. Tarek pedig ismert annyira, hogy észrevegye ezt. A szemében elégedettség lobbant fel.

– Dzsúúlia... – közölte. – Ez itt Júlia.

Úristen, hogy mennyire gyűlölöm!

– Amir sejk kiválasztott a jachtos partira. Köszönd meg szépen! – parancsolt rám könyörtelen élvezettel.

– Köszönöm – nyögtem ki összeszorult torokkal.

– Akarod most? – kérdezte Tarek a sejket.

– Nem – felelt az ismeretlen hidegen. – Holnap valami különleges dologgal fogom meglepni.

Szóval holnap lesz a parti. És meg is hívtak rá.

Tarek, te utolsó görény, néztem rá iszonyattal vegyes félelemmel.

– Mulass jól, Dzsúúlia... – röhögött cinikusan.

Másnap Musztafa sejk luxusjachtján megjelent természetesen Liza és Nadia, Dalila és Lara, Angéla, Sofia, Rima és még sok gyönyörű prosti, akiket a vendégek vagy Dina kiválasztottak. No meg én is.

A nők annyira élvezték a jacht nyújtotta örömeket, mintha csak most kezdtek volna el élni. Színes koktélokot hörpöltek, bikiniben napoztak, gyöngyöző kacajokot hallattak, és hódolatukkal árasztották el a sejkéket. Testükkel rafináltan kígyózó mozdulatokat tettek, kihívó pózokba vágták magukat. Bárcsak minden így maradna!

Az egyik sarokban húztam meg magam, amikor egyszer csak élem toppant Tarek és a férfi, aki előző este rám hozta a frászt, illetve meghívott a partira. Amir sejk egy szót sem szólt, de jókora pénzköteget nyújtott át Tareknek. Tudtam, hogy ez mit jelent. Egész éjszakára az övé lettem. Vagy talán örökre.

Sejtettem, Tarek most áll igazán bosszút a szökésem miatt. Maró gúnnyal vett tőlem búcsút.

Egy motorcsónak úszott a jacht mellé, és Amir sejkkal beleültünk. Egy elég messze horgonyzó jacht felé tartottunk. A férfi arcán apró, cinikus mosolyt véltem felfedezni.

Reszkettem. Biztosan valami rohadt perverz, és amire most készül, azt egy szexorgián sem tolerálnák. Nekrofília... A kis Wiki... Akit még a halál sem volt képes megmenteni a férfiak beteg vágyaitól.

Körülöttünk a csodás, azúrkék tengerfelszín, a fejemben viszont egyre-másra peregtek le a legrosszabb forgatókönyvek. Lelki szemeim előtt láttam, amint a férfi kínoz, amíg csak bele nem pusztulok – nem kizárt, hogy nézők tucatjai előtt, mert élvezetét leli abban, hogy brutalitását élőben ossza meg a dark weben.

Ahogy közeledtünk a jacht felé, úgy fokozódott a rettegésem. Mire odaértünk, már annyira megvoltam rémülve, hogy a lábaim felmondták a szolgálatot, és éreztem, magamtól képtelen leszek feljutni a hajóra. Végül a jacht személyzetéből valaki felrángatott, és amikor a fedélzeten találtam magam, egy lefelé vivő lépcsőre mutatott, és azt monda, hogy menjek ott le. A sejk szintén megérkezett a jachtra, de aztán hirtelen eltűnt. Valamiféle játékot játszottak velem. Borzalmas játékot.

Félelemtől dübörgő szívvel lépdeltem le a lépcsőn, és ott... egyenesen Steven karjában találtam magam!

– Szerelmem! Drágaságom! Édesem! – Ölelt át forrón, és én nem tudtam, hogy ébren vagyok-e, vagy álmodom, és sírtam, aztán nevettem, egyre csak hullottak, hullottak a könnyeim.

– Hogyhogy... – A megindultság megfosztott a hangomtól.

– Ne kérdezz! Nincs még itt az ideje.

Szorosán hozzábújtam, ő pedig a karjába zárt.

– Nem hagyhattalak ott... – szólt szenvedélyesen. – Mindent, kivéve a szerelmemet. Szeretlek.

– Szeretlek. – Most végre kimondtam azt, amit nem volt időm elmondani neki azon a végzetes napon, amikor elraboltak. – Szeretlek. Örökre.

Megjegyzések

[←1]

Laila Shukri: Sejk felesége vagyok. Kossuth Kiadó, 2017. 80-81.

[←2]

A pokolba!

[←3]

8000 dirham mintegy 2200 dollárnak felel meg.

[←4]

Az Underage girl forced into prostitution, falls mentally ill című cikk alapján a Duhajban kiadott – Khaleej Times – angol nyelvű újságból.

[←5]

Laila Shukri: Az arab bordély foglyai. Kossuth Kiadó, 2021.149-156.

[←6]

The living hell of young girls enslaved in Bangladesh's brothels. A The Guardian internetes kiadása, 2019. július 6.

[←7]

Ejtése: Majmanszinh.

[←8]

Egy ilyen kislány megrázó történetét írtam meg egyik regényemben is. Laila Shukri: Jestem nieletniq zonq. (Kiskorú feleség vagyok) Warszawa, 2019, Prószyński i Ska.

[←9]

400 taka mintegy 5 dollárnak felel meg.

[←10]

Ennyi idősen vehető nyilvántartásba a szexmunkás.

[←11]

Valentin-nap hetének ötödik napjára eső ünnep. A szerelmesek ekkor ígéretet tesznek, hogy jóban-rosszban kitartanak egymás mellett. A fogadalom megerősíti a partnerek közti kapcsolatot, növeli az odaadást, a bizalmat és a hűséget.

[\[←12\]](#)

Laila Shukri: Az arab bordély foglyai. Kossuth Kiadó, 2021. 233.

[\[←13\]](#)

Laila Shukri: Az arab bordély foglyai. Kossuth Kiadó, 2021.113.

[\[←14\]](#)

Ajla (arab) – igen, buzdító szóként is.

[\[←15\]](#)

Richard Paul Evans: Hol lehet Noel? Könyvmolyképző Kiadó, 2010. 342.

[\[←16\]](#)

Laila Shukri: Sejk felesége vagyok. Kossuth Kiadó, 2017.

[\[←17\]](#)

Maskuur (arab, hímnemű alak) – köszönöm.

[\[←18\]](#)

Jalla ma' asz-szalama (arab) – viszontlátásra. Maga a jalla azt jelenti: gyerünk, menjünk, de arra is használják, ha valaki beleegyezik valamibe.

[\[←19\]](#)

Maskuura (arab, nőnemű alak) – köszönöm.

[\[←20\]](#)

The National információs portálon megjelent Polygamy with equality is – impossible –, says Emirate spouse című cikk alapján.

[\[←21\]](#)

Az I Filed For Divorce The Next Day: Lifting The Lid On Polygamy In The UAE című cikk az Emirates Women magazin internetes verziójából.

[\[←22\]](#)

Korán, 4. szúra, 129. vers. Helikon Kiadó, 1987.

[\[←23\]](#)

Salvator Mundi (latin) – a világ megváltója.

[\[←24\]](#)

Laila Shukri: Az arab bordély foglyai. Kossuth, 2021, 212.

[←25]

Illa habibi (arab) – a szerelmemen kívül.

[←26]

Zarai és Effrant történetét Lina Attalah TheSinai Connection című írása alapján mesélem el, amely a The American University of Cairo internetes honlapon elhelyezett Cairo Review of Global Affairs magazinban jelent meg.

[←27]

Az Al-Jazeera hírportálon elhelyezett Egypt's Sinai: Trafficking, Torture and Fear című cikk alapján.

[←28]

A Francé 24 televíziós hírcsatorna anyagát Egypt, an abundant hunting ground for organ traffickers címen mutatta be a Focus műsor.

[←29]

Az Al Arabiya hírportálon elhelyezett anyag címe: Medical staff involved in organ trafficking arrested in Egypt.

[←30]

A Coalition for Organ-Failure Solutions Sudanese Victims of Organ Trafficking in Egypt című jelentése alapján.

[←31]

Dervistánc – a keringő dervisek (mevlevik) testvériségének tánca. A rendet Dzsalál ad-Dín Rúmi (1207-1273], a legkiválóbb szúfi költő, iszlám teológus és perzsa misztikus alapította. A dervisek táncuk során mélyednek el misztikus egységükben, illetve keresik az Istenhez vivő utat. Táncuk jellegzetessége a test tengelye körüli forgás, amit mélyen személyes és intenzív meditációként élnek meg. Úgy tartják, ezáltal felsőbb értékekkel lépnek kapcsolatba. Az extázis állapotának elérését az abszolútum közvetlen megtapasztalásaként élik meg. Egyiptomban a neve tannura (magyarul: szoknya; a táncolok színes szoknyaviselete miatt], egy néptáncforma.

[←32]

Kahba (arab) – kurva.

[\[←33\]](#)

Kaiba (arab) – szuka.

[\[←34\]](#)

Sarmuta (arab) – szajha, prostituált.

[\[←35\]](#)

I. Fárúk (született 1920-ban Kairóban, meghalt 1965-ben Rómában) Egyiptom és Szudán királya (1936-1952). 1952-ben egyiptomi katonai vezetők egy csoportja puccsot szervezett ellene, melynek eredményeként I. Fárúkot lemondásra kényszerítették. Először Monacóban töltötte a száműzetését, majd élete végéig Olaszországban élt.

[\[←36\]](#)

Girlfriend (angol) – barátnő, csaj

[\[←37\]](#)

Párbeszéd a HuffPost internetes oldalon elhelyezett Sex with Egyptian Women című publikáció alapján.

[\[←38\]](#)

FGM – Female genital mutilation.

[\[←39\]](#)

Hibo történetét a Hibo's Story című YouTube-on elhelyezett anyag alapján mutattam be.

[\[←40\]](#)

Hojo (szomáli) – anya.

[\[←41\]](#)

Waan qawaannaa! (szomáli) – meztelen vagyok!

[\[←42\]](#)

Klitoridektómia – a klitoris eltávolítása.

[\[←43\]](#)

Fatva – muszlim jogi források interpretációján alapuló nyilatkozat valamilyen témában.

[\[←44\]](#)

Hi! (angol) – szia!

[\[←45\]](#)

Good luck! (angol) – Sok sikert!

[\[←46\]](#)

Skarlát nők (angol scarlet women) – a több férfival folytatott szexuális viszonyuk miatt erkölcstelennek tartott nők.

[\[←47\]](#)

A Historical sex: How ancient Egyptians used goats, bees, crocodiles in sex című cikket a Metro.co.uk internetes oldalon publikálták, az idézet forrása: James Bronson Reynolds: Sex Morals In Ancient Egypt an Babylon.

[\[←48\]](#)

Historical sex... i. m.

[\[←49\]](#)

Lapis lazuli – sötétkék, arany csillámú kőzet, évezredek óta az éggel és az égből érkező istennőkkel társítják. Az ókori Egyiptomban gyakran faragták ki belőle Maat, az igazság istennőjének szobrát.

[\[←50\]](#)

Az Isiopolis internetes honlapon elhelyezett Sexuality, Sacred Sexuality & Isis, Part I című cikk alapján.

[\[←51\]](#)

A The Guardian újság internetes kiadásában megjelent Queen Nefertiti dazzles the modern imagination – but why? című cikk alapján.

[\[←52\]](#)

Ehnaton (IV. Amenhotep és IV. Amenóphisz néven is említik) – Kr. e. 14. századi ókori egyiptomi fáraó.

[\[←53\]](#)

A 10 Bizarre Sexual Facts from Ancient Egypt című cikk alapján (listverse.com).

[\[←54\]](#)

Hérodotosz: A görög-perzsa háború. Osiris Kiadó, 2007.129.

[\[←55\]](#)

A Historical sex..., i. m.

[\[←56\]](#)

Zawadz mut'a (arab) – élvezeti házasság. A mut'a szó azt jelenti, 'élvezetet lelni valamiben', 'szórakozás', 'mulatság'. Az efféle nász egy előre meghatározott időpontig érvényes, amelyet követően a házasságot automatikusan felbontottnak tekintik. Csak a síiták ismerik el az érvényességét; a szunniták kategorikusan elutasítják, mivel a burkolt prostitúció egyik formájának tartják. Napjaink törvénykezése egyik arab országban sem engedélyezi az effajta kapcsolatot.

[\[←57\]](#)

The Guardian internetes oldalára kihelyezett In Iraq, religious – pleasure marriages – are a front for child prostitution című cikk alapján.

[\[←58\]](#)

Az iszlám jog (arabul: saría) a házasságkötéshez szükséges életkor meghatározásánál a nemi érést tekinti szempontnak úgy a lányok (az első menstruáció megtörténte), mint a fiúk fejakulációs képesség) esetében.

[\[←59\]](#)

A Qantara.de internetes oldalon megjelent A bridefor the summer című cikk alapján.

[\[←60\]](#)

Az Inter Press Service internetes oldalon publikált Underage Girls Are Egypt's Summer Rentals című cikk alapján.

[\[←61\]](#)

Az Al Arabiya internetes oldalra kihelyezett Tooyoung to wed: child – brides – in Egypt rented for summer című cikk.

[\[←62\]](#)

A MailOnline internetes oldalon megjelent Sordíd trade ín the – summer brídes Arabs tourísts ara – buyíng underage Egyptian sex slaves – to serve them justfor a few month című cikk.

[\[←63\]](#)

A Gulf News internetes oldal Another child marriage shocks Egypt című cikke alapján.

[\[←64\]](#)

Egypt's Street Chüdren, YouTube.

[\[←65\]](#)

Az Al Arabiya internetes oldalán megjelent On Street of Caíro, group helps – Egypt’s daughters – seekíng refuge című cikk alapján.

[\[←66\]](#)

Az NBC News internetes oldalára kihelyezett Egypt’s Street Children: The Forgotten Victim ’s of Cairo Crisis című cikk.

[\[←67\]](#)

Banati (arab) – lányaim.

[\[←68\]](#)

Hope Viliage (angol) – Reményfalú.

[\[←69\]](#)

Az Egypt Independent online újság Generation Homeless: trying to help Egypt’s Street kias című cikke alapján.

[\[←70\]](#)

YouTube, a riport címe: The plight of Cairo’s Street children.

[\[←71\]](#)

A Reuters hírügynökség internetes oldalán elhelyezett Migrant children fleeíng poverty face labour, sex exploítation ín Italy című cikk alapján.

[\[←72\]](#)

A Reuters hírügynökség internetes oldalán elhelyezett Iraqí women trafficked intő sexual slavery – ríghts group című cikk alapján. Az ebben szereplő adatok a Minority Rights Group International and the Ceasefire Centre fór Civilian Rights által írt jelentésből származnak.

[\[←73\]](#)

A They escaped ISIS. Then they got sucked intő Baghdad’s sex trafficking underworld című cikk kibővíve az ISIS escapes become victims of sex trafficking című film anyagával az Edition.cnn.com oldalon található.

[\[←74\]](#)

A Polarisproject.org internetes oldalon elhelyezett információ alapján.

Tartalom

- [I. FEJEZET A szerelem pokla](#)
- [II. FEJEZET Veszélyes játék](#)
- [III. FEJEZET Csalfa délibábok](#)
- [IV FEJEZET A két feleség](#)
- [V. FEJEZET A sejkek extravagáns húzásai](#)
- [VI. FEJEZET A barbár üzlet](#)
- [VII. FEJEZET A poklok pokla](#)
- [VIII. FEJEZET Az elfajult orgia](#)
- [IX. FEJEZET A kislányok körülmetélése](#)
- [X. FEJEZET Vissza a kezdetekhez](#)
- [XI. FEJEZET Borzalmas házasságok](#)
- [XII. FEJEZET A halál árnyéka](#)
- [XIII. FEJEZET Az ártatlanok tragédiája](#)
- [XIV FEJEZET Parti a jachton](#)
- [Megjegyzések](#)